Cửu Nguyệt Hi

anhlich ticatautisi

Losedow dich tiều thuyết

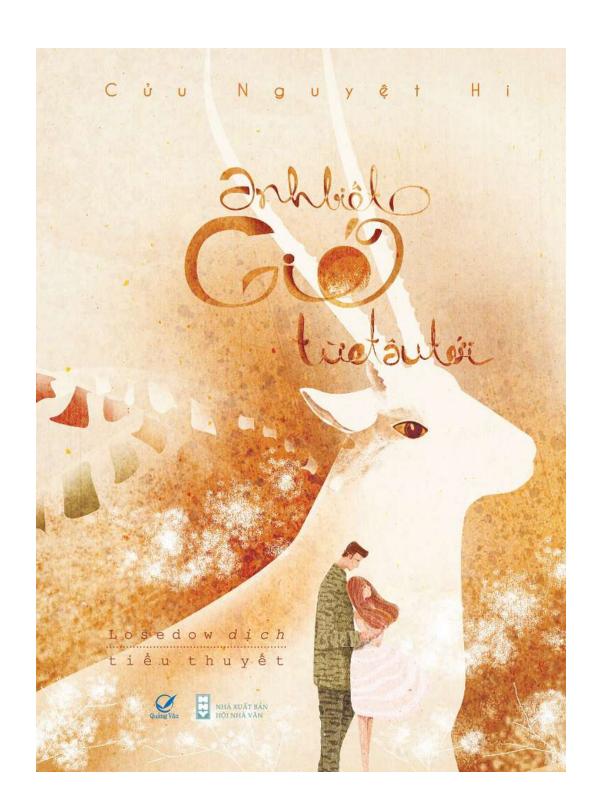
Table of Contents

MUC LUC LỜI DẪN: TRÌNH CA TẬP 1: CON ĐƯỜNG ĐỔ VỚ CHƯƠNG 1: LẦN ĐẦU GẶP GỐ CHƯƠNG 2: CHỒN ĐEN CHƯƠNG 3: XUẤT PHÁT CHƯƠNG 4: GIÓ NỔI LÊN RỒI CHƯƠNG 5: CƠ HỘNG NGƯỜI CÁ CHƯƠNG 6: VE VẪN CHƯƠNG 7: MÁU, TUYẾT CHƯƠNG 8: PHẪN NỘ CHƯƠNG 9: NHẬN BIẾT HƯỚNG BẮC CHƯƠNG 10: NGƯỜI CÙNG ĐƯỜNG CHƯƠNG 11: MEN SAY CHƯƠNG 12: KHE NÚI NỞ HOA CHƯƠNG 13: VIÊN ĐAN CHƯƠNG 14: MÂY MƯA CHƯƠNG 15: ĐÁNH MẤT

CHƯƠNG 16: NGUY HIỂM KINH SƠ

CHƯƠNG 17: NGHIÊN

CHƯƠNG 18: CHAY TRỐN

MỤC LỤC

LỜI DẪN: TRÌNH CA

TẬP 1: CON ĐƯỜNG ĐỔ VÕ

CHƯƠNG 1: LÂ N ĐÂ U GẶP GỐ

CHƯƠNG 2: CHÔ N ĐEN

CHƯƠNG 3: XUÂ T PHÁT

CHƯƠNG 4: GIÓ NỔI LÊN RÔ Ì

CHƯƠNG 5: CƠ HÔNG NGƯỜI CÁ

CHƯƠNG 6: VE VẪN

CHƯƠNG 7: MÁU, TUYẾ T

CHƯƠNG 8: PHẪN NỘ

CHUONG 9: NHÂN BIÊ T HƯỚNG BĂ C

CHƯƠNG 10: NGƯỜI CÙNG ĐƯỜNG

CHƯƠNG 11: MEN SAY

<u>CHƯƠNG 12: KHE NÚI NỞ HOA</u>

CHƯƠNG 13: VIÊN ĐẠN

CHƯƠNG 14: MÂY MƯA

CHƯƠNG 15: ĐÁNH M´T

CHƯƠNG 16: NGUY HIỂM KINH SỢ

CHƯƠNG 17: NGHIỆN

CHƯƠNG 18: CHẠY TRỐ N

LỜI DẪN: TRÌNH CA

Tiế ng chuông từ chiế c đô ng hô quả lặ c đặt trong phòng khách vang lên, Trình Ca đang rửa ảnh trong phòng tố i, câ m chiế c cặp kẹp tờ giấ y ảnh chậm rãi đưa qua đưa lại trong khay nước rửa ảnh.

Dưới mặt nước dập dòn ánh đỏ, tờ giấ y ảnh màu trắ ng dâ n dâ n hiện lên hình ảnh một người ăn mày ngô i ăn bánh quy ven đường, sau lưng là sông Hoàng Phố và tòa tháp Đông Phương Minh Châu.

Nghe thấ y tiế ng chuông đô ng hô , Trình Ca mới nhớ cô đã tự nhô t mình trong phòng tố i ba tiế ng rô i.

Vẫn không hài lòng.

Cô đặt chiế c cặp xuố ng, ngẳng đâ u nhìn mười mấ y dây ảnh đang hong trên tường. Dưới ánh sáng màu đỏ nhạt là vô số bức ảnh, vô số thể giới, nhân vật, tĩnh vật, phong cảnh, đô thị.

Cô mím chặt môi, nặng nê thở ra một hơi qua lỗ mũi. Toàn là rác.

Trình Ca vò đâ`u mâ´y cái, đưa tay giật hê´t đô´ng ảnh xuô´ng xé tan tành rô`i nhét vào thùng rác.

Cô bước nhanh ra ngoài, sập cửa lại, câ`m bao thuô´c và chiế´c bật lửa Zippo trên bàn uô´ng nước lên, nhanh chóng châm một điế´u, rít môt hơi thất sâu.

Qua màn khói thuố c vừa thở ra, ánh mặ t Trình Ca dừng lại ở chiế c tủ kính chạm rỗng trong phòng khách bày đủ loại cúp, pha lê,

mạ vàng... Giải vàng cuộc thi ảnh quố c tế Hamdan Dubai, giải vàng cuộc thi ảnh quố c tế Sony, giải A cuộc thi ảnh người Hoa toàn câ u, giải nhấ t cuộc thi ảnh quố c tế Hasselblad, nhiệ u vô số kể.

Ba trăm lẻ một ngày, đã ba trăm lẻ một ngày cô không có một tác phẩm nào có thể làm cho chính mình hài lòng.

Phong độ sa sút? Tài hoa cạn kiệt?

Trình Ca nheo mấ t, để n lúc bừng tỉnh lại, đấ u lọc điể u thuố c đã bi cô vô thức cấ n nát.

Bác sĩ Phương từng nói, phụ nữ thích cắ n nát những vật thể nhỏ hình ô ng có ham muố n tính dục rấ t mạnh.

Trình Ca cười lạnh một tiế ng, câ m lấ y điện thoại xem tin nhă n, có tin nhă n nhận một tiế ng trước để n từ "Cao tám múi", nội dung: "Hôm nay có để n không?"

"Cao tám múi" họ Cao, là một người quen, người mẫu nội y nam, vai rộng eo thon, cơ bụng ră n đanh, hai chân thon dài, cực kỳ nam tính.

Trình Ca nheo mặ t lại, nhả ra một hơi thuố c thật dài, nhanh chóng trả lời một câu: "Vì sao lại không?"

Cô vừa tấ m xong thì chuông điện thoại vang lên, quấ n khăn tấ m đi ra nghe điện. Người gọi là bác sĩ Phương. Cô bật loa ngoài.

"Trình Ca?" "Sao?"

"Đang làm gì đấ y?"

"Vừa tấ m xong chuẩn bị đi ngủ". Trình Ca bỏ khăn tấ m ra, mở tủ quâ n áo lấ y ra một chiế c quâ n lót ren màu đen.

"Hình như chị nghe thấ y tiế ng mở tủ quâ n áo, chuẩn bị ra ngoài à?"

"Không, em đang tìm quâ n áo để mai mặc".

Trong gương, thân thể Trình Ca trắ ng như tuyế t, ngực đâ y đặn, eo thon nhỏ, bụng dưới phẳng lì.

Mặc chiế c quâ n lót xuyên thấ u vào không che được bấ t cứ thứ gì, bên dưới lớp ren mê m mại là một cặp mông căng tròn, đôi chân thẳng tấ p tră ng mịn như ngó sen.

Bên kia điện thoại, bác sĩ Phương hiển nhiên không tin lời cô nói cho lă m: "Trình Ca, đã một tuâ n em không đế n chỗ chị rô i đấ y".

"Dạo này tinh thâ`n em râ´t tô´t".

Trình Ca giơ chân lên, cổ chân có một hình xăm ră n màu đen, ngón chân nhẹ nhàng móc ra một chiế c váy dài màu đen hở lưng.

"Tuâ n này có chụp được bức ảnh nào vừa ý không?"

"Không". Đây là lời nói thật.

"Có lúc nào cảm thấ y cực kỳ khó chịu, muố n xé thứ gì đó hay không?"

"Không". Đây là lời nói đố i.

"Tuâ`n này em không có quan hệ tình dục với bấ´t kỳ ai chứ?" "Không". Đây là lời nói thật.

"Không tự mình...". "Không". Đây là lời nói dố i.

"Tuâ`n này có hẹn bạn bè đi ra ngoài chơi, chuyện trò tâm sự với nhau không?"

"Không". Đây là lời nói thật.

"Có lúc nào muố n theo đuổi kích thích hay không?" "Kích thích loại nào?"

"Tinh thâ`n, thể xác". "Không". Đây là lời nói dô´i.

Trình Ca mặc váy vào, chiế c váy bó sát làm nổi bật dáng người, để lộ gâ nhế t khoảng lưng với làn da mịn màng. Cô câ m một chiế c trâm cài đâ u, hờ hững vấ n cao mái tóc dài lên.

Màu đen lạnh lùng, kiêu sa mà bí hiểm, Trình Ca có thể làm chủ được.

"Vậy thì tố t". Bác sĩ Phương nói: "Xem ra tình hình của em đã có chuyển biế n tố t rố i".

Trình Ca hơi há miệng, ngô i trước gương trang điểm kẻ lông mày. Cô không buô n để ý để n những lời lải nhải của bác sĩ Phương.

Trình Ca là một người hế t sức lạnh nhạt thờ ơ trong quan hệ xã giao, sự quan tâm quá mức của bác sĩ Phương như thế này khiế n cô rấ t không quen. Năm trước mẹ cô lấ y đời chô ng thứ tư, cũng chính là cha của Phương Nghiên. Phương Nghiên và cô là chị em con chô ng con vợ, nói thân không thân, nói quen chẳng quen.

Điện thoại bật loa ngoài để trên giường.

Sau khi hỏi han tình hình của Trình Ca xong, Phương Nghiên bắ t đâ `u chuyển sang nội dung tám chuyện chị em.

"À này, kể cho em nghe một chuyện. Mấ y ngày hôm trước chị gặp một đứa bạn, thấ y suy nghĩ của nó rấ t khác người. Nó không có tình cảm ổn định, hế t sức trăng hoa, đàn ông xung quanh vô số . Bọn chị

cho ră ng đám đàn ông đó chơi nó, nhưng theo nó thì đó là nó chơi đàn ông".

Trình Ca thờ ơ nghĩ: Vì sao lúc chải mascara, phụ nữ đề u không thể không há miệng ra?

"Nhưng trên đời này vĩnh viễn không có phụ nữ chơi đàn ông, chỉ có phụ nữ bị đàn ông chơi. Đây chính là xã hội chúng ta đang số ng, xã hội mà đàn ông đóng vai trò chủ đạo".

Trình Ca đang tô son môi, nụ cười bên khóc miệng hơi lạnh lẽo, chậm rãi trả lời một câu: "Thê à?"

"Đúng thể . Chị rấ t tò mò, không biế t nó đón nhận ánh mặ t khác thường của những người xung quanh thể nào".

Phương Nghiên còn đang nói, Trình Ca đã trang điểm xong: "Chị Phương Nghiên, em buô`n ngủ rô`i".

"Thế em đi ngủ sớm đi, ngày mai nhấ t định phải tới chỗ chị, chị phải xác nhận trạng thái của em. Nế u không lúc mẹ em hỏi, chị không biế t phải trả lời thế nào".

"Biế t rô `i". Cô thiế u kiên nhẫn chấ m dứt cuộc gọi, cho máy ảnh và ô ´ng kính vào túi, lấ ´y một hộp condom trong ngăn kéo rô `i xỏ giày cao gót bước ra khỏi nhà.

Cuộc điện thoại kiểm tra này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đế n tâm trạng của Trình Ca.

Đèn đuố c rực rỡ chố n đô thị phố n hoa, gió đêm đã u hạ khô nóng thổi qua, Trình Ca cảm thấ y gió như khiế n toàn thân cô bố c cháy.

Trình Ca bấ m chuông cửa. Mười giây sau, cửa mở ra.

Tách một tiế ng, Trình Ca rời mặ t khỏi ố ng kính máy ảnh, ngắng đâ u lên.

Người đàn ông quấ n khăn tấ m, cơ bụng săn chấ c, ngực vẫn còn ướt, nước rỏ xuố ng từ mái tóc. Hấ n từ phòng tấ m đi ra, toàn thân tỏa ra mùi sữa tấ m. Hấ n nở một nụ cười rực rỡ với Trình Ca và ố ng kính máy ảnh rồ i kéo Trình Ca vào nhà.

"Lại tập à?" Trình Ca đi qua bên cạnh hắ n, ngón tay vuố t mấ y cái lên cơ bụng của hắ n.

Giố ng như đàn ông thích vú, thích mông, Trình Ca cũng thích cơ ngực, cơ bụng.

Gã đàn ông khẽ gô ng, cơ bụng đô ng loạt gô lên. Hấ n dùng cả hai tay chỉ vào cơ bụng, nói đấ c ý: "Đây là những múi cơ bụng đẹp nhấ t em từng thấ y".

Trình Ca ôm máy ảnh quay lại nhìn hặ n một cái, ánh mặ t dừng lại một giây trên bụng hặ n, cười nhạt lặ c đâ u: "Sau này em sẽ thấ y người đẹp hơn".

"Em sẽ không gặp được ai hơn đâu". Hặ n cười, ôm Trình Ca, cúi đâ u hôn lên cổ cô.

Trình Ca và Cao Gia Viễn quen nhau tại một studio nửa năm trước. Trình Ca có một người bạn là nhiế p ảnh gia chụp quảng cáo quâ n lót cho CK, Cao Gia Viễn là người mẫu.

Lâ n đâ u tiên Trình Ca nhìn thấ y Cao Gia Viễn, hặ n chỉ mặc một chiế c quâ n lót bó sát người màu trặ ng, nửa nặ m trên phông nê n màu trặ ng, cơ thể thon dài khỏe mạnh, hai chân rặ n chặ c mạnh mẽ, làm người ta nghĩ để n sự nhanh mạnh và dai sức.

Cao Gia Viễn có một dáng người khiế n mỗi một thợ ảnh đề u phải ca ngợi.

Cao Gia Viễn cũng chú ý tới Trình Ca. Cô có một khuôn mặt lạnh lùng mà gợi cảm, không dễ quên. Đặc biệt là ánh mắ t cô, thẳng thắ n, sắ c bén, không mang theo bấ t cứ tình cảm nào, như một thực thể lạnh như băng khó có ngôn ngữ nào diễn tả được. Dường như không phải cô đang nhìn một người

mà là đang nhìn một pho tượng gỗ tinh xảo hay một bãi cỏ mênh mông.

Bắ t gặp ánh mã t Cao Gia Viễn, Trình Ca cũng không e dè, đứng bên cạnh xem hã n chụp hơn một tiế ng.

Sau khi kế t thúc, Cao Gia Viễn thay quâ n áo đi ra thì Trình Ca đã đi rô i. Lúc xuô ng để n bãi đỗ xe, hặ n nhìn thấ y Trình Ca ngô i trong xe hút thuô c lá, nụ cười lạnh nhạt sau màn sương khói: "Lên xe".

Hôm đó xe của cô đỗ ở đó lâu hơn bình thường hai tiế ng đô ng hô .

Hai người đã cặp với nhau được nửa năm.

Trình Ca rấ t kiệm lời, ít nói chuyện. Giữa cô và Cao Gia Viễn không có đề tài nào khác ngoài tư thể và hiệu quả chụp ảnh.

Một tiế ng sau.

Trên người chỉ có đôi giày cao gót, Trình Ca nă m nghiêng người trên giường hút thuố c lá, xem lại những bức ảnh đen tră ng trong máy ảnh. Rèm cửa sổ màu tră ng, bóng người màu đen, hoặc thân thiế t hoặc xa cách, hoặc quâ n quýt hoặc kỳ dị, có một mỹ cảm thuộc về cấ m kị.

Cô chậm rãi phun khói thuố c, đâ u óc lúc trước nôn nóng mà trì trệ lúc này đã thông thoáng hơn một chút.

Cao Gia Viễn không hút thuố c lá, nhìn nửa bên mặt cô mông lung trong khói thuố c, nói: "Lâ n nào em cũng như vậy".

"Như thế nào?" Cô thờ ơ nhìn hặ n.

"Xong việc hút thuố c lá có cảm giác gì?"

Trình Ca cười nhạt: "Đả thông hai mạch Nhâm Đố c". Hút xong một điể u thuố c, cô chuẩn bị ra về .

"Trình Ca". "Sao?"

"Hôm nay đừng vê` nữa, ngủ lại ở chỗ anh". Trình Ca nói: "Thôi".

Cao Gia Viễn nói: "Thể anh làm cho em ít đô ăn khuya, ăn xong hãy về ".

Cao Gia Viễn làm bánh trôi rượu nế p, mùi vị rấ t khá. Trình Ca bấ t ngờ: "Anh còn biế t làm món này cơ à?" "Em nghĩ anh là thă `ng vô dụng không biế t làm gì à?"

"Anh có dáng người chuẩn thế này, chỉ dựa vào nó đã đủ số ng rô ì, không câ n phải làm việc".

Cao Gia Viễn bị cô đùa bật cười, nói: "Thời gian trước anh đi đóng phim, nhân vật trong phim biế t làm".

Trình Ca nhướng mày, giơ tay lên dùng ngón tay nâng că m Cao Gia Viễn lên, xoay sang trái, xoay sang phải, đánh giá: "Mặt mũi được đấ y, sánh được với các minh tinh đang nổi".

Cao Gia Viễn cười cười, nói: "Trình Ca, có lẽ sau này anh sẽ trở thành minh tinh".

"Rấ t tố t, chúc mừng". "...".

"Trình Ca, em có nghĩ tới chuyện...". "Chuyện gì?"

"Chúng ta sau này...". Cao Gia Viễn châ`n chừ.

Trình Ca nói: "Yên tâm, em sẽ không bám lấ y anh đâu, kế t thúc trong hòa bình thôi".

"... Ý anh không phải như vậy. Anh cho ră `ng bây giờ chúng ta có thể suy nghĩ lại vê ` quan hệ của chúng ta, có lẽ nên tiế ´n thêm...".

Bàn tay đang câ`m thìa của Trình Ca lập tức cứng đờ, chuông báo động vang lên trong đâ`u. May mà lúc này chiế´c bàn đột nhiên rung lên.

Là điện thoại di động của Cao Gia Viễn.

Trình Ca đưa điện thoại cho Cao Gia Viễn, lại bấ t ngờ nhìn thấ y tên Phương Nghiên, nội dung tin nhắ n: "Anh đã ngủ chưa? Ngày mai có thời gian gặp nhau không?"

Cô nhìn hặ n trả lời tin nhặ n, hỏi: "Nữ à?"

"Ò". Cao Gia Viễn nói đùa: "Em không ghen đấ y chứ?" Trình Ca không đáp, hỏi: "Mô i dự phòng?"

Nghe giọng cô có thay đổi, hặ n không còn vui đùa nữa: "Không, anh không thích cô ấ y".

Trình Ca hỏi: "Cô â´y thích anh à?" "Ù".

"Cô â´y đang theo đuổi anh?" "Ù".

"Bă t đâ u từ bao giờ?"

"Cô â´y và anh là bạn học thời câ´p ba". "Anh đã ngủ với cô â´y chưa?" "Đương nhiên là chưa".

Trình Ca nhìn hặ n, không nói nữa.

"Cô â´y râ´t nghiêm túc tìm người để tiế´n tới hôn nhân, anh không thể lợi dụng cô â´y được".

Trình Ca yên lặng vài giây, một lát sau nói: "Em vê dây".

Đột nhiên Trình Ca thấ y cực kỳ chán ghét những mố i liên hệ chặ ng chịt giữa người với người.

Trình Ca lái xe chạy mấ y tiế ng trong thành phố , không có mục đích, như quên mấ t đường về nhà.

Đêm khuya, gió tràn vào cửa kính xe, hoang hoải, lạnh buố t. Cô không biế t nên đi đâu.

Một nửa câu Cao Gia Viễn chưa nói xong; tin nhấ n của Phương Nghiên; chuyện năm xưa; những bức ảnh như giấ y lộn không có sức số ng trong phòng tố i...

Cô đột nhiên nhận ra cô đã đánh mấ t tấ t cả những đam mê có thể theo đuổi, cả tinh thấ n, thể xác, thế tục, hư vinh. Cuộc đời cô trong mấ t người ngoài luôn rực rõ ánh vàng, giàu sức sáng tạo, nhưng thực ra lại trố ng rỗng và vô nghĩa.

Cô lại bă t đâ u thâ y nôn nóng.

Trong đêm tố i, cô nhìn thấ y phía xa xa có một khoảng màu vàng mơ hố như một cánh cửa đi lên trời cao.

Đi tới gâ n mới thấ y rõ, đó là một tấ m pa nô tuyên truyê n, chia thành ba phâ n theo chiế u dọc. Trời xanh ngặ t, sa mạc vàng, rừng

hô` dương, thảo nguyên xanh, núi tuyế´t trặ´ng, hô` xanh thẳm, động vật chạy thành đàn, mênh mông bát ngát.

Một dòng chữ kiểu bút lông mạnh mẽ trải rộng trên cả ba phâ `n: Khương Đường - Khả Khả Tây Lý - A Nhĩ Kim.

TẬP 1: CON ĐƯỜNG ĐỔ VÕ

Să c tròi mông lung, thế giới tĩnh mịch.

Cô đang cười, tóc tơ bay bay, bay trước mặ t anh.

Thế giới rấ t yên tĩnh, nghe thấ y được tiế ng ánh sáng rọi trên mặt tuyế t.

Anh nhìn thấ y, khoảnh khắ c đó, gió, vì cô, mà đứng yên giữa núi khắ p đô ng.

CHƯƠNG 1: LẦN ĐẦU GẶP GÕ

Tháng Năm, thị trấ n nhỏ miê n Tây tràn ngập gió tuyế t.

Trời đã chạng vạng, đấ t trời mịt mờ sương trắ ng, tâ m nhìn không quá tám mét, bà chủ nhà trọ Mộc Mộc chuẩn bị đóng cửa.

Nơi này vố n hẻo lánh, người qua lại đề u là khách du lịch bụi hoặc những người có công việc liên quan để n nghiên cứu. Kỳ nghỉ vừa kế t thúc, việc làm ăn đã sa sút.

Bà chủ che miệng mũi, vừa tìm then cửa định cài vào thì cửa bị đẩy bật ra. Cuô `ng phong mang theo tuyế t tràn vào, tuyế t bám khắ p người, che kín tâ `m mắ t.

Người để n cao hơn bà chủ một cái đấ u, áo khoác gió màu đen, mũ trùm đấ u che kín mặt, kính bảo hộ màu đen che kín mặ t không thấ y rõ diện mạo, kéo theo một chiế c vali to màu đen, trên lưng còn đeo một chiế c ba lô nữa.

Là Trình Ca.

"Chờ chút, để tôi đóng cửa lại đã". Bà chủ chào khách, còn chưa nói xong lại có một người khác nữa đội gió tuyế t đi vào. Cũng toàn thân màu đen, kéo một chiế c vali to, chiế u cao không kém Trình Ca là mấ y, dáng người cũng tương tự.

Bà chủ đi ra ngoài ngó nghiêng một lát, khẳng định không có ai mới quay vào đóng cửa lại.

Nhà trọ yên ă´ng, hai vị khách đứng lặng bên quâ`y.

Bà chủ câ m hai chiế c chứng minh thư trên quâ y lên, dùng chổi lông gà quét sạch một lớp đấ t vàng tuyế t trắ ng bám trên mặt quâ y.

"Phòng trọ ở chỗ chúng tôi đề u là phòng tiêu chuẩn". Bà chủ đăng ký xong đẩy chứng minh thư và hai chiế c chìa khóa lại: "202, 203".

Trình Ca phát hiện bà chủ đẩy chứng minh thư của mình tới trước mặt người kia, còn chiế c chứng minh thư trước mặt cô mang tên Kế Vân, nam...

Lúc xách vali lên lâ u, Trình Ca thoáng nhìn người đàn ông tên là Kế Vân đó. Dáng người không cao, đeo kính đen, da rấ t đen, nhưng khuôn mặt thoạt nhìn lại giố ng như phụ nữ.

Phòng của Trình Ca là phòng 202. Sau khi vào phòng, cô bỏ mũ, khẩu trang và kính bảo hộ xuố ng, châm một điể u thuố c, đứng yên tại chỗ hút mấ y hơi rồ i mới tháo ba lô trên lưng xuố ng, mở khóa kéo ra, bên trong có vài ba chiế c máy ảnh và bảy, tám chiế c ố ng kính.

Cô vén rèm cửa sổ xem thời tiế t bên ngoài, chọn máy ảnh và ố ng kính rồ i đi ra cửa.

Nhà trọ rấ t nhỏ, làm hoàn toàn bă ng gỗ, kế t cấ u hình vuông, ở giữa là một cái sân lộ thiên.

Trên hành lang gió tuyế t thổi rấ t mạnh, Trình Ca ném đâ u lọc vào thùng rác, theo câ u thang gỗ đi lên sân thượng.

Xung quanh là tuyế t trắ ng cuố n cuộn bay mù trời, có một cảm giác chật chội như đang đứng ở trung tâm của thế giới, Trình Ca gượng gạo lắ p xong chiế c giá đỡ máy ảnh ba chân trong cuố ng

phong, bắ t đâ u chụp thị trấ n nhỏ trong tuyế t lớn. Những ngôi nhà gỗ bé nhỏ san sát, những dây cờ phướn màu sắ c rực rỡ bay phâ n phật, những ngọn núi tuyế t cao vút xa xăm.

Đại khái khoảng mười mấ y phút sau, Trình Ca cấ t giá đỡ, lại dựa vào lan can chụp mấ y tấ m người đi đường thưa thớt trên đường phố .

Trên người cô phủ kín tuyế t trắ ng, lúc xuố ng đế n tâ ng hai, có người vỗ vai cô từ phía sau, bàn tay đè xuố ng rấ t nặng, còn bóp vai cô mấ y cái.

Trình Ca không vui hấ t bàn tay trên vai ra, quay người lại nhìn. Đố i phương rấ t cao, đeo khẩu trang chố ng gió, phía sau cặp kính đen là một đôi mắ t sắ c bén như mắ t chim ưng, ánh mắ t như có khả năng xuyên thấ u.

Đố i phương nói: "Xin lỗi, nhận nhâ m người". Trình Ca cau mày trở lại phòng mình.

Cô mở máy tính sao chép ảnh vào, sàng lọc từng bức ảnh một. Mấ y trăm bức ảnh, vẫn không có một bức nào làm cô hài lòng.

Cô ngô `i trên ghê ´, một tay kẹp điể ´u thuô ´c, một tay xóa ảnh. Mới đâ `u còn rấ ´t bình tĩnh, sau đó dâ `n dâ `n nóng ruột gõ bàn phím chan chát.

Cạch một tiế ng, cô gập mạnh chiế c máy tính xách tay vào, đứng bật dậy đi tới góc tường hút thuố c lá.

Một nhà nhiế p ảnh không biế t chụp ảnh cũng giố ng một nhà văn khô cạn ý tưởng, như Hồ ng Thấ t Công bị phế võ công trở thành phế nhân.

Cô nhìn chòng chọc gian phòng yên tĩnh này, bấ t giác cười lạnh một tiế ng. Sau khi hút năm điế u thuố c, tâm tình của cô mới dâ n bình tĩnh lại.

Hôm nay cô không có tinh thâ n và sức lực để tự giày vò.

Cô bôn ba một ngày, ngô i từ máy bay, xe lửa, xe đò để n taxi, bây giờ đã mệt, mới chín giờ tố i đã tắ m rửa lên giường. Cô có thói quen để trâ n đi ngủ, lại ngại ga trải giường của nhà trọ không được sạch sẽ nên quấ n khăn tắ m vào.

Giấ c ngủ này rấ t sâu.

Không biế t mấ y giờ đêm, một tiế ng động rấ t lớn làm Trình Ca bừng tỉnh giấ c.

Cô mở choàng mặ t ra, thấ y một loạt bóng đen phá cửa xông vào phòng cùng với ánh đèn pin lấ p loáng.

Cường đạo? Cướp của? Bắ t cóc? Giế t hiế p?

Cô không kịp có bấ t cứ phản ứng nào, một bóng đen cao lớn đã xông tới bên giường một cách áp bức, bàn tay thô kệch bóp chặt ngực cô, lôi cô từ trong chăn ra ngoài, động tác rấ t thô bạo, lực độ rấ t mạnh.

Bóng đen dùng sức quá mạnh, Trình Ca lại rấ t nhẹ, bị hấ n lôi ra khỏi chăn như xách một con gà.

Tuy nhiên chỉ nháy mấ t sau đố i phương lại buông tay ra, Trình Ca rơi thẳng xuố ng, đập mông vào thành giường.

"Mẹ kiế p...". Trình Ca khẽ chửi thế , giữ chặt khăn tắ m, muố n mượn ánh đèn pin để nhìn rõ dáng dấ p của đố i phương, nhưng một chiế c chăn đã trùm lên đâ u cô.

Cô bị đè ngã xuố ng giường, đố i phương quát lên: "Nă myên, không được cử động!".

Trình Ca không cử động thật. Cô tỉnh táo suy nghĩ một lát, không nhìn thấ y mặt đổ i phương cũng tố t, ít nhấ t sẽ không bị diệt khẩu.

Có lẽ đố i phương chỉ cướp tiế n, chưa đế n mức phát điên giế t người. Nế u bọn chúng tìm được thứ gì hài lòng rô i bỏ đi thì đúng là may mặ n trong bấ t hạnh.

Đô i phương rấ t khỏe, Trình Ca không thể động đậy. Cô nghe tiế ng chân, phán đoán sơ bộ đô i phương có bố n người.

Bây giờ hét lên câ u cứu là không sáng suố t.

Cô nhanh chóng nghe thấ y tiế ng bật công tắ c, đèn trong phòng sáng lên, những người đó tìm kiế m khắ p nơi trong phòng, lục tung bàn tủ ván giường. Trình Ca nín thở, đột nhiên nghe thấ y có người nói: "Thấ t Ca, chính là cái vali này. Trong này chính là...".

"Mở ra xem xem". Người đàn ông được gọi là Thấ t Ca lên tiế ng, giọng nói trâ m thấ p.

Trình Ca đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, lập tức hiểu ra vấ n đề `. Cô thử vùng vẫy muố n thoát ra.

Người đàn ông đang đè cô hùng hổ quát: "Tao bảo mày không được cử động. Lúc làm chuyện táng tận lương tâm đó, mày nên biế t sẽ có ngày bị bắ t".

Trình Ca cười lạnh một tiế ng dưới tấ m chăn trùm đâ `u: "Buông ra!"

Ngoài chăn, toàn bộ tiế ng bước chân và tiế ng nói chuyện đề u dùng lai.

Tay người đó cứng đờ như rấ t kinh hãi, sau một lát châ n chừ liê n buông ra thật.

Trình Ca quâ n chặt khăn tấ m, vén chăn ra.

Bố n người đàn ông to khỏe mạnh mẽ đứng trong phòng, tay câ m súng ố ng, sắ c mặt lạnh lùng.

Trình Ca đã phát hiện người bọn họ câ n tìm là đàn ông.

Trình Ca liê c nhìn người đứng gâ n giường nhất. Khoảng ngoài ba mươi tuổi, mặt chữ điệ n vuông vức, dáng người thấ p đậm, khỏe mạnh rấn rỏi giố ng như một tảng đá.

Nhưng trực giác nói với cô, người lúc đâ`u lôi cô từ trong chăn ra không phải hă´n mà là người đàn ông phía sau hă´n, cao to khỏe khoă´n, sô´ng lưng thẳng tă´p, chỉ đứng ở đó đã tỏa ra khí trường mạnh mẽ.

Tuy nhiên Trình Ca không kịp thấ y rõ mặt người đó, một người đàn ông cao gâ y đã đi tới che khuấ t ánh mặ t cô. Hặ n chỉ chiế c vali có tay kéo của cô, hỏi: "Đây là vali của cô?".

"Đúng".

"Phòng này chỉ có một mình cô hay còn có người khác?".

"Một mình".

Người đàn ông cao gâ y nhìn cô vài giây, có vẻ không tin, nói: "Chúng tôi có đủ bă ng chứng nghi ngờ cô vận chuyển phi pháp da động vật hoang dã quý hiế m, mời cô...".

"Mở vali cho các anh kiểm tra? Được!". Trình Ca gật đâ`u phố i hợp.

Hă n ngừng lại một lát như đang nghi hoặc trước sự bình tĩnh của cô. Một lát sau hã n xoay người đi kiểm tra vali của Trình Ca.

Trình Ca lặng lẽ nhìn như thể không liên quan đế n mình, chọt phát hiện một ánh mã t lạ, một cậu bé người dân tộc Tạng da ngăm đen, mã t to tròn đang nhìn cô chấ m chấ m không chóp mấ t.

Trình Ca cúi đâ`u xuô´ng nhìn, cô ôm ngực, chiế´c khăn tă´m lõm xuô´ng một rãnh sâu. Cô ngước mắ´t lên châm chọc, cậu bé lập tức bừng tỉnh như được giải huyệt, vội vàng quay đâ`u đi chỗ khác.

Gã cao gâ`y ngô`i dưới đâ´t, kéo vali của Trình Ca ra, nói: "Thâ´t Ca, em hoài nghi chiê´c vali này không phải của cô ta...".

Còn chưa nói xong thì vali đã mở ra, mấ y hộp bao cao su bật ra rơi xuố ng đấ t.

Đêm khuya, trong phòng trọ, không khí yên tĩnh đế n kỳ lạ.

Gã cao gâ y dừng lại một chút, lại nhanh chóng tiế p tục lục vali của Trình Ca. Đô lót, mỹ phẩm, đủ loại, nhưng không có thứ bọn họ muố n tìm, bă ng chứng trực tiế p hay gián tiế p đề u không có.

Thậm chí hă n còn mở cả hộp phâ n mã t của Trình Ca ra xem, vẫn không thu hoạch được gì.

Lông mày nhíu chặt, hă n quay lại quan sát Trình Ca mâ y lâ n rô i đi tới góc phòng, chỗ người đàn ông gọi là Thâ t Ca đang đứng.

Trong phòng chỉ có một bóng đèn tiế t kiệm năng lượng, người đó lại đứng ở chỗ u ám, Trình Ca không thấ y rõ mặt hắ n, chỉ cảm thấ y dáng người hắ n cực kỳ cao lớn rắ n chắ c.

Hă n vẫy tay một cái, gã đàn ông mặt chữ điệ n đứng gâ n giường Trình Ca đi tới.

"Thạch Đâ`u, thế này là thế nào? Cậu theo nhâ`m người à?". "Không thể như vậy được. Em và Thập Lục theo sát hắ n đế n lúc hắ n vào đây".

Người có khuôn mặt chữ điệ n lúc trước đè Trình Ca xuố ng giường gọi là Thạch Đâ u, quả thật rấ t hợp với hình thể thấ p lùn chấ c nịch của hấ n.

Người cao gâ y lục vali của Trình Ca tên là Thập Lục cũng tiế p lời: "Đúng vậy, chính là phòng này. Bà chủ cũng nói phòng này được một người đàn ông thuê, không thể sai được. Hay người phụ nữ này là...".

Hă n khẽ liế c mấ y hộp bao cao su dưới nê n nhà.

Sau đó âm thanh quá nhỏ, Trình Ca không nghe thấ y.

Trình Ca với bao thuố c trên chiế c tủ đâ u giường, bật lửa định châm thuố c. Cô có cảm giác dường như trong đám đàn ông này có người nhìn cô một cái, ánh mắ t sâu thẳm, nhưng lúc quay lại nhìn lại không tìm được là người nào trong bố n người này.

Cô dựa vào tường, cúi đâ`u châm điế´u thuố´c ngậm trên môi, vừa hút vừa đợi bọn họ bàn bạc xong xuôi.

Cuố i cùng âm thanh lă ng xuố ng, một bóng dáng cao lớn đi tới.

Trình Ca ngước mặ t, ánh mặ t dâ n dâ n trở nên chặm chú. Hặ n nhấ t định là Thấ t Ca mà bọn họ gọi.

Trình Ca trước hế t chú ý tới đôi mặ t đen như mực của hặ n dưới hàng lông mày rậm, hố c mặ t rấ t sâu làm nê n cho đôi mặ t đen hơn, sáng hơn. Da hặ n gâ n như màu đô ng, lộ rõ vẻ ngang tàng, ngũ quan đường nét rõ ràng, tóm lại là một khuôn mặt khiế n người khác nhìn một lâ n là không quên được.

Cộng thêm dáng người cao ráo, thân hình to khỏe, số ng lưng thẳng tấ p và khí trường đặc trưng, hấ n vừa bước tới đã trở thành tiêu điểm nổi bật nhấ t trong phòng.

Hă n dừng lại, ngữ điệu bình thường, âm sắ c lại không dễ gì nhâ m lẫn: "Tiểu thư, cô có thể trả lời tôi mấ y câu hỏi không?".

"Trả lời theo hình thức nào?". Trình Ca búng tàn thuố c, hỏi: "Giúp đỡ hay là thẩm vấ n?".

"Giúp đỡ".

"Vậy thì hỏi đi".

"Một mình cô ở phòng này?" "Đúng".

"Không có người ngoài nào vào phòng?" "Đúng".

"Nhưng theo tin tức chúng tôi có, một người đàn ông tên là Kế Vân ở phòng này".

"Vậy có nghĩa tin tức của các anh sai". Trình Ca nói.

Người đàn ông nhìn cô chặ m chặ m, dường như muố n xác nhận gì đó.

"Chiê c vali đen này là của cô?".

Trình Ca hỏi ngược lại: "Không nhìn thấ y à? Chẳng lẽ người các anh muố n tìm lại thích mặc đô phụ nữ?".

"Lúc vào phòng này cô có để ý thấ y người nào khả nghi hay không?".

Trình Ca nghĩ để n người vỗ vai cô rô i nói nhận nhâ m người. Cô nói: "Không".

Người đàn ông nhìn cô chặ m chặ m, ánh mặ t như soi mói. Trình Ca nhìn lại không cam chịu yế u thế, nhưng ánh mặ t hặ n như thực thể, có trọng lượng, áp bức người khác.

"Tiên sinh!" Cô nói: "Hơn nửa đêm các ngài xông vào phòng phụ nữ độc thân như côn đô`, thật là uy mãnh!"

Người đàn ông yên lặng một lát, cuố i cùng nói: "Xin lỗi, chúng tôi tìm nhâ m người. Rắ c rố i gây ra cho...".

Nhưng lúc này Trình Ca lại thấ t thấ n, mặ t nhìn chặ m yế t hấ u chạy lên chạy xuố ng trên cổ hặ n.

Từ trước tới nay, có lẽ là bản tính, có lẽ là bệnh nghê nghiệp, Trình Ca luôn rấ t chăm chú quan sát các chi tiế t nhỏ. Huố ng hô cô vẫn cho ră ng đó là vị trí gợi cảm nhấ t trên người đàn ông.

Hă n đã nói xong, khẽ gật đâ u dứt khoát rô i xoay người định đi.

Thể là đi luôn à?

Trình Ca bực bội nhíu mày.

Thạch Đâ`u vẫn còn bấ t mãn: "Thấ t Ca, chuyện này vẫn còn chưa tra rõ, người phụ nữ này rấ t có thể biế t tung tích của Kế Vân, không biế t chừng chính là đô ng bọn yểm hộ cho Kế Vân. Chúng ta bám theo bao nhiều lâu, không thể thả bọn chúng chạy mấ t được".

Thập Lục cũng không cam lòng: "Đúng thể . Nhỡ đâu cô ta giấ u ở trên giường thì sao? Cô ta... không mặc quâ `n áo chính là để đánh lạc hướng...".

Trình Ca lạnh mặt.

"Đi!" Người đàn ông câ m đâ u hạ lệnh.

Mọi người lập tức im bặt, tinh thâ nử rũ đi theo, chỉ có cậu bé dân tộc Tạng vẫn đứng yên, chăm chú nhìn Trình Ca "không mặc quâ náo".

Trình Ca nhế ch miệng, vừa định nói gì đó lại nghe thấ y gã câ m đâ u nói một câu không nặng không nhẹ: "Mẹ mày⁽¹⁾!"

Trình Ca phun ra một hơi thuố c, âm thanh không lớn, lạnh lùng nói: "Anh chửi ai đấ y?".

Thể giới lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người nhìn Trình Ca, lại nhìn "Thấ t Ca", trao đổi ánh mặ t với nhau, yên lặng không nói.

Hă n quay lại nhìn cô vài giây, mặ t rấ t đen.

Còn lúc này gương mặt đen nhẻm của cậu bé dân tộc Tạng lại đỏ bừng, đỏ để n tận mang tai.

Cậu bé nhìn Trình Ca, dùng tiế ng phổ thông không được sõi lắ m, nhỏ giọng nói: "Tôi tên là Ni Mã".

"Tôi tên là Ni Mã...". Cậu bé dân tộc Tạng xấ u hổ đỏ bừng mặt.

Trình Ca sặc một hơi thuố c, quay đâ u đi chỗ khác ho sặc sụa, cái cổ cao tră ng muố t nhanh chóng chuyển thành màu hồ ng.

Ánh đèn trong phòng nhà trọ màu trắ ng sữa chiế u lên nước da trắ ng muố t của Trình Ca khiế n da cô càng trở nên mịn màng như ngọc trai.

Phụ nữ bản địa lớn lên trong bão cát, gió thổi nă ng phơi, da dẻ phâ n lớn đen cháy thô ráp, thân thể khỏe mạnh, còn Trình Ca đế n

từ miê n Giang Nam khói sóng mênh mang, nhỏ nhắ n, mê m mại, trắ ng nõn trắ ng nà, dường như có thể vấ t ra nước được.

Cho dù vừa rô i phải lục soát, Thập Lục cũng ba lâ n bố n lượt liê c mặ t nhìn cô. Có điể u ánh mặ t cô quá lạnh, như lúc nào cũng châm chọc người khác, không thể lại gâ n.

"Chờ một chút". Thạch Đâ`u đã đi ra hành lang quay lại nhìn thấ y thứ gì đó lập tức lại lộn về : "Dưới gâ m giường cô ta có đô ".

Dưới gâ m giường là ba lô máy ảnh.

Trình Ca nhướn mí mấ t lên, nói: "Không được mở ra". Thạch Đâ `u như không nghe thấ ´y, vẫy tay gọi Thập Lục tới, cùng ngô `i xuố ´ng kéo ba lô ra.

Trình Ca tựa vào tường nhìn, không cử động.

Thập Lục day mũi, đột nhiên ngửi thấ y gì đó. Hấ n ngửi ngửi tay, một giây sau lại ngửi lâ n nữa.

Trình Ca nhìn thấ y, nói: "Vừa động vào quâ n áo của tôi, thơm không?".

Vẻ mặt đông cứng, Thập Lục đi qua một bên, thấ p giọng: "Thấ t Ca, người phụ nữ này rấ t lợi hại, trên người toàn là gai nhọn".

"Chị â´y cũng rấ t bình tĩnh, em thấ y vậy". Ni Mã nhỏ giọng thâ m thì, hỏi người câ m đâ `u: "Dã Ca, anh thấ y sao?"

Bành Dã không nói gì.

Bên cạnh giường, Thạch Đâ`u nói với Trình Ca cho có lệ: "Làm phiê`n cô phố i hợp kiểm tra, mở ba lô ra".

Trình Ca chỉ nói một từ: "Không".

Bành Dã đi tới, nói: "Mời cô phố i hợp với chúng tôi, mở ba lô ra".

Trình Ca nhìn thẳng vào mặt hặ n nửa giây, khóe môi cong lên, vẫn chỉ có một từ: "Không".

Lời nói vừa dứt, Thạch Đâ`u đã hế t kiên nhẫn mở ba lô ra.

Trình Ca không ngăn cản, sắ c mặt cũng không thay đổi. Thậm chí cô còn không nhìn ba lô mà vẫn nhìn thẳng vào mặt Bành Dã, như cười như không, ánh mắ t như đang lột quâ n áo anh ra.

Bành Dã không nhìn thấ u được mặ t cô, chỉ thấ y nó lạnh như băng, khó có thể diễn tả bặ ng lời.

Anh quay mặt đi xem Thạch Đâ`u lục soát ba lô, trong ba lô có râ´t nhiê`u túi nhung màu đen să´p xê´p ngay ngă´n.

Thạch Đâ`u lâ`n lượt mở ra, Bành Dã phát hiện ánh mắ t Trình Ca vẫn còn dừng trên mặt anh. Anh không rõ cô đang nhìn cái gì, cố nhịn rấ t lâu, cuố i cùng vẫn liế c nhìn cô một cái.

Ánh mặ t cô chậm rãi hạ xuố ng, từ từ nhìn lướt một lượt từ trên xuố ng dưới.

Sắ c mặt Bành Dã cũng cực kỳ bình tĩnh ung dung. Anh đứng yên tại chỗ một, hai giây rô i mới đi ra khỏi ánh mắ t Trình Ca, bước tới phía trước xem quá trình lục soát của Thạch Đâ u.

Mười mấ y chiế c túi đen trong ba lô được mở ra, toàn là máy ảnh và ố ng kính, đủ mọi hình thức, đủ mọi kích cỡ, đủ mọi độ dài.

Ni Mã bên cạnh đã yên lặng một hô i lâu, lúc này khẽ kéo Thập Lục, thấ p giọng nói với Thập Lục mấ y câu, mắ t lại nhìn chắ m chắ m vào đố ng máy ảnh. Thập Lục lắ c đâ u, Ni Mã lùi ra bên cạnh không lên tiế ng nữa.

Sau khi lục soát một hô`i, cuố i cùng Thạch Đâ`u cũng bỏ cuộc mà không tìm được gì. Mặc dù chán nản nhưng hắ n

không thể không chấ p nhận sự thật, hậm hực nói với Trình Ca: "Không tìm được".

Trình Ca nói: "Hay là anh cứ tìm tiế p đi, xem còn gì nữa tìm một thể cho xong luôn".

Thạch Đâ`u không xuố ng thang được, cũng không làm được gì với cô, đành quay lại nói với mấ y người còn lại: "Đi thôi".

Trình Ca hỏi: "Thê là đi luôn à?"

Thạch Đâ`u gượng gạo: "Xin lỗi, nhâ`m người...". Trình Ca nói: "Tôi không nói với anh".

"Cô...". Thạch Đâ u định nổi đóa nhưng đã bị Thập Lục giữ lại.

Trình Ca nhìn Bành Dã: "Tôi nói với anh đấ y. Nửa đêm xông vào phòng tôi, cứ thể là xong à?".

Ba người còn lại đô ng loạt nhìn Bành Dã. Bành Dã nói: "Xin lỗi, chúng tôi tìm nhâ m người".

"Xin lỗi là xong chuyện sao?".

Thạch Đâ ù không nhịn được nhảy dựng lên: "Cô đừng có quá đáng. Người tôi bám theo bao nhiều lâu đã vào đúng phòng này. Các người chính là đô `ng lõa. Hôm nay hặ n chạy mấ t rô `i nên tha cho cô, cô đừng có được đặ `ng chân lân đặ `ng...".

"Đừng, có giỏi thì đừng tha cho tôi. Tìm đi, tìm tiế p đi!" Trình Ca đập chiế c bật lửa xuố ng mặt tủ đâ `u giường đánh chát một tiế ng,

nói: "Hôm nay không tìm được gì thì một người cũng đừng hòng đi được".

Thạch Đâ ù đỏ bừng mặt, chỉ thẳng vào mũi Trình Ca: "Cô còn định că n ngược lại bọn tôi à...".

"Tang Ương (Ni Mã), cậu dẫn Thạch Đâ`u ra ngoài trước".

Bành Dã lên tiế ng.

Ni Mã bước tới kéo Thạch Đâ`u ra ngoài. Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Bành Dã đi tới cạnh giường, ngô i xuố ng lâ n lượt cấ t máy ảnh và ố ng kính vào trong túi vải nhung.

Trình Ca để ý tay anh. Lòng bàn tay rộng rãi, màu da hài hòa, ngón tay có lớp chai dày. Cô nhẹ nhàng rít một hơi thuố c, chậm rãi dụi điể u thuố c câ m trên tay.

Bành Dã să p xê p xong xuôi, đóng ba lô lại đẩy vào gâ m giường.

Mặt anh áp sát mép giường, gâ `n trong gang tấ c là đôi chân Trình Ca lộ ra dưới chăn, trắ ng như bạch ngọc, cổ chân có một hoa văn đen tuyê `n hình con rắ n, lạnh lùng mà thâ `n bí.

Trình Ca ngoặ c ngón chân một cái.

Đôi mắ t đen sẫm của anh nhìn Trình Ca một giây, đứng dậy đi tới chỗ vali, gấ p gọn từng chiế c quâ n áo, cấ t cả đô ng bao cao su vào rô i đóng vali lại.

Anh hỏi: "Như vậy đủ chưa?". Trình Ca đáp: "Chưa đủ".

Cô không chịu nhượng bộ bước nào, Bành Dã còn chưa lên tiế ng, Thập Lục phía sau anh đã bước tới: "Tiểu thư, chúng tôi là đội viên đội tuâ`n tra của khu bảo tô`n, đang đuổi theo một đám săn trộm. Tôi và người đô`ng đội vừa rô`i đã theo dõi râ´t lâu, nghi phạm đích xác đã vào nhà trọ này. Nhưng bây giờ xem ra có lẽ đã xảy ra một nhâ`m lẫn nào đó, chúng tôi đã tìm nhâ`m người, đâ`u mô´i và nghi phạm không dễ gì tìm ra cũng đứt tại đây. Hôm nay cưỡng chê´ xông vào phòng tiểu thư là lỗi của tôi, không liên quan gì với anh â´y. Tôi là người có lỗi, tôi xin lỗi tiểu thư, mong tiểu thư thông cảm. Chúng tôi sẵn sàng bô`i thường những tổn hại gây ra cho tiểu thư".

Trình Ca không lên tiế ng.

Lúc này gã tên là Thạch Đâ`u không biế´t tại sao lại chạy vào. Nghe thấ y Thập Lục nói, hấ n lập tức trở nên số t ruột, miệng lẩm bẩm: "Bô`i thường thì... kinh phí của đội chúng ta thật sự căng thẳng, tiê`n còn phải mua xăng sửa xe, hay là...".

Thập Lục khẽ kéo hă n, ra hiệu cho hã n im miệng.

Trình Ca nói: "Tôi không phải người không hiểu lý lẽ, cũng không phải muố n bă t chẹt các anh. Món nợ này có thể không tính, nhưng một món nợ khác thì không thể không tính".

"Món nợ nào?".

Trình Ca nói: "Vừa rô `i ai trong số các anh sờ ngực tôi?" Hai người đô `ng loạt trọn mấ t nhìn nhau: "...".

"Trong số các anh có người nhân cơ hội sờ soạng tôi, vừa rố i lúc xông vào đã bóp ngực tôi". Trình Ca nhìn Bành Dã, nói tiế p: "Không bắ t được người này, các anh đừng hòng ra khỏi đây dù chỉ một người".

Vài giây sau, Bành Dã nói: "Là tôi".

Nét châm biê m lộ rõ trong mặ t Trình Ca.

Hai người còn lại nhấ t loạt nhìn Bành Dã, vẻ mặt thiên biế n vạn hóa.

Bành Dã nói: "Khi đó tôi bǎ t cô từ trên giường xuố ng đã chạm vào chỗ không nên chạm".

"Thảo nào vừa bật đèn Thấ t Ca đã tránh ngay ra xa, chạy còn nhanh hơn thỏ".

""

Bành Dã bặm môi một lát: "Tôi không ngờ lại là phụ nữ". Trình Ca nói: "Ai biế t anh không ngờ hay là anh cố ý chứ?" Bành Dã: "...".

"Xin lỗi".

"Tôi không chấ p nhận xin lỗi".

Bành Dã nói: "Tôi có thể bô`i thường".

Trình Ca hỏi ngược lại: "Anh cho ră ng tùy tiện sờ ngực phụ nữ là một việc có thể giải quyế t bă ng tiê n sao?"

Bành Dã: "...".

Thập Lục lên tiế ng giảng hòa: "Tiểu thư, chúng tôi thật sự cho ră `ng người trong phòng này là đàn ông. Anh â ´y tuyệt đô ´i không biế ´t rõ, không phải cô ´ý, anh â ´y cũng đã xin lỗi rô `i. Tiểu thư không chấ ´p nhận xin lỗi, lại không nhận bô `i thường, vậy tiểu thư muô ´n giải quyế ´t thế ´ nào chúng tôi đề `u nghe theo, như vậy đã chu toàn chưa?"

Trình Ca nói: "Anh ta phải cho tôi sờ lại, như vậy mới công bă ng".

Thập Lục: "...".

Thạch Đâ`u: "...".

Bành Dã nói: "Không được".

Trình Ca hỏi ngược lại: "Tại sao lại không được?" Bành Dã nhìn cô, mặ t đen như mực.

Thập Lục nói: "Tiểu thư, làm vậy không thích hợp".

Trình Ca cười lạnh: "Còn hă n sờ ngực tôi thì rấ t thích hợp đúng không?"

Bành Dã mím chặt môi thành một đường chỉ.

Người của đội tuâ n tra nhiê u năm giao thiệp với hoang mạc núi sông, chưa bao giờ gặp một phụ nữ nói năng trắ ng trợn như vậy, tấ t cả đê u không biế t phải nói gì.

Đúng lúc này một tiế ng hét thảng thố t vang lên phá vỡ bầ u không khí khó xử: "Thấ t Ca, phòng bên cạnh!"

Să´c mặt mâ´y người trở nên nghiêm túc, lập tức rút ra bên ngoài.

Bành Dã cũng đi.

"Anh đứng lại đó cho tôi!" Trình Ca quát một tiế ng.

Bước chân Bành Dã chậm lại, bước thêm một, hai bước, cuố i cùng vẫn dừng lại. Anh nói mà không quay đâ u về : "Bây giờ tôi đang làm nhiệm vụ".

"Vừa rô ìi động tĩnh bên này lớn như vậy, chặ c chặ n người đã chạy rô ìi. Anh biế t rõ điệ ù này hơn tôi".

Bành Dã bị cô nói trúng tim đen, nhấ t thời không nói được gì.

Trình Ca từ trên giường bước xuố ng, không biế t đã mặc vào một chiế c sơ mi màu lam nhạt từ bao giờ, vừa đủ che đế n bắ p đùi.

Cô đi tới trước mặt Bành Dã, nhìn anh nửa giây rô i hỏi: "Anh tên là gì?"

Mặt không biểu cảm, Bành Dã chỉ yên lặng nhìn cô. Trình Ca đợi một lát, cuố i cùng hế t kiên nhẫn nhíu mày, đưa thẳng tay tới bóp ngực anh.

Bành Dã lập tức nghiêng người tránh được.

Thực ra Trình Ca cũng biế t Bành Dã không phải cố ý, qua lực đạo anh dùng khi xông vào xách cô lên là biế t. Động tác của anh rấ t mạnh, bởi vì anh cho ră ng người nă m trên giường là đàn ông.

Nhưng không cố ´ý không đô `ng nghĩa với không có lỗi, cô không cấ `n phải rộng lượng tha thứ và nguồi giận.

Vừa rô i chui vào chăn mặc áo, nhìn thấ y dấ u tay hã n trên ngực, cô mới chọt cảm thấ y đau.

Nhưng, nói thật là Trình Ca cũng không biế t làm thế nào.

Cô vô duyên vô cớ bị đàn ông bóp ngực, không thể bắ t đề n, không thể chửi rủa, cũng không thể cho anh mấ y cái bạt tai. Cô nhấ t định phải làm gì đó, nhưng mấ u chố t là chính cô cũng không nghĩ ra có thể làm gì.

Bởi vì đố i phương rấ t quang minh chính đại!

Trình Ca vố n chỉ muố n trút giận, chạm vào ngực áo anh một cái cho xong chuyện, nhưng bây giờ anh né tránh, một ngọn lửa vô danh lại bùng cháy trong lòng cô.

Thạch Đâ`u bên ngoài kêu lên: "Thâ´t Ca, xảy ra chuyện rô`i!"

Lông mày Bành Dã nhíu chặt: "Bây giờ tôi đang làm chính sự".

Trình Ca nói: "Sờ ngực tôi thì là tà sự chặ c? Có chế t người cũng không phải chính sự liên quan đế n tôi".

Ánh mặ t Bành Dã nhìn cô dâ n trở nên khó đoán, một lát sau anh lên tiế ng: "Cô tránh ra".

Trình Ca khoanh đứng chấ n trước mặt Bành Dã.

Bành Dã dịch sang bên cạnh, Trình Ca bước chéo về phía sau chặ n đường. Anh tránh sang bên kia, Trình Ca lại tiế p tục lùi lại chặ n mặt. Sau vài ba là n như vậy, hai người đã ra để n cánh cửa. Nế u anh còn bước tiế p, cô sẽ phải dán vào người anh.

Bành Dã lui lại một bước, ngữ điệu nặng hơn: "Cô tránh ra".

Trình Ca cười lạnh: "Anh có thể xách tôi lên rô`i ném ra như lúc trước".

Bành Dã hít một hơi, cố gặ ng nhẫn nhịn: "Rố t cuộc cô muố n thể nào?"

"Anh cho tôi tát một cái". Trình Ca nói.

Bành Dã nhìn cô chă m chă m vài giây, ánh mấ t rấ t tố i. Đột nhiên anh đưa tay lên tát thẳng vào mặt mình, nói: "Đủ rô i chứ?"

Trình Ca cứng họng. Đây không phải điệ u cô muố n, nhưng cô cũng không rõ điệ u mình muố n là gì.

Nhìn vế t tay in hã n trên mặt anh, cô không biế t nói gì. Mấ y giây sau, cô nghiêng người tránh đường cho anh ra ngoài.

CHƯƠNG 2: CHÔN ĐEN

Bành Dã đi vào phòng 203, vẻ mặt mấ y người anh em đề u rấ t nặng nề , vẻ mặt Thạch Đâ u còn thêm cả giận dữ và chán ngán.

Kê Vân chế t rô ì.

Hă n nă m ngửa mặt lên trời, dưới lưng là một bãi máu, vế t máu đã khô chứng tỏ đã chế t được mấ y tiế ng. Bành Dã bước tới, ngô i xuố ng kiểm tra vế t thương và bàn tay người chế t.

Ni Mã nói: "Có người đâm một nhát dao trúng tim hắ n, vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn".

Bành Dã đặt tay người chế t xuố ng, nói: "Không có vế t thương do phòng vệ. Lúc đố i phương tấ n công hặ n không hệ phản kháng".

Thạch Đâ`u nói: "Râ´t có thể là người quen, có phải là đâ´u đá nội bộ không?"

Bành Dã hỏi: "Đã báo cảnh sát chưa?" "Báo rô ì".

Bành Dã gật đâ`u, gọi: "Thập Lục". Anh hâ´t că`m vê` phía chiế´c tủ đâ`u giường, trên đó có một chiế´c đô`ng hô` báo thức bă`ng sắ´t tây.

Biệt hiệu của Thập Lục ở trong đội là Thập Lục Lang, đầ u óc nhanh nhạy, tay chân linh hoạt, hế t sức tinh thông các loại linh kiện máy móc, mở khóa phá khóa lắ p ráp máy móc hay kiểm tra một thứ nào đó có ngăn bí mật hay không chính là sở trường của hắ n. Bành Dã chỉ gọi một tiế ng, Thập Lục đã biế t ý anh, lập tức đi kiểm tra chiế c đô ng hô báo thức đó.

"Tang Ương, cậu đi xuố ng dưới là u tìm bà chủ, tra rõ thông tin của tấ t cả mọi người ra vào nhà trọ hôm nay".

"Vâng".

Chỉ một lát sau Tang Ương Ni Mã đã đi lên.

Bà chủ nói mấ y ngày nay nhà trọ không có khách khứa gì, hôm qua phòng 201 có một người đàn ông vào trọ, nhưng mấ y ngày hôm trước gió tuyế t rấ t lớn, người người che kín mặt không thấ y rõ dáng dấ p ra sao, người đó cũng không chủ động đưa chứng minh thư, bà chủ nhấ t thời sơ suấ t nên cũng không đăng ký.

Đố i phương không đòi tiể `n đặt cọc, rời khỏi nhà trọ lúc nào cũng không rõ.

Thập Lục thắ c mắ c: "Sau khi chúng ta tìm ra Kế Vân không hệ có hành động nào thiế u suy nghĩ, cũng không làm gì đánh cỏ động rắ n, Kế Vân chỉ là một nhân vật nhỏ, làm gì mà đế n mức bị diệt khẩu chứ?"

"Chúng ta nghĩ sai rô`i". Bành Dã cau mày nhìn xác chế´t một hô`i, nói: "Kế´ Vân không phải một nhân vật nhỏ, cấ´p trên trực tiế´p của hặ´n chính là Chô`n Đen".

Thạch Đâ u sửng số t: "Cái gì?"

Hă´n bám theo lâu như vậy, bám tận đế´n Khương Đường, lại là...

Chô `n Đen là thủ lĩnh của đội ngũ săn trộm tích cực nhấ t tại khu vực không người trong Khả Khả Tây Lý, là cái tên tấ t cả mọi tuâ `n tra viên đê `u căm thù.

Mâ y năm nay, đội tuâ n tra và nhóm săn trộm của Chô n Đen đã có vô số là n giao chiế n quyế t liệt, có những mười mấ y đội viên hy sinh. Bọn họ cũng đã bắ t được rấ t nhiề u tay săn trộm, nhưng không làm sao bắ t được Chô n Đen. Mỗi lâ n chạy trố n thành công, hắ n đề u có thể chiều nạp được nhiề u thành viên mới hơn để tiế n hành săn trộm lâ n tiế p theo.

Mà Chô `n Đen hế t sức cẩn thận, luôn luôn đeo mặt nạ, mọi người đã giao đấ u với hấ n nhiê `u năm nhưng vẫn không biế t bộ mặt thật của hấ n thế nào.

Ni Mã đô `ng ý với quan điểm của Bành Dã: "Đúng. Trước chúng ta vẫn cho ră `ng Kế ´ Vân là một nhân vật nhỏ, muố ´n bắ ´t được hắ ´n để là `n ra thành viên cao hơn một cấ ´p trong đội ngũ của Chô `n Đen. Nhưng rấ ´t có thể là cấ ´p trên trực tiế ´p của hắ ´n chính là Chô `n Đen, Chô `n Đen lo lắ ´ng sau khi Kế ´ Vân bị bắ ´t chính mình sẽ bị bại lộ, cho nên mới quyế ´t định diệt khẩu".

Thạch Đâ`u hế t sức ảo não, tức giận chỉ biế t giậm chân. Hấ n và Thập Lục bám theo manh mố i này, chạy mấ y ngàn cây số , từ Khả Khả Tây Lý để n A Nhĩ Kim, lại để n Khương Đường, không hề nghĩ ră ng phía sau lại có một con cá lớn như vậy.

Thập Lục ngô i bên cạnh chiế c tủ đâ u giường chợt kêu khẽ: "Có phát hiện!"

Hă´n mở chiế´c đô`ng hô` báo thức ra, tìm thấ´y một chiế´c chìa khóa phía trong ố´p sau, bên trên ghi chữ: "Nhà trọ Thương Gia, 314".

Mọi người lập tức khởi hành.

Thập Lục rấ t hưng phấ n: "Thấ t Ca, tại sao anh lại nghĩ để n chuyện bảo em kiểm tra đô ng hô báo thức?"

"Vừa rô i trong phòng 202 không có đô ng hô báo thức, cái đô ng hô này không phải của nhà trọ". Bành Dã nói.

Anh vô thức nhớ lại bao thuố c lá Marlboro màu trắ ng và chiế c bật lửa Zippo màu đỏ trên chiế c tủ đâ u giường trong phòng 202, cùng với ngón tay tinh tế kẹp điể u thuố c của người phụ nữ đó, cũng như đôi mắ t không nóng không lạnh phía sau làn khói thuố c.

Không biế t tại sao, ngón tay anh lại nhớ để n bộ ngực tron mịn, no đủ, â m áp, mê m mại của người phụ nữ đó dưới chiế c chăn.

Bành Dã cau mày, vô thức xoa tay muố n gạt cảm giác này đi, nhưng kế t quả chỉ là phí công vô ích.

Cô bé lễ tân ở nhà trọ Thương Gia nói, khách phòng 314 một tháng trước đã thuê phòng, không bao giờ cho phép ai vào quét dọn.

Bành Dã và mọi người vừa đi vào đã phát hiện ra tình hình khác thường. Đó là mùi tanh nô `ng pha lẫn mùi thuô ´c nước mà họ hế ´t sức quen thuộc, trong phòng còn từng đô ´t

đàn hương. Dưới đấ t bày đã y túi vải bạt, mở ra xem, toàn là da linh dương Tây Tạng, thỉnh thoảng xen lẫn mấ y tấ m da hươu môi tră ng và da gấ u ngựa. Mỗi một tấ m da này đề u đã từng là một sinh mệnh nhởn nhơ chạy trên thảo nguyên.

Ni Mã xem mấ y túi, nói: "Mấ y tấ m này đề `u là linh dương mẹ. Mẹ chế ´t rô `i, linh dương con sẽ bị chế ´t đói".

Thập Lục cầ m lấ y một tấ m da linh dương con: "Ngay cả con bé thể này cũng không tha".

Bành Dã lục thấ y mấ y cái đâ u linh dương, lông trên mặt vẫn còn mê m mại, đôi sừng rấ t dài trên đâ u rấ n đanh, uy phong lẫm liệt. Mặ t và não đê u đã bị khoét mấ t, rấ t trố ng rỗng.

Không còn mắ t sẽ không thể biểu đạt. Anh từng thấ y mắ t linh dương đã chế t, vẫn sáng lấ p lánh nhìn anh, như có thể nhìn xuyên thấ u đâ u anh.

Trong một túi khác có ba cái tay gấ u lông lá xô m xoàm, thịt trên tay mê m mà dai, ở vế t chặt còn có thể thấ y mạch máu khô quấ t.

Anh cấ t những thứ này vào trong túi như cũ. Tìm được những thứ này ngoài dự tính, con đường tiế p theo cũng trở nên không thể dự tính.

Bọn họ phải vượt qua Khương Đường trở lại Khả Khả Tây Lý, trên đường hoang vă ng không người, người của Chô n Đen rấ t có thể sẽ để n cướp số "hàng" này.

Bành Dã quay lại nhìn các đô `ng đội của anh, anh phải dẫn tấ t cả mọi người trở về `an toàn, cả những oan hô `n trong phòng này nữa.

Trình Ca đã được thấ y thời tiế t cao nguyên thay đổi nhanh chóng như thế nào. Vừa hôm qua còn có tuyế t lớn mà hôm nay đã trời quang mây tạnh. Bầ u trời xanh ngắ t, mặt trời chói chang, ánh nă ng ngập tràn khiế n người ta lóa mắ t.

Sáng sớm, cô đã đeo kính đen, câ`m máy ảnh ra ngoài. Sau chuyện đêm qua cô ngủ không yên giấ c, cái tát của

Bành Dã làm cô mấ t ngủ. Cô chỉ nói bừa như vậy, ai biế t anh lại tự tát thật. Thôi được, da cứng thịt dày, tát thì tát chứ sao, Trình Ca nghĩ.

Thị trấ n rấ t nhỏ, đi hế t một con phố cũng hế t thị trấ n luôn. Sáng sớm, ven đường đa số là người bán đô ăn, dăm ba người túm tụm mua đô ăn, không ngừng cò kè mặc cả.

Đi qua một ngôi nhà dân mở cửa, Trình Ca thò đâ u vào nhìn. Bên ngoài ánh nă ng rực rỡ, trong nhà âm u lạnh lẽo, một phụ nữ đứng tuổi mặc áo khoác ngô i dưới đấ t pha trà, mùi sữa tỏa lan thơm ngát.

Nhìn thấ y Trình Ca, người phụ nữ mim cười, khuôn mặt đen sạm như hô `nước lăn tăn gọn sóng. Người phụ nữ vẫy Trình Ca, ra hiệu cho cô đi vào uố ng chén trà.

Trình Ca gật đâ u cảm ơn, lại lă c đâ u, chỉ chỉ máy ảnh, ý là có thể cho cô chụp ảnh hay không.

Người phụ nữ gật đâ u.

Trong nhà u ám, một luô ng ánh sáng từ ô kính mờ trên cao chiế u xuố ng. Người phụ nữ ngô i giữa ranh giới của ánh sáng và bóng tố i pha trà cho người nhà, hơi nóng bố c lên dường như cũng tràn ngập mùi sữa.

Người phụ nữ nhẹ nhàng khuấ y chiế c muôi gỗ, ánh mặ t hiệ n từ, khóc miệng thô ráp mang một nụ cười thỏa mãn mơ hồ .

Trình Ca ngô ì xuố ng bậc cửa chụp mấ y bức ảnh nhưng lại hơi thấ t vọng. Nụ cười đẹp nhấ t của người phụ nữ là lúc ngắng đâ `u lên mời cô vào uố ng trà, như có một sức mạnh va đập thẳng vào trong lòng cô.

Nhưng bây giờ nụ cười trong ô ng kính... lại thiế u mấ t một ý vị nào đó không nói rõ được.

Trình Ca bỏ máy ảnh xuố ng, ra dấ u cảm ơn và tạm biệt người phụ nữ.

Trên đường phố nhỏ hẹp.

"Bà chị, cà chị bán nhỏ như trứng chim cút thể này, bót thêm chút nữa đi...".

Trong lúc Thạch Đâ`u còn ngô`i dưới đâ´t cò kè mặc cả với người bán rau, Ni Mã khẽ chọc Bành Dã, nói nhỏ: "Thâ´t Ca, anh nhìn kìa, cô nàng con buôn đô` dùng sinh đẻ kế´ hoạch...".

Bành Dã nhìn theo, Trình Ca đang ngô`i trên bậc cửa một ngôi nhà, tay nâng máy ảnh chụp gì đó trong nhà.

Thập Lục: "Ni Mã tinh mặ t lắ m, đêm qua cứ nhìn cô ta chặ m chặ m, xuân tình xao động rô i hả?"

"Em chỉ thấ y lạ tại sao cô ta lại trắ ng như vậy, anh cũng nhìn mãi còn gì nữa".

"Anh nhìn thì đã làm sao? Anh có thích Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa đâu".

Ni Mã cuố ng lên: "Anh không được nói lung tung!" "Không thích à? Thế anh mua cặp tóc tặng Mạch Đóa nhé!" "Anh dám?"

Ni Mã đẩy Thập Lục một cái, Thập Lục suýt nữa ngã vào đố ng cà.

Thập Lục cười hì hì đứng thẳng lên, hỏi: "Cô ta là khách ba lô để n du lịch à?"

Bành Dã không thấ y hứng thú: "Không biế t".

Ni Mã nói: "Mâ y năm nay người để n Khương Đường du lịch nhiệ u như linh dương con â y. Có điệ u đi một mình thì nguy hiểm lă m, đặc biệt là nữ. Trên đường chúng ta nhìn thấ y bao nhiều thông báo tìm người, mấ t tích, ngay cả xương cũng tìm không ra. Tại sao lại có nhiệ u người chạy tới đây như vậy?"

Thạch Đâ`u đổ cà vào túi xách, hừ một tiế ng: "Cậu không hiểu đâu, bây giờ 'nữ thanh niên văn nghệ' đang là mố t, chạy tới khu vực không người chụp mấ y bức ảnh phong cảnh đặc sắ c, thêm mấ y câu cảm khái gì đó, thể là có một đám người hâm mộ".

Ni Mã lă c đâ u khó hiểu: "Chỗ này không phải núi thì là đấ t, không phải trâu thì là linh dương, có cái gì đẹp đâu?"

Thập Lục vỗ vai Bành Dã: "Du lịch chính là đi từ chỗ mình đã chán ngấ y để n chỗ người khác đã chán ngấ y. Có điể `u...".

Bành Dã nói: "Anh còn chưa chán ngấ y".

Ni Mã nói: "Em cũng thê'".

"Mười ba tệ chín, bố n bỏ năm lên, làm tròn thành mười tệ đi". Thạch Đâ u ngắng đâ u lên: "Em cũng thế ... O, tôi mua nhiê u như vậy mà, khuyế n mại thêm một miế ng thịt bò đi. Không được à? Thế một củ tỏi cũng được".

Trình Ca lấ y điện thoại di động ra xem, sóng rấ t yế u. Cô thử gọi điện, kế t quả là tín hiệu gián đoạn...

Trước khi đế n đây Trình Ca đã thông qua hiệp hội nhiế p ảnh liên hệ với khu bảo tổ n Khả Khả Tây Lý. Nhân viên phụ trách tuyên truyề n của hiệp hội nhiế p ảnh cho cổ một số điện thoại, nói ră ng đó là số của đội trưởng đội tuấ n tra số ba trạm bảo vệ Nam Kiệt, dặn cổ cứ liên lạc trực tiế p.

Theo lý thuyế t, từ Tây Ninh để n Cách Nhĩ Mộc là tuyế n đường gâ n nhấ t, nhưng Trình Ca muố n để n Khương Đường xem, thế là đi vòng đường xa.

Cô và bộ phận tuyên truyê `n đã đạt được thỏa thuận, đố i phương sẽ tạo điê `u kiện và bảo vệ cô, cô chụp ảnh làm tuyên truyê `n, tổ chức

triển lãm lưu động tại các thành phố lớn, thu nhập sẽ giao cho đố i phương để sử dụng cho công việc xây dựng khu bảo tố n.

Còn thứ Trình Ca muố n chỉ là một bức ảnh tố t.

Tài năng khô kiệt là một cụm từ quá kinh khủng, là ác mộng của tấ t cả những người làm việc liên quan để n sáng tạo.

Tuâ`n trước người quản lý của cô còn gọi điện thoại nói cô đã gâ`n một năm không mang ảnh đi tham gia các cuộc thi rô`i. Người quản lý nói: "Bạn yêu à, chỉ chụp mâ´y bức ảnh thôi mà, đừng suy nghĩ nhiê`u quá làm gì. Kỹ thuật của bạn thì không câ`n phải nói, đừng quá lý tưởng chủ nghĩa, giành giải lâ´y tiế´ng tăm mới là vâ´n đê` quan trọng nhâ´t. Đô´i với bạn thì giật giải đâu có gì là khó khăn. Lao vào chủ đê`nghèo khó mới tỏ ra bao quát chúng sinh, lo cho nước cho dân, bởi vì giàu có là ích kỉ tư lợi. Phải đi sâu sát tâ`ng lớp dưới đáy, như vậy mới có lớp lang, có chiê`u sâu, bởi vì tâ`ng trên là nông cạn phù hoa. Tô´t nhâ´t là khu vực hẻo lánh, thê´ mới có tư tưởng, bởi vì thành phô´ là không có nội hàm. Nê´u là khu vực biên giới thì còn tô´t hơn nữa, như vậy mới có thể làm mọi người suy nghĩ sâu xa, tìm được sự an bình trong lòng, bởi vì xã hội khiê´n người ta nông nổi".

Được biế t cô sẽ để n Khả Khả Tây Lý, người quản lý rấ t vui: "Bạn yêu à, cuố i cùng bạn cũng suy nghĩ thấ u đáo rô ì".

Trình Ca chỉ cười ha ha cho qua.

Trình Ca giơ điện thoại di động đi trên đường tìm sóng, đi mấ y chục mét mà một vạch cũng không tìm được.

Cô quay lại nhìn thấ y một cửa hàng tạp hóa.

Trên tấ m biển bă ng gỗ viế t một hàng chữ Tây Tạng và một dòng chữ Hán xiêu xiêu vẹo vẹo: "Cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa". Trên tủ bày hàng có điện thoại công cộng.

Người bán hàng trong cửa hàng tạp hóa là một cô gái dân tộc Tạng, tóc tế t bím buộc bă ng những sợi dây đâ y màu sắ c,

khoảng chừng hai mươi tuổi, mày rậm mặ t to, khi cười để lộ hàm răng trắ ng và hai má lúm đô ng tiê n rấ t sâu.

"Tôi muố n gọi điện". Trình Ca bấ m số . "Tút... Tút... Tút...".

Trình Ca chò, ngón tay vô thức gỗ lên mặt tủ.

Đâ`u bên kia con phô´, mâ´y người đàn ông len lỏi qua đám đông tụ tập mỗi sáng sớm.

Bành Dã nhỏ giọng nói với Thập Lục: "Một lát nữa kiểm kê lại súng ố ng đạn dược trên xe".

Thập Lục hiểu ý. Lâ n này trở về nhấ t định sẽ gặp nhiề u nguy hiểm.

Ni Mã đi đâ`u tiên đột nhiên dừng chân, yên lặng lǎ ng nghe rô`i quay lại nói: "Thâ t Ca, điện thoại của anh có chuông kìa".

Là số của cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa. Bành Dã nghe điện thoại: "A lô".

"Tút tút tút...". Bên kia đã gác máy.

Bành Dã gọi lại, bên kia máy bận. Anh cấ t điện thoại đi.

Trình Ca đợi rấ t số t ruột, chỉ một lát đã gác điện thoại. Vài giây sau cô gọi lâ n nữa nhưng máy bên kia lại đang bận.

Cô hỏi: "Bao nhiêu tiê n?"

Cô bé bán hàng xua tay: "Không gọi được thì không câ `n trả tiê `n".

Trình Ca không nói nữa, nghiêng người dựa vai vào khung cửa, rút thuố c ra hút. Cô bé nhìn thấ y, nhìn cô với vẻ hơi tò mò.

Đột nhiên bắ t gặp ánh mã t lạnh nhạt của Trình Ca, cô bé xấ u hổ le lưỡi, cười hì hì quay mặt đi.

Trình Ca hỏi: "Chỗ này của em có bán thuố c không?"

Trên người cô chỉ còn mấ y điể u thuố c, mặc dù trong vali còn vài bao nhưng cũng không câ m cự được bao lâu. Nơi này thiế u thố n vật tư hơn những gì cô tưởng tượng.

"Có bán". Cô bé chỉ chiế c tủ kính bên cạnh.

Trình Ca đi tới, giơ bao thuố c Marlboro trong tay lên trước mặt cô bé: "Có loại này không?"

"Không có. Nhưng chị có thể xem những loại này". Cô bé nhiệt tình giới thiệu cho Trình Ca: "Loại này tám tệ, loại kia mười bố n, loại kia...".

Trình Ca nhìn, không lên tiế ng.

Cô bé nói một tràng dài mà không thấ y Trình Ca nói gì nên cũng dừng lại.

Trình Ca nhìn một lát, đưa tay lên định chỉ một loại thuố c trong tủ kính nhưng nhìn thấ y một mẩu đâ u lọc lại hạ tay xuố ng, hỏi: "Ngọc Khê bao nhiều tiê n?"

"Mê`m hai mươi, cứng ba mươi". "Vị thê´ nào?"

"À, đậm gặ t".

Trình Ca ngước mắ t nhìn cô bé: "Em hút rô ì à?" "Không... Em nghe người ta nói thể ". Cô bé gãi đâ `u, cười ngượng ngùng.

"Ò". Trình Ca không nói nữa, nhìn những bao thuố c trong tủ kính, có vẻ thờ ơ.

Cô bé thấ y Trình Ca không có hứng thú gì, đang định khóa tủ lại nghe thấ y Trình Ca nói: "Lấ y cho chị một bao".

"Ngọc Khê à?" "Ò".

"Mê m hay là cứng?"

"Cứng". Trình Ca thoáng mim cười.

Cô bé không rõ tại sao Trình Ca đột nhiên lại cười nhạt, lấ y bao thuố c ra, dùng khăn lau sạch bụi bặm trên bao thuố c rô ì đưa cho Trình Ca.

Trình Ca câ`m lâ´y câ´t vào túi. Có người vào cửa hàng mua đô`, Trình Ca tránh sang bên cạnh, lại nghiêng người dựa vào khung cửa nhìn người đi đường lại qua.

Cô nhẹ nhàng rít một hơi thuố c, nhớ lại chuyện đêm qua.

Nửa đêm về sáng hôm qua, cô chập chòn không sao ngủ được, để n lúc gâ n sáng lại mơ một giấ c mộng xuân, cùng với người đàn ông có nước da màu đô ng và đôi mặ t đen thẫm đó. Ngón tay anh ram ráp, lúc vuố t ve trên người cô, cô nghe thấ y trong lòng mình có tiế ng vang.

Sáng nay tỉnh dậy cô thấ y toàn thân khoan khoái, những mệt mỏi vì bôn ba đường dài đã bị quét sạch, như người nghiện mới hít heroin.

Ngón tay cô nóng lên, Trình Ca bừng tỉnh lại, thấ y điể u thuố c đã cháy hể t. Cô vứt đâ u lọc, dùng mũi chân di vài cái, càng ngày càng mạnh, để n tận lúc mẩu đâ u lọc dẹp lép bị â m chui xuố ng đấ t để lại một chiế c hố nho nhỏ.

Người đàn ông đó cũng hay đấ y, Trình Ca nghĩ.

Người khách vừa rô i đã ra khỏi cửa hàng tạp hóa, Trình Ca quay lại, thấ y cô bé lại đang nhìn mình. Bị Trình Ca phát hiện, cô bé nhoẻn miệng cười không hê lúng túng.

Trình Ca chỉ tấ m biển ngoài cửa, hỏi cô bé: "Em tên là Mạch Đóa à?"

"Đúng vậy, Mạch Đóa". "Ò... Tên hay lă m".

"Hì hì, mọi người đê `u nói như vậy". Trình Ca: "...".

Mạch Đóa hỏi: "Chị tên là gì?"

Trình Ca nhìn cô bé một cái: "Em đoán xem". Mạch Đóa: "...".

Trình Ca hỏi: "Em bao nhiệu tuổi rô ì?" "Hai mươi. Còn chị?"

"Già hơn em". Mạch Đóa: "...".

Trình Ca lại hỏi: "Cửa hàng của em làm ăn tố t chứ?" "Tố t, tiế n kiế m được cũng đủ số ng". Mạch Đóa mim cười hạnh phúc.

Trình Ca yên lặng gật đâ u.

Cô nhìn nụ cười của cô bé một lát, hỏi: "Chị chụp cho em một bức ảnh nhé!"

Mạch Đóa vẫn cười, che miệng cười hơi ngượng ngùng, cuố i cùng vẫn gật đâ `u.

Trình Ca chụp liê `n mâ ´y bức ảnh. Mạch Đóa hỏi: "Chị đang đi du lịch à?"

"Cứ xem như thê di".

"Oa!" Hai mă t Mạch Đóa lấ p lánh ánh sáng: "Thật là hạnh phúc".

Trình Ca lại yên lặng gật đâ`u.

"Chị thử gọi lại lâ n nữa xem sao". Trình Ca gọi số vừa nãy, nhưng lâ n này điện thoại di động của đố i phương không có tín hiệu.

Trình Ca hỏi: "Ở đây có chỗ nào thuê xe không?" "Có, phía trước, rẽ phải".

"Ò, tạm biệt em". Trình Ca phâ t tay, xoay người đi.

Cô đi được vài bước lại quay vê , nói: "Chờ chị rửa ảnh ra sẽ gửi cho em, cả cho bà thím ở ngôi nhà phía trước kia nữa".

"Vâng, cảm ơn chị".

Mạch Đóa vừa hát khe khẽ vừa sắ p xế p lại giá bày hàng, một tiế ng gọi vui vẻ từ bên ngoài truyề n đế n: "Tiểu Mạch Đóa!"

Cô bé quay đâ`u ra nhìn, là đám người Thập Lục.

"Anh Thập Lục". Mạch Đóa vui mừng chạy ra: "Anh Bành Dã, anh Thạch Đâ`u... Lâu rô`i các anh không tới".

Thập Lục trêu cô bé: "Nhớ bọn anh à?"

"Nhớ chứ". Mạch Đóa cười, mấ t cong cong như trăng non. "Bọn anh cũng nhớ em lấ m". Thập Lục nói, quay lại liế c

Ni Mã một cái: "Còn có người nhớ cực kỳ".

Ni Mã như một con mèo bị đe dọa, toàn bộ lông trên người đề `u dựng đứng lên. Cậu hùng hổ trợn mắ t nhìn Thập Lục, may mà Mạch Đóa không nghe thấ y nửa câu sau.

Thạch Đâ`u đưa danh sách cho Mạch Đóa, Mạch Đóa đi vào trong cửa hàng chọn hàng hóa, nhỏ đế n bàn chải đánh răng, kem đánh răng, bánh quy, tương ớt, lớn đế n chậu nước, cờ lê, nô i cơm điện, cái gì cũng có.

"Các anh phải vê trạm bảo vệ rô i à?" "Ò".

"À này...". Mạch Đóa đứng dậy, va đâ u vào chiế c chảo treo trên cao: "Vừa rô i có một chị cũng câ n đi để n chỗ các anh, chị â y đi thuê xe rô i, có lẽ các anh còn có thể gặp được".

Thập Lục nhớ tới chuyện gì đó, hỏi Bành Dã: "Không phải là nữ nhiế p ảnh gia mà bên trên yêu câ `u chúng ta giúp đỡ đấ y chứ? Nhưng mà... chắ c không phải đâu, tự dưng cô ta lại vòng qua Khương Đường này làm gì".

Bành Dã hỏi Mạch Đóa: "Chị â y trông thế nào?"

"Đẹp lắ m, còn cao hơn anh Thạch Đâ u, mặt trắ ng như tuyế t trên đỉnh núi. A, chị â y còn hút thuố c lá".

Bành Dã nhấ t thời không nói được gì.

Mọi người đề `u ngâ `m hiểu mà không nói, đô `ng loạt nhớ tới cô nàng "con buôn đô `dùng sinh đẻ kế ´hoạch" đó. Trong ba lô của cô toàn là máy ảnh và ố ng kính lớn nhỏ.

Thạch Đâ`u lập tức hỏi Mạch Đóa: "Cô ta mặc quâ`n áo gì?" "Áo khoác gió màu đen. Hình như chị â´y không có chỗ

nào để đi nên đứng đây nói chuyện với em".

"Nói những gì? Tính khí ra sao?" "Không nói nhiê`u lǎ m, tính tình rấ t tố t".

Thạch Đâ u thở phào nhẹ nhõm, nói: "A, thế thì không phải người bọn anh gặp".

"Các anh gặp người nào?"

"Đừng nhấ c để n nữa. Dạ xoa". Thạch Đâ u chưa hế t ấ m ức, nhấ n mạnh thêm một câu: "Nữ dạ xoa".

Bành Dã sửa lại cách dùng từ của Thạch Đâ`u: "Không phải nữ dạ xoa, phải gọi là mẫu dạ xoa".

Mạch Đóa giúp Thạch Đâ`u kiểm kê hàng hóa, vô tình ngắng đâ`u lên: "Ni Mã, anh đứng ở phía sau làm gì?"

Vừa rô i lúc Mạch Đóa bận rộn, ánh mặ t Ni Mã vẫn nhìn cô bé chòng chọc, bây giờ lại làm ra vẻ không hê quan tâm.

"À, anh đang nhă n tin". Cậu đáp thờ ơ như không, có vẻ rấ t nhàn nhã.

Bành Dã hỏi: "Nhă n tin với bạn gái à?" Ni Mã lập tức hoảng lên: "Không".

Mạch Đóa hỏi: "Ni Mã, anh có bạn gái rô ì à?"

Ni Mã cuố ng quýt: "Không. Thấ t Ca trêu anh đấ y mà.

Anh chưa có bạn gái, anh đi đâu tìm bạn gái chứ?"

Thập Lục cũng chọc gây bánh xe: "Mạch Đóa, em không biế t đầu, có cô bé thích Tang Ương còn để n tận trạm bảo vệ tìm nó đấ y".

Ni Mã đá Thập Lục một cái: "Anh đừng nói lung tung, hoàn toàn không có".

Mạch Đóa cười khanh khách: "Làm sao lại không có? Ni Mã, anh tố t như vậy, chắ c chắ n có rấ t nhiề u cô gái thích anh".

Mạch Đóa lên tiế ng, Ni Mã liê n đỏ bừng mặt không nói gì nữa.

Những người khác thấ y thế cũng không trêu Ni Mã nữa. Mọi người nhanh chóng chào tạm biệt Mạch Đóa, chuẩn bị xuấ t phát.

Dừng lại ở cửa hàng tạp hóa chỉ mười mấ y phút, mà ba tháng nay mới quay lại đây một lâ n. Ni Mã đứng phía ngoài đám người, nhìn Mạch Đóa xa xa, mặ t dâ n đỏ lên.

Mọi người đi về phía trước, cậu cũng đi theo, đi được vài bước đột nhiên quay lại, chạy tới quâ y đưa cho Mạch Đóa một gói giấ y nhỏ rô i chạy đi không nói lời nào.

Mạch Đóa mở ra xem, bên trong là hoa rễ vàng⁽¹⁾ phơi khô, còn có một chiế c cặp tóc bă ng nhựa.

Ni Mã chạy một mạch để n chỗ ba ông anh, khịt khịt mũi, mắ t đỏ hô ng.

Bành Dã không nói mà chỉ xoa đâ`u cậu, kéo cậu đê´n bên cạnh mình, khoác vai cậu đi vê` phía trước.

Thập Lục bước lên xoa đâ`u Ni Mã, Thạch Đâ`u cũng bước tới, kiếng chân xoa đâ`u Ni Mã.

Trình Ca đi dọc một con ngõ nhỏ quanh co, càng lúc càng hẹp, cuố i cùng tìm được một chỗ có vẻ là chỗ cho thuê xe.

Một thanh niên vừa gâ y vừa nhỏ ngô i cạnh cửa că n hạt dưa. Mặt tiê n rấ t nhỏ, tường sơn đen như mực, đâ y dâ u mỡ, trong hiệu chấ t đâ y các dụng cụ sửa xe.

Đây rõ ràng là một hiệu sửa xe.

Trình Ca hỏi: "Chỗ này của anh cho thuê xe không?" Thanh niên ngước mắ t lên: "Có. Chị định đi đâu?" "Khả Khả Tây Lý, trạm bảo vệ Nam Kiệt".

"Đường không dễ đi". Trên mặt thanh niên viế t rõ bố n chữ gánh nặng đường xa, đưa tay phủi vỏ hạt dưa trên người, đứng lên: "Nhưng chị gặp may đấ y, chỗ này của tôi có một chiế c xe, thuê xe một ngàn, đặt cọc ba mươi ngàn, lợi ích đáng giá từng đô ng. Chiế c xe này đường khó đi thể nào cũng không sợ, đi đế n đâu bă ng phẳng đế n đâ y".

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Là xe lu à?"

"Tôi thích sự hài hước của chị". Thanh niên dẫn cô ra sân sau: "Tôi nói với chị nhé, vào khu vực hoang vă ng không người, bão táp, cát bụi, băng tuyế t, thời tiế t kiểu gì cũng có cả.

Không có một chiế c xe tố t thì phải chuẩn bị tinh thâ n mặ c kẹt để n chế t. Chiế c xe này của tôi tuyệt đố i là tố t nhấ t".

Trước mặt là một chiế c xe Jeep màu đỏ rách nát tơi tả, kính cửa sau có vẻ bị mặ c kẹt không kéo lên được.

Trình Ca liê c hă n một cái: "Ông anh, từ nãy để n giờ ông anh vẫn đùa tôi đấ y à?"

Thanh niên: "...".

"Tiê`n thuê năm trăm, đặt cọc năm ngàn".

"Đừng có trả giá bậy bạ. Phụ nữ các chị thì biế t gì, chỉ nhìn bề ngoài, đúng là nông cạn. Chiế c xe này của tôi lố p tố t, gầ m cao, bố n bánh truyề n động, trọng tải lớn... Chúng ta có duyên với nhau, tôi bớt cho người đẹp một chút, tổng cộng hai mươi ngàn, không thể ít hơn".

Trình Ca nói: "Chiế c xe này hiệu gì? Nhìn không quen lắ m". "Hiệu Bắ c Kinh. Chị không biế t à? Jeep Bắ c Kinh là Jeep tố t nhấ t Trung Quố c. Những loại khác làm gì dám dùng tên

Bă´c Kinh". Thanh niên phun nước bọt tung tóe: "Chị biế t ai được ngô ìi xe này không? Lãnh đạo! Quan to! Cả Trung Quố c lẫn thế giới. Tôi không nói dố i chút nào, chiế c xe này tính năng cực tố t, leo Thái Sơn cũng không vấ n đề gì".

Trình Ca hỏi: "Nghe giố ng người vượn Thái Sơn nhi?" "...".

Thanh niên că´n răng nhượng bộ: "Thôi thê´ này, chố t giá mười lăm ngàn, thật sự không thể bớt được. Hơn nữa tiê n đặt cọc rô i sẽ trả lại cho chị mà".

"Xe hỏng thì lấ y lại tiê n đặt cọc sao nổi".

"O, làm sao lại hỏng được? Không hỏng đâu".

Trình Ca nói: "Nế u tôi nhớ không nhâ m thì đây là loạt 2020, bảy, tám năm trước tôi đã lái rô i".

Thanh niên sửng số t, thì ra gặp phải người trong nghệ rô i.

"Hê hê, hữu duyên hữu duyên. Dù sao tôi vẫn yên tâm với chấ t lượng của cái xe này, tiê `n đặt cọc bớt chút cũng được, đặt rô `i lấ ´y lại cũng phiê `n phức, tổng cộng mười ngàn, chị còn trả giá nữa khác gì tát vào mặt tôi". "Xe mới có bố n, năm mươi ngàn, cái xe này của anh là xe thải loại rồ i". Trình Ca đi một vòng quanh xe, lầm bẩm: "Lố p xe thay rồ i, đèn xe thay rồ i, chân ga sửa lại rồ i, năm ngàn rưỡi vẫn là cao...".

Thanh niên toát mô hôi hột: "Tôi cho không chị đấ y, được chưa?"

Trình Ca vẫn thuê chiế c xe đó, thật sự là không có lựa chọn nào khác.

Huố ng hô nhiê u năm trước đây, lâ n đâ u tiên đi chụp ảnh vùng hoang dã ở châu Phi, cô cũng lái đúng loại Jeep Bắ c Kinh này. Bây giờ cho nó đi đoạn đường cuố i cùng với cô, có hỏng cũng xem như chế t có ý nghĩa.

Sau khi Trình Ca ra khỏi hiệu sửa xe, cảm giác khó chịu mơ hô` vừa rô`i ngày càng rõ ràng: Có người đang bám theo cô.

Cô đi qua quâ `y hàng rong bán lược xương trâu, cúi xuố 'ng chọn lược, nhân cơ hội liế 'c mặ 't về `phía sau. Không hề `thâ 'y kẻ khả nghi nào. Cô mua một chiế 'c lược xương trâu, đi mấ 'y chục mét rô `i rẽ vào ngõ nhỏ bên cạnh.

Hai bên ngõ có mấ y quán trà.

Trình Ca nhanh chóng chui vào một quán trà, ngô i cạnh cửa số gỗ, kéo mũ xuố ng.

Chỉ chố c lát sau đã nghe thấ y tiế ng bước chân vội vã mà vẫn không thiế u phâ nổn định.

Dưới vành mũ, Trình Ca thấ y rõ người đàn ông bám theo cô. Hặ n chạy vào ngõ nhỏ, không nhìn thấ y Trình Ca trong số người đi đường lại qua. Hặ n chạy vài bước rô i dừng lại ngó nghiêng. Thân hình cao lớn, nhìn hặ n như hạc giữa bâ y gà.

Mùi thơm của trà sữa, mùi thơm của bơ cùng hơi nước bay lãng đãng trong ngõ nhỏ.

Trình Ca đợi vài giây rô `i gọi một tiế 'ng từ sau lưng hặ 'n: "Hey!" Đợi hặ 'n quay lại, cô huơ đôi đũa trong tay: "Anh tìm tôi à?"

CHƯƠNG 3: XUẤT PHÁT

Bành Dã đi xuố ng bậc thể m bă ng gỗ, để n bên cạnh bàn của Trình Ca, kéo chiế c ghế băng ngô i xuố ng.

Trình Ca nhìn anh một hô i lâu, nói: "Không phải việc làm của người quân tử".

Bành Dã nói: "Cô cảnh giác thật đấ y".

"Thường thôi". Trình Ca hỏi lạnh nhạt: "Anh tìm tôi có việc à?"

Cô xách chiế cấ m bă ng đô ng trên bàn lên, rót nước trà vào chén sứ, cho đũa vào khuấ y mấ y cái để rửa đũa.

Ánh mặ t Bành Dã dừng lại trên chén trà của cô. "Làm sao?"

"Đừng lãng phí nước". Bành Dã nói. "Quên mấ t đây là Tây Bắ c".

"Ở đâu cũng thế cả".

Giọng anh rấ t trầ m, khi nói chuyện âm sắ c cực thấ p, như đàn double bass.

Cô nghĩ, âm thanh anh phát ra khi làm tình với phụ nữ nhấ t định sẽ cực kỳ hấ p dẫn.

Trình Ca cười không câ`n lý do, đưa chén trà vừa rửa đũa cho anh: "Không nên lãng phí".

Bành Dã không để ý đế n hành động này của cô, nói thẳng vào vấ n đề chính: "Về chuyện hôm qua, khi đó tôi hỏi cô có...".

Trình Ca ngặ t lời: "Anh có quen thuộc chỗ này không?" Bành Dã cau mày đáp: "Coi như thể ".

"Quán này có đô `gì ngon, giới thiệu một chút".

"Phải xem khẩu vị của cô thể nào". Vẻ mặt anh không có gì thay đổi.

"Nặng". Trình Ca lại nói: "Món nào đặc să c giới thiệu món đó".

"Đề`u đặc să´c cả". Anh nói. Trình Ca ờ một tiế ng lãnh đạm.

Bành Dã: "Cô nói ban ngày không nhìn thấ y người nào khả nghi ở nhà trọ, nhưng...".

"Đề`u đặc sắ´c cả, thế´ thì có khác gì nhau...". Trình Ca nói: "Nhân vật khả nghi anh nhìn thấ´y trông như thế´ nào? Mà thế´ nào cũng có khác gì nhau".

Bành Dã nhìn cô chă m chă m, mắ t đen như mực, lặng lẽ mà nặng nê .

Anh mím chặt môi, biế t rõ cô cố tình gây sự, cuố i cùng vẫn liệt kê một loạt: "Bánh stampa⁽¹⁾, trà bơ, dố i dê nhô i tiế t, phô mai, mì viên, pho mát".

"Anh thuộc thực đơn à?". Trình Ca tiện tay câ m tờ thực đơn trên bàn lên, chỉ là một tờ giấ y tră ng được ép plastic, câ m trên tay hơi nhờn nhờn.

Bành Dã đáp: "Cửa hàng ở đây chỉ làm những món người địa phương ăn, đố i với người bên ngoài tới đương nhiên đề `u là đặc sắ c".

"Cũng đúng... Người địa phương... Anh là người ở đâu?"

Anh còn chưa hỏi được gì từ Trình Ca mà đã bị cô khai thác ngược rô`i.

"Anh có vẻ là người nơi khác. Trong đội anh khẩu âm của mỗi người đê `u không giô ´ng nhau. Nhà anh ở đâu?"

"Tây An". Bành Dã nói.

Đàn ông Tây Bă c, khá thú vị.

"Anh nói tiế ng phổ thông rấ t dễ nghe". Thấ y anh không đáp lời, Trình Ca hỏi tiế p: "Anh ăn sáng chưa?"

Bành Dã ngập ngừng một giây, đáp: "Ăn rô`i". "Rõ ràng là chưa ăn. Tôi mời anh".

Bành Dã nói: "Tôi có việc nhờ cô, tôi mời cô".

Trình Ca không biế t anh quá hiểu kỹ năng đàm phán hay là chỉ muố n vạch rõ giới hạn với cô.

Cô đánh giá thân hình anh: "Hẳn là sức ăn rấ t lớn... Bà chủ, một suấ t stampa, một ấ m trà bơ, hai suấ t mì viên, một suấ t pho mát, một suấ t...".

Bành Dã nói: "Đủ rô ì".

Trình Ca nói: "... Bánh bơ, một đĩa dê nướng, một đĩa lưỡi bò hâ p".

Bà chủ hỏi: "Cháu ăn được lưỡi bò à?" "Ăn được".

"Tô´t, cô sẽ mang lên ngay".

Bành Dã khẽ nheo mắ t quan sát Trình Ca, sức ép như có như không lại xuấ t hiện.

Trình Ca: "Lại sao nữa?"

"Lãng phí". Anh trả lời cực kỳ ngắ n gọn, dường như nói thừa một chữ là sẽ chế t.

Trong â´n tượng của Trình Ca, đàn ông nói hai chữ "lãng phí" phâ`n lớn đê`u tính toán chi li, keo kiệt bủn xỉn, tự ti lại thích ra vẻ.

Nhưng Bành Dã lại cho cô một â´n tượng hoàn toàn trái ngược: Giọng nam thâ´p cực trâ`m, ẩn nhẫn mà có sức mạnh, khẽ cau mày, như lính chiế´n răn dạy cấ´p dưới thời kỳ những năm bảy, tám mươi.

Trình Ca nói: "Tôi muố n nế m thử tấ t cả những món đặc sắ c ở đây, hay là anh gọi cả mấ y anh em của anh tới".

Bành Dã đương nhiên sẽ không gọi bọn họ để n, mà tâm tư anh cũng không nă mở chuyện ăn uố ng, anh chỉ chú ý để n một chuyện.

Anh hỏi: "Hôm qua vì sao nói đố i...". "Tôi chụp cho anh một bức ảnh nhé...".

Hai người đô ng thời lên tiế ng, Bành Dã hơi nhíu mày quay đâ u đi chỗ khác, bởi vì Trình Ca đã giơ chiế c máy ảnh trong tay lên.

Một thời gian rấ t dài anh không quay mặt lại. Còn Trình Ca mặc dù không bao giờ để ý để n cảm nhận của người khác, nhưng riêng trong chuyện chụp ảnh này cô tự nhận mình rấ t ít khi ép người khác. Cô chuẩn bị đặt máy ảnh xuố ng, nhưng...

Cô hế t nhìn hình ảnh trên màn hình lại nhìn Bành Dã trước mặ t.

Anh quay đâ`u đi, cơ bă´p trên cổ căng lên, chạy đê´n tận xương quai xanh, đường nét mượt mà, cơ gân rõ ràng.

Ngón tay Trình Ca khẽ gỗ lên màn hình. Cổ anh rấ t gợi cảm... Cảnh nề n trở nên hư ảo, bao gồ m cả quán trà dân tộc Tạng bă ng gỗ mộc và những bóng áo choàng lại qua với sắ c màu rực rỡ.

Cô bình tĩnh thở ra một hơi, quyế t định giữ lại giờ khắ c này. Những thứ tố t đẹp dễ làm người ta nghiện.

Trình Ca chụp một tấ m thâ n không biế t quỷ không hay, còn muố n chụp thêm tấ m thứ hai, nhưng anh không quay đã u lại.

"Không chụp nữa, tôi không bao giờ ép buộc người khác". Trình Ca nói.

Bành Dã quay lại, ánh mấ t như cảnh cáo. Nế u không phải lâ n tìm manh mố i, anh đã đứng dậy bỏ đi từ lâu rô i.

Người đàn ông này không biế t một điể u, trong mặ t Trình Ca, ánh mặ t kiên định, lạnh lùng và tức giận của anh lại đã y nam tính. Cô nhìn anh như đàn ông ngặ m nhìn phụ nữ, cảm thấ y anh là một báu vât.

Trình Ca đặt máy ảnh xuố ng, câ m chén lên chậm rãi uố ng một ngụm trà. Sau vài giây yên tĩnh, cô hừ một tiế ng lạnh nhạt: "Anh là đàn ông mà không phóng khoáng chút nào".

Cô kích anh nhưng anh không hề phản ứng, vừa mở miệng lại nói để n chính sự: "Hôm qua cô đã nhìn thấ y kẻ khả nghi".

Trình Ca hỏi ngược lại: "Anh cảm thấ y tôi nhìn có giố ng công dân tố t, lương thiện và tuân thủ các phép tặ c không?"

"Không giố ng". Bành Dã nói: "Nhưng cung cấ p manh mố i trợ giúp phá án là nghĩa vụ tố i thiểu".

"Ra khỏi nhà, bảo vệ chính mình mới là chuyện quan trọng nhấ t. Tôi cung cấ p manh mố i cho anh, anh đi tìm người ta, rô i người ta lại trả thù tôi. Nhưng tôi còn chưa chuẩn bị hy sinh cho sự nghiệp chính nghĩa ở đây".

Bành Dã yên lặng hai giây rô i hỏi: "Cô đi một mình à?"

Trình Ca cười lạnh lùng: "Anh cho ră `ng tôi cùng hội với bọn họ hay cho ră `ng tôi là cave như tên lùn đó?"

Trong lúc cô nói thì trà bơ đã được mang lên.

Bành Dã không nói nữa, cũng không giải thích, thậm chí một câu lịch sự "Tôi không có ý đó" cũng không nói.

Trình Ca chợt thấ y tức ngực. Cô rót cho mình một chén trà, vừa uố ng vừa cúi đâ u loay hoay chiế c máy ảnh.

Thấ y cô không nói nữa, Bành Dã hỏi: "Cô tên là gì?" Trình Ca chẳng buô `n để ý, không thèm ngắng đâ `u lên:

"Anh cho ră ng tôi nên tên là gì?"

Bành Dã nói: "Trương Hòe Hoa".

Trình Ca suýt nữa phun ngụm trà trong miệng ra. Cô liế c mấ t nhìn anh, nghi ngờ anh là mẫu người thích giả vờ là m lì ít nói, nhưng anh â y thoạt nhìn rấ t nghiêm túc, đáy mấ t không hệ có nét trêu chọc.

Người đàn ông này thật khó đoán, rấ t thú vị.

Hành trình của cô buô ntẻ, muố ntrò chuyện gì đó với anh để giế t thời gian, nhưng đề tài của anh chỉ có một.

Anh nói: "Bây giờ cô vẫn không thay đổi cách nghĩ à?"

Trình Ca: "Hôm qua ở khách sạn tôi nhìn thấ y một người đàn ông, nhưng hoàn toàn không có ấ n tượng".

"Cô lại nói đố i rô ì".

"Sao?" Trình Ca nhướn mày: "Vì sao anh lại nói thế ?" "Cô là nhiế p ảnh gia, quan sát chi tiế t là thói quen của cô".

Trình Ca chậm rãi mim cười: "Anh lại nói sai rô`i, tôi là khách lữ hành".

Bành Dã đánh giá cô một lát, cuố i cùng nói: "Vậy thì tôi đã đoán sai. Tiế p theo cô đi đâu?"

"Lhasa, Dram, Nepal".

Anh gật đâ`u một cái, câ`m đũa bă´t đâ`u ăn, không còn hỏi nữa, có vẻ không thấ y hứng thú với bâ´t cứ chuyện gì khác của cô.

Anh nhanh chóng ăn xong, uố ng hế t chén nước rỗ i đứng dậy đi thanh toán tiế n.

Trình Ca không ngò anh lại uố ng chén nước đó thật. Cô ngắng đâ u lên nhìn. Anh đã đi tới cửa, do bắ t gặp ánh mắ t cô nên mới gật đâ u với cô một cái xem như tạm biệt.

Trình Ca chậm mấ t một nhịp, không kịp ngăn lại, anh đã ra khỏi quán. Cô có chút trở tay không kịp, vố n tưởng ră ng anh sẽ ở lại, kiên quyế t phải hỏi ra manh mố i gì đó.

Cô nhanh chóng thu dọn đô `đạc đuổi ra theo. Buổi sáng đường phố ´đông đúc, người đàn ông đó đã không còn bóng dáng.

Cô nhìn trước nhìn sau mà không thấ y, xoay người đi tới góc phố , co chân đá vào chân tường: "Đáng ghét!".

Bành Dã đi chưa được mấ y bước đã nhận được điện thoại.

Giọng nói bên kia vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng như có thể vă t ra nước: "Dã Ca, anh să p đi rô i mà không để n thăm em à?"

Bước chân anh dừng lại một chút: "Em biế t anh để n à?" "Đúng vậy, còn là nghe người khác nói mới biế t, anh làm thế có được không?"

"Lâ`n này đê´n hơi vội".

"Qua cổng không vào nhà, xì". Nghe qua điện thoại cũng biế t đô i phương bĩu môi.

Bành Dã cười mơ hô : "A, còn giận cơ à?"

"Không giận nổi". Bên kia nói: "Bao giờ lên đường?" "Hai tiế ng sau".

"Thê'... đê'n chỗ em đi".

Bành Dã vừa định trả lời thì điện thoại rung lên một cái. "Chờ chút, anh có cuộc gọi khác".

Là Thập Lục gọi tới.

"Thấ t Ca, thế nào? Một mình đế n hỏi cô ta có hỏi được đâ u mô i gì không?"

"Không".

Thập Lục cố nhịn một lúc, nói: "Dứt khoát giao cho cảnh sát đi, dẫn cô ta để n đô `n cảnh sát thẩm vấ n".

Bành Dã đáp lại hai chữ.

Trình Ca đi một hô`i không có mục đích, không biê´t có phải nhiệt độ lên cao hay không mà càng ngày càng nóng.

Lúc gầ n mười giờ, cô trở lại nhà trọ.

Nhưng vừa vào cửa cô đã có một cảm giác khác thường, có người đã vào phòng cô, lục lọi đô dạc của cô.

Mặc dù chăn ga, vali, ba lô máy ảnh vẫn chỉnh tê hhư lúc cô ra ngoài, nhưng cô vẫn phát giác tình hình không đúng.

Khóa kéo vali đúng là ở chính giữa giố ng như lúc cô ra ngoài, nhưng lại lệch sang trái chứ không lệch sang phải. Cô mở vali ra xem, quâ n áo gấ p gọn xế p chỉnh tê , nhưng quâ n áo cô gấ p luôn vuố t góc vuông vức. Ba lô máy ảnh cũng thế , những chiế c túi đựng ố ng kính và thân máy xế p đúng thứ tự, nhưng sợi dây thấ t miệng túi lại không đúng cách.

Trình Ca sâ m mặt yên lặng mười mấ y giây rô i châm một điể u thuố c. Sau khi hút xong cô thu dọn đô đạc xuố ng lâ u.

Khi trả phòng, Trình Ca bâng quơ hỏi bà chủ: "Hôm nay làm ăn thế nào? Có khách vào thuê hay không?"

Bà chủ thở dài: "Không tố t lă m. Nơi này vố n hẻo lánh, không có du khách mấ y, hôm nay một khách cũng không có. Hơn nữa lại vừa mới xảy ra chuyện, tiế ng xấ u lan xa ngàn dặm, chỉ sợ chẳng bao lâu là nhà trọ này phải đóng cửa".

"Vâng". Trình Ca an ủi vài câu cho phải phép rô i lại hỏi: "Vì sao lại nói tiế ng xấ u lan xa ngàn dặm? Đám người hôm qua lại đế n điề u tra à?"

Bà chủ hừ một tiế ng, rõ ràng không muố n nhấ c tới chuyện không hay này nữa.

Trình Ca đã có câu trả lời. Cô trả phòng, đi lấ y xe rô i tiế p tục hành trình.

Lâ`n sau gặp lại người đàn ông đó, cô phải đích thân cho anh ta mâ´y cái tát.

Trình Ca nghĩ.

Xe của Trình Ca chạy trên vùng đô ng không mông quạnh mênh mông, mấ y trăm cây số không thấ y có người ở, chỉ có từng đàn lừa hoang Tây Tạng chạy qua vội vã.

Hoang nguyên cỏ úa như một tấ m thảm màu vàng kéo dài vô biên vô hạn, lúc gió mạnh thổi qua lại như mặt hô lấ p lánh sóng vàng. Phía cuố i hoang nguyên là một dãy núi màu xám bạc, trên đỉnh đâ u là bâ u trời xanh ngắ t như biển, xanh ngút tấ m mắ t, thấ m vào lòng người.

Xe của Trình Ca nhấ p nhô trên cỏ vàng dưới trời xanh. Cô hạ cửa kính hóng gió, ngắng đâ u nhìn thấ y chim ưng lượn vòng trên trời cao.

Cô mải nhìn lên trời, không nhìn đường phía trước. Đột nhiên chạy qua một đoạn được đá gập ghê `nh, xe lă ´c lư vài cái rô `i chế ´t máy.

Trình Ca thử khởi động mấ y là n nhưng chiế c xe chỉ cố vùng vẫy mấ y cái rô i chế t hẳn. Cô đã nghĩ chiế c xe này sẽ hỏng, nhưng không ngờ lại hỏng sớm như vậy, hỏng triệt để như vậy.

Trình Ca mở cửa xe, bước xuố ng thảm cỏ khô vàng óng, nhìn trước nhìn sau, trời xanh cỏ dại không có người ở.

Cô dứt khoát nă m xuố ng thảm cỏ vàng phơi nă ng, nhã m mã t lại, ánh mặt trời nhuộm thế giới của cô thành màu đỏ.

Chỉ có gió vẫn thổi.

Thế giới cực kỳ yên tĩnh, mênh mông, rộng lớn, ẩn sâu một sức mạnh cuố `n cuộn.

Mặt đấ t phủ lớp cỏ khô â m áp, dịu dàng, như da thịt con người.

Cô đột nhiên có thấ y khao khát làm tình. Ánh nă ng â m áp, cỏ khô thơm dịu.

Không biế t là may mắ n hay là không may, tiế ng bánh xe xa xa đánh thức cô dậy. Ngực nhẹ nhàng nhấ p nhô, cô chậm rãi mở mắ t, nhìn lên không trung một lát, đáy mắ t không có tâm tình.

Cỏ khô bị cô lăn xơ xác rố i bời.

Cô mơ một giả c mơ lẫn lộn. Có lẽ cuộc số ng gâ n đây quá buô n tẻ, cho nên cô thỉnh thoảng lại nhớ tới người đàn ông với ánh mấ t cảnh cáo đó.

Cô đứng dậy vuố t mái tóc rố i, quay đâ u lại nhìn. Một chiế c xe Jeep màu xanh lá cây chạy để n, cùng loạt với chiế c xe của cô nhưng phải cao hơn mấ y cấ p bậc.

Xe tới gâ`n rô`i dừng lại. Một nam thanh niên đeo kính đen ăn mặc kiểu hippie thò đâ`u ra chào: "Hê, xe chế´t máy à?"

"Chă c là hỏng hẳn rô ì". Trình Ca trả lời.

"Để tôi xem giúp cô". Gã hippie cực kỳ thân thiện nhiệt tình, chuẩn bị xuố ng xe, cô gái trẻ ngô i trên ghế phụ lái lại giữ tay gã không buông ra, có vẻ như không muố n giúp đỡ.

Gã hippie nói với bạn gái mấ y câu rô i xuố ng xe, cười với Trình Ca: "Ra ngoài phải giúp đỡ lẫn nhau đúng không?" Trình Ca nói lanh nhat: "Cảm ơn".

Gã thanh niên hippie lấ y dụng cụ kiểm tra xe cho cô. Cô bạn gái gã xuố ng xe theo, đánh mắ t kiểu khói hun đen như mắ t gấ u trúc, không ngừng đi tới đi lui bên cạnh, ánh mắ t rơi vào chiế c vali màu đen trên xe của Trình Ca.

Gã hippie hỏi: "Cô ra ngoài mang theo nhiê `u đô ` như vậy cơ à?"

Trình Ca đáp: "Đi làm việc phải mang đô nghê theo".

Gà hippie ở một tiế ng, vừa sửa xe vừa tán gẫu câu được câu chăng với Trình Ca.

"Cô làm nghê gì? Vì sao lại đi một mình tới vùng đô ng không mông quạnh này?"

"Bác sĩ thú y". Trình Ca trả lời ngay, nói đố i không hệ dỏ mặt.

Nguyên nhân rấ t đơn giản, cô đã quá chán những câu hỏi giố ng nhau như đúc của người khác lúc mới biế t cô là một nhiế p ảnh gia.

"Bác sĩ thú y?" Gã hippie trợn mặ t nhìn cô.

Trình Ca quan sát vẻ mặt gã, nói: "Xem như bác sĩ động vật hoang dai".

"Chuyên môn chữa bệnh cho động vật hoang dại?" "Ò".

"Đã chữa cho voi bao giờ chưa?"

"Truyê`n nước cho voi phải dùng loại bình to như bình nước khoáng". Trình Ca có một năm đô ng hành với một bác sĩ động vật hoang dã người da đen ở châu Phi cho nên biế t rõ chuyện này.

"Sư tử hổ báo thì sao?"

"Khi tiêm phải dùng súng bă n xi lanh, hoặc gây tê trước". "Cô là người ở đâu?"

"Thượng Hải".

"Cô đi một mình, dũng cảm thật đấ y". Trình Ca: "...".

Gã hippie rấ t lắ m lời, khoảng chừng hai mươi phút đã qua mà gã vẫn còn đang hỏi: "Cô thích nhấ t loài động vật nào?"

Trình Ca nói: "Xe không sửa được thì thôi, cứ kệ nó đấ y đi". Gã hippie cũng bỏ cuộc: "Ò, xe này không sửa được rô `i.

Hay là... cô đi đâu, chúng tôi cho cô quá giang".

Cô bạn gái mặ t gấ u trúc của gã không vui, trách móc bạn trai: "Anh hỏi ý kiế n em chưa? Đô của em để trên ghế sau xe, nhỡ đâu ngô i bẹp mấ t thì làm thế nào?"

Trình Ca không định đi cùng bọn họ, nói: "Không câ`n, một lát nữa tôi gọi điện thoại cứu viện".

Gã hippie liên tục xin lỗi, bị bạn gái kéo lên xe. Gã lái xe, thò đâ ù ra vẫy tay với cô: "Tạm biệt, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Tiế ng chào tạm biệt thân mật cởi mở của thanh niên hippie còn vang vọng trên cao nguyên, Trình Ca lại nhanh chóng ngửi thấ y một mùi lạ. Mùi xăng?

Xung quanh có mùi xăng.

Trình Ca đi một vòng quanh xe, lâ n theo vế t xăng tìm kiế m, mở bình xăng ra xem. A, bị đục thủng một lỗ dưới đáy, nguyên một bình xăng mới đổ đâ y bị lấ y trộm sạch.

Trình Ca cười một tiế ng, ngắng đâ u lên nhìn. Đôi nam nữ thanh niên đó đã mâ t dạng.

Cô không quá bực bội vì chuyện nhỏ nhặt này, ngô i xuố ng dựa vào thân xe, lấ y thuố c ra hút.

Gió vẫn cứ thổi, cỏ vẫn lay động.

Thế giới rấ t trố ng trải, cô không nghĩ gì cả, tay đặt trên đùi khẽ búng tàn thuố c. Hút xong cô dúi đã u lọc xuố ng đấ t, dúi mấ y cái rấ t mạnh tay. Đấ t bám vào ngón tay, cô lại vặn chai nước ra rửa sạch.

Cô không có việc gì để làm, ngô i nhìn xung quanh không biế t bao lâu, đột nhiên có một cảm giác mênh mang không biế t mình đang ở nơi nào.

Lúc này phía sau xe vang lên tiế ng bước chân khe khẽ, cỏ dại xào xạc, nhẹ mà đường đột, không phải người.

Trình Ca quay lại, thấ y một con linh dương Tây Tạng nhỏ thò đâ `u ra bên kia xe. Nhìn thấ y Trình Ca, chân trước vừa bước ra lại rụt vê `, nó châ `n chừ một lát rô `i cuố ´i cùng vẫn bước tới.

Con linh dương nhỏ này có lẽ còn chưa từng thấ y loài người, không biế t nguy hiểm. Bộ lông mề m mại màu vàng nhạt, hai cái tai nho nhỏ phe phẩy trong gió, con ngươi nó đen láy nhìn Trình Ca, vừa cảnh giác vừa tò mò như một em bé ngây thơ.

Trình Ca nín thở, ngay cả con ngươi cũng không động. Con linh dương Tây Tạng do dự tới gâ`n, đi tới chỗ cách

Trình Ca mấ y mét. Chai nước khoáng đổ ra, nước chảy ướt

đám cỏ. Nó cúi đâ`u liê´m nước, liê´m một cái, ngắng đâ`u lên nhìn rô`i lại tiê´p tục liê´m.

Trên mông nó, cái đuôi ngắ n ngủn vẫy vẫy một chút.

Trình Ca không muố n dọa nó chạy mấ t, thậm chí bỏ đi cả ý nghĩ dùng máy ảnh lưu lại thời khắ c quý giá này.

Nhưng đột nhiên tiế ng chuông điện thoại di động vang lên phá tan sự yên lặng bình thản lúc này. Con linh dương Tây Tạng giật mình bỏ chạy, chỉ chố c lát sau đã biế n mấ t không thấ y bóng dáng đầu.

Trình Ca lâ y điện thoại ra, cuộc gọi đế n từ một số lạ. "A lô!"

"Trình Ca, có phải em chặn số chị rô i không?" Người gọi là bác sĩ Phương.

"A, đúng thê'".

"...", Phương Nghiên cố kìm chế : "Mấ y hôm nay em đi đâu?" "Không nói với chị". Trình Ca bật lửa, châm một điể u thuố c nữa.

"Hôm trước em đã hẹn gặp chị cơ mà? Em nói sẽ đế n chỗ chị khám lại".

"Em là người bệnh, lời hứa của em không thể tin được".

Phương Nghiên nghẹn lời không nói được gì, một hô`i lâu sau mới thở dài nói: "Xem ra không chuyển biế´n tô´t. Em đang tránh chị đâ´y à?"

"Đúng là không muố n thấ y chị thật". "Trình Ca, em không thể như vậy được".

"Không thể như thế nào?" Trình Ca nói lạnh lùng.

"Sao tính em tự nhiên lại... lại nóng lên rô`i? Có phải em lại có quan hệ tình dục với người khác không? Em đang ở đâu? Tại sao tiế ng gió lớn như vậy? Trời ạ, Trình Ca! Không phải em định nhảy lâ`u đâ´y chứ?"

Trình Ca nói: "Em đang chụp ảnh ở Khương Đường". "Khương Đường? Đó là nơi nào?"

"Miê n Tây... gâ n Khả Khả Tây Lý".

Phương Nghiên yên lặng, một lát sau nói: "Trình Ca, chị đã nói đúng".

"Nói đúng cái gì?"

"Nguyên nhân bệnh của em. Áp lực tâm lý quá lớn, do nôn nóng, uấ 't ức và bí bách dẫn để 'n khát vọng khô 'ng chế ' tấ 't cả, cùng với cảm giác trô 'ng rỗng, cảm giác mấ 't mát và cảm giác hoang mang khi không thể khô 'ng chế ' được mọi thứ. Điề `u này buộc em theo đuổi những gì khác thường và kích thích, dẫn đế 'n bây giờ em không thể khô 'ng chế ' được chính mình...".

"Phương Nghiên". Trình Ca nói bình thản: "Chị có bệnh". "Cái gì?"

"Những người lúc nào cũng không tự chủ được, muố n phân tích người khác, giải phẫu người khác đề `u có bệnh. Chị câ `n tìm được cảm khác khố 'ng chế ' người khác, chị không thể khố 'ng chế ' bản thân dừng phân tích người khác". Trình Ca dùng gậy ông đập lưng ông, trả lại nguyên lời cho Phương Nghiên.

"Trình Ca, em nghe chị nói...".

Trình Ca ngặ t lời: "Vì sao em phải nghe chị nói? Chị rấ t muố n tìm người nghe chị nói đúng không? Chị không thể khố ng chế bản thân mình đúng không?" "Trình Ca, em nói vậy chị sẽ không tức giận, cũng sẽ không vì thế mà bỏ mặc em. Em càng ngày càng quá đáng rô i đấ y, nhưng em là bệnh nhân, chị biế t em có áp lực tâm lý rấ t lớn, em không có linh cảm, không chụp được tác phẩm tố t nữa, chính là bởi vì năm đó Giang Khải và...".

Trình Ca că t cuộc gọi, ném điện thoại xuố ng thảm cỏ.

Cô vò đâ`u mâ´y cái râ´t mạnh tay, lại câ`m điện thoại lên tìm số´của mẹ, nhanh chóng gửi đi một tin nhă´n: "Mẹ còn dám nói chuyện của con cho người khác nghe thì cứ thử xem!"

Cô tắ t nguồ n, ngô i một lát rô i đứng dậy cố gặ ng khởi động xe nhưng vẫn vô dụng.

Trình Ca không hệ có ý định gọi điện thoại tìm cứu hộ. Cô mang máy ảnh ra đứng chụp ảnh trên bãi cỏ gâ n đó. Đã qua rấ t lâu mà vẫn không có xe cộ chạy qua. Cô dựng giá ba chân, khởi động tính năng chụp hẹn giờ, đứng tạo dáng tự sướng.

Bâ`u trời, núi tuyế t, thảm cỏ, chiế c xe Jeep màu đỏ rách nát, kính đen và vali, mọi thứ đề u có thể làm nê n và đạo cụ.

Weibo của cô đăng một loạt ảnh như áp phích quảng cáo, cảnh sắ c đẹp, kỹ thuật tố t, dáng người chuẩn, phong cách cao ngạo lạnh lùng. Số fan lên để n cả triệu, trên tường toàn là những lời khen ngợi, thỉnh giáo, hâm mộ.

Mọi người đề u cho ră ng cô là một người tích cực, lạc quan, tươi sáng, có chí tiế n thủ.

Tấ t cả các ý tưởng bố cục đề u đã chụp xong, Trình Ca ngô i phơi nă ng trên mui xe, câ m máy ảnh sàng lọc ảnh mới chụp. Mặc dù cô không tìm được tác phẩm nào để dự thi, nhưng dùng để làm thương phẩm thì vẫn có thừa. Cô lật xem từng bức một, tấ t cả đề u không tô i. Lật để n cuố i cùng, trên màn hình hiện lên hình ảnh Bành Dã.

Ánh nă ng rực rõ, màn hình rấ t tố i.

Cô cúi đâ`u ghé sát vào máy ảnh, phải dùng tay che ánh mặt trời mới có thể nhìn rõ được.

Anh quay mặt đi không nhìn cô, xương quai xanh lộ rõ, rấ t ră n chắ c, nổ i liê n với bó cơ và tĩnh mạch chủ trên cổ, ánh sáng ngoài cửa sổ chiế u vào tạo thành một vế t lõm thật sâu đong đâ y bóng tố i.

Nhìn thấ y quán trà đơn sơ mộc mạc trên phông nê n, cô bấ t giác nhớ tới buổi sáng sớm tràn ngập hương trà và mùi stampa hơi là lạ, cùng với cả ánh mấ t anh.

Cô cảm thấ y bức ảnh này rấ t ý vị.

Trình Ca thưởng thức một lát, đưa máy ảnh lên mắ t lia xung quanh một vòng, phong cảnh xung quanh không có gì thay đổi. Đột nhiên xa xa trong ô ng kính xuấ t hiện bụi đấ t đâ y trời, cỏ dại bay lên.

Có xe đi tới.

Trình Ca ngắng đâ`u lên khỏi máy ảnh, thâ´y một chiế´c xe địa hình Đông Phong.

"Phía trước có xe". Thạch Đâ`u đang lái xe thông báo tình hình: "Chỉ sợ là chế´t máy rô`i".

Bành Dã đang nghỉ ngơi trên ghế sau mở mắ t ra, nói: "Dừng lại xem xem".

Xe chạy tới gâ `n, Ni Mã thò đâ `u ra, đưa tay chỉ: "Là cô nàng con buôn đô `dùng sinh đẻ kế ´ hoạch đó, cô ta lại xuấ ´t hiện".

Thập Lục cũng hưng phấ n nhìn quanh: "A, đúng là cô ta".

Bành Dã nghe vậy đưa mặ t nhìn theo. Khoảng cách giữa anh và cô ngày một thu hẹp, sau đó xe dừng lại.

Trời xanh, cỏ vàng, Trình Ca ôm máy ảnh trong lòng, ngô`i xê´p bă`ng trên mui chiê´c xe Jeep màu đỏ. Cô nheo mă´t nhìn anh, không nói gì.

Ánh mặt trời rực rỡ, ánh mắ t cô vẫn như ánh mắ t nhìn anh đêm đó, thẳng thừng, tổ i tăm, lãnh đạm, như cười như không, như một thực thể lạnh như băng nào đó.

Rấ t khó hình dung.

Nhưng là n này Bành Dã lại phát hiện, mặ t cô rấ t giố ng ố ng kính máy ảnh cô đang ôm trong lòng.

Trô ng rỗng, sâu thẳm.

Giố ng như ánh mặ t bác sĩ thường sặ c lạnh như con dao mổ câ m trong tay, ánh mặ t Trình Ca cũng giố ng ố ng kính máy ảnh trong tay cô.

Ánh mặ t này cho thấ y cô nhấ t định là một nhiế p ảnh gia chứ không phải lữ khách thông thường.

Hai người lạnh nhạt đố i mặt với nhau, dường như cả hai bên đề u rấ t rõ ràng đố i phương đang nghĩ gì.

Mặc dù lời nói đố i bị lật tẩy nhưng Trình Ca lại không hề hổ thẹn chút nào, vẫn quang minh chính đại nhìn thẳng Bành Dã, dường như người nói sẽ đi Lhasa, Dram, Nepal lúc trước không phải là cô.

Cô phủi mông đứng dậy, đứng thẳng trên đỉnh mui xe cao cao, hỏi: "Tôi câ`n đê´n trạm bảo vệ Nam Kiệt, các anh có tiện đường không?"

"Chúng tôi chính là người ở đó". Thập Lục gật đâ`u: "Ai da, tô´i qua quên mâ´t không tự giới thiệu với cô".

"Chế t thật, lũ ngập miế u long vương (2) rô i". Trình Ca nói. Thập Lục hỏi: "Cô để n đó làm gì?"

Trên thảo nguyên gió rấ t mạnh, Trình Ca phải nói rấ t to: "Trình Ca. Tôi là nhiế p ảnh gia Trình Ca".

CHƯƠNG 4: GIÓ NỔI LÊN RỒI

"Trình Ca. Tôi là nhiê p ảnh gia Trình Ca".

Lúc nói, mă t Trình Ca vẫn nhìn Bành Dã. Anh cũng nhìn lại cô.

Trình Ca từ trên mui xe nhảy xuố ng.

Bố n người đàn ông trên chiế c xe địa hình Đông Phong xuố ng xe, bàn bạc sửa xe cho Trình Ca.

Họ không quen Trình Ca, cộng thêm tình hình đêm đó khá khó xử nên nhấ t thời không có gì để nói. Lúc này bố n người chụm đâ u vào nhau bàn bạc, không có ai bắ t chuyện với Trình Ca.

Trình Ca châm một điể u thuố c, đứng cách đó không xa. Thỉnh thoảng gió đưa tới mấ y câu họ nói, đứt quãng, đề u liên quan tới chuyện sửa xe.

Chẳng bao lâu sau Bành Dã câ m dụng cụ tới bên cạnh xe của Trình Ca, Thập Lục và Thạch Đâ u đứng bên cạnh hỗ trợ.

Trình Ca dựa vào thành xe nhìn bọn họ... nhìn Bành Dã.

Anh không nhìn cô, bật nă p ca pô lên, khom người chăm chú xem xét. Mái tóc đen rủ xuố ng che khuấ t hai mấ t anh, chỉ

lộ ra số ng mũi cao cao. Thỉnh thoảng anh lại nhỏ giọng nói tên một dụng cụ, hai người bên cạnh đưa cho anh. Giọng anh vẫn vậy, âm sắ c cực thấ p, rấ t có sức hút.

Như giấ y ráp mài lên làn da phụ nữ.

Trình Ca thở ra một hơi thuố c, mỗi là n nghe đề u cảm thấ y giọng nói của anh rấ t gợi cảm.

Anh xă´n tay áo, cơ bắ´p trên cánh tay cũng đẹp, rắ´n chắ´c mà vẫn mượt mà, làm người ta muố´n sờ một cái, chắ´c là đâ`y sức mạnh.

Trình Ca đứng bên cạnh anh, mỗi lúc làm vướng tay anh lại dịch ra một chút. Cô nhìn không chớp mặ t, rõ ràng là vật thể rấ t có mỹ cảm, câ n gì phải khô ng chế bản tính, không thoải mái thưởng thức?

Anh cúi người xuố ng sửa xe, qua cổ áo buông xuố ng, Trình Ca lại nhìn thấ y xương quai xanh của anh và cả đường cong của cơ ngực lờ mờ.

Trình Ca kẹp điể u thuố c trên tay một hô i lâu không động để n.

Gió thổi rơi tàn thuố c, bay xuố ng trên mu bàn tay anh. Anh ngắng đã u nhìn Trình Ca, cô cũng đang nhìn anh, ánh mấ t không hệ tránh né, thẳng thấ n và thản nhiên.

Bành Dã dừng lại một chút, đưa tay chỉ quâ náo cô, nói: "Đừng dựa vào đây".

Thành xe rấ t bẩn.

"Ò". Trình Ca rấ t nghe lời đứng thẳng người lên, lại phủi bụi bám vào quâ n áo.

Anh nhìn cô một cái rô`i nhanh chóng cúi đâ`u xuô´ng, nói: "Cờ lê".

Thạch Đâ`u bên cạnh đưa cờ lê cho anh, ánh mắ t vô tình gặp ánh mắ t Trình Ca.

Đêm đó Trình Ca có â´n tượng sâu sắ´c với Thạch Đâ`u, người đàn ông này rấ´t nóng tính nhưng vừa nói đế´n chuyện tiê`n nong và bô`i thường đã bắ´t đâ`u căng thẳng.

Cô hỏi: "Anh tên là gì?"

Nhớ tới chuyện tố i qua, Thạch Đâ u hơi lúng túng: "Cứ gọi tôi là Thạch Đâ u là được".

Cổ tay Bành Dã hơi căng lên nhưng lại chùng xuố ng rấ t nhanh. Trình Ca nhìn thấ y, hiểu ra và cảm thấ y hơi buô n cười. Anh cho ră ng vừa rô i là cô hỏi anh?

Cô suy nghĩ giây lát rô ì nhìn vê `phía Thập Lục bên cạnh Bành Dã, hỏi: "Còn anh?"

"Bọn họ đề `u gọi tôi là Thập Lục Lang".

Bành Dã tiế p tục sửa xe, bình tĩnh và yên lặng. "Tên có ẩn ý gì không?"

Thập Lục chỉ cười mà không giải thích gì.

Trình Ca nhìn Thập Lục một hô `i lâu, đột nhiên nói: "Tôi biế ´t rô `i".

"Biê t cái gì?"

"Nhấ t dạ bát thứ lang(1), anh lại còn gấ p đôi".

Cô còn chưa nói xong, Ni Mã đang đứng bên cạnh uố ng nước đã phun hế t nước trong miệng ra, Thạch Đâ u đứng trước mặt cậu ta bị phun ướt hế t mặt mũi.

"Tiên sư cái thă `ng này!" Thạch Đâ `u nhảy dựng lên, cố ´c một cái lên đâ `u Ni Mã.

"Thế mà cô cũng đoán được à?" Thập Lục cười ha ha: "Đúng rô `i đấ 'y".

Trình Ca lại nhướn mày, lắ c đâ u: "Khoác lác không biế t ngượng".

Thập Lục nói: "Tôi lừa cô làm gì? Thật đấ y!"

"Chém vừa thôi". Thạch Đâ`u không nhịn được nữa, tặc tặc lưỡi: "Còn chưa câ`m tay phụ nữ bao giờ mà còn dám xưng Thập Lục Lang. Thực ra số phụ nữ hắ n biế t không vượt qua mười sáu người, cho nên hắ n được gọi là Thập Lục".

Trình Ca suýt nữa bị sặc. Ni Mã cũng theo Thạch Đâ`u cười ngặt nghẽo.

Thập Lục câ `m chiế ´c giẻ lau ném về `phía Thạch Đâ `u. Thạch Đâ `u nói: "Thật đâ ´y. Lời này không phải anh nói, là Lão Thấ ´t nói. Không tin cậu hỏi Lão Thấ ´t xem".

Thập Lục bước tới khoác vai Bành Dã: "Lão Thấ t, anh đừng có chơi khăm em thế chứ".

"Lão... Thấ t...". Trình Ca ngơ ngác, chậm rãi nhặ c lại cách xưng hô của Thạch Đâ u đố i với anh: "Lão... Thấ t...".

Âm thanh của cô hòa lẫn trong gió, một chữ là một câu.

Bành Dã nghe thấ y, ngước mặ t nhìn cô một cái, hố c mặ t rấ t sâu, mặ t rấ t đen, nhưng chỉ sau nháy mặ t lại cúi đâ u xuố ng.

Trình Ca nói: "Nê u nói như vậy, có nghĩa số phụ nữ anh biế t không quá bảy người".

Thập Lục ngắn ra một lát, lập tức phá lên cười điên cuô ng, không đứng thẳng người lên được, cuố i cùng đặt mông ngô i bệt xuố ng đấ t: "Ha ha, đáng đời quân gian ác".

Bành Dã cúi đâ`u sửa xe, nói lạnh nhạt: "Đại ca Đức Cát không có đây".

Thập Lục lại cười khoái chí hơn, thấ y Trình Ca không hiểu liề n giải thích: "Đức Cát là Lão Đại ở trạm, là n này không đế n".

Trình Ca liê m môi một lát, phản ứng của anh linh hoạt như trong tưởng tượng của cô, nhưng lại có một chút cứng rắ n hơn.

Dường như sau nháy mặ t đã trở nên thân quen, Thập Lục hỏi: "Trình Ca, tại sao cô lại vòng qua Khương Đường làm gì?"

"Chưa tới bao giờ, muố n để n xem xem". "Cô đi một mình không sợ à?"

"Sợ cái gì?"

"Nguy hiểm. Có sói, có gấ u, các loại mãnh thú, cẩn thận không bị ăn thịt".

Trình Ca hỏi: "Khă p nơi toàn linh dương với lừa hoang đủ cho bọn nó ăn rô i, còn ăn tôi làm gì nữa?"

Thập Lục: "...".

Thạch Đâ u không nhịn được hỏi: "Không sợ gặp phải côn đô à?"

Trình Ca nói: "Nơi này nguy hiểm, có sói, gấ u và mãnh thú, côn đô không dám tới".

Thạch Đâ`u cười ô`, cuố i cùng lại nói: "Xin lỗi, đêm hôm qua nhâ t thời tình thế cấ p bách, tôi nói hơi quá lời, mong cô đừng

trách. Không ai ngờ được bà chủ lại ghi nhâ m phòng. Trình tiểu thư, cô đừng để trong lòng, nế u không đánh tôi một trận cũng được".

Đặc điểm lớn nhấ t của Trình Ca là thích mề m không thích cứng. Người khác càng ngang ngược cô lại càng cứng rắ n, dù là ông trời cô cũng dám bật lại, nhưng nế u người khác mề m mỏng nhận sai, cô sẽ dễ dàng phấ t tay cho qua.

"Gọi tôi là Trình Ca được rô ì". Cô nói.

Thạch Đâ`u lại xâ´u hổ, gãi đâ`u đi ra chỗ khác. Nhưng hặ´n nghĩ một lát lại thâ`m thở dài.

Thập Lục hỏi: "Làm sao thế ?"

Thạch Đâ`u không nói. Hặ´n giở sổ sách ra xem, rấ´t âu sâ`u. Đánh nhau xong trở thành bặ`ng hữu là một chuyện, kế´t bạn đô`ng hành lại là một chuyện khác. Nế´u Trình Ca đi cùng bọn họ, trên đường sẽ phải thêm một phâ`n chi phí.

Không có tiề`n, không có tiề`n, tiề`n sinh hoạt của bọn họ rấ´t eo hẹp!

Bành Dã còn đang sửa xe, điện thoại di động đã đổ chuông.

Hai tay anh dính đâ`y dâ`u máy. Thập Lục nhìn màn hình gọi để n, bấ m nghe rô`i đưa để n bên tai Bành Dã. Thập Lục nháy mấ t với Ni Mã và Thạch Đâ`u, dùng khẩu hình nói: "Là A Hòe".

Mâ y người lập tức chạy tới dỏng tai nghe trộm.

Bành Dã liế c Thập Lục một cái nhưng lại không hề quan tâm. Thấ y tình hình này, trong lòng Trình Ca như gương sáng, chắ c chắ n là phụ nữ. "A lô?"

Âm thanh bên kia quá nhỏ, gió lại quá to, đám Thập Lục không nghe được gì cả.

"Xuấ t phát rô i... Đi được khoảng hơn một trăm cây số ".

Nói chuyện với phụ nữ, giọng Bành Dã rõ ràng có thay đổi, nhẹ nhàng hơn bình thường một chút.

Trình Ca mím chặt môi, nhớ lại giọng Bành Dã khi nói chuyện với cô. Dường như anh không coi cô là phụ nữ.

Bên kia điện thoại lại nói gì đó, Bành Dã nghiêng đâ`u kẹp điện thoại di động từ tay Thập Lục, đi sang bên cạnh hạ thấ p giọng nói: "Là của em, em cứ nhận đi".

Thập Lục bên cạnh giật dây Ni Mã: "Lát nữa Thấ t Ca quay lại, cậu hỏi thế này...".

Ni Mã là đội viên nhỏ tuổi nhấ t, cậu nói gì làm gì Bành Dã cũng không nổi giận.

Đợi Bành Dã gọi điện thoại xong về , cậu bé ngoan Ni Mã nghe lời xúi bẩy, giúp Bành Dã câ m điện thoại từ trên vai xuố ng, hỏi: "Thấ t Ca, trước lúc xuấ t phát anh biế n mấ t một tiế ng đi làm gì vậy?"

Thập Lục cười tít mấ t khoác vai Ni Mã: "Một tiế ng? Cậu đánh giá Thấ t Ca thấ p quá rô ì đấ y, rõ ràng là hai tiế ng mà".

Lúc đâ`u Ni Mã còn chưa hiểu, sau đó lại đỏ mặt lên. Bành Dã nhìn Thập Lục một cái: "Im mô`m!"

Trình Ca hút thuố c, hờ hững nhìn.

Bành Dã vô tình chạm phải ánh mặ t thẳng thặ n mà lãnh đạm của cô, yên lặng nửa giây rô i hỏi: "Hỏng thế nào?"

Trình Ca đáp: "Đường gập ghê`nh, khực khực mâ´y cái rô`i chế´t máy".

Anh câ`m lâ´y dụng cụ tiế´p tục sửa xe: "Hỏng bao lâu rô`i?" Trình Ca: "Một, hai tiế´ng".

Bành Dã: "Cô vẫn ở đây chờ người đi qua à?" Trình Ca: "Nế u không thì làm gì?"

"...". Bành Dã bị câu hỏi chính khí lẫm liệt của cô làm cho nghẹn lời: "Không biế t gọi điện thoại cứu hộ à?"

"Không biế t". Trình Ca trả lời rấ t nhanh.

Bành Dã không biế t nói gì nữa. Người phụ nữ này không phải ngu ngô c, ngược lại còn rấ t thông minh, chỉ là thích gây sự với người khác, hơn nữa còn rấ t đường hoàng.

Anh nói: "Cô không hiểu xe cho nên bị chủ hiệu lừa, thuê phải chiế c xe hỏng, sau này ra ngoài phải tỉnh táo hơn một chút".

Trình Ca nói: "Hiểu chứ. Đây là Bắ c Kinh 2020, động cơ 472, tải trọng trục trước 1.135 cân, sản xuấ t năm 2006, hế t hạn sử dụng lâu rô i, mui xe đã được thay mới...".

Cô nói một lèo.

Bành Dã vẫn cúi người, quay đâ u lại nhìn cô, ánh mặ t dường như đang hỏi thể cô có bệnh à, nhưng lời nói ra lại vẫn khách sáo: "Vậy mà cô còn thuê?"

Trình Ca nói: "Tôi thấ y nó nhìn vừa mặ t thôi".

Bành Dã lại một lâ n nữa không biế t nói gì, một lát sau mới nói: "Tôi biế t cô có bệnh gì rô ì".

"Bệnh gì?"

"Chảnh". Bành Dã đáp một tiế ng, không thèm nhìn cô. Trình Ca không trả lời nhưng cũng không tức giận.

Những người xung quanh hoàn toàn không hiểu được bâ`u không khí kỳ lạ đột nhiên xuấ t hiện xung quanh hai người này. Ni Mã thâ`m nghĩ một giây trước vẫn còn tố t đẹp cơ mà? Thạch Đâ`u vội câ`m chai nước tới đưa cho Trình Ca: "Uố ng chút nước đi".

"Cảm ơn". Trình Ca câ m trong tay ước lượng một lát, khẽ vặn nă p rô i đưa cho Bành Dã: "Mở giúp tôi được không?"

Bành Dã đã sửa xong, vừa lau sạch dâ u máy trên tay. Trình Ca nă m thời cơ rấ t chuẩn, anh không thể nào từ chố i được.

Bành Dã câ`m lấ´y, mở ra rấ´t dễ dàng. Nước tràn ra một chút, chảy xuố´ng theo cánh tay anh.

Trình Ca nhìn chă m chă m giọt nước trên cánh tay anh. Cô nhận lại chai nước, nhìn anh lau khô nước trên cánh tay. Miệng lưỡi khô khô c, cô đang câ n uố ng nước.

Bành Dã đậy nă p ca pô lại, nói: "Sửa xong rô ìi. Bình xăng cũng bít lại rô ìi, nhưng có một phụ tùng có vấ n đề ì, tạm thời đừng nổ máy vội, cứ kéo theo phía sau xe chúng tôi, để n thị trấ n tiế p theo đi thay phụ tùng sau".

Trình Ca ngậm nước trong miệng, ở một tiế ng.

Chuẩn bị xuấ t phát, Ni Mã tới chuyển hành lý giúp Trình Ca. Trình Ca giữ ba lô máy ảnh: "Cái này để chị tự làm". Ni Mã cười hê hê, đánh bạo bắ t chuyện với cô: "Chị mang mang nhiê u máy ảnh như vậy, mới đâ u em còn tưởng chị buôn máy ảnh cơ".

Trình Ca nói: "Cũng thế cả mà. Đề u là dựa vào máy ảnh mà kiế m số ng".

Ni Mã ngượng ngùng hỏi: "Thấ t Ca nói chị để n chụp ảnh linh dương, thể ... chị có chụp ảnh người không?"

"Tấ t nhiên là có chứ".

Trình Ca nói xong phát hiện có một ánh mắ t bên cạnh nhìn tới, là Bành Dã.

Cô quay sang: "Nhìn cái gì?"

Bành Dã liế c một cái, nói: "Trên đâ u cô có cỏ".

"Thật không?" Trình Ca sờ đâ`u, cố ý không tìm đúng vị trí: "Đâu?"

Cô đi tới trước mặt anh, nghiêng người sát vào, nói lạnh nhạt: "Nhặt xuố ng giúp tôi".

Bành Dã không động đậy, ánh mặ t lạnh lùng xem màn biểu diễn không hê cao siêu của cô, một hô i lâu mới mim cười không tiế ng động.

Gió thổi mạnh hơn, mấ y sợi tóc dài của cô lướt qua khuôn mặt khôi ngô màu đô ng của anh.

Trình Ca ngắng đâ u lên: "Anh cười cái gì?"

Anh yên lặng nhìn cô, dường như muố n nói gì đó. Nhưng anh đột nhiên nhíu mày lui lại một bước, quay lại nhìn phương xa sau lưng,

dường như có một sức mạnh vô hình đang vẫy gọi anh.

Anh giơ tay lên, năm ngón tay xòe ra như đang hứng gió, dường như ngọn gió là một dòng sông chảy thong thả, nước chảy len qua những kẽ tay anh.

Vài giây sau anh xoay người lại, lông mày nhíu chặt, nói: "Lên đường, bão tuyế t sẽ tới ngay bây giờ".

Trình Ca ngắng đâ u lên nhìn, trời xanh trong kéo dài vạn dặm, xanh thẳm như vừa được gột rửa, không có một vệt mây nào.

Ni Mã xách vali đi qua bên cạnh Trình Ca, thấ y cô không hiểu liê n giải thích: "Anh â y nghe thấ y lời của gió".

Xe của Trình Ca được chiế c xe địa hình kéo đi, xe nặng quán tính lớn, để an toàn nên không có ai ngô i trên đó.

Trên đỉnh, phía sau và một nửa ghế sau chiế c xe địa hình buộc đâ y túi vải bạt và can xăng, Bành Dã và Ni Mã hai người ngô i thì vừa, nay có thêm Trình Ca nên hơi chật chội.

Ni Mã ngượng không dám ngô i giữa nên trèo lên xe trước ngô i vào trong cùng. Bành Dã lên xem, vị trí để lại cho Trình Ca bên cạnh chỉ to hơn bắ p đùi anh một ít.

Trình Ca vừa bước một chân lên đã nghe thấ y Bành Dã nói với Thập Lục đang ngô i trên ghế phụ lái: "Cậu xuố ng ghế sau để cô ấ y ngô i phía trước".

"Tôi thích ngô `i phía sau". Trình Ca bước lên xe, đặt mông ngô `i xuô ´ng khoảng trô ´ng giữa Bành Dã và thành xe. Chân cô cọ vào bắ ´p đùi Bành Dã, người từ từ lún xuô ´ng.

Sau khi ngô `i lọt xuô ´ng, Trình Ca yên lặng vài giây không lên tiế ´ng, đó là sự im lặng sau khi trải qua kinh hãi. Bắ ´p đùi sau khi... Da mê `m mại, cơ bắ ´p rắ ´n rỏi, rấ ´t khỏe mạnh, cách hai lớp quâ `n của hai người mà vẫn có thể tỏa ra nhiệt lượng.

Vừa rô ì cô ngô ì xuố ng đè ố ng quâ n rộng của anh dưới đùi mình, ố ng quâ n anh căng ra, đường nét trên đùi hế t sức rõ ràng, căng cứng chắ c nịch, như dưới ố ng quâ n là một khúc gỗ bạch dương.

Trình Ca vẫn cho ră `ng đàn ông gợi cảm phải có một đôi chân khỏe mạnh mà thon dài, đó là tượng trưng của sức mạnh nguyên thủy nhấ 't. Không phải cơ bắ p cuô `n cuộn như lực sĩ thể hình, cũng tuyệt đô 'i không phải thư sinh da trắ 'ng chân nhỏ tay mê `m.

Như Bành Dã là vừa đẹp, không có sự luyện tập cố ý của con người, chỉ là sự chăm chút của tự nhiên, như tấ t cả các động vật giố ng đực chạy trên đô ng cỏ bao la.

Trình Ca không chuyển ánh mắ t đi được, nế u có thể chụp một bộ ảnh chân dung của Bành Dã thì thật tố t.

Chă c chă n là kiệt tác.

Đâ`u bê´p nâ´u cơm, tay nghê` nâ´u ăn là mâ´u chô´t, nhưng nguyên liệu nâ´u ăn cũng râ´t quan trọng. Nê´u không sao lại có câu có bột mới gột nên hô`?

Bây giờ Bành Dã chính là hạt gạo của cô. Cô rấ t muố n sờ hạt gạo này của mình.

Bành Dã dường như cũng cảm thấ y hai người ngô i quá gâ n, quá sát nhau nên hơi dịch người lên phía trước. Cách hai lâ n vải

mỏng manh, đùi hai người không tránh khỏi cọ vào nhau, trong lòng Trình Ca run lên.

Cô nhớ lại thời đi học, sách vật lý dạy ră ng ma sát sẽ sinh ra nhiệt.

Phía trước Thập Lục và Thạch Đâ`u đang tán gẫu, phía sau Trình Ca và Bành Dã đê`u yên lặng.

Thập Lục mở radio trên xe, một bài hát cũ vang lên, quen thuộc mà mọi người lại không nhớ ra bài gì.

Trình Ca quay lại nhìn thảo nguyên trôi qua như bay ngoài cửa sổ, bâ `u trời trong xanh, gió cũng đã ngừng, hoàn toàn không có dấ `u hiệu bão táp sắ p để `n. Đột nhiên người bên cạnh cô cử động, đôi chân bị chèn ép của Trình Ca chợt buông lỏng.

Bành Dã đã đứng dậy.

Ni Mã bên kia phát hiện ý đô của Bành Dã, lập tức lập tức trượt xuố ng ngô i dưới sàn xe, nói: "Thấ t Ca, anh ngô i trên ghế, em gâ y ngô i dưới này vẫn vừa".

Bành Dã không từ chố i.

Chỗ ngô i trở nên rộng rãi, Trình Ca nghiêm mặt, nhíu mày.

Cô yên lặng một lát, mở điện thoại di động định chơi trò chơi, tiế ng chuông lại vang lên.

Là Cao Gia Viễn.

Trình Ca không có tâm tình nghe máy nên bấ m nút từ chố i.

Cao Gia Viễn vẫn gọi, Trình Ca vẫn từ chố i. Trên xe không còn ai nói chuyện, chỉ có tiế ng chuông điện thoại của cô vẫn lúc có lúc không.

Bành Dã nói: "Dùng xe". Thạch Đâ u dùng xe lại.

Bành Dã nói với Trình Ca: "Xuố ng xe nghe điện thoại".

Trình Ca đoán Bành Dã cho ră ng cô không tiện nghe điện thoại trên xe. Cô xuố ng xe thật, vừa nghe điện thoại vừa đi sang bên cạnh.

"Cao Gia Viễn, anh có việc gì vậy?" Giọng cô thiế u kiên nhẫn. "Hỏi em â y, tại sao không nghe điện thoại của anh?" "Không nghe tức là không muố n nói chuyện với anh, ý nghĩa rấ t rõ ràng mà".

Cao Gia Viễn yên lặng một lát rô ì nói: "Lời anh nói hôm đó dọa em sợ chạy mấ t à?"

"Lời gì nhi?"

"Em đừng giả vò nữa".

Trình Ca lạnh lùng hừ một tiế ng.

"Trình Ca, em cứ coi như anh chưa nói, chúng ta sẽ vẫn giố ng như trước kia".

"Không thể".

"Tại sao lại không thể?" Cao Gia Viễn kích cô: "Anh không thỏa mãn được em à? Biểu hiện của em trên giường hôm đó không giố ng như vậy!"

Trình Ca nổi đóa: "Cao Gia Viễn, ngay từ đâ`u chúng ta đã nói rô`i! Chính anh đã phá hỏng quy tắ c của cuộc chơi, cho nên game over!"

"Đúng là đã nói rô`i, nói ră`ng quan hệ không thể tiê´n thêm một bước nữa. Anh chỉ không ngờ ră`ng em có thể tàn nhẫn với anh như vậy".

"Chứ sao không?" Trình Ca cười ha ha mấ y tiế ng: "Anh thích tôi thì tôi phải thích lại à? Anh cho ră ng cũng như vay tiế n chắ c? Cao Gia Viễn, tôi không nợ nâ ngì anh cả".

Cao Gia Viễn lại yên lặng một lúc lâu: "Đúng là không nợ. Hừ, mới chỉ ngỏ ý mà em đã rụt đâ `u như đà điểu. Anh hiểu rô `i, em sợ cái gì sẽ vội vã tấ n công cái đó. Trình Ca, em thật là kém cỏi".

Trình Ca đứng trong gió, cỏ xào xạc bên chân.

"Cao Gia Viễn, anh biế t Phương Nghiên là ai không?" "Chuyện này có quan hệ gì với cô ta...". Âm thanh bên kia cao hơn một chút: "Em đang ghen đấ y à?"

```
"Cô ta là chị gái tôi". "...".
```

"Anh đã hiểu chưa?" "...".

Trình Ca cảm thấ y hơi mệt mỏi. Cô xem giờ, bây giờ là một rưỡi trưa. Cô mới để n đây chưa quá một ngày mà lại có cảm giác như đã qua cả tháng.

Thời gian tại sao lại trôi chậm như vậy?

Cô quay lại mở cửa xe, ngắng đâ u lên đụng ngay vào đôi mặ t đen sẫm của Bành Dã. Hơi bấ t ngờ không phòng bị kịp, cô vẫn chưa đeo chiế c mặt nạ lạnh lùng hờ hững.

Lâ n này ánh mặ t anh không hệ chuyển đi nhanh chóng mà dùng lại trong đáy mặ t cô một, hai giây.

Bài hát cũ nhẹ nhàng với giai điệu chậm rãi trên xe đột nhiên chuyển sang nhịp điệu thanh thoát:

"Tình yêu đặc biệt dành cho người đặc biệt

Sự trố ng vă ng của em không tránh được đôi mặ t anh". Đúng vậy, sự trố ng vă ng của ai có thể tránh được mặ t ai? Bành Dã thu ánh mặ t lai.

Trình Ca ngô i lên xe, đố ng cửa lại. Cô nghĩ, thì ra là bài hát này, xưa quá rô i, xưa như Diễm.

Cô vặn chai uố ng nước, thấ y Ni Mã ngô i dưới sàn lại đang nhìn cô.

Cô cau mày, nói: "Nhìn cái gì thê ?"

Ni Mã căng thẳng, lời nói thật lập tức bật ra: "Chị, da chị trắ ng thật đấ y. Em chưa từng thấ y ai trắ ng như vậy, ngoài đám dê nhà em nuôi".

Trình Ca: "...".

Hai người phía trước phá lên cười.

Trình Ca hỏi: "Em khen chị hay là nói xấ u chị đấ y?" Ni Mã đỏ mặt: "Đương nhiên là khen".

"Đừng tưởng là chị không biế t dê nhà em trông như thế nào". Trình Ca giơ ngón cái chỉ ra ngoài cửa sổ, linh dương Tây Tạng bên ngoài chạy thành đàn đuổi theo xe, tấ t cả một màu vàng như đấ t.

Ni Mã cuố ng lên: "Không phải dê này, là sơn dương cơ". Bành Dã hỏi mơ hồ`: "Sơn dương đen à?"

Ni Mã đã să p phát điên: "Thâ t Ca, sao anh lại nói thê ? Sơn dương tră ng!"

"Em thích da trắ ng à?" Trình Ca ngẳng đâ u uố ng một ngụm nước, ánh mắ t lướt qua trên gương mặt Bành Dã, nói: "Chị thích đen

một chút, gọi cảm hơn".

Ni Mã da đen càng xấ u hổ vô cùng, nói: "Đen một chút em cũng thích...".

Thập Lục quay lại: "Như Mạch Đóa â´y à?" Ni Mã cuố ng quýt: "Anh đừng nói nữa".

Trình Ca nhướn mày: "Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa â y à?"

Ni Mã sáng mắ t lên: "Chị biế t bạn â y à?" "Sáng nay chị chụp ảnh cho bạn â y". "Em có thể xem được không?"

"Bây giờ không được. Chị không bao giờ cho ai xem ảnh nguyên bản trong máy ảnh của chị".

"Vâng a". Ni Mã cười cười ngượng ngùng, có thể thấ y là vẫn rấ t vui vẻ.

"Nhưng sau khi rửa ra có thể cho em một tấ m". Trình Ca hỏi: "Lúc vừa lên xe em hỏi chị là muố n chị chụp ảnh cho bạn ấ y à?"

"Đúng vậy". Thập Lục nói chen vào: "Nó còn lo lâ`n sau cô không đi qua Khương Đường nữa".

Ni Mã nói: "Em cho ră`ng chị để n chuyên chụp ảnh linh dương, không nghĩ chị lại chụp cho Mạch Đóa trước".

Trình Ca cười khẽ, nói: "Vừa khéo mà".

Vừa nói xong đã thấ y Thạch Đâ `u nói: "Phía trước có xe, hình như chế 't máy rô `i".

Một chiế c xe Jeep dùng cách đó mấ y trăm mét trước mặt, một nam một nữ thấ y có xe để n vùa vẫy tay vừa nhảy không ngừng, sợ người để n coi như không nhìn thấ y.

Khoảng cách ngă n dâ n, Trình Ca cười lạnh một tiế ng, nói: "Cũng vừa khéo luôn".

Chính là gã hippie và cô nàng mặ t gấ u trúc.

Bành Dã thuận miệng hỏi: "Sao thế ?"

Trình Ca đáp: "Cái bình xăng thủng và rỗng tuế ch của xe tôi là tác phẩm của hai đứa chúng nó đấ y".

Bành Dã không bình luận gì.

Anh nói với Thạch Đâ`u: "Dừng lại xem một chút".

Trình Ca quay sang lạnh lùng nhìn anh: "Anh làm gì thế ?" Bành Dã vẫn nhặ c lại câu trước: "Dừng lại xem một chút". "Tôi nói rô `i. Bọn nó lấ y trộm xăng của tôi".

"Tôi nghe thấ y rô `i".

Trình Ca tức giận bật cười: "Lấ y ơn báo oán, anh là nhà đạo đức mô phạm hả?"

Bành Dã nhìn lại cô một cái, ánh mắ t rấ t nhạt nhẽo: "Tôi là chủ xe".

Thậm chí anh còn không thèm lý luận với cô: "Ngô i lên cái xe này là phải làm theo ý tôi. Hiểu chưa?"

Trình Ca yên lặng nhìn anh một chố c, lại nghe lời không phản đố i nữa.

Xe còn chưa dừng hẳn, gã hippie và ả mặ t gấ u trúc đã lao tới, chỉ thiế u nước ôm đùi cứu tinh: "Đại ca, xe của bọn em bị hỏng, đại ca sửa giúp bọn em một tay".

Mă´t gâ´u trúc đưa ra một phương án khác: "Thôn phía trước cũng không còn xa nữa, hay là các anh kéo xe bọn em đế´n đó?"

Nhìn thấ y Trình Ca ngô i trên ghế sau, mặ t gấ u trúc hơi biế n sắ c mặt nhưng chỉ thoáng qua rô i lại xem thường, xun xoe kéo Thập Lục ngô i bên cửa sổ xe xin giúp đỡ.

Cả hai hoàn toàn coi Trình Ca như không khí, không có vẻ xấ u hổ một chút nào.

Thập Lục quay lại hỏi ý kiế n Bành Dã, mặ t gấ u trúc nhìn ra Bành Dã là người quyế t định, ra vẻ hế t sức đáng thương: "Đại ca, anh giúp em đi, một lát nữa trời tố i có sói để n làm thế nào?"

Bành Dã xuố ng xe. Trình Ca nhường đường cho anh, nói lạnh nhạt: "Thì ra là nhìn thấ y thiế u nữ".

Bành Dã nghe thấ y nhưng không thèm nhìn cô lấ y một cái.

Trình Ca mím miệng, hít một hơi gió rô i dựa vào thành xe nhìn, sắ c mặt không biểu cảm.

Thập Lục và Ni Mã sửa xe, gã hippie và ả mặ t gấ u trúc lượn quanh, nhiệt tình trò chuyện làm quen mọi người.

Trình Ca nhìn một lát, hai người đó mấ y lâ n bắ t gặp ánh mấ t cô nhưng đề u nhanh chóng chuyển đi như không có chuyện gì.

"Này!" Trình Ca gọi một tiế ng. Bành Dã liế c nhìn cô nhưng cô không buô n để ý.

"Gọi hai người đấ y".

Hai người đó nhìn lại, vẻ mặt vô tội: "Sao? Có việc gì à?" Trình Ca cười cười, nói: "Không có việc gì".

Hai người tiế p tục cười nói vui vẻ, Trình Ca đổi să c mặt, đi đế n chỗ xe của bon ho.

Bành Dã phát hiện có chuyện không ổn.

Trình Ca đi tới sau xe, vừa định kéo cửa ra thì tay cô bị một người giữ chặt, là Bành Dã.

Giọng anh cực thấ p, mang ý cảnh cáo: "Cô muố n làm gì?"

"Bây giờ tôi không ở trên xe anh, không đế n lượt anh quản". Trình Ca giật mạnh nhưng tay Bành Dã vẫn như một chiế c kìm giữ chặt tay cô.

Cô cúi đâ`u định că´n, Bành Dã nhẹ nhàng giật một cái, vặn chéo tay cô ra sau lưng.

Trình Ca giãy giụa mấ y cái nhưng càng bị giữ chặt hơn. Cô bấ t đâ u nổi giận: "Anh còn không buông ra thì sẽ biế t mặt tôi".

Ánh mặ t cô đâ y hung hãn, mặt lạnh như một tảng băng.

Gió lại nổi trên đô `ng hoang, thổi mái tóc cô bay như giương nanh múa vuố `t. Cô giận dữ để `n đỏ cả mặ `t.

Bành Dã nhìn mặt cô một lát rô i đột nhiên buông cô ra, nói nhỏ một câu.

Trình Ca hấ t mạnh tay Bành Dã ra, đưa tay giật cửa xe nhấ c thùng sơn lên. Cô mở nă p, không phải sơn mà mùi xăng lập tức tạt vào mặt.

Thấ y Trình Ca đi tới phía trước xe, Thập Lục đang định hỏi gì đó, cô lại bước thẳng lên nă p ca pô.

Xoảng! Xoảng! Cô giẫm lên nă p ca pô rô i bước dài lên nóc xe. Gã hippie và ả mặ t gấ u trúc ngắng đâ u lên nhìn,

Trình Ca đứng trên đỉnh xe cao cao, trên tay xách thùng sơn đựng xăng.

Cô đưa mặ t nhìn xuố ng, cười lạnh: "Tao không thèm đòi lại, cho chúng mày hế t!"

Hai người cực kỳ hoảng sợ, muố n chạy nhưng không kịp, dòng chấ t lỏng đâ 'y bọt trắ ng đã dội xuố ng.

Trình Ca vung tay ném thùng sơn ra thật xa. "Chó chế t...".

"Khô n nạn...".

Hai người ngắng đâ`u chửi bới, lại đô`ng loạt câm miệng, hoảng sợ nhìn Trình Ca chòng chọc.

Trình Ca như cười như không, chiế c bật lửa màu đỏ xoay tròn trên đâ u ngón tay cô, rấ t linh hoạt.

"Đừng! Cứu mạng! Tôi sai rô`i! Xin tha mạng! Xin lỗi, cứu cứu tôi với!" Hai người vừa khóc lóc vừa gào thét, chạy như điên đế n chỗ Thập Lục câ`u cứu.

Tách! Chiế c bật lửa được mở nă p ra.

"Đừng cho cô ta đố t chúng tôi, đừng đố t chúng tôi!" Gã hippie và ả mặ t gấ u trúc kêu thảm thiế t, nước mặ t nước mũi ròng ròng: "Chúng tôi sai rô i, xin lỗi xin lỗi, chúng tôi sai rô i! Đừng đố t chúng tôi!"

Thạch Đâ u: "...".

"Không có việc gì đâu". Thập Lục nhẹ nhàng sờ sờ mũi, nói.

Thấ y Thạch Đầ `u và Thập Lục không hề `căng thẳng, hai người ngắng đầ `u lên nhìn, thì ra...

Trình Ca ngô`i trên đỉnh xe phía trên kính chă´n gió, bă´t chéo chân, miệng ngậm một điê´u thuô´c.

Trời xanh, núi tuyế t, cô hơi cúi đâ u, những ngón tay nhỏ dài che gió để châm thuố c.

Khói thuố c tră ng bay lên, cô nâng mí mặ t, khóe môi đỏ cong lên thành một nụ cười: "Đừng sợ, chị chỉ châm điế u thuố c thôi mà".

Gã hippie và ả mắ t gấ u trúc xương cố t mề m nhũn ra. Trình Ca cong khóe môi, chậm rãi phun ra một hơi thuố c, ngước mắ t lên nhìn trời. Nổi gió rô i.

Vừa rô`i sau khi buông cánh tay cô ra, Bành Dã nói nhỏ một câu: "Đi đi, nhó đừng quá tay".

CHƯƠNG 5: CƠ HÔNG NGƯỜI CÁ

Trình Ca đứng lên, chuẩn bị nhảy từ trên xe xuố ng. Nhìn thấ y Bành Dã đứng gâ n đó, cô liê n giơ tay vẫy anh: "Này, đỡ tôi một chút".

Bành Dã thoáng nhìn vẻ ngạo mạn kiêu căng của cô, có chút ngán ngắm, nhưng lâ n này anh không ngó lơ cô mà giơ tay lên.

Trình Ca nă m bàn tay anh, cảm thấ y rấ t to, rấ t ấ m, lòng bàn tay rộng rãi mà ră n chắ c, giố ng như trong giấ c mộng xuân của cô. Tuyệt hơn nữa là lòng bàn tay anh có vế t chai rấ t dày, cảm giác rõ rệt, như đệm thịt dưới chân chó hoặc là tay gấ u chắ c cũng thế này.

Vuố t ve trên da nhấ t định có xúc cảm tuyệt vời khó tả. Cô mượn sức anh, vững vàng nhảy xuố ng đấ t.

Bành Dã nhìn cô: "Phải làm thế mới nguôi giận à?"

"Câ`n phải làm thế´". Trình Ca hừ một tiế´ng: "Ai đánh tôi một cái, tôi phải đánh lại một trăm cái. Không ném đâ`u lọc theo đã là lấ´y ơn báo oán rô`i".

Cô vẩy vẩy điể u thuố c trên tay, miệng cười mà ánh mặ t lại lạnh lẽo.

Bành Dã nhớ tới đêm đó trong phòng cô, lúc cô nhìn anh chă m chă m, nói có người sờ ngực cô, ánh mã t cô giố ng hệt lúc này. Tính táo, bình tĩnh, xem như có thể xem nhẹ mọi thứ nhưng kỳ thực là quân tử báo thù mười năm không muộn.

Gã hippie và ả mắ t gấ u trúc đã tránh xa mười vạn tám ngàn dặm, câ m khăn bông lau sạch xăng trên người. Quâ náo từ trong ra ngoài đề u phải thay hế t, lúc hai người lên xe lục hành lý tìm quâ náo cũng không dám nhìn thẳng vào Trình Ca, sợ không nhịn được dùng ánh mắ t chém cô thành ngàn mảnh, còn cô thì lập tức ném đâ u loc tới.

Ánh mắ t người phụ nữ này khi đứng hắ t xăng trên nóc xe chính là ánh mắ t của một người điên!

Trình Ca tránh ra một đoạn, ngô i hóng gió trên bãi cỏ khô.

Chỉ chố c lát sau đã có tiế ng bước chân vang lên sau lưng. Bàn tay câ m điể u thuố c dừng lại một chút, cô dỏng tai nghe, tiế ng bước chân này là...

Cô nhướng mày quay lại, là Ni Mã. Cậu ngượng ngùng gãi đâ u, cười hì hì.

Trình Ca hỏi: "Em muố n nói chuyện phiế m à?"

"Chị...". Ni Mã dừng lại, ngô i xế p bă ng cách cô hai, ba mét: "Hai người vừa rô i nói sau này sẽ căm thù người Thượng Hải".

Trình Ca không hiểu: "Vì sao?"

"Bọn họ nói chị là người Thượng Hải".

Trình Ca: "Chị lừa bọn nó chơi chơi thôi mà". Ni Mã: "...".

"Chị, chị là người ở đâu?"

Trình Ca yên lặng một lát. Cô cũng không biế t cô nên coi như người ở đâu. Thảo nào cô lại phiêu bạt khắ p nơi, không thể an cư.

Cuố i cùng cô nói: "Tê Tê Cáp Nhĩ (1)".

Ni Mã ậm ở một tiế ng, một hô i lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Chị đừng giận".

"Giận cái gì?"

"Kỳ thực... đây là một quy định bấ t thành văn. Ở khu vực không người, xe người khác hỏng, chị phải dừng lại. Bởi vì không biế t chiế c xe tiế p theo xuấ t hiện là một ngày hay là một tháng sau".

Trình Ca hiểu ra, cười nhạt một tiế ng: "Đã hả giận rô ìi". Cô suy nghĩ nửa giây rô ìi lại hỏi: "Ai bảo em đế n giải thích?" "Sao cơ? Em thấ y chị đế n đây ngô ìi một mình, cho ră ng chị đang giận, sợ chị nói trạm bọn em không đứng vê phía chị, cho nên mới đế n...".

Trình Ca ở một tiế ng, nhấ t thời không biế t nên nói gì khác, chỉ nói: "Một cậu bé đơn thuấ n lương thiện".

Cô nhớ ra cậu tên là Ni Mã, cảm thấ y buô `n cười, hỏi: "Lâ `n trước dường như người kia gọi em bă `ng một cái tên khác".

"Người nào?"

Trình Ca quay lại nhìn vê phía Bành Dã, đưa tay chỉ chỉ.

"Chị bảo Thấ t Ca gọi em à? Tang Ương... Tên đâ y đủ của em là Tang Ương Ni Mã".

"Ni Mã có ý nghĩa gì không?"

"Trong tiế ng Tây Tạng có nghĩa là mặt trời".

"A, Ni Mã là mặt trời". Trình Ca búng tàn thuố c. Cô quay lại, chỉ: "Người kia tên là gì?"

"Người nào?"

Bành Dã đang đứng gâ`n Thập Lục. Trình Ca nói: "Người sờ chị â´y".

Ni Mã đỏ bừng mặt, nói: "Bành Dã".

"Bành... Dã...". Trình Ca nhă c lại, nói: "Tên hay đâ y". Một lát sau cô lại hỏi tiế p: "Anh ta bao nhiều tuổi rô i?" "Ngoài ba mươi, không biế t chính xác".

"Đã lâ y vợ chưa?"

Ni Mã lă c đâ u, hơi cảnh giác nhìn Trình Ca: "Vì sao chị hỏi chuyện này?"

"Em chỉ câ`n trả lời là được". Trình Ca khẽ cau mày, hỏi: "Bên cạnh anh ta có phụ nữ không?"

"Không biế t". Ni Mã cúi đâ u. "Có nhân tình không?"

Ni Mã mím chặt môi.

"Người của đội em có ra ngoài tìm phụ nữ không?" Môi Ni Mã mím thành một vệt nhỏ.

Trình Ca rít một hơi thuố c, hỏi: "Anh ta tới đây làm việc từ bao giờ?"

"Rấ t nhiê `u năm rô `i, cụ thể em cũng không rõ". Ni Mã lặng lẽ tóm cỏ khô.

Thă ng nhóc này rấ t kín miệng.

Trình Ca mấ t hứng không muố n trò chuyện nữa, nói mơ hồ : "Chị chụp cho em bức ảnh nhé".

"Không câ`n!" Ni Mã liên tục xua tay, hế t sức xấ u hổ, vội vã nhảy dựng lên chạy đi mấ t.

Trình Ca hút xong điể u thuố c đứng dậy.

Đột nhiên có gió thổi tới, mang theo hơi lạnh với một cường độ khác thường.

Trình Ca quấ n chặt áo khoác, ngắng đâ u lên nhìn. Màu xanh lam của bâ u trời trở nên đậm hơn, cỏ khô bắ t đâ u cuộn sóng từ xa để n gâ n, dường như có hàng đàn bò sát từ phương xa nhanh chóng di chuyển đế n gâ n.

Gió bão să p tới, không khí nặng nê.

Cách đó mười mấ y mét, số ng lưng Bành Dã thẳng tặ p. Anh ngắng đâ u nhìn phương hướng gió để n, lông mày nhíu chặt.

Trình Ca bước nhanh tới, xe của hippie và mặ t gấ u trúc đã tạm sửa xong.

Thạch Đâ`u nói: "Hai người nhanh chóng lên đường đi vê` phía trước, bão tuyế t să p tới rô`i".

Bành Dã cau mày, nói: "Không kịp rô`i, quay lại thôn vừa đi qua. Thập Lục!"

Thập Lục vâng một tiế ng, lập tức thu dọn dụng cụ chuẩn bị lên xe.

Mă t gâ u trúc kinh ngạc: "Cái gì? Đó mà là thôn? Chỉ có ba, bố n hộ gia đình mà, sao có thể gọi là thôn được?"

Gã hippie thì không tin: "Chỉ chạy một tiế ng là có thể đế n thị trấ n phía trước, trời vẫn còn rấ t trong xanh, cao nguyên lúc nào cũng gió mạnh, một giờ nửa khắ c làm sao có bão...".

"Thế hai người cứ tiế p tục đi về phía trước đi". Bành Dã đóng cửa xe lại: "Tạm biệt".

Hippie: "...".

Xe chưa chạy được năm trăm mét, một tia sét từ trên trời đánh xuố ng như muố n xé tan màng nhĩ mọi người.

Nhưng trời vẫn màu xanh lam, chỉ có gió đột nhiên dừng lại, cỏ khô cũng yên lặng.

Toàn bộ các loài động vật trên thảo nguyên như linh dương Tây Tạng đề ù không thấ y bóng dáng đâu nữa, một cảm giác yên ă ng kỳ lạ bao phủ miề n hoang dã. Dâ n dâ n Trình Ca thấ y lòng bàn chân bă t đâ ù lạnh, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuố ng.

Thập Lục ngô i trên ghế lái, xe chạy không khác gì máy bay. Đột nhiên trời đấ t tố i sã m.

Mây đen từ dãy núi xa xa tràn tới, trời đấ t biế n sắ c, toàn bộ trời xanh, cỏ vàng, núi tuyế t đề u biế n mấ t, chỉ còn lại những hình ảnh lờ mờ tố i tăm.

Mây đen vâ n vũ, cuô ng phong tàn phá.

Tuyế t thoáng cái đã bắ t đâ u rơi, rơi kín trời. Tuyế t quá dày, đèn xe cũng không chiế u qua được. Tuyế t rơi kèm theo mưa đá to bắ ng đô ng xu, đập lên thân xe chan chát như đạn bắ n.

Đời này Trình Ca chưa từng thấ y tuyế t hung tàn như vậy.

Gió tuyế t càng ngày càng hung bạo, nhiệt độ vẫn tiế p tục giảm xuố ng, mặt đường bắ t đầ u đóng băng, Thập Lục không thể không giảm tố c độ xe. Mọi người trên xe như ngô i trên một chiế c thuyê n

nhỏ không ngừng lao lên ngụp xuố ng trên biển trong đêm tố i mưa dây gió giật.

Khoảng cách vố n chỉ câ n chạy xe mười phút mà phải đi nửa tiế ng mới tới.

Đoạn đường này đi quá vấ t vả, lúc xuố ng xe tấ t cả mọi người đề `u uể oải cùng cực, sắ c mặt rấ t kém.

Thôn nă m dưới những lùm cây thấ p trong một khe núi nhỏ, ngoài hai, ba hộ gia đình phân tán các nơi còn có một trạm dừng chân cũ nát.

Không biế t là vì quá lạnh hay là đường đi quá xóc, Trình Ca cảm thấ y hơi tức ngực. Cô câ m chìa khóa, rô i bước vào nhà.

Trong nhà không có giường, chỉ có một chiế c giường đấ p đấ t kiệm lò sưởi.

Trình Ca đưa tay sờ, rấ tấ m áp. Cô soi gương trang điểm lại, phát hiện sắ c mặt mình tái nhợt, môi tím ngắ t, có lẽ là vì quá lạnh. Nhưng trong nhà lại rấ t nóng. Cô cởi áo khoác mà vẫn cảm thấ y nóng đế n choáng váng đấ u óc.

Mưa đá đập vào cửa sổ chan chát. Trạm dừng chân hoàn toàn làm bă ng gỗ, thoạt nhìn tuổi tác rấ t cao.

Trình Ca đẩy cửa sổ ra, mới hé một khe nhỏ mà vô số bông tuyế t đã tràn vào theo gió, một hạt mưa đá táp thẳng lên trán cô.

Chưa để n bố n giờ chiế u mà bên ngoài tố i đen như mực.

Cô nghe thấ y tiế ng đàn ông cười đùa từ phòng bên cạnh.

Có cô ở bên cạnh và không có cô bên cạnh, trạng thái của bọn họ khác hẳn nhau.

Gió đóng sập cửa sổ lại.

Trình Ca ra khỏi phòng. Trạm dừng chân này mặc dù cũ nát nhưng lại vẫn giữ được phong cách cổ đại, trên xà ngang khắ c tượng Phật, mây lành và những phụ nữ nhảy múa, dường như có rấ t nhiê u năm lịch sử.

Trình Ca muố n xuố ng là u xem, đi tới chỗ rẽ mới phát hiện đi nhà m hướng.

Đúng lúc này cô nghe thấ y tiế ng nước róc rách. Chỗ rẽ là nơi có phòng tấ m.

Trình Ca vừa nghe thấ y tiế ng cười đùa từ phòng bên cạnh, biế t có một người không ở trong phòng.

Bên ngoài gió tuyế t gào thét, bên tai Trình Ca lại yên lặng, chỉ có tiế ng nước chảy ào ào và tiế ng tim đập của cô.

Thich thich, thich thich, thich thich...

Trạm dừng chân cổ xưa, phòng gỗ đơn sơ, cánh cửa gỗ nứt toác, ánh đèn lờ mờ từ khe hở chiế u ra như từ một chiế c đèn lô ng giấ y trong gió.

Trình Ca yên lặng đi tới ngoài cửa. Ánh đèn len qua khe nứt trên cánh cửa chiế u vào gương mặt cô. Cô thấ y rõ ánh nế n trong đèn lô ng.

Bành Dã đang tă m, không mặc gì hế t.

Nước tràn từ đỉnh đâ`u anh xuô´ng, mái tóc đen ướt đẫm, thân hình màu đô`ng cổ thon dài tinh tế´ chặ´c nịch, những cơ thịt cuô`n cuộn tựa như bức tượng thạch cao.

Anh đang xố i nước lạnh, không có hơi nước bố c lên, nước chảy từng giọt rõ ràng trên làn da của anh.

Dường như Trình Ca ngửi thấ y mùi của nước, còn có mùi của hormone, qua khe cửa chật hẹp tràn tới ùa vào mặt cô.

Ánh mặ t cô xộc thẳng để n, dán mặ t chặ m chặ m vào cơ thể anh, từng tấ c từng tấ c, trượt từ trên xuố ng dưới: Chỗ hỗm dưới bờ vai rộng hình tam giác ngược, cơ lưng cuố n cuộn hình nước chảy, đường rãnh lưng lô i lỗm gợi cảm, bộ mông khít và mẩy, cặp đùi thẳng tặ p...

Đặc biệt là mấ y vế t sẹo do dao và vế t đạn bắ n ở trên lưng anh, vế t sẹo của đàn ông.

Anh còn gợi cảm hơn cả sự tưởng tượng của cô, nế u như ở giữa quâ n thể động vật hoang dã, anh nhấ t định sẽ là thủ lĩnh trong các loài động vật giố ng đực.

Trình Ca vô tình thở dài một tiế ng, nế u bây giờ trong tay cô có một điể u thuố c thì tố t quá. Cô lại chậm rãi hít một hơi, rô i đột ngột cảm thấ y mình hít thở khó khăn, tim đập loạn nhịp.

Bên kia, anh đang vò mái tóc một lúc, nước bắ n tung tứ phía, anh hơi nghiêng người, Trình Ca mím chặt môi, dán mắ t vào phâ n eo tinh tế của anh.

Đột nhiên – Tim cô đập nhanh hơn, thậm chí đâ`u óc choáng váng. Thân thể cô lă´c lư không kiê`m chế´ được, một thứ gì đó â´m nóng, dính đặc rỏ xuố ng tay cô.

Cô cúi đâ u xem, không ngờ lại là máu mũi. Chế t tiệt!

Máu chảy ra rấ t nhiệ `u, không thể khô ´ng chế ´, nhanh chóng rỏ xuố ´ng sàn nhà.

Trình Ca càng lúc càng khó thở, đột nhiên cô loạng choạng, sàn nhà kêu cọt kẹt.

Cô vội ngắng đâ`u lên, bên trong khe hở, thân thể Bành Dã hơi cứng đờ nhưng chỉ phút chố c sau đã quay lại nhìn, hai mắ t ướt át mà tố i tăm đụng ngay vào ánh mắ t cô.

Nế u là lúc khác, có phát hiện cũng mặc kệ, Trình Ca sẽ không trố n tránh, thậm chí cô còn đàng hoàng...

Nhưng bây giờ cô đang chảy máu mũi.

Trình Ca lao vào phòng, nhanh chóng khóa cửa phòng lại. Cô dựa vào tưởng, ngắng đâ `u bịt mũi đang trào máu, hoàn toàn bị chấ n động.

Lúc Bành Dã xoay người lại, cô nhìn thấ y, chỉ một thoáng nhưng đã nhìn thấ y tấ t cả. Cơ bụng, cơ hông người cá⁽²⁾, và cả một thứ gì đó lắ c lư khi xoay người lại.

Như một tiế ng sét, hế t thảy đề `u mấ t khố ng chế trong phút chố c. Tim cô đập như điên, máu mũi cũng chảy như điên.

Tiế ng bước chân của Bành Dã lập tức tới gâ n, dừng lại bên ngoài phòng cô.

"Mở cửa". Cách một cánh cổng, giọng anh cực thấ p, ngữ khí cũng không tố t.

Một giây, hai giây, người trong phòng không trả lời, người bên ngoài nhẫn nhịn đã đủ, đột nhiên vung tay vỗ mạnh vào cửa: "Mở cửa!"

Khí thể này khiế n tiế ng cười đùa trong phòng bên cạnh cũng dừng lại.

Đám người Thập Lục từ phòng bên cạnh nhanh chóng mở cửa đi ra, thấ y Bành Dã sấ m mặt đứng ngoài cửa phòng Trình Ca.

"Chuyện gì thế ?" Thập Lục cúi đâ u nhìn thấ y một vệt những giọt máu chạy dài dưới hành lang, kinh hãi: "Chế t thật, có chuyện gì thế ?"

Bành Dã yên lặng một giây, không câ`n lui lại lâ´y đà, đột nhiên phát lực đạp văng cửa phòng Trình Ca.

Trình Ca ngã xuố ng đấ t, ý thức hoàn toàn biế n mấ t, trên mặt toàn là máu.

Bành Dã bước dài vào phòng, ôm cô dậy, nói cực nhanh: "Phản ứng cao nguyên, rấ t nghiêm trọng".

Thập Lục lập tức hiểu ra: "Em đi lâ y thuô c".

Ni Mã vừa lo lắ ng vừa thắ c mắ c: "Sao chị â y cứ trô n trong phòng nhấ t quyế t không ra?"

"...". Bành Dã liế m liế m răng cửa, lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang hôn mê một cái.

Nửa giây sau nói: "Cô ta bị thâ`n kinh!"

Trên chiế c giường sưởi kiểu cổ, hơi nóng nghi ngút.

Thạch Đâ`u ngô`i trên đôn gỗ thêm củi vào bê´p, Thập Lục thả hoa rễ vàng vào nô`i cháo gạo.

Thạch Đâ`u nhìn mà mí mặ´t giật giật: "Cô ta đã đỡ rô`i mà, cậu cho ít ít thôi".

Thập Lục đáp: "Thấ t Ca bảo em cho vào đấ y chứ".

Thạch Đâ`u ném một cành củi vào bê´p, củi cháy lách tách. Hặ´n đứng lên đi tới trước mặt Thập Lục, mở gói giâ´y ra: "Thặ`ng nhóc Ni Mã lại lâ´y cho Mạch Đóa rô`i".

"Em nhìn rô ì, nó cho Mạch Đóa không bao nhiều cả".

Thập Lục nói, lại tiế p tục thả vào trong nô ì.

Thạch Đâ`u giậm chân, xót như đứt ruột: "Đủ rô`i đủ rô`i, còn lại không đủ bán lâ´y tiê`n".

Kinh phí của đội eo hẹp, bình thường phải bán dược liệu để bù vào. Thạch Đâ`u quản lý sổ sách chi tiêu, thứ Thập Lục thả vào nô`i không phải hoa rễ vàng mà là tiê`n, đương nhiên là hặ´n xót của.

Thập Lục dùng tay, nói: "Anh Thạch Đâ`u, cô ta phải khỏe mạnh mới có thể chụp được ảnh đẹp".

Thạch Đâ`u không muô n nghe, giành lâ y gói giâ y gói kỹ lại.

Thập Lục nói: "Cô ta chụp ảnh để tuyên truyê `n, tổ chức triển lãm ở thành phố lớn, tiê `n kiế `m được đề `u cho khu bảo tô `n. Đế `n lúc đó bên trên sẽ tăng kinh phí cho đội".

Thạch Đâ`u sáng mặ t lên: "Mẹ nó chứ, sao cậu không nói sớm?" Hặ n mở gói giấ y ra, lại lấ y một ít cho vào trong nô i.

Sau này phải nuôi Trình Ca như nuôi cừu mới được, nuôi cho cừu khỏe mạnh để có thể xén lông cừu.

Có người mở cửa gỗ ra, két một tiế ng.

Trình Ca tỉnh lại, mở mắ t ra. Trong phòng bật đèn sáng chói mắ t.

Bành Dã vào phòng, trên tay bưng bát cháo.

"Tỉnh rô ì à?" Anh nhìn cô một cái, đặt bát cháo lên trên tủ đâ `u giường, nói: "Lát nữa ăn cháo".

Anh đặt bát xuố ng, xoay người đi ra.

Trình Ca mở miệng: "Tôi không dậy được".

Bước chân Bành Dã dừng lại, anh quay về bên giường, luô n tay vào chăn đỡ Trình Ca ngô i dậy.

Cô nhẹ hơn tưởng tượng rấ t nhiề u, sắ c mặt tái nhợt, đôi môi khô nẻ, mí mã t buông thấ p, không sắ c bén như bình thường.

Tay anh rấ t vững, lại hơi hơi lạnh. Trình Ca khẽ nhíu mày. Bành Dã hỏi: "Người không thoải mái à?"

Trình Ca đáp: "Tay anh quá lạnh".

Bành Dã nói: "Tại tôi không ủ ấ m tay trước". "...". Trình Ca cười nhạt một tiế ng.

Bành Dã không để ý đế n chuyện này nữa, im lặng nhét chiế c gố i vào sau lưng cho cô dựa. Ngực và cánh tay anh bao quanh Trình Ca, có mùi xà phòng thoang thoảng. Trình Ca chố ng tay ngô i dựa vào đâ u giường, má "vô tình" cọ vào că m Bành Dã, hơi cứng, â m áp, không giố ng tay anh.

Mặt Bành Dã đông cứng một lát.

Anh vẫn cúi người, quay sang nhìn cô. Khoảng cách giữa hai người rấ t gâ `n, ánh mặ t anh bình thản, Trình Ca cũng bình tĩnh nhìn anh. Trong mặ t cô như có chứa một sức mạnh đặc biệt khiế n cô chưa bao giờ biế t ngượng ngùng e lệ.

Anh chỉnh gố i xong, buông cô ra, bưng bát cháo lên: "Ăn hế t bát cháo này đi".

Trình Ca đỡ bát cháo, đường hoàng vuố t ve bàn tay Bành Dã. Da thô cứng, khớp xương rõ ràng.

Bành Dã nhìn cô chă m chă m, chậm rãi thở ra một hơi qua mũi, khẽ cấ n răng như có như không.

Vẻ mặt thản nhiên như không, Trình Ca ăn một thìa cháo, â´m áp, dạ dày lập tức dễ chịu hơn nhiê`u: "Cháo ai nâ´u thê´?"

Bành Dã xem cô ăn, đáp: "Thạch Đâ`u".

"Hă´n dùng nô`i loại gì mà nâ´u ngon thê´?" Gạo và nước như tan vào nhau, Trình Ca nói: "Sau này tôi cũng mua một cái".

"Nô i gang". Bành Dã đáp.

"...". Trình Ca cho ră ng là một nhãn hiệu nô i cơm điện nào đó. Cô ngắng đâ u nhìn Bành Dã: "Nô i gang?"

Bành Dã đưa tay lên, vòng lại thành một vòng tròn để diễn tả: "Nô `i đúc bă `ng gang, loại nguyên thủy nhâ ´t, nâ ´u trên bê ´p củi".

Trình Ca gật đâ `u, nói: "Cái này siêu thị không bán". Bành Dã không nói gì.

Trình Ca hỏi: "Tôi bị phản ứng cao nguyên à?" "Còn bị viêm phổi nhẹ nữa".

Giọng Trình Ca rấ t nghiêm túc: "A, thảo nào lại chảy máu mũi".

"...". Bành Dã không nói được gì nữa. Cô ta còn có mặt mũi nhắ c tới chuyện chảy máu mũi cơ đấ y.

Nê u không phải anh phát hiện cô gặp phản ứng cao nguyên và đạp cửa xông vào, nói không chừng bây giờ cô đã cưỡi hạc vê Tây rô i.

Anh chuẩn bị đi ra, thoạt nhìn không có tâm tư ở lại, trước khi đi còn dặn dò vài câu máy móc: "Chú ý nghỉ ngơi, bình oxy ở đây".

Trình Ca nuố t một ngụm cháo, hỏi: "Tang Ương Ni Mã nói anh nghe được gió, anh làm thế nào vậy?"

"Cảm giác". Anh trả lời cộc lô´c, khó có thể nghĩ rặ`ng không phải trả lời cho có lệ.

"Anh lừa trẻ con thì còn được". Trình Ca nói: "Anh hiểu khí tượng. Học ở đâu? Tôi hỏi là học ở trường đại học nào?"

Bành Dã nhìn cô một giây, cười mà không giố ng đang cười: "Đại học?"

Trình Ca nói: "Ò, cảm giác". "Cảm giác?"

"Đúng, cảm giác".

Bành Dã cười hừ một tiế ng, kéo ghế để n ngô i xuố ng trước mặt cô, khuỷu tay chố ng trên đùi, cúi người xuố ng ghé sát vào cô.

Nụ cười của anh nhạt dâ n: "Cô muố n gì?"

Anh ta rấ t cao, ban ngày cách xa không chú ý lắ m. Bây giờ anh ngô i xuố ng cạnh cô, vừa cúi người xuố ng đã che hế t ánh sáng trên đỉnh đâ u Trình Ca.

Trình Ca ngắng đâ u nhìn anh, nhấ t thời không trả lời.

Mă´t anh đen láy, râ´t lạnh lùng tỉnh táo: "Cô muô´n nhận được thứ gì từ nơi này?"

Trình Ca trả lời: "Tôi là nhiê p ảnh gia".

Bành Dã nhế ch môi hỏi: "Tôi hỏi cô muố n nhận được cái gì từ tôi?"

Trình Ca hóp má vào. Màu mắ t cô rấ t nhạt, lông mi rung rung, lại rấ t bình tĩnh: "Thân thể".

Để n lượt Bành Dã nghẹn họng không nói nên lời.

Anh khẳng định Trình Ca bị động kinh. Chuyện này mà nói thẳng ra như vậy, đừng nói là phụ nữ mà đàn ông cũng sẽ hoảng sợ, sẽ bị dọa chạy mấ t. Nhưng cô lại nói cực kỳ đơn giản rõ ràng.

"Tôi câ`n chụp một bộ ảnh. Thân thể anh".

Lúc này ánh mắ t cô nhìn anh cực kỳ trong trẻo, bình thản, không mang dục vọng, dường như anh mới là người đâ u óc đen tố i. Ánh mắ t cô thậm chí còn hơi thành kính, như một người yêu thích nghệ thuật đứng ngắ m nàng Mona Lisa trên hành lang bảo tàng Louvre.

Gió tuyế t bên ngoài trạm dừng chân hình như lại mạnh lên, mưa đá đập đinh tai nhức óc.

Bành Dã yên lặng nhìn cô một hô`i, cuố i cùng nói: "Ăn xong cháo đi nghỉ sớm một chút".

Anh đứng dậy, bao quát cô từ trên cao, nói: "Sau này nên bớt làm những chuyện không nên làm".

Giọng nói của Trình Ca lạnh đi: "Lời này trả lại y nguyên cho anh".

Bành Dã nheo mắ t lại, quay lưng về phía ánh đèn, khuôn mặt anh rấ t tố i: "Cô thật là cứng đâ u cứng cổ, chẳng lẽ bắ t tôi phải nhắ c tới chuyện cô làm khi bị chảy máu mũi vừa rô i?"

"Không phải tôi nói chuyện đó. Trong lúc tôi không ở nhà trọ, các anh đế n phòng tôi lục lọi cái gì?"

Bành Dã suy nghĩ một lát, cau mày: "Bao giờ?"

"Sáng sớm, sau khi tôi rời khỏi phòng, trước khi trả phòng".

Bành Dã đáp: "Không có".

"Anh không lẻn vào phòng tôi lục lọi bởi vì không hỏi được manh mố i từ tôi?"

"Không có".

"Vậy chính là thủ hạ của anh". "Không phải". Bành Dã nói.

Thập Lục gọi điện thoại cho anh hỏi có cầ n giao Trình Ca cho cảnh sát thẩm vấ n hay không, Bành Dã trả lời hai tiế ng: "Thôi kệ".

Nế u Trình Ca bị dẫn đế n đô n cảnh sát, cô nhấ t định sẽ trở thành mục tiêu của bè lũ Chô n Đen. Như cô đã nói, ra khỏi nhà, bảo vệ chính mình là quan trọng nhấ t.

Khi đó Bành Dã nghĩ, nế u không thể bảo vệ người ngoài cuộc này thì không được bắ t cô dính dáng vào chuyện đó.

"Bọn họ cũng không làm vậy".

Trình Ca khẽ cười một tiế ng như châm biế m. Bành Dã hỏi: "Có người lục soát phòng cô à?"

"Đô` đạc thoạt nhìn vẫn giô´ng như trước kia, nhưng chặ´c chặ´n đã bị động vào".

"Để lát nữa tôi đế n hỏi Thập Lục và mọi người".

Trình Ca ở một tiế ng, khuấ y cháo trong bát, chậm rãi hỏi: "Anh cho ră `ng họ không vào lục soát phòng tôi mà anh không hay biế t?"

"Đúng thể ".

Trình Ca nhướn mày: "Anh tin tưởng họ thật đấ y". "Huynh đệ cùng nhau vào số ng ra chế t, đương nhiên phải

tin tưởng".

Trình Ca húp một ngụm cháo, nói: "Tôi thấ y phía sau xe các anh chở đâ y da linh dương?"

"Ò". Nhấ c tới chuyện này, sắ c mặt Bành Dã hơi thay đổi, có vẻ như không còn chán ghét đô i thoại như trước nữa, tạm thời không có ý định đi ngay: "Thu được ngoài ý muố n".

Trình Ca: "Làm công việc này rấ t vấ t vả". Bành Dã: "Cũng tàm tạm".

Trình Ca: "Cả năm đóng ở khu vực không người à?" Bành Dã: "Đại loại là thế ".

Trình Ca yên lặng một lát, khuấ y cháo trong bát, nói với ngữ điệu rấ t thong thả: "Không cô quạnh sao?"

""

Bành Dã khẽ mím môi, liế c mấ t nhìn Trình Ca. Trình Ca dựa vào đâ u giường, dáng vẻ vẫn không nóng không lạnh như trước, thậm chí còn có chút hờ hững.

Nhưng anh biế t rõ lời cô nói vừa rô i có ám chỉ nào đó. Cô không hệ quan tâm để n da thú và Khương Đường,

đêm nay cô chỉ quan tâm đế n câu trả lời của anh.

Gió ngoài cửa sổ tràn vào, chiế c đèn treo đung đưa.

Bành Dã nhìn thấ y bóng mình lắ c qua lắ c lại trên mặt cô.

Gương mặt cô khi thì sáng rõ, khi thì tố i tăm.

Anh nhìn cô một lát rô i nhặ c lại: "Ăn xong đặt bát lên trên tủ là được".

Lâ`n này anh không quay đâ`u lại, đi thẳng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Anh đứng một lát ngoài cửa, rút một điể u thuố c ngậm vào miệng, không biể t tại sao đi từ trong phòng ra ngoài mà lại khó khăn như vậy.

Bành Dã đi xuố ng lâ u, vào phòng bế p. Đám Thập Lục đang nấ u cơm, mùi thơm lan tỏa.

"Chị â´y tỉnh rô`i à?" Ni Mã hỏi. "Tỉnh rô`i". Bành Dã đáp.

Thấ y sắ c mặt anh khác thường, Thập Lục hỏi: "Có chuyện gì thế ?"

Bành Dã trả lời: "Sau khi chúng ta đi, có người đã đế n lục soát phòng cô ta ở nhà trọ".

"202?"

"Ò".

Thập Lục: "Anh, anh nghi ngờ chuyện gì à?"

Bành Dã: "Đô của cô ta bị người khác lục soát rô i lại xế p gọn gàng như cũ, không phải đột nhập vào phòng trộm cấ p. Đố i phương tương đố i cẩn thận".

Thạch Đâ`u ngắng phă´t đâ`u lên khỏi bê´p: "Anh cho ră`ng có liên quan đê´n bọn Chô`n Đen?"

Bành Dã cau mày: "Nhưng buổi tố i hôm trước Chô `n Đen giế t Kế Vân, hặ n biế t rõ Kế Vân không ở phòng 202 mà ở 203, 202 là phòng người khác".

"Quả đúng là như vậy".

Bành Dã nói: "Các cậu nói xem, vì sao hôm sau hă n lại quay vê phòng bên cạnh để lục lọi đô đạc của Trình Ca?"

Mọi người suy nghĩ một lúc lâu, Thập Lục đột nhiên vỗ đâ u: "Trình Ca có thứ mà hă n câ n".

"Chỉ có một cách giải thích đó". Bành Dã nói.

Ni Mã thá c mắ c: "Nhưng chỗ chị Trình Ca làm sao lại có thứ Chô n Đen câ n? Hai người bọn họ đâu có quan hệ gì với nhau?"

Bành Dã suy nghĩ một lát rô i trả lời: "Hiện nay chỉ có thể khẳng định, cô ta và Chô n Đen đã từng chạm mặt".

Thạch Đâ`u nói: "Chô`n Đen rấ´t cẩn thận, cô ta sẽ không thấ´y mặt mũi hặ´n".

Bành Dã cười nhạt một tiế ng: "Nế u nhìn thấ y, bây giờ cô ta đã chế t rô ì".

Thập Lục nói: "Bây giờ cô ta xem như cùng đội với chúng ta. Lâ`n trước cô ta không nói, biế t đâu lâ`n này sẽ nói với chúng ta? Không biế t chừng lâ`n này có thể tìm ra manh mố i khác. Thấ t Ca, anh quay lại hỏi cô ta xem".

Bành Dã yên lặng hô`i lâu không trả lời. Anh thật sự không muô´n đi hỏi cô.

Nói chuyện với người phụ nữ đó quá đau đâ`u.

Bành Dã ra để n cửa bế p, rút điện thoại di động ra xem, lưu số điện thoại của Trình Ca vào danh bạ.

Thập Lục đi ra vỗ vai Bành Dã. Bành Dã hỏi: "Có việc à?"

Thập Lục thấ p giọng: "Thấ t Ca, anh thấ y cô ta thế nào?" Bành Dã hỏi: "Ai?"

"Nhiê p ảnh gia". "...".

Thực ra Thập Lục muố nhỏi có phải bọn họ làm hơi quá không. Hắ n và Bành Dã là anh em đã lâu, khứu giác thính như sới. Tạm không nói vệt máu kỳ lạ từ phòng tắ m đế n cửa phòng Trình Ca, hắ n phát hiện Bành Dã rấ t lạnh lùng với Trình Ca, có lẽ là rấ t phản cảm với người phụ nữ này.

Nhưng hấ n cũng không tiện hỏi thẳng có phải Bành Dã có gì khúc mặ c với Trình Ca hay không. Thập Lục nghĩ, có thể là trong sự kiện sờ ngực hôm đó, biểu hiện của Trình Ca quá mức hùng hổ dọa người.

"Thâ t Ca!"

"Sao?"

"Anh cảm thấ y cô cô Trình Ca này thế nào?"

Bành Dã chuyển mặ t nhìn anh: "Thế nào là thế nào?" "Thạch Đâ u cảm thấ y cô ta tính tình quái gở, em lại thấ y cô ta rấ t thú vị".

Bành Dã đang cúi đâ`u lưu số´, khẽ cau mày, chữ "Ca" trong Trình Ca quá khó tìm.

Thập Lục khoác vai Bành Dã xem anh tìm chữ, thuận miệng hỏi: "Thấ t Ca, anh có thích kiểu phụ nữ này không?"

Bành Dã trả lời: "Cậu thấ y anh giố ng một người thích phiê n phức quá hả?"

Vừa mới nói xong, phía sau vang lên tiế ng bước chân không nhẹ không nặng.

Bành Dã nghe ra, không ngắng đâ u lên. Thập Lục giật mình vội cười quay lại nhìn.

Trình Ca chỉ mặc một chiế c áo sơ mi dài, câ m chiế c bát và máy ảnh, đi thẳng qua chỗ hai người vào phòng bế p, mặ t không hệ nhìn ngang ngó dọc.

Bành Dã cúi đâ`u nhìn điện thoại di động, thoáng thâ´y vạt áo sơ mi của Trình Ca lướt qua bên người anh, hoa văn râ´t nhỏ màu xanh

tră´ng, phía dưới là đôi chân dài tră´ng muô´t. Cô đi giâ`y cao gót, chân trâ`n không tâ´t, ở cổ chân có xăm một hình con ră´n màu đen.

Bành Dã tìm được chữ "Ca", lưu vào danh bạ.

Đúng lúc này có người gõ cổng trạm rấ t mạnh, rấ m rấ m rấ m... Chín giờ tố i.

Mâ´y người trao đổi ánh mặ´t, không ai nói gì. Xung quanh yên tĩnh lại, chỉ có nô`i cơm sôi đẩy vung nô`i lạch cạch, ngoài phòng tiế´ng gió vù vù.

Ban đêm bão tuyế t, ai lại chạy để n một thôn nhỏ giữa khu vực không người không có đánh dấ u trên bản đô ?

CHƯƠNG 6: VE VẪN

Nhà bế p cách gian chính rấ t gâ n, đưa mặ t lên là nhìn thấ y cổng.

Trình Ca ôm máy ảnh, bước ra cửa nhà bế p theo bản năng, đột nhiên cổ cô bị giật về phía sau. Bành Dã nă m chặt cổ áo cô, kéo cô dán sát lưng vào tường, dùng ánh mấ t ra hiệu cho cô im lặng không được lôn xôn.

Trình Ca liê c anh một cái, quả thật không động đậy nữa.

Cô bị chă n bởi tấ m lưng cao lớn của anh, ngước mặ t lên nhìn gáy anh chặ m chặ m. Tóc anh không ngặ n, chặ c là đã một thời gian không cặ t tóc, sờ vào có lẽ sẽ không gai tay.

Cô nhìn thấ y anh vô thức đặt tay lên bên trái hông, vị trí đó có một chỗ hơi gồ lên. Trình Ca biế t đó là súng.

Trình Ca giơ máy ảnh lên chụp bóng lưng anh. Trong góc khuôn hình có Ni Mã và Thạch Đâ`u với vẻ mặt nghiêm túc đang sẵn sàng hành động, còn có cả khói bê p bố c lên.

Trong bế p toàn là mùi cơm gạo, bấ u không khí lại cực kỳ căng thẳng. Tiế ng gió bên ngoài lại lớn hơn, mưa đá vẫn đập vào nhà gỗ chan chát.

"Râ`m râ`m! Râ`m râ`m!" Người bên ngoài râ´t cáu kinh, từ gõ cửa chuyển sang đạp cổng.

Bà già trông coi trạm từ trên lâ`u loạng choạng đi xuô´ng: "Đây rô`i... Đây rô`i...".

Thập Lục dựa vào bên kia khung cửa, dùng ánh mặ t trao đổi với Bành Dã.

Bành Dã nghiêng người dựa vai vào tường nhìn chặ m chặ m ra cổng, đô ng thời tay trái đưa ra phía sau, quơ quơ giữa không trung.

Trình Ca cúi xuố ng nhìn bàn tay rộng rãi của anh. Cô thận trọng đưa tay để n, thể là đầ u ngón tay Bành Dã chạm được vào đầ u ngón tay cô.

Tay Trình Ca chọt dừng lại một chút. Bành Dã vươn tay ra xa hơn, cố gắ ng nă m lấ y cổ tay Trình Ca, nhưng Trình Ca linh hoạt rụt lại. Kế t quả là anh bắ t được bàn tay Trình Ca, đâ u ngón tay đâm vào lòng bàn tay cô.

Tim cô khẽ run lên, cô làm như bị anh kéo tới, dán sát vào sau lưng anh.

Cô cảm thấ y người anh cứng lại một lát.

Mặt cô dán vào sau gáy anh, cô chậm rãi thở ra một hơi, anh lại cứng đờ.

Anh đã biế t tại sao lại có câu lúc địch gặp nguy, ta càng lấ n tới.

Nhưng trong thời khắ c như thế này, anh không có tâm tư đấ u với cô.

Trình Ca nă m chặt tay anh, dán sát vào sau lưng anh. Nhiệt độ bàn tay anh rấ t cao, lưng rấ t vững vàng, khiế n cô bấ t giác muố n ngủ.

Tấ t cả mọi người đề `u căng thẳng đợi lệnh. Trình Ca thấ y trên cổ anh có một mùi thơm tự nhiên thoang thoảng. Cô nghi ngờ thứ xà phòng anh tấ m kỳ thực để giặt quâ `n áo, chẳng hạn như bô `kế ´t⁽¹⁾?

"Đây rô`i". Bà già rút then cài cổng, mở cổng ra.

Trong khoảnh khắ c, gió tuyế t và khí lạnh đô ng loạt tràn vào, mang theo hai cô gái đang số t ruột giậm chân. Một cô gái trang điểm lòe loẹt mặc jacket màu hổ phách và quâ n bó sát người không ngừng oán thán: "Mẹ ơi, thời tiế t quỷ quái gì thế này? Chế t cóng rô i, chế t cóng rô i!"

Một cô gái khác nhìn mộc mạc hơn một chút, mặc nguyên bộ đô gió màu xanh lá, răng va vào nhau lập cập: "Dự báo thời tiế t có nói gì đâu chứ".

Làm mọi người hú hô nhú vía một phen.

Trình Ca phản ứng lại trước tiên, rấ t quyế t đoán giật tay ra khỏi tay Bành Dã, xoay người đi.

Bành Dã quay lại, chỉ nhìn thấ y bóng lưng bình tĩnh của cô. Cô lại câ m máy ảnh đi chọn cảnh.

Xem dáng vẻ như thể vừa rô i anh nhân cơ hội lợi dụng cô, kéo cô tới dán ngực vào sau lưng anh. Cô bị tình thế thúc ép chỉ có thể miễn cưỡng nghe lời, bây giờ nguy cơ đã qua nên cô vội vã hấ t tay đi.

Không có ngôn ngữ nào có thể hình dung tâm tình của Bành Dã lúc này.

"An An, điện thoại di động của tớ đâu rô`i nhỉ? Bạn có nhìn thấ y điện thoại của tớ đâu không?" Cô gái mặc áo jacket quay trái quay phải lục tìm hành lý.

Cô gái tên là An An trả lời: "Bạn vẫn câ`m mà, tìm trong túi xem... Tiêu Linh, bạn đừng số t ruột, để tớ gọi điện thoại cho bạn...". Tiêu Linh dừng lại đợi tiế ng chuông vang lên, nhưng mười mấ y giây trôi qua mà vẫn không có âm thanh nào. Khuôn mặt trang điểm lòe loẹt trở nên nhăn nhó: "Rơi rô ìi, nhấ t định là rơi mấ t rô ìi. Tớ phải đi ra ngoài tìm. Quách Lập phải liên lạc với tớ". Nói rô ìi định xoay người ra ngoài.

"Bây giờ không thể ra ngoài được...". Bà già ngăn cản Tiêu Linh, nhìn về phía An An: "Cháu phải khuyên nhủ bạn cháu. Tuyế t lớn thế này, trời lại sắ p tố i rô ì, không ra ngoài được..."

An An giữ chặt Tiêu Linh lại: "Ngày mai đi tìm sau. Xe hỏng rô ì, ngoài đường không có một bóng người, bạn chưa chế t cóng là may đấ y".

Tiêu Linh bực tức: "Quách Lập gọi điện thoại cho tớ thì làm thế nào? Anh â´y cũng không có số´ của bạn, không liên lạc được với tớ làm thế´ nào? Có lẽ chỉ rơi gâ`n đây thôi, bạn cứ gọi sang máy tớ liên tục, tớ nhâ´t định sẽ tìm được".

Bà già không giữ nổi, quay vào gọi những người trong bế p: "Mấ y thanh niên ra khuyên bảo giúp bác cái nào".

Lúc này hai cô gái mới phát hiện trong nhà bế p có người, vội quay lại nhìn. Đúng lúc Ni Mã tò mò nhìn hai người, mặt Tiêu Linh lập tức trắ ng bệch, vội vã tránh ra phía sau An An, hạ giọng thật thấ p, sợ để n lạc cả giọng: "Đen như thế , nhìn là biế t không phải người tố t!".

Tiêu Linh nă m chặt cánh cổng, nhỏ giọng run rẩy: "An An, chỗ này chặ c chặ n có vấ n đề , chạy mau!"

An An cũng bị Tiêu Linh làm cho sợ hãi. Ni Mã hiểu ra tình hình lúc này là thế nào, cười cười khó xử rô i tránh vào trong bế p.

Bóng dáng Ni Mã biế n mấ t, An An và Tiêu Linh nhìn thấ y một phụ nữ mặc sơ mi dài dựa vào kệ bế p lượn lờ khói trắ ng, giơ máy ảnh lên chụp ảnh. Ô ng kính đen lấ p lánh che khuấ t mặt cô.

Cô đi giâ`y cao gót, lại không mặc quâ`n, áo sơ mi dài màu lam nhạt che để n bă p đùi. Chân cô tră ng muô t, vừa dài vừa thẳng, cực kỳ đẹp.

Cô đặt máy ảnh xuố ng, lạnh lùng nhìn lại An An và Tiêu Linh rố i tránh vào theo Ni Mã.

Trình Ca lạnh lùng buông một câu: "Bọn đâ n độn".

Ni Mã nghe thấ y, hơi khựng lại, vội xua tay cười chấ t phác: "Chị Trình Ca, không việc gì đâu, em quen rô ì".

Trình Ca không thèm trả lời, châm điể u thuố c hút một hơi rồ i mới quay lại, sắ c mặt không được tố t, giọng nói cũng lạnh: "Qua chỗ chị... Còn chưa cho em xem ảnh Mạch Đóa".

Ni Mã ngô c nghệ ch: "Sao chị nói chị không cho người khác xem ảnh nguyên bản bao giờ?"

"Bảo em qua thì em cứ qua đây đi". "Vâng".

Ba người kia đã ra ngoài khuyên hai cô bé ở lại.

Thạch Đâ`u nói: "Bão tuyế´t to quá, bây giờ hai cô ra ngoài kiểu gì cũng bị lạc đường".

Thập Lục nói: "Nhiệt độ còn tiế p tục giảm xuố ng, chẳng may hai cô không chịu nổi mà ngấ t xỉu, có thể sẽ bị chế t cóng".

Tiêu Linh nghe vậy hơi do dự nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, suy nghĩ một lát rô `i giữ tay Thập Lục: "Đại ca, hay là các anh cùng đi với

bọn em đi, xin các anh giúp bọn em. Điện thoại của em thật sự rấ t quan trọng".

Thập Lục: "...".

An An xấ u hổ kéo Tiêu Linh một cái. Người ta đã nói rồ ì, nhiệt độ hạ thấ p sẽ bị chế t cóng, tính mạng người ta thì không quan trọng chắ c?

Lúc này bà lão thở dài, nói: "Mâ y anh này không thể đi được". "Vì sao?"

"Ở đây còn có một cô gái, đàn ông không thể phân tán ra được".

Lời này nghe rấ t kỳ lạ. An An cảnh giác phát hiện ra gì đó, hỏi: "Bà có chuyện gì cứ nói thẳng đi ạ".

"Vô n bà không muô n nói đâu. Chỗ này nhiệ `u tiế ng xấ u lặ m, xấ u để n mức mọi người trong thôn đề `u bỏ đi không quay lại".

"Có chuyện gì vậy a?"

Bà lão nói chậm rãi, giọng khàn khàn: "Phụ nữ buổi tố i đừng ra khỏi nhà, nguy hiểm lắ m. Trong thôn này không có phụ nữ...".

Bão tố , đêm khuya, trạm dừng chân, âm điệu chậm rãi của bà lão, sắ c mặt An An và Tiêu Linh không ngừng thay đổi.

"Không có phụ nữ, chỉ có đàn ông chuyên nhă`m vào nữ du khách thôi".

Tiêu Linh run run: "Không ai bă t bọn chúng à?"

"Trên đường đi đế n đây các cháu nhìn thấ y không ít thông báo tìm người đúng không?"

"Vâng a".

"Không tìm được người thì bắ t ai?"

Bà lão nói chuyện, Bành Dã và hai người khác đề `u yên lặng. Tiêu Linh sợ để ´n mức tái mặt, hoàn toàn bỏ ý định ra ngoài.

Bà lão lại nói: "Mâ y anh này là nhân viên công tác ở trạm bảo vệ, trên đường đi bị kẹt bão tuyế t ở đây. Có mấ y anh â y các cháu cũng an toàn hơn một chút, nế u không bà cũng không dám cho các cháu ở đây".

Mâ y người Bành Dã vẫn không nói gì.

An An và Tiêu Linh nhìn vê phía ba người, nhanh chóng quyế t định không ra ngoài nữa.

Hai cô gái thu xế p xong xuố ng là `u, Thạch Đâ `u và Ni Mã bày bàn gỗ vuông và ghế băng, từng đĩa thức ăn nóng hổi được bưng lên bàn. Có chút đô `mặn, chỉ có một đĩa thịt xào với cà, còn lại ba đĩa toàn là đô `chay.

Mâ y món ăn này nhìn không hấ p dẫn, nế u là lúc khác hai cô gái sẽ không ăn, nhưng bây giờ vừa mệt vừa đói nên chỉ nhìn đã thấ y thèm rô ì.

Hai cô gái lại nhìn thấ y Trình Ca. Trình Ca bắ t chéo chân ngô ì nhàn hạ hút thuố c lá trên ghế băng chờ mọi người. Gương mặt cô bình thản mà lạnh nhạt.

Nhìn thấ y Trình Ca đeo một chiế c vòng tay Cartier màu vàng kim nhạt trên cổ tay nhỏ nhă n, trên vòng tay có mấ y viên kim cương lấ p lánh, Tiêu Linh cúi xuố ng thoáng nhìn chiế c vòng giố ng hệt trên tay mình.

An An biế t vừa rô i Tiêu Linh làm Ni Mã và Trình Ca không vui nên tới xin lỗi: "Xin lỗi chị, vừa rô i...".

Trình Ca không quay đâ`u lại, giơ ngón cái chỉ sang bên Ni Mã: "Nói với nó â´y".

Tiêu Linh uấ t ức, An An giữ lấ y Tiêu Linh, lại ngượng ngùng nói với Ni Mã: "Xin lỗi, vừa rô `i chúng tôi không có ý đó".

Ni Mã vố n tính bẽn lẽn, lại ngại nói chuyện với phụ nữ, vội đỏ mặt xua tay liên tục rồ i chạy vào bế p lấ y cơm: "Không sao, không sao".

An An càng áy náy hơn.

Tiêu Linh thì nhìn chă m chă m thức ăn trên bàn. Cô nàng đã să p chế t đói rô i. Nơi rừng núi hoang vu quỷ quái này đừng nói là hàng ăn hay cửa hàng tạp hóa, ngay cả gia đình bình thường cũng chẳng có mấ y nhà. Tiêu Linh thương lượng với Trình Ca: "Cho... cho bọn em ăn cùng với".

Trình Ca chậm rãi quay đâ`u lại nhìn Tiêu Linh, khói thuô´c tră´ng lượn lờ quanh mặt cô, ánh mắ´t cô như sương mù, thoạt nhìn lại có một vẻ gợi cảm khác lạ.

Tiêu Linh không thích vẻ mặt bình tĩnh mà lãnh đạm của Trình Ca, như thể coi thường tấ t cả.

Trình Ca cúi đâ`u xuô´ng, ngón tay búng tàn thuô´c, tay còn lại chìa ra: "Trả tiê`n trước".

"Vâng". Tiêu Linh giở ví tiê `n lâ ´y ra hai mươi tệ, nghĩ một lát lại lâ ´y thêm năm tệ, miệng hỏi: "Bao nhiêu tiê `n?"

Trình Ca trả lời: "Một trăm".

"Một trăm?" Con ngươi Tiêu Linh suýt nữa rơi ra ngoài: "Chị nói cái gì? Mấ y món này mà một trăm tệ?"

Trình Ca quay lại nhìn Tiêu Linh một cái, nói: "Mỗi người một trăm".

Tiêu Linh khiế p sợ, người phụ nữ này quả thực là cao thủ bấ t chẹt người khác.

An An nhỏ giọng thặ c mặ c: "Có đặ t quá không chị?"

Trình Ca chậm rãi thở ra một hơi thuố c, nói: "Năm 2008 miề n Nam có nạn tuyế t, giao thông tê liệt. Em biế t khi đó một bát mì ăn liề n trên đường cao tố c giá bao nhiều tiề n không? Chính là giá này".

An An lập tức nghẹn lời. Tiêu Linh nói: "Nhưng mà chị hét giá cao quá, đúng là giá trên trời".

Trình Ca trả lời rấ t bình thản: "Chị không ép ai mua cả".

Cô còn chưa hoàn toàn bình phục, không muố n nhiệ u lời, giọng nói lạnh nhạt hơn bình thường, lãng đãng như làn khói thuố c.

Tiêu Linh bị cô làm cho tức chế t.

Tiêu Linh nghĩ người phụ nữ này chặ c chặ n là loại phụ nữ kênh kiệu chảnh chọc cổ chấ p gian manh ghen ghét các cổ gái trẻ.

An An và Tiêu Linh ra một góc bàn bạc với nhau rô i đặt hai tờ một trăm tệ xuố ng trước mặt Trình Ca.

Thạch Đâ`u bưng âu cơm to đi ra, Trình Ca đưa tiê`n cho hă´n: "Hai cô gái này muô´n góp gạo thổi cơm chung".

Thạch Đâ`u sửng số t, lập tức vui ra mặt, vội lau khô tay rô i câ m lâ y tiê n. Nhìn thấ y hai tờ một trăm tệ, Thạch Đâ u nhíu mày, lập tức trả lại một tờ: "Thế này thì nhiê u quá".

An An không dám nhận, quay sang nhìn Trình Ca. Tiêu Linh bước tới nhận lấ y.

Trình Ca nhìn Thạch Đâ`u, cũng không ngăn cản.

Nhưng Thạch Đâ`u vẫn lục túi, lẩm bẩm: "Chờ một chút, anh trả lai tiê`n thừa cho hai đứa".

Hă n lâ y ra một cuộn tiê n nhỏ, rút ra chín tờ mười tệ nhăn nhúm cũ bẩn đưa cho hai cô gái: "Này".

An An sửng số t. Lâ n này ngay cả Tiêu Linh cũng xấ u hổ không nhận.

An An nói: "Không phải trả lại. Bọn em đi tàu ăn cơm hộp cũng mấ t ngâ `n đấ y tiê `n, còn ăn không đủ no".

Tiêu Linh vội nói: "Tuyế t lớn thế này, biế t đâu ngày mai bọn em vẫn phải ăn chung với các anh thì sao".

"Được được". Thạch Đâ`u cười nói: "Thê´ để lúc đó trả lại sau".

Trình Ca hút thuố c, yên lặng không nói lời nào.

Tiế ng bước chân vang lên sau lưng, nhanh chóng để n gầ n, sau đó là giọng nói trầ m thấ p lạnh lùng của Bành Dã: "Ai cho phép cô hút thuố c lá?"

Trình Ca không quay lại, yên lặng một lát rô i ngoan ngoãn bỏ điể u thuố c ra khỏi miệng, còn cười cười lạnh nhạt. Cô vẫn chờ anh nói câu này.

Trình Ca chuẩn bị cúi xuố ng dụi điể u thuố c xuố ng đấ t nhưng Bành Dã đã bước tới câ m lấ y điể u thuố c trên tay cô. Giọng anh dường như không có gì khác thường, lại dường như hơi khó chịu: "Đừng cúi xuố ng".

Trình Ca không cúi xuố ng, nhìn anh dụi điể u thuố c xuố ng sàn nhà. Ánh lửa lóe lên rô i tắ t phụt.

Bành Dã vẫn đang cúi xuố ng, ngước mặ t lên nhìn thấ y cặp chân trâ n của cô và vạt áo sơ mi màu xanh nhạt.

Anh nói: "Lên thay quâ n áo". Trình Ca hỏi: "Vì sao?"

Trong nhà rấ t ấ m, hoàn toàn không lạnh. Cô nhẹ nhàng đổi thế ngô ì, hai chân tră ng muố t bắ t chéo, khẽ cọ vào nhau ngay trước mặ t Bành Dã.

Bành Dã yên lặng đứng thẳng lên. Anh nhìn cô một cái, biế t cô lại đang gây sự.

Vẫn giố ng như trước, anh cũng không giải thích gì cả, chỉ nói thẳng: "Chân cô khó coi quá".

Trình Ca: "...".

Người đàn ông này chỉ thô lỗ cục că n với một mình cô hay sao? Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ?

Trình Ca thay quâ n áo đi ra cửa, Ni Mã đứng cách đó không xa.

Trình Ca hỏi: "Sao em lại lên đây?"

Ni Mã gãi đâ`u, trả lời: "Thâ´t Ca bảo em lên gọi chị xuô´ng ăn cơm".

Trình Ca liế c xéo Ni Mã một hồ i lâu, để n lúc Ni Mã sởn gai ố c mới lên tiế ng: "Ni Mã, em nhìn chị này... Nhìn mặt chị xem có giố ng tin lời em nói không?"

Ni Mã: "...".

"Em mà cũng định lừa chị cơ à?"

Ni Mã quẫn bách xoa tay: "Chị, thật mà...".

"Anh ta gọi chị xuố ng ăn cơm? Có mà mặt trời mọc đã ng tây". Cô đóng cửa phòng lại, tiế ng giâ y cao gót đi trên sàn gỗ lanh lảnh, đi được một bước lại dừng chân, vẫn tươi cười: "Gió thổi từ trên mặt trăng xuố ng".

Ni Mã không dám nói đố i nữa: "Chị, em sợ chị giận nên lên xem chị".

Trình Ca nói: "Chị sẽ không giận anh ta".

Tảng đá trong lòng Ni Mã rơi xuố ng đấ t: "Vậy thì tố t. Chị Trình Ca, chị tố t thật đấ y".

Trình Ca thật sự không giận Bành Dã, chưa bao giờ giận. Cô nghĩ, với dáng người của anh, muố n nâng niu chiế u chuộng còn không kịp, ai hơi đâu mà giận chứ?

Hơn nữa cô biế t rõ anh cố ý chọc giận cô.

Cô nói thản nhiên như không: "Anh ta nói khó coi thì khó coi thật à? Cả ngày chỉ thấ y toàn chân dê với cả chân trâu, anh ta biế t dễ coi là gì chứ?"

"Đúng rô`i đúng rô`i". Ni Mã hùa theo, thâ`m nghĩ Trình Ca đúng là kiên cường. Cậu đang muô´n hòa giải, liê`n nói: "Thâ´t Ca nói thể chứ không có ý gì. Thực ra anh â y còn rấ t quan tâm chị. Lúc ta chúng ta chưa quen nhau, cho ră ng chị đi buôn đô dùng sinh đẻ kế hoạch, anh â y cũng nhặ c tới chị".

Đi buôn đô` dùng sinh đẻ kế´ hoạch? Trình Ca choáng mấ´t mấ´y giây.

Cô thuận miệng hỏi: "Anh ta có nhặ c tới chị à?" "Đúng vậy".

"Nói chị thê nào?"

Mă t Ni Mã long lanh, ăn ngay nói thật: "Anh â y nói chị là mẫu da xoa".

Trình Ca: "...".

Ni Mã nói xong lại vội vã xua tay giải thích với cô: "Chị đừng hiểu là m, thực ra là anh Thạch Đâ u nói chị là nữ dạ xoa, Thấ t Ca nói không phải, chị là mẫu dạ xoa".

Thế thì có gì mà hiểu lâ m?

Trình Ca cười nhạt, nói: "Chị cảm ơn cả đội của em". Ni Mã cười hì hì: "Không có gì, không có gì".

Trình Ca còn chưa xuố ng lâ u, mọi người ngô i quanh bàn ăn ở lâ u dưới đã nghe thấ y tiế ng giâ y cao gót của cô, vang giòn, nhanh nhẹn, thông báo cô să p xuấ t hiện.

An An và Tiêu Linh quay lại nhìn Trình Ca, sau đó không dời được mặ t đi nữa. Trình Ca ăn mặc rấ t đơn giản, áo len màu trắ ng, váy ngắ n màu đen, chân mặc quâ n tấ t mỏng, gọn gàng đứng đấ n.

Rõ ràng váy áo đơn giản nhưng lại nhìn rấ t có phong cách.

Dáng người cô cao gâ y mà vẫn nở nang, bộ váy áo này mặc trên người cô nhìn không khác mặc trên người các người mẫu trên tạp chí thời trang.

Thập Lục nhìn cô một lát, nói: "Trình Ca, lúc trước cô mặc áo khoác gió không nhìn ra, bây giờ mặc thể này nhìn đẹp quá".

Thạch Đâ `u hỏi: "Làm từ lông cừu à?"

Trình Ca hỏi lại: "Ngoài đề với cừu không thể nghĩ đế n động vật nào khác à?"

Thach Đâ`u: "Trâu?" Trình Ca: "...".

Bành Dã thì vẫn chia bát đũa xới cơm cho mọi người như thể không nhìn thấ y cô.

Bố n chiế c ghế băng, Thập Lục và Thạch Đâ `u ngô `i một chiế c, Ni Mã và Bành Dã ngô `i một chiế c, An An và Tiêu Linh ngô `i một chiế c, không ai dám ngô `i cùng Trình Ca, khiế n cô một mình một cạnh bàn trông như người câ `m đâ `u ở đây.

An An và Tiêu Linh sắ p tố t nghiệp đại học, các cô gái trẻ thấ y cái gì cũng tò mò, vừa hoạt bát vừa thích trò chuyện, chỉ sau thời gian ăn một bữa cơm đã nói cười với Thập Lục và Thạch Đâ u rấ t thân thiện.

Cơm nước xong, Thạch Đâ`u và Ni Mã dọn dẹp bát đũa. An An ngô`i không thì ngại nên cũng hỗ trợ. Tiêu Linh thì tiê´p tục tán gẫu với Thập Lục.

Trình Ca lên lâ u vê phòng trước.

Mười giờ tố i đố i với cô là quá sớm. Bình thường đây là giờ cô bắ t đâ u cuộc số ng vê `đêm. Nhưng tố i nay cô không có chỗ để đi,

cũng không có việc gì để làm.

Cô rút một điể u thuố c từ trong bao thuố c ra ngậm lên miệng, vừa bật lửa lên lại dừng tay lại, nhớ tới giọng nói hơi giận dữ đó: "Ai cho phép cô hút thuố c?"

Cô nhìn ngọn lửa đỏ lay động, im lặng mim cười, bỏ điể u thuố c xuố ng rô i tấ t lửa.

Trình Ca thả người nă m xuố ng giường, giơ điể u thuố c chưa châm lên lắ c qua lắ c lại.

Ngôi nhà gỗ không hệ có cách âm, không lâu sau có tiế ng bước chân vang lên trên hành lang, Trình Ca nghe ra được là ai.

Cô dừng tay lại.

Vài giây sau, cửa phòng bên cạnh mở ra rô i đóng lại, tiế ng bước chân trên sàn nhà bă ng gỗ vang lên.

Trình Ca nghĩ một lát rô i ngô i dậy, vừa định ném điể u thuố c bị ngón tay cô giày vò thể thảm vào thùng rác nhưng nghĩ ở đây có tiể n cũng khó mua nên lại nhét vào trong bao.

Cô đi giâ`y cao gót vào, bước trên sàn gỗ, cô biê´t người trong phòng bên cạnh nghe được.

Cô mở cửa rô i lại đóng cửa, động tĩnh không lớn không nhỏ, không nhẹ nhàng cũng không mạnh tay, căn ke rấ t vừa vặn. Bước chân cô đi tới cửa phòng anh cũng giố ng như vậy.

Trình Ca dựa vào cạnh cửa phòng anh, lẳng lặng chờ đợi.

Tôi chờ ngoài cửa phòng anh, anh nhấ t định biế t rõ.

Ánh đèn ngoài hành lang lò mò, tiế ng nói cười của hai cô gái từ dưới là u truyê n tới, nhưng phía trong cánh cửa lại cực kỳ yên tĩnh.

Lòng bàn tay Trình Ca ươn ướt mô hôi, bắ t đâ u ngắ m nghía chiế c bât lửa.

Sau không biế t mấ y phút mấ y giây yên tĩnh, giọng nói trầ m thấ p của anh vang lên trong phòng: "Ai ở ngoài đó?"

Trình Ca cười không tiế ng động, trả lời: "Gió".

Bành Dã yên lặng một lát, không biế t ma xui quỷ khiế n thế nào lại hỏi: "Phương hướng nào?"

Cô đứng trên hành lang chạy dọc Đông Tây, cửa phòng anh mở ra hướng Nam.

Trình Ca trả lời: "Anh mở cửa, là gió Nam. Anh không mở cửa, là gió Tây".

Trong phòng lại yên lặng, tiế ng nói chuyện dưới lâ u vẫn rõ ràng như trước.

Một giây sau tiế ng bước chân càng ngày càng gâ n, Bành Dã đi ra mở cửa phòng.

Trình Ca nghiêng người dựa vai vào bên cửa, tay nghịch bật lửa. Ngọn lửa lúc cháy lúc tắ t chiế u sáng mặt cô. Khóe miệng cô vẫn còn nét cười mơ hô , đôi mắ t cô bình tĩnh như mọi ngày.

Anh giữ cửa, không hệ có ý định mời gió Nam vào cửa. Cô đã nhìn ra mà vẫn còn hỏi: "Không mời tôi vào à?" Anh cúi đâ u nhìn cô: "Có việc à?"

Trình Ca chân đi giâ y cao gót mà vẫn phải ngước lên nhìn anh.

Cô hơi đứng thẳng dậy, cố ý nghiêng người tới sát cánh cửa. Bành Dã nă m chặt nă m đấ m cửa. Ánh đèn trong phòng

hắ t ra, mặt anh ngược sáng, đường nét quanh khuôn mặt rấ t rõ nét.

Cô cảm nhận được sự bố i rố i của anh, miệng cười mà mặ t không cười, ánh mặ t thẳng thặ n: "Đi vào nói".

Bành Dã đáp: "Nói ở đây".

Nét cười trên mặt cô mờ đi: "Không có việc gì".

Cô đứng thẳng người lên, quay người đi, không cẩn thận đánh rơi chiế c bật lửa xuố ng đấ t.

Trình Ca vẫn đứng yên, nhìn Bành Dã như thể tôi mà cúi người sẽ có thể bị chảy máu mũi.

Bành Dã nhìn cô chă m chă m, đoán chặ c cô có mục đích gì đó, nhưng vài giây sau vẫn cúi xuố ng nhặt bật lửa giúp cô.

Trình Ca cúi đâ`u nhìn, đâ`u anh cách chân cô một đoạn. Cô hơi hạ thâ´p người, năm ngón tay luô`n vào mái tóc anh, khẽ sờ sờ.

Tóc anh mê m mại, chỉ hơi gai tay một chút. "Mê m giố ng như tôi nghĩ". Cô nói.

Bành Dã đứng dậy, ánh mặ t lạnh lùng nhìn cô: "Cô nói cái gì đấ y?"

Trình Ca trả lời: "Tôi nói mê mý là tóc anh mê m". Bành Dã: "...".

Ánh mặ t anh rấ t tố i: "Có là n sau, tôi sẽ không khách khí". Cuộc tán tỉnh kế t thúc. Trình Ca nhìn anh chăm chú, như đang lặng lẽ hạ quyế t tâm gì đó.

Vài giây sau Trình Ca bình tĩnh mở miệng: "Bành Dã".

Đây là lâ n đâ u tiên cô chính thức gọi tên anh, Bành Dã không thể tiế p lời.

Cô nói: "Sau này anh đừng rơi vào tay tôi".

Vẻ mặt cô không hệ e ngại, ánh mặ t lạnh nhạt như nước, lại giố ng như đang nói: Nế u không tôi sẽ hành hạ anh để n chế t.

Bành Dã hiểu được, không nói gì.

Dưới lâ`u, Thạch Đâ`u gọi: "Thâ´t Ca, Trình Ca, mau xuô´ng đây".

Hai người đố i mặt nhau, đang phân cao thấ p, đề u không trả lời.

"Thấ t Ca? Trình Ca?" Thạch Đâ `u vẫn gọi tiế p. "Đây rô `i". Trình Ca nhìn Bành Dã, trả lời.

"Xuô ng đi". Cô nói lạnh nhạt, đứng thẳng người lên, quay người đi.

Bành Dã lạnh mặt nhìn bóng lưng Trình Ca trên hành lang gỗ, bên tai tự nhiên lại vang lên lời cô nói vừa rô ìi.

Anh không nghĩ tới cô sẽ dùng phương thức đó để trả lời, một phương thức khiế n anh kinh ngạc mà lại lập tức tiế p nhận, hiểu được, như nói mật ngữ chỉ có hai người hiểu. Không hẹn trước, lại vẫn rấ t ăn ý.

"Anh mở cửa, là gió Nam. Anh không mở cửa, là gió Tây".

Cửa phòng anh mở ra hướng Nam, mở cửa, gió Nam thổi vào nhà. Không mở cửa, gió Tây bay đi, dọc theo hành lang.

Cô nói cô là gió, anh mở cửa sẽ vào phòng anh, không mở cửa sẽ vê phòng mình.

Sau đó anh mở cửa.

Còn một câu khác thì rấ t giố ng nguyê n rủa: "Bành Dã, sau này anh đừng rơi vào tay tôi".

CHƯƠNG 7: MÁU, TUYẾT

Do bữa tố i có thêm hai cô gái, Thạch Đâ u lo mọi người ăn không đủ no nên nướng thêm khoai tây ăn.

Một đám người quây quanh bế p lửa, mùi khoai tây nướng dâ n dâ n tỏa ra, â m áp, thơm lừng.

Trình Ca lấ y một củ, nghe lời Ni Mã bóc vỏ ra. Hơi nóng tràn ra, rấ c muố i lên ăn một miế ng, rấ t mề m, vừa ngọt vừa mặn. Cô xưa nay không thích khoai tây, nhưng khoai tây nướng lầ n này lại rấ t ngọn.

An An và Tiêu Linh không ngừng khen ngon, Thạch Đâ`u cười không ngậm được miệng.

Tiêu Linh vừa ăn vừa hỏi: "Lúc mới vào đây em nhìn thấ y hai chiế c xe. Đó là của các anh à?"

"Đúng vậy".

"Đê `u bị tuyế t phủ kín rô `i". "Ngày mai tuyế t sẽ dừng".

"Dừng thật không?" Tiêu Linh kinh ngạc: "Các anh xem dự báo thời tiế t à?"

Thập Lục chỉ Bành Dã: "Anh â y biế t".

Tiêu Linh vâng một tiế ng bán tín bán nghi.

Mười một rưỡi đêm mọi người giải tán đi ngủ. Tiêu Linh và An An sợ ban đêm có kẻ xấ u đột nhập, đổi sang phòng đố i diện với phòng Thập Lục, cũng chính là phòng bên cạnh Trình Ca.

Tiêu Linh vừa vào phòng đã trèo lên giường xoa chân: "Tớ đúng là điên rô i mới chạy tới chỗ này, lâ n sau có đánh chế t tớ cũng không đế n nữa".

An An không nói gì.

An An và Tiêu Linh là bạn học đại học. Bây giờ không phải mùa du lịch Tây Tạng, hai người chọn điểm đế n cho chuyế n du lịch trước khi tố t nghiệp là Khương Đường. Vố n Quách Lập, bạn trai của Tiêu Linh cũng đi cùng, nhưng trước khi đi hai người cãi nhau, Tiêu Linh ấ m ức thay đổi ngày tháng và lộ trình, kéo cô bạn thân An An cùng đi.

Tiêu Linh nói giận dỗi: "Điện thoại di động rơi mấ t cũng tố t, không liên lạc được với tớ cho hặ n số t ruột chế t đi".

An An nói: "Thực ra Quách Lập rấ t oan uổng. Giáo viên hướng dẫn của cậu ấ y đột nhiên dẫn cậu ấ y đi dự hội thảo, cậu ấ y cũng không làm thế nào khác được. Bạn cứ đỏng đảnh giận hờn đi, đế n lúc nào cậu ấ y chạy mấ t để xem bạn có hố i hận không".

Bị An An nói như vậy, Tiêu Linh lại hơi ảo não, bực bội lăn lộn trên giường: "Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa".

Một lát sau Tiêu Linh lại nói: "Mâ y người đàn ông vừa rô i rấ t tố t".

An An nói: "Đúng vậy. Lúc đâ`u chúng ta còn tưởng họ là người xâ´u, thật là có lỗi với họ".

"Nhưng cái bà kia thì quá đáng ghét". Tiêu Linh hừ một tiế ng: "Hám lợi, thích tiê n, giố ng như đời này chưa từng thấ y tiê n ấ y".

An An nói: "Không phải, tớ thấ y quâ n áo chị â y mặc có vẻ rấ t đã t tiê n. Vòng tay của chị â y cũng giố ng của bạn".

Tiêu Linh nói: "Bây giờ đâ y hàng nhái. Có tiê n mà lại ở nơi như thế này, chả nhẽ đi du lịch bụi ".

"Nhưng máy ảnh của chị â y có vẻ rấ t có giá trị".

Tiêu Linh nói: "Loại người như chị ta ở trường nghệ thuật gầ `n trường mình thiế ´u gì. Hàng hiệu đã `y người toàn là người khác mua cho. Trường mình là trường danh giá, các bạn học của chúng mình đề `u hiệ `n lành đoan trang, làm gì có bạn nữ nào như vậy?"

An An nói: "Bạn đừng quá tuyệt đố i".

Tiêu Linh nói: "Chúng mình không có nhiê `u trang bị như người có tiê `n, nhưng chúng mình có văn hóa, có chí khí, có danh dự".

An An nói: "Điê`u này không có nghĩa người khác không có".

"Tớ có bă `ng chứng". Tiêu Linh nói: "Vừa rô `i tớ đã quan sát, chị ta lạnh nhạt với tấ ´t cả mọi người, bạn thấ ´y cả buổi tố ´i chị ta nói được mấ ´y câu? Chị ta và nhóm người này không quen nhau, có lẽ là nhập bọn trên đường".

Tiêu Linh cười cười khinh thường, nói tiế p: "An An, bạn không biế t chứ, rấ t nhiề u phụ nữ đi một mình tới đây du lịch bụi, đi nhờ xe không trả tiề n, dùng thân thể làm trao đổi, ngủ với người ta từ đâ u để n cuố i hành trình. Ở đây có bố n người đàn ông, vậy mà chị ta cũng chịu được".

Nói để n đây, Tiêu Linh đảo mặ t: "Có điể u dáng người của họ ai cũng chuẩn, chị ta cũng không thua thiệt gì. Có người xui xẻo đi nhờ xe của tài xế lôi thôi nhem nhuố c, còn có cả ông già nữa".

"Tiêu Linh, bình thường tám chuyện ở ký túc xá thì khác, bây giờ bạn nói người ta như vậy thì quá...".

An An muố n nói là độc ác, nhưng vì tình bạn với Tiêu Linh nên lại nuố t vào.

"Khả năng này quá lớn". Thấ y An An phủ nhận suy đoán của mình, Tiêu Linh bắ t đâ u kích động: "An An, bạn đừng nghĩ thế giới này quá đơn giản...".

Tiêu Linh còn chưa nói dứt lời, tiế ng gõ cửa của Thập Lục vang lên từ phòng bên cạnh: "Trình Ca, cô đã ngủ chưa?"

Trình Ca trả lời: "Còn chưa".

"Mở cửa đi. Có phải buổi tố i cô quên uố ng thuố c không?" "A, tôi ra đây".

Tiêu Linh và An An nhìn nhau, trọn tròn mặ t kinh ngạc. Giọng Trình Ca vẫn không mặn không nhạt, nhưng hai cô gái lại nghe hế t sức rõ ràng.

Điệ u này có nghĩa...

Những gì hai người vừa nói, Trình Ca đê u nghe thấ y hế t.

"Làm thể nào bây giờ?" Tiêu Linh hạ giọng hỏi.

An An chỉ hận không thể chui xuố ng đấ t: "Tớ đâu biế t làm thế nào? Đã bảo bạn đừng nói lung tung mà".

"Ai bảo chị ta nham hiểm, nghe trộm chúng ta nói chuyện lâu như vậy mà không nói câu nào. Người bình thường nghe thấ y thì đã làm ra động tĩnh gì đó để tớ biế tý dừng lại rô i".

An An hùng hổ trợn mặ t nhìn Tiêu Linh, ánh mặ t cảnh cáo: Im miệng.

Bên kia Trình Ca uố ng thuố c rồ i đóng cửa lại, hình như nă m lên giường, không có động tĩnh nào nữa.

Tiêu Linh đợi một lát rô i buông lỏng, thì thâ m bên tai An An: "À này, bạn có để ý người đàn ông khá đẹp trai đó không?"

"Dáng người rấ t chuẩn â y hả?"

"Ò. Ít nói, nhưng rấ t manly, rấ t hiế m thấ y. Đàn ông bây giờ đa số không có một chút khí khái đàn ông nào".

"Chính xác". An An đô ng ý.

Tiêu Linh thở dài: "Đáng tiế c thật". "Đáng tiế c cái gì?"

"Đáng tiế c anh chỉ là nhân viên một trạm bảo vệ nhỏ, nơi này vừa hẻo lánh vừa nghèo khổ, tiê `n lương không cao, không có tiê `n đô `".

An An không đô ng ý: "Làm thêm giờ, ngày ngày chen chúc trên tàu điện ngâ m, chấ t bóp trả góp mua nhà thì có tiế n đô hơn à? Cái gì cũng có mặt tố t của nó, lựa chọn cuộc số ng mình thích là được. Tớ thấ y họ đề u rấ t yêu công việc của mình".

Tiêu Linh bĩu môi: "Dù sao thì tớ ở đây một tiế ng là chán ngấ y rô `i. Sáng mai cùng tớ đi tìm điện thoại nhé!"

Hai người bên này ngủ một đêm không yên giấ c, Trình Ca lại ngủ rấ t ngon.

Cô nghe rấ t rõ tiế ng nói chuyện từ phòng bên cạnh, nhưng cô không có bấ t cứ cảm giác nào.

Cô ngủ ngon, còn có một giấ c mơ đẹp. Đã nhìn thấ y hiện vật, giấ c mơ đêm nay càng trở nên số ng động, nhưng đế n lúc có tiế n triển thực tế thì lại có người gõ cửa phòng cô.

Trình Ca bình tĩnh mở mắ t ra, khó có ngôn ngữ nào diễn tả được sự thấ t vọng của cô. Bây giờ cô có thể nhảy xuố ng giường bóp chế t người gỗ cửa.

"Trình Ca". Là giọng nói đặc trưng của Bành Dã. Trình Ca: "...".

Cô đưa tay che mặ t, thở ra một hơi thật dài. "Trình Ca".

"Gì thê'?"

Cô nă m trên giường hỏi, ngữ điệu rấ t không vui. Tố i qua hai người còn khá nặng lời với nhau.

Giọng nói số t ruột của cô truyề n ra ngoài cửa được hiểu là bực bội vì bị đánh thức dậy, người bên ngoài yên lặng không gọi nữa.

Sau một lát yên tĩnh này, Trình Ca đã hoàn toàn tỉnh táo.

"Tuyê t ngừng rô i". Anh nói.

Trình Ca cũng cảm nhận được, bởi vì thế giới cực kỳ yên tĩnh. Không có gió, cũng không có mưa đá, trong phòng sáng bừng, đó là ánh tuyế từ bên ngoài hặ t vào.

Giọng anh lộ rõ ý hòa giải. Cô liê n đô ng ý.

Cô nă m trong chăn â m, nói chuyện với anh cách một cánh cửa, cảm giác này không thể tố t hơn được.

"Cô nghỉ ngơi cho khỏe, buổi chiế u phải lên đường". Trình Ca: "...".

Cô bực mình trách móc: "Anh đánh thức tôi dậy là để bảo tôi tiế p tục ngủ đi à?"

Bành Dã: "...".

"Tuyế t rấ t dày, cô đừng đi lại lung tung". Anh nói, sau đó hình như định đi.

"Ơ này". Trình Ca lật chăn ngô i dậy: "Anh đi đâu đâ y?" "Chúng tôi đi kiế mít củi cho bà lão trông trạm".

Trình Ca chậm rãi ở một tiế ng: "Các anh đi hế t à?"

"Ò. Đi hế t". Anh đi vài bước lại quay lại dặn dò, lâ n này giọng nói hơi nặng: "Cô đừng đi lung tung. Quáng tuyế t sẽ làm cô lạc đường".

Trong phòng rấ tấ m áp, Trình Ca ôm chăn nói: "Không đi lung tung".

Bành Dã dường như suy nghĩ một giây, lại cảnh cáo một câu: "Cẩn thận gặp phải người mà bà lão nói".

Trình Ca không nói được gì. Anh lừa trẻ con chặ c.

Cô biế t thừa bà lão trông trạm nói như vậy là để hù dọa hai cô gái, nhưng cô không hề vạch trâ n, chỉ cười không ra tiế ng, nói: "Ö, tôi sẽ không đi đâu".

Tiế ng bước chân xa dâ n, Bành Dã đã đi.

Trình Ca lại nă m xuố ng giường, đấ p chăn lên. Thế giới thật là yên tĩnh, cô nghe thấ y tiế ng tim đập của chính mình.

Cô xoay người tìm một tư thể thoải mái rô i ngủ tiế p. Ánh sáng mông lung, thể giới yên tĩnh.

Trình Ca nă m một lát không ngủ được, bò dậy mở cửa sổ ra xem.

Hay thật, khắ p núi đô i toàn là tuyế t trắ ng mịt mờ vô biên vô hạn, như đánh đổ lon sữa bò, không lẫn một chút tạp chấ t nào.

Trình Ca mặc áo lông vũ, xỏ đôi ủng đi xuố ng lâ u.

Lúc đi qua nhà bế p, cô ngửi thấ y mùi cháo kê và bánh ngô. Đi vào mở vung nô i ra, trong lô ng hấ p có ba bát cháo và sáu chiế c bánh ngô.

Trình Ca bưng một bát ra, câ`m hai chiế´c bánh ngô, ngô`i xế´p bă`ng trên đô´ng rơm bắ´t đâ`u ăn. Cô că´n một miế´ng bánh ngô, húp một ngụm cháo rô`i đặt bát xuố´ng đâ´t.

Trong bế p cũng có ánh sáng mông lung, chỉ có tiế ng tim đập của cô làm bạn.

Buổi sớm hôm nay thật thanh tĩnh.

Trình Ca ăn sáng xong ra mở cổng. Gió đã dừng, chỉ có tuyế t trắ ng xóa khắ p nơi.

Cô thật sự không định đi đâu, kéo một chiế c ghế ra ngô i trước cửa ngă m phong cảnh. Xung quanh không có động tĩnh gì, cô ngô i hơn nửa tiế ng, lấ y thuố c lá ra hút.

Hút được nửa điể u, có tiể ng bước chân trên tuyế t sàn sạt vang lên. Là An An, rấ t vội vàng.

An An vừa vào cổng đã nhìn thấ y Trình Ca. Trình Ca mặc một chiế c áo lông vũ màu tră ng, ngô i trên chiế c ghế đầu nhỏ, tóc chưa chải, có vẻ rấ t lười nhác. Cô không nhìn An An.

An An nhớ tới chuyện tố i qua, cũng khó xử, vòng qua cô chạy vào nhà. Chạy lên tâ ng trên lại xuố ng tâ ng dưới mà không tìm được một ai, An An lại chạy vê gian chính.

"Trong nô ì có cháo và bánh ngô Thạch Đâ `u phâ `n em".

Giọng Trình Ca lạnh nhạt.

An An được ưu ái quá mà sợ, cảm ơn Trình Ca, nhưng lúc này cô bé không có tâm tình ăn uố ng gì.

An An đứng sau lưng Trình Ca nhìn cô chặ m chặ m.

Vài giây sau Trình Ca quay lại liế c An An, ánh mặ t lãnh đạm: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Khói thuố c bay lên từ đâ u ngón tay cô.

An An lúng túng cười cười: "Hình như chị rấ t thích hút thuố c lá, không tố t cho sức khỏe".

Lời này là tố i qua Tiêu Linh nói với An An. Trình Ca nhìn An An một giây rô i quay đâ u lên. An An cảm thấ y mình lại nói sai rô i.

Trình Ca nói: "Trên cây kia có một tổ chim. Trong mảnh băng đóng dưới mái hiên có một chiế c lá vàng, dưới chân tường bao có một cái hang thỏ tuyế t, kia là tai thỏ tuyế t, nó thò đâ u lên rô i".

An An nhìn theo lời Trình Ca, cảm thấ y rấ t lạ lẫm. Cô bé cho ră `ng hôm nay thế ´ giới chỉ còn một màu trặ ´ng.

Trình Ca nhìn phương xa, nói: "Chị nhìn thấ y thỏ tuyế t, em lại chỉ nhìn thấ y thuố c lá. Em với chị ai không khỏe mạnh?"

An An sửng số t, lại nghẹn lời không nói được gì. Trình Ca hỏi: "Bạn em xảy ra chuyện à?"

"Làm sao chị biế t?" "Bởi vì nó đáng bị thế ". "...".

An An đi tới trước mặt Trình Ca: "Bạn â´y nhâ´t quyế´t đòi đi tìm điện thoại di động, em đành phải đi theo bạn â´y. Tuyế´t phủ rấ´t

rộng, không thể nă m tay nhau tìm mà phải chia ra. Em tìm một lát, quay lại không thấ y bạn ấ y đâu nữa".

Trình Ca nghe xong nói: "Bọn em tìm điện thoại không đúng cách".

An An hỏi: "Có gì không đúng cách?"

Trình Ca nói: "Hôm qua tuyế t lớn như vậy, điện thoại bị tuyế t vùi rô `i. Bọn em phải lái máy xúc với xe hút bụi đi tìm".

An An: "...".

Trình Ca cười lạnh một tiế ng: "Nó là đi tìm cái chế t, em cũng không có não".

An An đỏ mặt tía tai, suy nghĩ một lát lại khẩn câ`u: "Chị em mình cùng đi tìm được không?"

Trình Ca lạnh nhạt liế c An An một cái, không trả lời cũng không đứng dậy.

An An nhìn ra ý cô là "NO".

An An nói: "Bạn â y chỉ độc mô m độc miệng chứ không có ác ý. Những gì hôm qua bạn â y nói chị đừng để trong lòng".

Trình Ca cảm thấ y nực cười: "Chị không dễ để thứ gì trong lòng đâu".

An An nói: "Chị đã không trách bạn â´y nữa thì giúp bạn â´y đi, em xin chị đâ´y".

Trình Ca nói: "Bành Dã dặn chị không được đi lung tung". An An hỏi: "Bành Dã là ai?"

Trình Ca trả lời: "Một người đàn ông sẽ rơi vào tay chị".

An An không hiểu, yên lặng nửa giây rô i lại câ u xin: "Chị đi cùng em đi. Cảm giác phương hướng của em thật sự không tố t, nế u không em sẽ đi một mình chứ không câ u xin chị".

Trình Ca nói: "Chị rấ t bội phục em, dám đi một mình bấ t chấ p nguy hiểm lạc đường".

An An vội nói: "Bạn â´y là bạn em mà. Bạn â´y xảy ra chuyện gì em sẽ áy náy cả đời".

Trình Ca không đáp.

An An hỏi: "Cảm giác phương hướng của chị thế nào?

Nê u không tố t em cũng không nhờ chị".

Trình Ca không bịa đặt: "Rấ t tố t".

An An sáng mặ t lên, Trình Ca lại nói: "Quáng tuyế t, vô dụng".

Trên vùng tuyế t không có vật chuẩn, người ta cho ră ng mình đi thẳng nhưng kế t quả lại sẽ đi một vòng tròn.

An An khẽ că n môi, nói: "Em đi đây".

Trình Ca cau mày, thiế u kiên nhẫn: "Em có thể đừng đâm đâ u vào chỗ chế t được không?"

An An đứng cách cô vài bước, quay mặt đi không lên tiế ng. "Không xác định được phương hướng, ở đây lại không có tín hiệu điện thoại. Đợi họ về `".

"Không được. Tiêu Linh sẽ không đợi một chỗ, nhấ t định sẽ tìm đường về , em sợ bạn â y lại càng lạc xa hơn, để n lúc mọi người đi

tìm cũng không tìm được, bạn â y sẽ nguy mấ t. Hơn nữa nhỡ đâu bạn â y gặp bọn lưu manh bà lão nói thì làm thế nào? Nhỡ đâu bạn â y mấ t khả năng hành động thì làm thế nào?"

Trình Ca im lặng.

Lưu manh là chuyện bịa, nhưng tình hình bây giờ đích xác nguy hiểm. Nế u Tiêu Linh lạc xa hơn, mấ y tiế ng sau đám

Bành Dã vê chỉ sợ cũng không tìm được. Huố ng hô nế u Tiêu Linh ngã xuố ng hố tuyế t thì sẽ chế t cóng trong thời gian ngắ n.

Trình Ca dập điể u thuố c trên tay, nói: "Đi thôi". An An kinh ngạc.

"Phải nói trước". Trình Ca đứng dậy, chỉ sườn núi xa xa: "Đi tới sườn núi đó là quay lại. Đế n đó không tìm được cũng phải quay lại".

Cứu người phải gắ ng hế t sức, cũng phải bảo vệ chính mình. "Vâng". An An gật đầ u thật mạnh, lại thắ c mắ c: "Vừa rô i chị nói quáng tuyế t sẽ mấ t phương hướng, đi thành vòng tròn

cơ mà?"

Trình Ca nhìn An An một cái: "Điện thoại di động có la bàn".

An An: "...".

Thì ra vừa rô ì Trình Ca chỉ muố n ngăn cản cô bé làm liê u.

An An đi theo sau lưng Trình Ca, nhìn mái tóc dài của cô lay động trong tuyế t, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn chị nhặ c em, tự em dùng la bàn là được rô i".

Trình Ca nói không mặn không nhạt: "Không có việc gì làm cũng buô`n, đi một lát cũng tô´t".

"Vâng". An An mim cười sau lưng cô, cảm thấ y đi trên tuyế t cũng â m áp.

Cô bé đoán nhấ t định là Trình Ca lo lă ng một mình mình không cứu được Tiêu Linh nế u như Tiêu Linh rơi xuố ng hố tuyế t hoặc đã mấ t ý thức.

Trình Ca bước dài đi phía trước, An An cố gặ ng đuổi theo: "Có phải chị từng đi qua rấ t nhiề u...".

"Đừng làm quen". Trình Ca lạnh lùng ngặ t lời: "Chị với em không phải một loại người, cũng sẽ không trở thành bạn".

"Vâng". An An rụt cổ, ngậm miệng lại.

Hai người một trước một sau đi trên tuyế t ngập để n bă p chân.

Cả thế giới tră ng xóa chìm trong yên tĩnh, bóng dáng hai người biế n thành hai điểm đen trên tuyế t.

Să p tới trưa, An An lại một lâ n nữa vội vã chạy vào trạm dừng chân. Cả trên mũ lẫn trên quâ n áo cô đê u toàn là tuyế t.

An An lao vào cổng, lớn tiế ng gọi: "Trình Ca!"

Hai người đã giao hẹn nế u lạc nhau thì tự mình về , không được đi lung tung.

Có tiế ng bước chân bước xuố ng câ u thang. An An vui mừng chạy tới, lại lập tức sửng số t: "Tiêu Linh? Bạn vê rô i à?"

"Ù, vừa vê`". Tiêu Linh vuô t tóc, ánh mặ t lảng tránh.

An An vui lǎ m, lại lập tức hoang mang: "Bà chị kia chưa vê à? Chúng ta đi tìm xem".

Cô bé kéo Tiêu Linh chạy ra bên ngoài, Tiêu Linh lại gạt tay cô bé ra: "Ai?"

"Ở phòng bên cạnh phòng mình â´y. Tớ và chị â´y cùng đi tìm bạn, không ngờ bị trượt xuố ng hố nên lạc nhau".

"Bạn đã về rô i, có lẽ một lát nữa chị ta cũng về ".

"Theo lý mà nói thì chị â y đi nhanh hơn tớ. Nhấ t định là bị kẹt ở đâu rô ì, hoặc là bị vật gì đập trúng". An An kéo Tiêu Linh ra cổng chỉ cho bạn xem: "Chỉ từ đây để n sườn núi kia, sẽ không lạc đường. Tớ với bạn cùng đi, nhỡ đâu chị â y bị thương chúng ta còn có thể đỡ chị â y về ì. Một mình tớ không kéo nổi...".

"Không đi". Tiêu Linh thiế u kiên nhẫn: "Chị ta rấ t xem thường chúng mình".

An An nói: "Vì tìm bạn nên chị â y mới ra ngoài đâ y!"

"Tớ mệt rô`i, không đi nổi nữa. Có đi cũng chẳng cứu nổi người, có lẽ là bị rớt xuô´ng hô´. Bạn cứ ở đây chờ đi".

"Ngộ ngỡ Trình Ca chị â y không đợi được thì sao?". "Làm gì có ngộ nhỡ lă m thế ?".

An An nghiế n răng, tức giận nói: "Tớ đi, nế u bọn họ về , nói với bọn họ để n sườn núi đó hỗ trợ. Nhờ bạn chuyển lời được chứ?"

An An đi ra ngoài, Tiêu Linh giữ lại: "An An, nguy hiểm lǎ m! Bạn không thể đi được!"

An An cảnh giác: "Vì sao đột nhiên bạn lại nói như vậy?" Tiêu Linh ngớ người, lui lại một bước.

An An quay lại nhìn sườn núi đó, không biế t tại sao nước mặ t lại chảy xuố ng. Cô bé nhớ tới lời Trình Ca: Đi tới sườn núi đó sẽ quay lại.

An An trọn mấ t nhìn Tiêu Linh: "Vừa rô i bạn nói như vậy là có ý gì? Cái gì mà nguy hiểm tớ không thể đi được? Có phải bạn biế t chuyện gì đó không? Có phải bạn nhìn thấ y gì đó không?"

Tiêu Linh sửng số t, nói: "Tớ nói là tuyế t quá dày, không thể biế t chỗ nào có hố , không cẩn thận rơi xuố ng thì làm thế nào?"

Nhưng vẻ mặt Tiêu Linh không qua được mắ t An An: "Không đúng, nhấ t định bạn biế t gì đó. Tiêu Linh, vừa rô i bạn đi đâu? Bạn làm thế nào về được?"

"Tớ nói rô `i, tự tớ tìm đúng hướng đi vê `. Bạn thích đi tìm thì đi đi".

An An giữ Tiêu Linh không buông ra, sắ p bị Tiêu Linh làm cho phát điên vì số t ruột: "Tiêu Linh! Chuyện này liên quan đế n mạng người đấ y!"

"Có phải tớ hại đâu".

Hai người giă ng co. Tiêu Linh hấ t tay, một vật từ túi áo rơi xuố ng tuyế t, tạo thành một hố sâu.

An An thấ y quen quen mặ t, Tiêu Linh hoang mang lúng túng.

Hai người nhào xuố ng tuyế t tranh giành.

An An tìm được trước, giơ lên xem. Một chiế c bật lửa kim loại màu đỏ, hiệu Zippo, có hình một cô gái xinh đẹp hút thuố c lá.

An An vặn hỏi: "Cái bật lửa này ở đâu ra?" Tiêu Linh đáp: "Nhặt được!"

"Tiêu Linh!" An An quát lên.

"Đúng là tớ nhặt được". Tiêu Linh cũng lớn tiế ng: "Chị ta làm rơi cả bật lửa, chắ c chắ n đã xảy ra chuyện rô i, cho nên tớ không cho bạn đi".

An An nhìn Tiêu Linh chă m chă m, ánh mặ t cực kỳ lạ lẫm, thấ t vọng, khinh bỉ, giận dữ, đủ mọi cảm xúc.

Nhìn một hô i lâu, An An xoay người đi: "Biế t trước bạn là loại người như vậy, vừa rô i tớ đã không quay lại tìm bạn".

Tiêu Linh tức giận: "An An, nế u là bạn, tó cũng sẽ đi tìm. Nhưng loại người đó hoàn toàn không đáng để chúng ta phải mạo hiểm".

"Bạn sẽ không đi tìm tớ. Hơn nữa chị â´y xứng đáng hơn bạn nhiê`u". An An quay lại: "Bạn biê´t không? Chị â´y đã tô´t nghiệp hạng xuâ´t să´c khoa nghệ thuật đại học Princeton. Cái vòng Cartier của chị â´y cũng là đô` thật, không phải đô` nhái như cái của bạn".

Tiêu Linh lên lâ u thu dọn hành lý, nhưng không cách nào rời khỏi nơi này vì còn phải đi nhờ xe của trạm bảo vệ. Cô nàng hơi hố i hận, lẽ ra không nên lấ y bật lửa của Trình Ca, nhưng chiế c bật lửa này quá tinh xảo hoa lệ nên nhấ t thời không kìm được lòng tham.

Nế u không có người đàn ông đó đột nhiên xuấ t hiện, Tiêu Linh cũng sẽ không chạy. Bây giờ nhớ lại ánh mắ t cuố i cùng của Trình Ca, lạnh lẽo giố ng như lưỡi dao ngâm thuố c độc, cả người Tiêu Linh vẫn run lên. Chắ c là mụ ta sẽ chế t, không về được.

Không biể t bao lâu sau, đám người Bành Dã về để n nơi. Tiêu Linh hơi căng thẳng, đóng cửa phòng lên giường ngủ. Một thời gian rấ t dài trôi qua, mọi người không lên lấ u mà chỉ chuyển đô bên dưới. Thập Lục và Thạch Đâ u nói chuyện chuẩn bị thực phẩm cho bữa trưa, không có ai phát hiện Trình Ca không có ở đây.

Không lâu sau có người lên lâ`u.

Tiế ng bước chân đi qua phòng Tiêu Linh tới phòng bên cạnh, ngay sau đó là tiế ng gõ cửa: "Trình Ca".

Tiêu Linh dong tai lă ng nghe.

Sau vài giây yên tĩnh, Bành Dã lại gõ cửa: "Trình Ca? Cô có trong phòng không?"

Bành Dã vặn tay nă m, cửa không khóa.

Anh mở cửa ra xem, trong phòng sạch sẽ, chăn gấ p ngay ngặ n, không có người.

Bành Dã cau mày đi vào, mở chiế c vali to đùng ra nhìn, thiế u áo lông vũ và đôi ủng.

Lâ n đâ u tiên gặp mặt anh đã lục tung vali của cô, trong vali có những gì anh đê u nhớ cả.

Trình Ca đã ra ngoài.

Bành Dã cau mày chặt hơn.

Anh đi sang gõ cửa phòng Tiêu Linh, giọng hơi lành lạnh: "Có người trong phòng không?"

Tiêu Linh châ`n chừ một lát rô`i ngô`i dậy, hỏi bă`ng giọng ngái ngủ: "Em đang ngủ. Có việc gì không?"

Bành Dã hỏi: "Sáng nay có nhìn thấ y người phụ nữ phòng bên cạnh hay không?"

Tiêu Linh trả lời: "Không".

Tiêu Linh cho ră ng trả lời như vậy đố i phương sẽ không hỏi gì được nữa.

Nhưng...

Bành Dã hỏi: "Phòng cách âm không tố t, cô ấ y ra ngoài lúc nào?"

Tiêu Linh ngắn ra, nhấ t thời không biế t trả lời thế nào, sau khi suy nghĩ một lát mới nói: "Em không để ý thời gian".

Bành Dã không hỏi tiế p. Anh quay lại phòng Trình Ca, mở ba lô máy ảnh của cô ra xem. Máy ảnh và ố ng kính đề u đã y đủ, cô không mang máy ảnh ra ngoài.

Bành Dã lại sang phòng bên cạnh, gõ cửa. Lâ`n này anh không lên tiế ng.

Tiêu Linh chờ anh hỏi, anh lại gỗ cửa lâ n nữa, mạnh tay hơn lâ n trước.

Tiêu Linh hỏi: "Có chuyện gì không?" "Bạn em đi đâu rô i?"

Tiêu Linh lại ngắn ra. Tại sao anh biế t An An không có trong phòng?

Tiêu Linh nói: "An An dậy sớm, nói chuyện với người phụ nữ đó, sau đó chị ta nói ra ngoài đi dạo. Thấ y chị ta đi lâu không về ` nên An An đi tìm chị ta".

Bành Dã không hỏi nữa, dường như đứng ngoài cửa một lát rô i mới xuố ng lâ u.

Bành Dã không tin lời Tiêu Linh nói, tìm bà lão phụ trách trạm dùng chân hỏi thăm. Bà lão chỉ nghe thấ y Trình Ca ra ngoài rô i, An An muố n đi tìm Trình Ca mà Tiêu Linh không chịu đi.

Să´c mặt Bành Dã càng ngày càng khó coi.

Dưới là `u, đám người Thập Lục đang nhặt rau trong nhà bê ´p. Bành Dã nói: "Anh ra ngoài một lát".

Thập Lục hỏi: "Đi làm gì thế ?"

Bành Dã trả lời: "Trình Ca ra ngoài rô`i". Thập Lục hỏi: "Đi bao lâu rô`i?"

Bành Dã nói: "Không biê t".

Thạch Đâ`u hỏi: "Hay là cô â´y chỉ đi dạo quanh đây, một lát nữa sẽ vê`?"

Sắ c mặt Bành Dã rấ t lạnh, không đáp lời.

Ni Mã xem đô `ng hô `, mười hai rưỡi trưa: "Không đúng, đã đế ´n giờ cơm trưa, đáng nhẽ vê `rô `i chứ. Gâ `n đây cũng không có gì hay họ, khắ ´p nơi toàn là tuyế ´t".

Thập Lục cau mày suy nghĩ, nói: "Chúng ta cùng đi. Nơi này quá rộng, ngộ nhỡ gặp phải sói hay gì đó...".

Bành Dã nói: "Cũng được".

Mâ y người lại ra cổng, xung quanh vẫn một màu tră ng ngút tâ m mắ t.

Ni Mã nói: "Hôm nay chị Trình Ca mặc quâ`n áo màu gì? Biế´t sẽ dễ tìm hơn".

Bành Dã trả lời: "Màu tră ng". "...". Mọi người ngắn ra, yên lặng.

Tuyế t phản xạ ánh sáng, chiế u lên trên gương mặt mỗi người.

Thập Lục lo lă ng: "Áo tră ng... vậy nế u rơi xuố ng hố tuyế t sẽ rấ t khó tìm".

Ni Mã tự mình an ủi: "Có lẽ chị â y mới ra ngoài, nhỡ rơi xuố ng hố tuyế t như anh nói thì chúng ta sẽ nghe thấ y tiế ng kêu cứu".

Bành Dã lại nói: "Cô ta có thể ra ngoài từ rấ t sớm". "Vì sao?"

Bành Dã nghiế n răng không nói. Người phụ nữ này đúng là chỉ thích chui đâ u vào chỗ chế t. Anh dặn cô không đi lung tung, cô lại cố tình ra ngoài trái ý anh, còn cố ý mặc áo trắ ng nữa.

Bây giờ anh rấ t khó thuyế t phục chính mình ră ng cô không cố ý.

Sáng nay chắ c đâ u óc anh bị nước vào nên mới dặn dò cô, nế u không dặn dò có lẽ cô sẽ không làm như vậy.

Cô muố n bắ t anh đi tìm cô?

Cô không biế t bao giờ bọn họ về `, cho nên phải đi ra từ sớm. Lúc này không biế ´t đã lạnh để ´n mức nào, chẳng may rơi vào hố ´ tuyế ´t thật...

Bành Dã siế t chặt nă m đấ m, thật sự muố n bóp chế t người phụ nữ đó.

Thập Lục nhìn ra chút gì đó nhưng lại không hiểu rố t cuộc là gì. Thấ t Ca đang bực mình với ai thế nhỉ?

Một lát sau Bành Dã lại nói: "Một trong hai cô gái đó cũng không có nhà".

Thập Lục: "Sao? Ý anh là gì?"

Bành Dã nhẫn nhịn, nói: "Đi tìm Trình Ca rô ì". Thập Lục: "...".

Ni Mã: "Cho nên chúng ta phải tìm hai người?" Bành Dã: "Ù".

Ni Mã: "Vậy tìm người nào trước?"

Bành Dã bước đi trên tuyế t, không lên tiế ng. Một hồ i lâu sau mới nói: "Tìm được người nào hay người nấ y".

Tìm được Trình Ca sẽ bóp chế t cô ta.

Đi được một đoạn đường, bọn họ phát hiện mấ y dấ u chân tới tới lui lui, rấ t không có quy tấ c.

Thập Lục phân tích một lát, nói: "Đây là về t chân họ chạy qua chạy lại".

Bành Dã nói: "Tìm theo dâ u chân".

Một thời gian sau An An về để n trạm dừng chân. Cô đi vào nhà bế p xem, có thêm rấ t nhiề u củi, mọi người đã về nhưng bây giờ không có đây, chấ c chấ n là đi tìm Trình Ca rô i.

An An hơi an tâm, quyế t định không ra ngoài là n nữa, không muố n sau khi mọi người tìm được Trình Ca lại phải đi tìm mình.

Cô bé đi vào phòng, không nhìn Tiêu Linh, cũng không nói gì với Tiêu Linh, thu dọn hành lý của mình xong rô i ra khỏi phòng. An An

vừa lạnh vừa mệt, đợi một lát mà mọi người đề `u không về `, gật gù ngủ mấ ´t mà không biế ´t.

Đám người Bành Dã đi theo dấ u chân chẳng bao lâu, dấ u chân lại phân tán ra thành rấ t nhiệ u đường.

Bố n người bàn bạc rồ ì chia làm hai nhóm. Bành Dã và Ni Mã một nhóm đi theo mấ y dấ u chân phía Đông. Tìm đại khái hơn một tiế ng, lúc đi qua một con dố c nhỏ, Ni Mã phát hiện: "Ủng!"

Là một chiế c ủng.

Bành Dã nhìn xung quanh, chắ c là Trình Ca trượt từ sườn đố c tuyế t xuố ng.

Ni Mã hoảng lên: "Tại sao chị Trình Ca không đi ủng?"

Bành Dã că´n răng không lên tiế´ng, một lát sau mới nói một câu: "Tìm tiế´p".

Dấ u chân gâ n đó bă t đâ u hỗn loạn, có lớn có nhỏ, có của động vật, có của người, thậm chí...

Ni Mã hoảng sợ để n lạc cả giọng: "Thấ t Ca, những dấ u chân này là của đàn ông".

Bành Dã vẫn yên lặng.

Chẳng mấ y chố c Thập Lục và Thạch Đâ u đã tới tụ lại, bố n người tìm rấ t lâu mà không thu hoạch được gì. Dấ u chân đàn ông khiế n trong lòng tấ t cả mọi người đề u phủ đâ y bóng tố i. Nế u như có thôn dân gâ n đây cứu cô, cô đã về để n trạm dừng chân từ lâu rô i.

Bành Dã bắ t đâ u nghi ngờ có phải người của Chô n Đen bắ t cô đi không.

Hai giờ chiế `u, cuố i cùng Bành Dã ra lệnh: "Vê `".

Mọi người đề `u không lên tiế ng. Ni Mã nói nhỏ: "Có lẽ chị ấ y về `rô `i cũng không biế ´t chừng".

Bành Dã nói: "Có lẽ vê rô i".

Bố n người sức cùng lực kiệt về để n trạm dừng chân, Trình Ca vẫn chưa về .

Bâ u không khí càng thêm căng thẳng.

Ni Mã số t ruột sắ p khóc: "Mau báo cảnh sát". Thạch Đâ `u nói: "Không có tín hiệu".

Bành Dã nói: "Vào trong thôn tìm điện thoại cố định". "Tuyế t lớn như vậy, dù có liên lạc được, có khi cảnh sát

cũng không để n được".

Bành Dã: "Dù thế nào cũng phải đi tìm!"

Giọng anh lạnh để n mức khiế n ba người còn lại toàn bộ khiế p sợ.

Đúng lúc này có người mở cổng lớn. Mọi người lập tức quay ra nhìn.

Trình Ca đã vê`.

Cô bình yên vô sự, hai chân đê `u đi ủng.

Bành Dã chọt hiểu, có lẽ chỉ là ủng của cô từ chỗ cao rơi xuố ng. Cô tìm được ủng rồ i quay về . Cô đóng cổng lại, chiế c mũ rộng trùm kín đâ u, vành mũ có lông tră ng múa trong làn gió len vào qua khe cổng.

Cô quay lưng vê phía mọi người, đi qua phòng chính đế n câ u thang gỗ.

Ni Mã gọi to: "Chị Trình Ca!"

Trình Ca không trả lời, bước chân rấ t nhanh.

Sắ c mặt Bành Dã sâ m sì như bâ u trời sắ p mưa, mấ y tiế ng căng thẳng và lo lắ ng toàn bộ biế n thành giận dữ. Anh lạnh lùng gọi một tiế ng: "Trình Ca".

Bước chân Trình Ca không ngừng giố ng như không nghe thấ y.

"Trình Ca!" Bành Dã mặt mày tố i sâ m, rảo bước đi đế n chỗ cô.

Trình Ca đột nhiên tăng tố c chạy lên câ u thang.

Bành Dã vội chạy theo, đám người Thập Lục cũng theo sau.

Trình Ca lao thẳng vào phòng Tiêu Linh. Tiêu Linh đã nghe thấ y Bành Dã gọi tên cô, sợ để n sắ c mặt tái nhợt.

Tố c độ của Trình Ca nhanh như tên bắ n, cô bước dài tới vung tay cho Tiêu Linh một cái tát.

Bành Dã chạy tới nă m vai kéo cô lại, nhưng Trình Ca ra tay quá nhanh, quá tàn nhẫn, tiế ng bạt tai vang lên, Tiêu Linh ngã vật xuố ng giường.

Tiêu Linh ôm mặt, khóc nức nở vì đau.

"Đủ rô`i đâ´y!" Bành Dã không thể nhịn nổi, đẩy Trình Ca ra.

Trình Ca không đứng vững được, va vào chiế c tủ nhỏ trong phòng.

Râ m một tiế ng, góc tủ đụng vào xương sườn, cô khom người một hô i lâu không đứng thẳng lên được.

Bành Dã không ngờ cô lại va vào tủ, sửng số t, lập tức bước tới đỡ cô. Nhưng cô hùng hổ hấ t tay anh ra, quay lại nhìn Tiêu Linh chặ m chặ m, Tiêu Linh sợ hãi kêu cứu.

Trình Ca bước dài để n gâ n Tiêu Linh, giơ tay lên như định đánh tiế p.

Lửa giận vừa nguồi bót lại bùng cháy, Bành Dã tóm cổ tay Trình Ca kéo lại: "Mẹ kiế p, cô ô n ào đủ chưa?"

Nhưng... Anh đột nhiên chế t sững.

Khóe mắ t anh thoáng nhìn thấ y trên mặt Tiêu Linh in một về t máu hình bàn tay, còn tay anh thì chạm vào chấ t lỏng dính dính.

Bành Dã lập tức cúi xuố ng nhìn Trình Ca. Vành mũ che khuấ t nửa khuôn mặt cô, nhưng anh vẫn nhìn thấ y trên tóc, trên khóe miệng, trên cổ, trên vãnh mũ cô... toàn là máu.

CHƯƠNG 8: PHẪN NỘ

Bành Dã không nhìn rõ, đưa tay định bỏ mũ Trình Ca xuố ng để nhìn cho rõ hơn.

Trình Ca vội lùi vê` sau, kéo mũ xuố ng che kín mặt mình.

Cô gạt tay Bành Dã ra, đi thẳng đế n chỗ Tiêu Linh đang co ro trong góc giường. Cô tóm lấ y tay Tiêu Linh, Tiêu Linh hoảng sợ hét lên, tay bám lấ y mép giường nhưng vẫn bị Trình Ca kéo ra bên ngoài giường, chăn ga trên giường toàn bộ rơi xuố ng đấ t.

Không ai ngờ cô lại có sức khỏe như vậy. Trình Ca gặ n giọng nói: "Bât lửa".

Đây là câu đâ`u tiên cô nói sau khi vê`.

Những người khác đề ù đang nhìn, Tiêu Linh không mặt mũi nào để mọi người biế t mình đã gặp Trình Ca trong lúc Trình Ca lâm nguy, nghẹn ngào nói: "Chị nói cái gì? Tôi không...".

Trình Ca bóp cổ tay Tiêu Linh, gâ`n như là gă`n từng chữ một: "Bật lửa của tôi".

Tiêu Linh hai mắ t ngấ n lệ: "Tôi không...". Trình Ca: "Tôi nói một lầ n cuố i cùng. Bật - lửa!"

Tiêu Linh nhìn Bành Dã xin giúp đỡ, nhưng Bành Dã không ngăn cản Trình Ca nữa, đôi mắ t đen mà lạnh nhìn Tiêu Linh chặ m chặ m. Tiêu Linh không chố ng đỡ được, vừa khóc vừa nói: "Bị An An lấ y mấ t rồ i".

Tiêu Linh vừa nói xong thì An An xông vào phòng: "Chị về `rô `i à? Chị không sao chứ?"

Chiế c mũ áo của Trình Ca che kín mặt, không nhìn ra biểu cảm, An An nghĩ là cô không sao: "Tố t quá...".

Trình Ca lạnh lùng ngắ t lời: "Bật lửa". An An lấ y trong túi ra đưa cho cô.

Trình Ca giật lấ y, lúc này mới hấ t tay Tiêu Linh ra, bước ra khỏi phòng.

Bành Dã một là `n nữa nhìn thấ y về ´t máu lờ mờ. Anh bước dài ra khỏi phòng cùng với Trình Ca: "Trình Ca".

Trình Ca bước trên hành lang, làm như không nghe thấ y. "Trình Ca!" Bành Dã bước lên nă m lâ y vai cô, xoay cô quay mặt vê phía mình.

Trình Ca cúi đâ`u chố ng cự quyế t liệt, không ngờ Bành Dã lại nhấ c bổng cô lên ấ n vào tường.

Trình Ca vùng vẫy không cho anh nhìn, lại không chố ng đỡ được sức mạnh kinh khủng của anh. Anh tóm cổ áo cô giật mạnh. Soạt một tiế ng, chiế c áo khoác của Trình Ca bị kéo ra, mũ cũng bị lột xuố ng.

Tóc cô vừa bẩn vừa rố i, trên mặt đan xen hai màu đỏ máu và tră ng xanh, sưng vù kiểu bị người đánh, cả khóc miệng cũng bị rách. Đáng sợ hơn nữa là mấ y vế t thương trên cổ, máu thấ m đỏ cả cổ cô.

Bành Dã chế t sững, siế t chặt vai cô: "Ai làm?" Trình Ca: "Nhìn đủ chưa?"

Bành Dã: "Tôi hỏi cô ai làm!" Trình Ca: "Tôi bảo anh buông ra". Bành Dã không buông. Mă t Trình Ca đỏ như máu: "Buông ra!"

Thập Lục và Ni Mã đuổi theo ra nhìn thấ y cô thê thảm như vậy đề `u kinh hãi, không dám đoán Trình Ca đã gặp phải kiế p nạn gì trong mấ y tiế ng mấ t tích.

Mặt Trình Ca sưng vù, trắ ng đỏ lẫn lộn, ánh mã t hung dữ tàn nhẫn như một con sói khát máu.

Bành Dã buông lỏng tay, Trình Ca thoát khỏi tay anh, xoay người về phòng đóng sập cửa lại.

Bành Dã nhìn theo để n lúc bóng lưng Trình Ca biể n mấ t mới quay lại nhìn về phía Tiêu Linh trong phòng, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Linh chỉ cúi đâ`u khóc, không lên tiê´ng.

Bành Dã hỏi: "Em vẫn ngô `i ở đây không mấ 't một sợi tóc nào, khóc lóc cái gì?"

Giọng anh rấ t kiề m chế, nhưng ngữ khí có bình thản đế n mấ y cũng vẫn không giấ u được sự tức giận kìm nén của anh.

Tiêu Linh nghẹn ngào, vẫn nhấ t quyế t không lên tiế ng.

Thạch Đâ`u nổi giận: "Em nói đi xem nào. Trình Ca thì như vậy, tại sao bật lửa của cô â´y lại ở chỗ em?"

Tiêu Linh không nói.

Bành Dã nói: "Nê u em không mở miệng, lát nữa rời khỏi đây anh sẽ không cho em đi nhờ xe".

Tiêu Linh hoảng sợ ngắng đâ`u lên. Mặc dù tố i qua lúc nói chuyện với Thập Lục, Tiêu Linh đã xin đi nhờ xe, nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, người đàn ông trước mặt này mới là người có quyề n quyế t định, không được đi nhờ có nghĩa phải qua đêm một mình ở cái thôn đáng sợ này, hoặc đi bộ ra cánh đô ng tuyế t mịt mờ.

Nước mặ t Tiêu Linh lại trào ra: "Câ u xin anh đừng làm như vậy".

Bành Dã nói lạnh lùng: "Tôi nói là làm".

An An kể lại đâ`u đuôi câu chuyện một lượt, Bành Dã mới biế t tấ t cả không giố ng như anh nghĩ.

Anh yên lặng nghe An An nói. Nghĩ đế n cảnh Trình Ca ngô i trên chiế c ghế nhỏ trước cửa, nói "Bành Dã dặn chị không được đi lung tung", không biế t vì sao anh đột nhiên lại cảm thấ y rấ t chua xót.

Trình Ca là một người mà nế u bạn không khách khí với cô, cô sẽ hùng hổ đe dọa sẽ hành hạ bạn đế n chế t, nhưng chỉ câ n bạn mề m mỏng với cô, cô sẽ tự động ngoạn ngoãn nghe lời.

An An nói: "Chị â y ra ngoài là để đi tìm Tiêu Linh".

Dưới áp lực của vô số ánh mặ t từ mọi người, Tiêu Linh cuố i cùng sụp đổ.

"Em ngã xuố ng một con đố c, tuyế t quá trơn, em không trèo lên được, lạnh cóng không phát ra âm thanh. Chị ta tìm được em, muố n kéo em lên. Nhưng em nặng hơn chị ta, kế t quả là chị ta lại bị kéo xuố ng... Chị ta nói chị ta nhẹ hơn em, lại cao hơn em, bảo em giẫm lên vai chị ta trèo lên rồ i kéo chị ta lên theo".

Tiêu Linh ôm mặt: "Thế là em trèo lên...".

Mâ y người Thạch Đâ u và An An nghe mà biế n sắ c mặt. Bành Dã lại rấ t bình tĩnh, vẻ mặt không có bấ t cứ thay đổi nào. Thập Lục nghiế n răng: "Sau đó em bỏ Trình Ca lại đó?" "Không phải! Em muố n kéo chị ta lên, nhưng em quá lạnh. Em bị lạnh quá lâu, thật sự không còn chút sức lực nào nữa... Mấ y người đàn ông đi tới nhìn thấ y em trên dố c, chỉ chỉ trỏ trỏ đi về phía này. Vừa nhìn bọn chúng đã biế t không phải người tố t!"

An An nhìn trân trố i: "Cho nên bạn bỏ chị â y lại để chạy trố n một mình?"

"Tớ chỉ muố n giảm bớt thiệt hại! Tớ không thể xảy ra chuyện được. Nế u tớ bị cưỡng hiế p, Quách Lập sẽ bỏ tớ mấ t!"

An An gào lên: "Vì sao sau khi vê bạn không nói với tớ chuyện này? Vì sao không đi cứu chị â y?"

"Tớ với bạn chân yế u tay mê m đi có khác gì chịu chế t? Cho nên tớ mới bảo bạn đừng đi".

An An: "Sau khi các anh â´y vê` bạn cũng không nói". Tiêu Linh: "Khi đó đã muộn rô`i!"

Thập Lục tức giận để n mức định xông lên đánh Tiêu Linh, bị Ni Mã ôm chặt lấ y.

An An nói: "Lúc chạy trố n bạn còn tiện tay nhặt chiế c bật lửa chị â y làm rơi. Bạn khẳng định chị â y sẽ chế t, không quay về được!"

Tiêu Linh không thể nào phản bác. Cô ả hố i hận chế t đi được, không nên nhặt bật lửa của mụ ta, không nhặt đã không có chuyện gì. Không nhặt thì sẽ không như thế này.

Bành Dã từ đâ u để n cuố i vẫn yên lặng.

Trình Ca không phải cố ý ra bên ngoài, cũng không phải nhấ t thời kích động mà là nghĩ Tiêu Linh không đợi được bọn họ về sẽ bị

chế t cóng. Cô cũng không mù quáng đi tìm, cô mang theo la bàn, định trước tuyế n đường, không đi quá sườn núi đó. Cô có mục tiêu, có kiế m chế, có kế hoạch, tìm người nhưng đô ng thời cũng phải tự bảo vệ mình.

Kỳ thực Trình Ca đã rấ t cẩn thận, nhưng vẫn không chố ng đỡ được vì gặp phải loại người như Tiêu Linh.

Bành Dã không nói gì, xoay người ra khỏi căn phòng khiế nanh ngạt thở này.

Tiêu Linh khóc lớn sau lưng anh: "Em đã nói hế t rồ ì. Các anh đã đô `ng ý cho em đi nhờ ra khỏi nơi quỷ quái này".

Trong phòng bên cạnh.

Trình Ca cực kỳ mệt mỏi. Cô ngô i dưới đấ t dựa lưng vào góc giường, nhìn chặ m chiế c bật lửa trên tay. Dưới đáy bật lửa có khặ c mấ y chữ cái: "JK&CJ"(1).

Cô nhìn bă ng đôi mặ t đờ đẫn, nhớ tới lâ n cãi nhau cuố i cùng.

"Trình Ca, cô â y chế t rô `i! Bạn của em chế t rô `i!"

"Liên quan gì tới tôi? Cả nhà nó chế t cũng không phải việc của tôi!"

Trình Ca lạnh lùng nhệ ch miệng.

Bấ t kể cô xảy ra chuyện gì, cô đề u sẽ không trách người khác, cũng không được bắ t người khác chịu trách nhiệm. Vì sao người khác xảy ra chuyện gì, hậu quả đề u phải do cô gánh vác?

Bâ`u không khí trong bê´p râ´t nặng nê`, mâ´y người đàn ông chán chường ngô`i dưới đâ´t.

Bành Dã dựa vào tường hút thuố c lá.

Ni Mã đứng bật dậy: "Em phải đi báo thù cho chị Trình Ca". "Đứng lại". Bành Dã nói: "Cậu đi tìm ai?"

Ni Mã dừng lại. Tiêu Linh tả mấ y người đàn ông không giố ng người tố t đó là "dân tộc thiểu số".

Bành Dã nói: "Chuyện còn chưa tra rõ". "Có cái gì chưa rõ?"

Bành Dã nói: "Các hộ trong thôn này chúng ta đê`u biê´t, không có loại người như bà lão nói. Phản ứng của Trình Ca cũng không bình thường".

Mọi người hô`i tưởng lại. Đợi đã, phản ứng của Trình Ca chỉ là... đòi lại chiế c bật lửa?

Ni Mã kích động suýt chảy nước mắ t: "Thấ t Ca, ý anh là chị Trình Ca không bị... Thế về t thương trên cổ chị â y ở đâu ra? Không giố ng bị sói cào. Ai làm chị â y bị thương?"

Bành Dã đứng thẳng dậy, hỏi Thạch Đâ u: "Nấ u xong chưa?"

Bành Dã bưng bát lên lâ`u, vặn tay nă´m cửa phòng Trình Ca, không khóa. Anh đẩy cửa ra, trong phòng râ´t yên tĩnh, Trình Ca nă`m nghiêng dưới đấ´t bên cạnh giường.

Bành Dã bước tới đặt bát xuố ng, cúi đâ `u nhìn cô. Cô chưa tă m rửa, tóc vẫn bẩn vẫn rố i, trên cổ vẫn có vế t máu. Cô nhấ m mã t, hít thở đê `u đê `u, dáng ngủ uể oải, dường như không có cả sức lực trèo lên giường.

Lâ n đâ u tiên anh nhìn thấ y cô ngủ, không có ánh mặ t lạnh lùng, thoạt nhìn hiệ n lành và yế u ớt, mặt sưng phù như mặt em bé mũm mĩm.

Anh ngô`i xuô´ng, vén cổ áo cô ra xem. Có cả vê´t dao lẫn vê´t móng tay, cào râ´t sâu, đủ thâ´y đô´i phương râ´t khỏe mạnh, không phải phụ nữ.

Cô nă m chiế c bật lửa trong tay, trên tay đâ y rẫy vế t thương, vế t máu đã khô.

Như bị ma xui quỷ khiế n, anh khẽ chạm vào tay cô, tay cô lạnh buố t.

Nhớ lại lúc thấ y Trình Ca "bình yên vô sự", "hờ hững" quay vê `, anh đã rấ t giận dữ, thật sự hế t sức vô lý.

Anh bê cô lên, đặt cô nă m xuố ng giường.

Anh trải chăn ra đấ p lên người cô, phát hiện cô mở mấ t ra, nhìn anh không chớp mấ t.

Ánh mặ t cô bình tĩnh, không có cảm xúc gì.

Bành Dã bị ánh mắ t thẳng thắ n của cô làm cho không nói được gì, liê n đưa chiế c bát trên tủ cho cô, nói: "Canh gừng Thạch Đâ u nâ u, đừng để cảm lạnh".

Trình Ca ngô i dậy vuô t tóc, đưa bàn tay loang lổ vế t máu ra đỡ chiế c bát, nói lạnh nhạt: "Tay tôi đau, anh bón cho tôi".

Bành Dã yên lặng vài giây rô i ngô i xuố ng mép giường, định câ m chiế c bát trên tay cô, cô lại nói: "Không câ n, tôi lừa anh thôi".

Trình Ca uố ng mấ y ngụm, có cảm giác ánh mặ t Bành Dã vẫn đừng trên mặt mình liê n ngắng đâ u lên hỏi: "Nhìn cái gì?"

Bành Dã hỏi: "Tiêu Linh nói có đúng không?" Trình Ca hỏi ngược lại: "Nế u đúng thì anh làm gì?" Bành Dã trả lời: "Tôi sẽ rấ tự trách

bản thân".

Trình Ca hỏi: "Anh tự trách cái gì?"

Bành Dã trả lời: "Tôi nên dẫn cô cùng ra ngoài, dùng dây buộc cô lại".

Trình Ca hỏi: "Buộc vào người anh à?"

Buổi chiế `u bắ ´t đấ `u có ánh nặ ´ng, trặ ´ng lóa mặ ´t chiế ´u vào trong phòng. Mặt anh nhìn hơi mông lung, lại rấ ´t rõ ràng.

Trình Ca phát hiện, bấ t cứ lúc nào ánh mặ t anh đề u luôn kiến định.

Cô nhìn anh một lát, tưởng tượng hình ảnh anh đang chặt củi, cô bị buộc vào một sợi dây chơi đùa bên cạnh. Cô cười mơ hô , hỏi: "Đó là trước sự việc, còn sau sự việc thì sao?"

Bành Dã nhìn cô, mấ t rấ t đen: "Rố t cuộc có hay không?"

Trình Ca nói: "Tiêu Linh tưởng tượng quá nhiê`u. Mâ´y người đàn ông dân tộc Tạng đi qua là người tố t, họ đã cứu tôi, còn không hiểu tại sao Tiêu Linh lại bỏ chạy".

Giọng Trình Ca khàn khàn: "Nế u anh không tin, tôi cởi quâ n cho anh kiểm tra".

Bành Dã: "...".

Cô còn có thể nói đùa được, xem ra là thật sự không có việc gì.

Bành Dã nói: "Người dân ở đây chấ t phác, bà lão nói vậy để dọa hai đứa nó".

Mặc dù lý trí biế t rõ người dân chấ t phác, Bành Dã vẫn phải chờ chính miệng Trình Ca nói là không có việc gì mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Trình Ca nói: "Tôi biê´t. Buổi sáng lúc ra ngoài anh cũng dọa tôi như vậy, anh coi tôi là trẻ con chặ´c?"

Bành Dã: "...".

Trình Ca hỏi: "Anh cho ră `ng tôi cô ´ ý bă ´t anh đi tìm tôi nên mới chạy ra ngoài tự tìm đường chế ´t à?"

Bành Dã không lên tiế ng.

Trình Ca cười hì hì: "Qua thái độ của anh đố i với tôi lúc tôi về là có thể thấ y được".

Bành Dã că n môi, nói: "Xin lỗi". Trái tim Trình Ca giãn ra.

Cô vố n không trách anh, anh vừa xin lỗi cô đã mề m lòng.

Cô cúi đâ`u câ`m thìa khuâ´y canh, nói bình thản: "Anh ra ngoài tìm tôi râ´t lâu đúng không?"

Bành Dã ở một tiế ng.

Trình Ca nói: "Thế là đủ rô ì". Đã đi tìm, thế là đủ.

Trong phòng im lặng. Hai người đê u không nói nữa.

Một lát sau, Trình Ca ngắng đâ`u nhìn anh, nói: "Cho ră`ng tôi cô´ý bă´t anh đi tìm tôi, không nhìn ra anh lại tự yêu mình như vậy".

Ánh nă ng ngoài cửa sổ vừa lúc chiế u vào nửa bên mặt khôi ngô của người đàn ông này, như mang đế n nhiệt độ cho khuôn mặt anh.

Lâ n đâ u tiên trong đời bị người khác nói là "tự yêu", anh từng cho ră ng suy nghĩ của mình trước đó là cách giải thích hợp lý nhấ t sau một loạt hành vi của cô mấ y ngày nay. Bây giờ xem ra cái mà anh "cho ră ng" đó kỳ thực chỉ là giả tượng bê ngoài của cô.

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Cũng đúng, anh hẳn đã nghĩ ră ng tôi sẽ không ra ngoài tìm người giúp người khác".

Bành Dã nói: "Không phải. Tôi không hê` nghĩ cô như vậy". "Thế à?" Trình Ca cười như có như không, hỏi: "Thế anh nhớ tôi như thế nào?"

Gậy ông đập lưng ông, một câu hai nghĩa⁽²⁾.

Thể là nhiệt độ phạm vi một mét xung quanh hai người chợt ấ m lên.

Bành Dã nhấ t thời lại cứng họng.

Anh chăm chú nhìn gương mặt Trình Ca. Vẻ mặt cô lạnh nhạt mà thản nhiên, dường như đang hỏi: "Thế anh nghĩ tôi như thế nào?"

Nhưng trực giác nói với Bành Dã, giọng nói lạnh nhạt như có như không của cô đang trêu chọc anh, hỏi: "Thê anh nhớ tôi như thê nào?"

Bấ t kể là câu hỏi nào, Bành Dã đề u không muố n trả lời, cũng sẽ không trả lời.

Trình Ca bưng bát canh gừng chậm rãi uố ng, thấ y người ấ m lên rấ t nhiề u.

Thấ y tâm tình cô đã khá ổn định, Bành Dã mới hỏi: "Vế t thương trên cổ và trên tay cô là chuyện gì?"

Trình Ca bấ m bấ m vào trán, đau để n mức hơi buô n nôn, nhưng không để cho Bành Dã nhìn thấ y thấ n sắ c của cô.

Cô nói: "Sau khi được cứu, tôi tự đi về trạm dừng chân, trên đường gặp phải một thă ng điên".

Bành Dã hơi nhíu mày: "Thă `ng điên?"

"Ò, tinh thâ`n hă´n có vâ´n đê`". Trình Ca nói.

Cô nhớ lại cảnh tượng lúc đó, kẻ đó cứ lẩm bẩm nói nhảm, ánh mã t nhìn mọi thứ cũng không bình thường. Cô đã cô gắ ng tránh hã n nhưng hã n vẫn nhìn thấ y cô, lao tới bóp cổ cô, bóp rấ t mạnh, không chịu thả ra.

Cô tránh nhấ c để n cảnh kịch liệt nhấ t, kể vă n tấ t, "hă n có dao găm, tôi sợ bị thương để n cổ họng, chỉ có thể tóm chặt lưỡi dao không buông".

Cô dùng lại vài giây, người hơi run lên vì đau. Cô tỉnh bơ rút tay vào trong chăn, nhịn đau một lát rô i nói tiế p: "Hǎ n lôi tôi đi rấ t xa, còn trượt xuố ng dưới sườn núi. Tôi không trèo lên được, chỉ có thể chạy đường vòng, chạy rấ t lâu, khắ p nơi là tuyế t, điện thoại di động cũng hế t pin, không tìm được phương hướng nên mới mấ t nhiê u thời gian như vậy".

"Hă n thê nào?"

"Tôi chọc vào mắ t hặ n, đá vào đũng quâ n hặ n, có thể còn đã bẻ gãy một ngón tay hặ n".

Bành Dã tưởng tượng ra sự sợ hãi bấ t lực lúc đó của cô, nhưng không biế t phải an ủi làm sao, cách một lâ n chăn bấ m vào cổ tay của cô, "Không sao rô i, đừng sợ".

Trình Ca im lặng một lát, mới châ m chậm lắ c đâ u: "Kỳ thực cũng không sợ. Khi đó trong đâ u không có bấ t cứ ý nghĩ nào, không kịp sợ, chỉ muố n số ng...".

Nỗi sợ thực sự chính là lúc chạy trố n, chỉ sợ bị bắ t được. Bành Dã không nói gì nữa.

Người điên? Bệnh nhân tâm thâ n?

Anh biế t rấ t rõ thôn này, không có gia đình nào có người bệnh tâm thâ n.

Bành Dã suy nghĩ trong lòng, ngoài mặt lại không có biểu hiện gì.

Anh nói: "Lúc vê cô quá giận dữ khiế n đám Thập Lục, Tang Ương đê u sợ hãi, cho ră ng cô...".

Trình Ca nâng mí mấ t lên nhìn anh: "Chỉ có bọn họ sợ hãi thôi à?"

Bành Dã không đáp.

Trình Ca hỏi: "Anh cũng cho ră ng tôi...".

Bành Dã mím môi, nói: "Từng nghĩ vậy. Lúc cô vê`, Thạch Đâ`u nói còn số ng là tố t rô`i, quan trọng hơn tấ t cả mọi chuyện khác...".

Trình Ca cười lạnh nhạt, nói: "Đố i với tôi thì tôn nghiêm quan trọng hơn mạng số ng. Nế u gặp kẻ cưỡng hiế p, tôi chỉ có hai kế t cục. Hoặc là tôi giế t hắ n thấ t bại mà chế t, hoặc là tôi giế t chế t hắ n".

Lý trí biể t bảo vệ tính mạng là quan trọng, nhưng cô là Trình Ca, cô không nuố t được mố i nhục này.

"Tôi không chấ p nhận việc người khác ức hiế p tôi. Ai cũng không được. Ai ức hiế p tôi tôi sẽ giế t chế t kẻ đó. Tiêu Linh lấ y bật lửa của tôi, tôi phải đánh nó. Dù chỉ để cho nó một cái bạt tai, có chế t tôi cũng phải quay về ".

Bành Dã nhìn cô, không bình luận. Trình Ca hỏi: "Anh nhìn cái gì?"

Bành Dã nói: "Thê nên người điên cũng không làm gì được cô".

"...". Trình Ca lạnh lùng lườm anh một cái: "Tôi ghi nhận lời này, coi như một lời khen ngợi".

Bành Dã: "...".

Đích xác là anh khen ngọi cô.

"Đương nhiên tôi phải đánh nó". Trình Ca nói: "Dù có bò dưới mộ lên cũng phải đòi lại được thứ thuộc vê `tôi".

Bành Dã đã phát hiện từ trước, quan điểm của cô không giố ng người thường cho lắ m.

"Cô không trách Tiêu Linh bỏ cô lại à?"

Trình Ca lại rấ t bình tĩnh: "Đi hoặc không đi đề `u là quyề `n tự do của nó. Nế `u thật sự có nguy hiểm, nó có ở lại cũng không cứu được tôi. Sau khi trở về `nó không báo cho mọi người đi tìm tôi, còn tiện tay lấ y đô `của tôi, đó mới là thiế `u đạo đức".

Trình Ca dừng lại một lát rô i nói tiế p: "Thực ra nế u mấ y người đàn ông đó không xuấ t hiện, Tiêu Linh đã không bỏ tôi lại. Nế u bật lửa của tôi không rơi ra, Tiêu Linh không nhấ t thời tham lam nhặt đô của tôi thì sau khi về nó sẽ báo cho mọi người đi cứu tôi. Sau khi lên khỏi hố tuyế t nó vẫn cố gặ ng kéo tôi lên. Chỉ tiế c...". Trình

Ca cảm thấ y rấ t trào phúng: "Con người ta làm chuyện sai lâ m thông thường đề u bắ t đã u từ một sai sót rấ t nhỏ. Có lúc là ý trời, có lúc là tham lam, có lúc là không kiểm soát được mình".

Bành Dã nói: "Cô nhìn mọi chuyện thật thấ u đáo". Trình Ca nói: "Tôi có mặ t mà".

Bành Dã vô thức nhìn vào mặ t cô, vẫn sâu thẳm và trố ng rỗng như ố ng kính máy ảnh.

Anh nhìn cô một lát, nói: "Nế u cô là Tiêu Linh, cô sẽ không bỏ chạy".

Trình Ca nói bình tĩnh: "Đương nhiên sẽ không". Cô nói: "Ai cứu mạng tôi, tôi sẽ trả lại bă `ng mạng mình".

Bành Dã không còn chuyện gì hỏi cô, anh nhớ tới câu hỏi của cô vừa rô `i: "Anh nghĩ tôi như thế ` nào?"

Quan điểm của Trình Ca cũng giố ng như anh.

Anh nhìn cô uố ng hế t bát canh gừng, câ m lấ y bát đứng dậy định đi.

Trình Ca hỏi: "Anh đi đâu đâ y?"

Bành Dã quay lại nhìn cô một lát, nói: "Tôi đi lấ y thuố c và băng gạc".

"Thế à". Trình Ca ngô i xuố ng, một giây sau nói: "Vậy anh đi nhanh một chút".

Xung quanh rấ t yên tĩnh, từng chữ từng câu cô nói đề u rấ t rõ ràng.

Bành Dã cười một tiế ng lạnh nhạt: "Ò".

Bành Dã đi ra ngoài, Trình Ca mới thở ra một hơi thật dài. Cô đau để n mức đã să p că n vỡ răng, rút khăn giấ y lau mô hôi lạnh trên trán và sau lưng rô i mới một là n nữa chui vào chăn.

Cô ép chính mình phân tán sức chú ý, hô i tưởng nụ cười của anh lúc gâ n đi, thâ m nghĩ vừa rô i anh cười như vậy là có ý gì.

Cô còn chưa nghĩ ra, Bành Dã đã quay lại. Cô hơi ngô i dậy, nhìn thẳng vào anh.

Bành Dã hỏi: "Cô nhìn cái gì vậy?"

Trình Ca nói: "Vừa rô i lúc anh đi có cười một chút. Anh cười cái gì?"

Bành Dã hỏi: "Tôi đã cười à?" Trình Ca nói: "Anh đã cười". Bành Dã nói: "Thê à? Quên rô ì". Trình Ca mím môi không hỏi nữa.

Bành Dã lấ y ra một túi trứng gà luộc, nói: "Dùng cái này xoa mặt cho bớt sưng".

Năm, sáu quả trứng gà đã bóc vỏ, trắ ng mê m nhẵn bóng, còn bố c hơi nóng.

Trình Ca nhìn một lát, nói: "Các anh ăn đi. Đừng lãng phí". Cô không muố n dùng. Tay cô đau, không muố n chạm vào bấ t cứ thứ gì.

Bành Dã nói: "Thạch Đâ`u luộc cho cô". Trình Ca hỏi: "Hă´n không xót ruột à?"

Bành Dã nói: "Cậu ta nói ngoài cho ăn cỏ còn phải dắ t ra ngoài phơi nă ng thì tâm tình cừu mới tố t được".

Trình Ca không hiểu, cũng không định tìm hiểu. Cô hỏi: "Mặt tôi sưng lă´m à?"

Bành Dã không biế t nên nói thể nào: "Như trẻ con mũm mĩm".

Trình Ca nhướng mày nhìn anh: "Bị người ta đánh một trận, tôi lại còn trẻ ra à?"

Bành Dã nói: "Cô có thể nghĩ như vậy".

Trình Ca nhìn xung quanh, thấ p giọng lẫm bẩm: "O hay, ở đây ngay cả gương cũng không có".

Cô đột nhiên quỳ thẳng lên, còn Bành Dã đúng lúc này cũng quay lại nhìn cô, hai người suýt nữa đập mặt vào nhau.

Râ t yên tĩnh.

Trình Ca không động đậy, nhìn bóng chính mình trong đô ng tử đen láy của anh. Chóp mũi hai người gâ n như chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện.

Bành Dã cực kỳ bình tĩnh đứng bên giường, để mặc cô và anh duy trì khoảng cách như vậy.

Một lát sau Trình Ca ngô i xuố ng giường. Cô nhìn thấ y gương mặt của chính mình trong mắ t anh, ngọn lửa giận trong lòng bắ t đâ u bố c lên.

"Hừ, dám đánh vào mặt tôi. Lâ n sau để tôi gặp được...".

Trình Ca nghiế n răng suy nghĩ một lát, lại nói: "Tôi không muố n để mọi người thấ y bộ dạng chật vật của tôi, vậy mà anh lại kéo mũ tôi xuố ng, đám Thập Lục đề u nhìn thấ y tôi bị người ta đánh thể thảm thể nào".

Bành Dã nói: "Bọn họ rấ t hiế m khi nhìn thấ y phụ nữ, cho nên bấ t kể cô thể nào cũng vẫn đẹp, trong lòng bọn họ cô luôn luôn xinh đẹp".

Trình Ca: "Anh rấ t biế t cách an ủi người khác. Cảm ơn anh". Bành Dã câ m bông băng và cô n sát trùng, nói với Trình

Ca: "Cởi áo ra".

Nghe anh nói vậy, lông mày Trình Ca đang nhíu chặt vì đau đớn và tức giận chợt giãn ra. Cô tìm niê m vui cho khuây khỏa, cởi chiế cáo lông vũ ra, nói: "Anh là người đàn ông đâ u tiên nói với tôi như vậy".

Bành Dã nhìn cô một cái, ánh mắ t như cảnh cáo cô không được quá đà.

Trình Ca ngắng đâ u lên để anh tiện lau sạch vế t thương trên cổ cô. Đâ u hơi choáng váng vì đau, cô nhìn anh chặ m chặ m, nhìn vào mặ t anh.

Bành Dã hơi khựng lại một chút rô `i mới ngô `i dịch vào gâ `n cô. Anh cúi đâ `u tới gâ `n cổ cô.

Da cô rấ t tră ng, rấ t mịn màng.

Anh nhớ tới lời Mạch Đóa: "Chị â y tră ng lă m, như tuyế t trên đỉnh Thiên Sơn".

Bây giờ cổ cô bị rách mấ y về t, như bình bạch ngọc có mấ y về t nứt.

Bành Dã mím chặt môi, cố gặ ng lau về t máu trên cổ cô thật nhẹ tay, tay anh hơi dao động.

Trình Ca nhỏ giọng hỏi: "Anh run cái gì?"

Bành Dã ngắng đâ`u lên. Cô nâng că`m, buông mặ´t nhìn anh. Bành Dã bình tĩnh nói: "Tôi không run".

Trình Ca cũng nói bình tĩnh: "Anh có run". Bành Dã: "...".

Trình Ca nói: "Anh có run, tôi cảm thấ y vậy".

Bành Dã nói: "Cổ cô đang tê dại, làm sao lại có cảm giác?" Trình Ca nói: "Tôi nói tôi cảm thấ y được".

Bành Dã: "...".

Vài giây sau, Bành Dã nói: "Tôi sợ làm cô đau".

Nụ cười đâ y ẩn ý chậm rãi nở ra trên mặt Trình Ca: "Kỹ thuật không tố t phụ nữ mới đau".

Bành Dã: "...".

Anh nhìn cô cảnh cáo.

Nhưng loại cảnh cáo này không có tác dụng với Trình Ca.

Nụ cười của cô ngày càng rõ hơn.

Dâ n dâ n anh ngửi thấ y mùi thơm trên người Trình Ca. Ra ngoài thời gian dài, trên người cô có mùi băng tuyế t,

còn mùi nước hoa bị gió thổi tan. Sau khi chạy về tự nhiên mùi cơ thể sẽ đậm lên, như là... mùi sữa thơm ngậy...

Mùi cơ thể phụ nữ dường như mang theo mùi hormone.

Bành Dã đột nhiên ý thức được khoảng cách này đã khá nguy hiểm.

Anh lui lại một chút, lại bắ t gặp ánh mặ t bình tĩnh của Trình Ca. Cô vẫn đang nhìn anh.

Bành Dã cảm thấ y cô đã nhìn thấ u tấ t cả.

Anh lau sạch vế t máu trên cổ cô, dùng bông thấ m cô n y tế rửa vế t thương. Cô không kêu đau, chỉ thỉnh thoảng gô ng mình vì bị kích thích.

Thấ y cô rấ t đau, Bành Dã không còn cách nào khác, đành phải thổi vế t thương cho cô.

Trình Ca cảm thấ y hơi lành lạnh, lại hơi nhột.

Anh thổi bên tai cô, buột miệng nói nhỏ: "Đau thì cứ kêu lên".

Trình Ca lại chậm rãi mim cười. Cô ghé sát vào cổ anh, một âm thanh gâ n như rên ri quanh quẩn bên tai anh: "Thê ... anh nhẹ nhàng một chút...".

Toàn thân Bành Dã cứng đờ.

Anh liê c mấ t nhìn Trình Ca, ánh mấ t rấ t nghiêm khấ c. Nhưng cô không hệ sợ anh, từ trước để n nay đề u không sợ.

Ánh nă ng chiê u chiế u vào, trải ánh sáng lên mặt hai người, lấ p loáng, mát lạnh.

Mắ t Trình Ca nhạt màu, những sợi tóc trở nên hư ảo trong ánh nă ng.

Má Bành Dã gâ`n bên môi cô, lông mi anh râ´t dài, sô´ng mũi râ´t cao, môi mím chặt. Cô chọt kích động muô´n cạy miệng anh ra.

Thế là cô đưa tay lên, đấ u ngón tay chạm vào môi anh, hỏi: "Đã có ai nói với anh ră ng đôi môi anh rấ t gợi cảm chưa?"

CHƯƠNG 9: NHẬN BIẾT HƯỚNG BẮC

"Đã có ai nói với anh ră ng đôi môi anh rấ t gợi cảm chưa?" Ngón tay Trình Ca vuố t trên môi anh, nụ cười nhàn nhạt:

"Thì ra không chỉ có tóc anh mê m".

Cô nâng mặt anh lên, ghé sát vào môi anh.

Bành Dã không trố n không tránh, không nói một lời, chỉ hơi mạnh tay hơn.

Trình Ca xuýt xoa vì đau, lập tức buông anh ra. Bành Dã lạnh nhạt trách cô: "Đừng gây sự".

Anh đứng dậy, một tay kéo đâ`u băng gạc trên cổ cô như dă´t dê, một tay câ`m kéo că´t phựt.

Bành Dã cắ t xong, quay đâ u lại mới thấ y mô hôi lạnh đã chảy ròng ròng trên trán Trình Ca.

Đế n lúc này anh mới chợt hiểu được, quá trình vừa rô i cô đề u phải chịu đau, những lời đùa giỡn đó chẳng qua chỉ là phương pháp phân tán sự tập trung của cô.

Anh đột nhiên cảm thấ y mình rấ t đố n mạt.

Nhưng nhìn thấ y về t dao trên tay Trình Ca, anh cảm thấ y mình càng đô n mạt hơn.

Anh hỏi cô về chuyện cô trải qua vào một thời điểm không thích hợp, mà không hề hỏi cô một câu có đau hay không. Đế n tận bây giờ sắ c mặt cô trắ ng bệch, mô hôi chảy ròng ròng.

Bành Dã nói nhỏ: "Xin lỗi".

Trình Ca hơi ngắn ra, nói: "Vừa rô `i anh băng bó không đau".

Bành Dã nói: "Tôi không chỉ xin lỗi vì chuyện vừa rô ì". Trình Ca nói: "Vậy thì càng không câ n thiế t".

Bành Dã không nói gì nữa, ngô ì xuố ng sát trùng vế t thương trên tay cô. Vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh như trước, tay lại run rẩy không khố ng chế được. Ý chí đã không khố ng chế nổi phản xạ bản năng của cơ thể.

Bành Dã thỉnh thoảng nói chuyện với cô, muố n phân tán sự tập trung của cô, nhưng chiều này không có hiệu quả gì.

Cô nghiêm mặt, mím môi, sắ c mặt tái nhợt. Bành Dã biế t cô đau để n mức không có cả tâm tư trò chuyện.

Bôi thuố c xong, Bành Dã băng bó từng ngón tay một cho cô. Trên mặt cô toàn là mô `hôi, gâ `n như kiệt sức.

Bành Dã đỡ cô nă m xuố ng, đấ p chăn cho cô, nói: "Cô ngủ một lát đi. Đế n bữa cơm tôi gọi".

Trình Ca không nói gì, nhă ma t lại như muố n ngủ. Nhưng cô quá đau, căn bản không ngủ được.

Bành Dã vừa đi, cô đã mở mắ t ra, ngơ ngắn nhìn trâ n nhà. Cô muố n hút thuố c lá, bỗng nhiên nghe thấ y phòng bên cạnh có tiế ng nói.

An An hỏi: "Bạn kéo tôi ra đây làm gì? Tôi phải thu dọn hành lý".

Giọng Tiêu Linh câ u khẩn: "An An...".

"Làm sao? Một lát nữa ăn cơm trước khi xuấ t phát, bạn không có mặt mũi đi xuố ng trước một mình à?"

Tiêu Linh: "Tớ muố n xin lỗi Trình Ca. Tớ hỏi bạn làm thế nào cho phải".

Giọng An An dịu hơn một chút, nói: "Thành tâm".

Tiêu Linh nói: "Khi đó chỉ là tớ muố n tự bảo vệ mình. Bây giờ... chị ta bị những người đàn ông đó... cũng rấ t đáng thương".

An An nói: "Chị â y không xảy ra bấ t cứ chuyện gì. Đó là thôn dân ở đây, đề `u là người tố t, họ đã cứu chị â y. Tố i hôm qua bà cụ nói thể là để dọa bạn đừng ra ngoài. Bạn đã hiểu lâ `m người tố t, bỏ mặc chị Trình Ca".

Tiêu Linh nói: "Chị ta đã không xảy ra việc gì thì bạn cũng đừng giận tớ nữa được không? Tớ với bạn không cãi nhau nữa, bình yên vê trường, quên hế t mọi chuyện ở đây nhé!"

Trình Ca nghe hai cô gái nói chuyện với nhau, nhă m mặ t lại.

Lúc này điện thoại đổ chuông. Cô nhớ rõ ràng sáng nay không có tín hiệu.

Trình Ca nén đau đưa tay câ m điện thoại, lại là Phương Nghiên.

Trình Ca muố n từ chố i nhưng ngón tay quấ n băng, bấ m một hố ì lâu mà không có phản ứng, tiế ng chuông vẫn vang â m ĩ.

Phòng bên vẫn còn tiế ng nói của Tiêu Linh.

Trình Ca bấ t giác nhớ tới lúc tát Tiêu Linh một cái, lại nhớ tới tâm tình khao khát tự tay giế t chế t Tiêu Linh khi ở dưới hố tuyế t nhìn Tiêu Linh nhặt bật lửa của cô.

Trong đâ`u cô tự động xuấ t hiện phụ đê` cho những hình ảnh này.

"Trình Ca, dạo này em có cảm thấ y trố ng vă ng không? Có sợ hãi vô cớ không? Có khó chịu muố n đánh người không? Có không khố ng chế được tâm tình của chính mình không? Có muố n tìm kiế m kích thích không? Có muố n làm tình không? Có muố n thương tổn chính mình không? Có muố n tự...".

Âm thanh ma quỷ xuyên vào tai như âm hô`n không tiêu tan.

Trình Ca đột nhiên ném thẳng điện thoại vào tường.

Choang một tiế ng. Điện thoại tự động tắ t phụt, thế giới trở lại yên tĩnh.

Cô nă m xuố ng giường, nhấ m mã t lại, vẻ mặt khôi phục tỉnh táo.

Bành Dã đi xuố ng là `u. Thập Lục nhận chiế c túi trong tay anh, nhìn một cái, kinh hãi kêu lên: "Dùng nhiê `u băng gạc như vậy cơ à?"

Bành Dã nói: "Rấ t nhiê u vế t thương".

Thạch Đâ`u hỏi: "Sao không dùng trứng gà?" "Cô â´y nói không câ`n".

"Nhưng đã luộc rô`i". "Các cậu ăn đi".

"Vẫn nên để lại cho cô â y ăn".

Ni Mã hỏi: "Thấ t Ca, rố t cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai làm?" Bành Dã kể lại một lượt.

Thập Lục nói: "Trình Ca thật dũng cảm".

Bành Dã yên lặng một giây, nói: "Cũng là bị ép buộc".

Ni Mã hỏi: "Vừa rô`i rửa vê´t thương bôi thuô´c, chị Trình Ca có khóc không?"

Bành Dã trả lời: "Không".

Ni Mã nhỏ giọng nói: "Chị â y thật kiên cường". Bành Dã không bình luân.

Vài giây sau anh nói: "Người điên đó rấ t khả nghi".

Thập Lục nói: "Người trong thôn này chúng ta đề `u biế t cả, không nhà nào có người điện... Có người nhặ `m vào Trình Ca thật à? Chẳng lẽ cô ấ y thật sự nhìn thấ y tướng mạo Chô `n Đen?"

"Một lát nữa hỏi cô â´y". Bành Dã nói: "Để cô â´y nghỉ ngơi một lát. Chúng ta mau rời khỏi nơi này, chạy tới Na Để Cương Nhật trước khi trời tô´i".

Thạch Đâ`u nói: "Vậy em sẽ khẩn trương nâ´u cơm".

"Mọi người phải nhớ". Bành Dã nói: "Trên đường đi không thể để cô â´y rời khỏi tâ`m mặ´t chúng ta nữa".

An An xuố ng là `u nhìn thấ y Trình Ca. Trình Ca vẫn ngô `i ở chỗ quen thuộc của mình, đợi mọi người xuố ng đâ `y đủ để ăn cơm. Lâ `n này cô cũng đang hút thuố c lá, bàn tay và ngón tay đề `u quấ n băng như đeo một đôi bao tay trắ ng dày.

Hai ngón tay to đùng kẹp điể u thuố c nhìn rấ t gượng gạo, đố i lập với vẻ mặt lạnh nhạt tỉnh táo của cô, có một sự tương phản rấ t hài hước.

An An nhẹ nhàng cười.

Trình Ca liê c mặ t nhìn tới, không lên tiế ng, hỏi bặ ng ánh mặ t.

An An nói: "Nhìn chị thế này rấ t đáng yêu". Trình Ca lạnh lùng hừ một tiế ng.

An An ngô i xuố ng, định nói gì đó.

"Đừng làm quen". Trình Ca hơi khó chịu, nói: "Đế n điểm dừng chân tiế p theo, bọn họ... bọn chị sẽ bỏ hai đứa lại".

An An chán nản, phát hiện lúc này không thích hợp để trò chuyện.

Tiêu Linh nói với Trình Ca: "Xin lỗi, em không nên bỏ chị lại...".

Trình Ca đưa mắ t sang, lạnh lùng mà bình tĩnh, Tiêu Linh không dám nhìn thẳng.

"Nê u tôi là cô, tôi cũng sẽ chạy. Bảo vệ chính mình là bản năng của con người". Sau làn khói thuố c, mặt Trình Ca rấ t lạnh: "Cô không câ n xin lỗi".

Cô nói như vậy, Tiêu Linh lại thấ p thỏm không yên. Trình Ca nói: "Cô nên xin lỗi vì một việc khác".

Tiêu Linh hiểu ra, đỏ mặt: "Xin lỗi, em không nên lấ y bật lửa của chị".

Trình Ca không nói, quay đâ u đi.

Bành Dã đi vào nhìn thấ y Trình Ca đang hút thuố c lá, ngoài miệng không nói gì nhưng ánh mắ t cấ m đoán đã nói rõ hế t thảy.

Trình Ca cụp mí mắ t, nói nhẹ nhàng: "Đau". Bành Dã không nói được gì nữa.

Cô vẫn lạnh nhạt như mọi ngày, nhưng lại lờ mờ lộ ra một sự tiêu cực và u ám.

Nhấ t thời lời gì cũng không nói ra được.

Ngón tay Trình Ca không tiện câ m đũa, Thạch Đâ u chuẩn bị thìa gỗ cho cô.

Cô câ m thìa gỗ ăn cơm, không được tự nhiên lắ m. Chiế c thìa hình thù kỳ dị, dày mà to nặng, hế t dính cơm lên mép lại để n thức ăn rơi xuố ng bát. Mới ăn được mấ y miế ng, Trình Ca đã hế t kiên nhẫn, nói lấ y lệ đã ăn no rồ i.

Sau bữa cơm trưa muộn thành cơm chiế`u, mọi người chuẩn bị xuấ t phát.

Người thì dọn dẹp tuyế t đọng trên xe, người thì đi qua đi lại chuyển hành lý. Trình Ca đứng bên ngoài hàng rào xem tuyế t.

Ni Mã tranh thủ chạy tới, nói: "Chị Trình Ca, em lót quâ náo lên ghế rô i, lát nữa lên xe chị ngủ đi. Ngủ được sẽ không đau nữa".

Trình Ca nhìn cậu, hỏi: "Nhỡ đâu đau quá không ngủ được thì sao?"

"...". Ni Mã gãi đâ`u: "Đúng thê´, tại sao em không nghĩ tới chuyện này nhi?"

Trình Ca cười nhạt: "Chị đùa em thôi...".

Ni Mã nhoẻn miệng cười, lại thấ y Trình Ca lơ đãng nghịch tuyế t đọng trên hàng rào, căng thẳng nói: "Chị đừng động vào, tuyế t tan sẽ làm ướt băng gạc".

"Ò". Trình Ca thu tay lại.

Thấ y cô không có tinh thấ `n gì, Ni Mã nói: "Chị Trình Ca, chị đừng bực bội. Lâ `n sau mà đụng phải kẻ bắ ´t nạt chị, chúng ta cùng xông lên đánh hặ ´n".

Trình Ca nói: "Tô t".

"May mà chị không xảy ra việc gì, nế u không em...". Ni Mã đỏ bừng mặt, không tìm được từ ngữ thích hợp.

Trình Ca nhìn cậu một lát, nói: "Cảm ơn". Ni Mã càng đỏ mặt hơn, quay đâ `u chạy mâ `t.

Trình Ca lấ y bao thuố c từ trong túi ra, định rút một điể u thuố c hút, nhưng hai tay vướng víu loay hoay mãi không rút ra được. Cô nhíu mày, đang định ném bao thuố c xuố ng đấ t...

"Trình Ca". Bành Dã gọi cô.

Trình Ca ngắng đâ`u lên, suy nghĩ một lát mới quay sang. Bành Dã đứng trên tuyế t cách đó không xa, khẽ nheo mặ t nhìn cô. Ánh sáng trên tuyế t hặ t vào mặt anh.

"Sao?"

"Cô qua đây". "Ò".

Trình Ca nhét bao thuố c vào trong túi, đạp tuyế t đi để n chỗ anh.

Thấ y cô đã để n gầ n, Bành Dã xoay người đi vào vùng tuyế t phủ.

Trình Ca im lặng đi theo anh. Bàn chân giễm lên tuyế t dày kêu kèn kẹt, sột soạt, rấ t dễ nghe.

Trình Ca hít một hơi thật sâu, không khí trên đô ng tuyế t mang mùi hương mát lạnh.

Bành Dã đi được một hô`i, để n lúc rời xa trạm dừng chân và đám người, anh quay lại đứng đợi cô.

Anh dẫn cô đi tới giữa đô `ng tuyế ´t rộng rãi, trời xanh, tuyế ´t trắ ´ng, nă ´ng đẹp.

Cô đi tới trước mặt anh, nheo mắ t ngắng đâ u nhìn anh. Anh đứng giữa ánh tuyế t hắ t tới từ khắ p núi đô i, khuôn mặt rõ nét mà trong trẻo.

Bành Dã nói: "Tôi dạy cô mấ y phương pháp nhận Bắ c". Trình Ca hỏi: "Gì cơ?"

Bành Dã nói: "Nhận biế t hướng Bắ c".

Trình Ca: "À".

Bành Dã nhìn cô một lát.

Lông tơ trắ ng mê m ai trên chiế c mũ lông vũ bay trên má cô.

Ánh tuyế t khiế n mặt cô nhìn tră ng hơn, sáng long lanh, trong suố t như hòa vào ánh sáng.

Nhưng cô hơi lơ đãng, hờ hững, nói chuyện cũng không hào hứng gì.

Bành Dã hỏi: "Cô biế t những gì rô i?"

Trình Ca đáp: "Chòm sao Bă c Đầu và chòm sao Nam Thập Tự".

Bành Dã hỏi: "Còn gì nữa?"

Trình Ca đáp: "Phía lá cây thưa thớt là hướng Bắ c, phía vòng tuổi lõi cây dày hơn là hướng Bắ c".

Cô đáp lạnh nhạt.

Khóe môi Bành Dã cong lên rấ t khẽ: "Trong sách giáo khoa tiểu học".

Trình Ca liế c anh, nhìn anh một thoáng, cho ră ng anh đang giễu cot.

Cô chậm rãi hít một hơi không khí mát lạnh, nói: "Sườn núi tuyế tan nhanh hơn là hướng Nam, mé rừng cây rậm rạp là hướng Nam...".

Hai tay Bành Dã đút túi quâ `n, cúi đâ `u bước trên tuyê ´t. Anh vô thức đi vòng quanh Trình Ca, giẫm tuyê ´t đọng quanh cô trở nên bă `ng phẳng.

Trình Ca liệt kê xong, nói: "Đây là Bắ c bán câ u, Nam bán câ u ngược lại".

Bành Dã dừng chân, quay lại nhìn cô: "Bây giờ nói với tôi hướng nào là hướng Bắ c?".

Trình Ca nghẹn lời. Những phương pháp cô nói vừa rô i đề u không thể dùng được. Tay cô vừa động, Bành Dã đã lên tiế ng ngăn cấ m: "Không được xem điện thoại".

Trình Ca nhìn vê phía mặt trời, dường như là hướng Tây.

Cô hấ t că m sang phải: "Bên kia".

Bành Dã hỏi: "Bên nào?"

Trình Ca lại giơ tay lên chỉ sang bên phải mình: "Phía này là phương Bắ c".

Cách cô mấ y bước, Bành Dã nheo mặ t nhìn cô. Trình Ca hỏi: "Đúng không?"

Bành Dã bước tới một bước, rút một tay ra khỏi túi, nhẹ nhàng nă m cổ tay đang giơ lên của cô, đẩy về phía sau 45 độ: "Đây là hướng bắ c. Hướng vừa rô i cô chỉ là Tây Bắ c".

Trình Ca nhìn tay mình, lại nhìn anh: "Làm sao anh biế t?" Cô đã bắ t đâ u tập trung tinh thâ n.

Bành Dã nói: "Tưởng tượng có một mặt đô ng hô chỉ giờ địa phương, chẳng hạn như 10 giờ sáng, kim giờ chỉ vào số (

Nế u cô ở Bắ c bán câ u, xoay đô ng hô cho kim giờ chỉ về phía mặt trời. Đường phân giác của góc giữa kim giờ và 12 giờ sẽ chỉ về hướng Nam. Nhưng tại Nam bán câ u thì phải xoay

hướng 12 giờ về phía mặt trời, đường phân giác góc 12 giờ và kim giờ sẽ chỉ về hướng Bắ c".

Trình Ca mím môi, chăm chú suy nghĩ.

Bây giờ cô đang ở Bắ c bán câ u. Giả sử cô có một chiế c đô ng hô để nă m trên mặt đấ t. Nế u bây giờ là 10 giờ sáng, xoay đô ng hô cho kim giờ chỉ về phía mặt trời, phân giác giữa 10 giờ và 12 giờ là 11 giờ. Hướng 11 giờ của đô ng hô sẽ chỉ về hướng Nam. Ngược lại phía Nam chính là phía Bắ c.

Cô đã hiểu được, bấ t giác khẽ cong khóe môi. Bành Dã nói: "Cô thử xem".

Trình Ca nhìn đô ng hô, bây giờ là đúng 3 giờ chiế u.

Trình Ca suy nghĩ một lát, chủ động hỏi: "Nhưng nế u điện thoại di động hế t pin, cũng không mang đô ng hô , không biế t thời gian chính xác?"

"Một lát nữa tôi dạy cô sau". Bành Dã nói: "Cứ thử cái này trước đã".

Trình Ca quay vê phía mặt trời, tưởng tượng mình đứng chính giữa một mặt đô ng hô . Hướng mặt trời là 3 giờ, hướng 12 giờ là bên trái cô.

Chia đôi góc này ra, đường phân giác là 45 độ phía trước bên trái, hướng 1 rưỡi là hướng Nam. Cho nên phía sau bên phải là...

Dường như hế t thảy đề u là vô tình, gió bắ t đâ u nổi trên mặt tuyế t, trong khe núi, còn cô thì nở nụ cười.

Cô cười thật tươi, quay lại, giơ tay lên chỉ: "Phía Bắ c!".

Bành Dã đứng ở phía Bắ c, trước mặt cô. Mã t anh nhìn mặt cô, trâ m lặng, đen láy.

Cô đang cười, sợi tóc bay bay, tay giơ lên trước mặ t anh.

Thế giới rấ t yên tĩnh, nghe thấ y tiế ng ánh mặt trời chiế u xuố ng tuyế t đọng.

Anh nhìn thấ y, khi đó gió đang thổi khặ p núi đô i chợt dừng lại vì cô.

Gió xoáy tròn trên tuyế t, thổi tung mái tóc Trình Ca. Cô cười nhìn anh, hỏi: "Đúng không?"

Ngón tay quấ n băng của cô gạt lông tơ từ vành mũ vương trên má.

Bành Dã không trả lời, nhìn cô, mặ t rấ t sâu, như một cái giế ng.

Nụ cười của Trình Ca nhạt dâ n. Cô hỏi: "Không đúng à?"

Cô quay lại nhìn mặt trời, suy nghĩ một lát rô i quay lại nhìn anh: "Là hướng này mà".

Bành Dã xoay người đi về phía trạm dừng chân, lấ y thuố c trong túi ra hút. Cách làn khói xám, mặ t anh phản xạ ánh tuyế t.

Trình Ca lấ y điện thoại từ trong túi ra, đấ u ngón tay lộ ra ngoài băng gạc chạm vào trên màn hình, mở la bàn ra.

Hướng Bắ c. Đúng rô i.

"Phương pháp này rấ t chuẩn". Trình Ca nói sau lưng Bành Dã.

Bành Dã đi rấ t nhanh, Trình Ca chạy mấ y bước không đuổi kịp, nhíu mày hừ một tiế ng: "Anh vội đi vệ sinh à?"

""

Bước chân Bành Dã chậm lại.

Trình Ca theo kịp, hỏi: "Nế u không biế t giờ địa phương làm thế nào?"

Bành Dã hơi cúi đâ u nhìn cô một cái: "Cái gì làm thế nào?" Trình Ca nói: "Nhận Bắ c ấ y".

Bành Dã nhấ t thời không trả lời. Trình Ca nói: "Nhận biế t hướng Bắ c". Bành Dã: "...".

Anh hơi lơ đãng, Trình Ca chán nản: "Phương pháp này phải biế t được giờ địa phương, nế u không có thời gian gâ n đúng thì nhận biế t hướng Bắ c thế nào?"

Bành Dã nói: "Tìm người hỏi giờ". Trình Ca: "...".

Trình Ca: "Nế u xung quanh không có người? Như tôi hôm nay thì sao?"

Bành Dã dừng chân, quay lại nhìn cô một cái, nói: "Cô đứng yên ở đây".

Có gió thổi tới, Trình Ca ngửi thấ y mùi khói thuố c của anh, đậm mà gấ t. Cô lại thấ y thèm thuố c.

Bành Dã đi ra vài bước, hỏi: "Nhìn thấ y bóng cô không?" Trình Ca nói: "Nhìn thấ y".

Mặt trời chiế u xuố ng người cô, in bóng cô xuố ng mặt tuyế t.

Bành Dã đi tới chỗ đâ`u cái bóng cô, ngô`i xuô´ng dùng ngón tay chọc một lỗ không lớn không nhỏ xuô´ng lớp tuyế´t đỉnh đâ`u cái bóng.

"Đánh dâ u".

Anh nói, nghe thấ y tiế ng sột soạt liề n ngắng đã u lên nhìn. Trình Ca cúi đã u loay hoay với bao thuố c, mười ngón tay vụng về mãi không rút thuố c ra được. Khuôn mặt lạnh lùng và đôi tay vụng về nhìn rấ t buô n cười.

Bành Dã vươn tay ra: "Đưa cho tôi".

Trình Ca vừa định bước tới, thân thể nghiêng vê phía trước rô i lại đứng thẳng lên, cau mày nói: "Anh vừa dặn tôi đứng yên ở đây mà".

Bành Dã: "...".

Anh đứng dậy đi tới chỗ Trình Ca, lấ y bật lửa và bao thuố c từ tay cô, rút ra một điể u thuố c, không nhịn được nhìn một lát. Thuố c của phụ nữ, điể u thuố c rấ t nhỏ.

Trong lúc anh đang quan sát, Trình Ca rút mấ t điể u thuố c đang hút dở kẹp giữa hai ngón tay anh.

Ánh mấ t Bành Dã đưa theo, nhìn thấ y Trình Ca ngậm điể u thuố c của anh lên môi, hút một hơi rô i ngước mấ t nhìn anh.

Màu mắ t cô rấ t nhạt, hình dạng mặ t cô giố ng như cánh hoa đào, đuôi mặ t sắ c lạnh như mặ t cáo con.

Thuố c quá nặng, cô khẽ ho mấ y tiế ng, phun khói thuố c ra.

Khói thuố c mờ mịt trước mặt hai người.

"Cảm ơn". Cô trả thuố c lại cho Bành Dã, hai ngón tay giơ điể u thuố c lên bên miệng Bành Dã, đầ u lọc quay về phía miệng anh.

Bành Dã cúi đâ`u nhìn cô, ánh mặ t hơi lành lạnh. Trình Ca nói: "Há mô`m ra".

Bành Dã không nhịn được nữa, cau mày nói: "Cô làm gì...".

Cô nhét điể u thuố c vào miệng anh, lại câ m lấ y bao thuố c của mình và điể u thuố c anh vừa rút ra giúp cô.

Bành Dã ngậm điể u thuố c, đã u lọc còn có mùi son môi của cô thoang thoảng.

Ánh mặ t anh dùng trên mặt cô, hơi cúi xuố ng, miệng khẽ mở ra, điể u thuố c rơi xuố ng tuyế t rô i nhanh chóng tặ t ngâ m.

Trình Ca nhìn anh, không nói gì.

Bành Dã cũng nhìn cô, không lên tiế ng.

Vài giây sau, Bành Dã xoay người, lại lấ y một điể u thuố c, bật lửa lên.

"Bành Dã". Trình Ca gọi anh. "Sao?" Anh quay lại.

Trình Ca nói: "Xin tí lửa".

Anh giữ nguyên tư thế cúi đâ u che lửa.

Tay cô vòng ra sau cổ anh, vít gáy anh. Cô kiễng chân, nghiêng đâ`u ghé sát vào môi anh.

Điể u thuố c của cô và của anh chạm nhau ở trên ngọn lửa đỏ, điên cuố ng bùng cháy. Cô rít vào, ánh lửa sáng lên, điể u thuố c cháy một đoạn như thiêu thân quên mình lao vào ngọn lửa.

Cô buông anh ra, thôi kiễng chân, nói có tình có lý: "Đừng lãng phí".

Ánh mă t Bành Dã nhìn cô vừa tố i vừa trĩu nặng. Trình Ca nheo mặ t lại, hỏi: "Nhìn cái gì?"

Bành Dã mím miệng, liê m răng nhẫn nhịn. Nhớ lại là n trước nói với cô "Còn như vậy nữa, tôi sẽ không khách sáo", sau đó cô nói, ánh mắ t thoáng lạnh đi: "Bành Dã, sau này anh đừng rơi vào tay tôi".

Anh biế t rấ t rõ lúc này cô hoàn toàn không muố n hỏi anh "nhìn cái gì", cô chỉ đơn thuấ n đang khiêu khích.

Anh đột nhiên phát hiện không thể đấ u với cô theo cách cũ nữa. Anh càng hung hãn cô càng bật lại, anh càng lạnh lùng cô càng ương ngạnh.

Bành Dã nhìn cô một lát, lạnh nhạt cười cười, xoay người đi. Lâ n này để n phiên Trình Ca bị động.

Cô hỏi sau lưng anh: "Anh cười cái gì?"

Bành Dã không đáp, giọng nói đâ y sức hút: "Tại nơi hoang dã, dùng gậy hoặc cành cây thẳng că m vuông góc xuố ng đấ t, đánh dấ u ở đỉnh bóng gậy".

Trình Ca hỏi: "Vừa rô i anh cười cái gì?"

Anh bỏ ngoài tai, bước để n chỗ đâ ù cái bóng của Trình Ca. Anh quay lại nhìn vẻ cau có muố n phân cao thấ p của cô, lâ n này thật sự cảm thấ y buô n cười, thế là lại cười, nói: "Sau khi đánh dấ u đi làm việc khác hoặc đứng đợi gâ n đó... Cô nhìn tôi làm gì? Trên mặt tôi không có ký hiệu, nhìn dưới đấ t kia kìa".

Bành Dã chỉ ký hiệu dưới chân. Trình Ca: "...".

Bành Dã nói: "Khoảng một tiế ng, sai lệch một chút cũng không sao".

Trình Ca không biế t anh cười cái gì, lạnh lùng nhìn bóng mình dưới tuyế t, nhanh chóng ngặ t lời: "Bóng gậy sẽ di động bởi vì mặt trời chuyển động".

Bành Dã lại cười.

Anh chọc một lỗ khác xuố ng tuyế t làm ký hiệu: "Giả thiế t sau một thời gian, đỉnh bóng chạy để n chỗ này".

Ngón tay anh vẽ đoạn thẳng nổ i hai ký hiệu: "Mặt trời di chuyển từ Đông sang Tây, bóng sẽ di chuyển từ Tây sang Đông. Đoạn này chỉ hướng Tây Đông".

Trình Ca suy tư một hô i lâu, gật đâ u: "Hiểu rô i".

"Đi thôi". Bành Dã đứng dậy, lau nước tuyế t trên tay. Trình Ca hỏi: "Nế u là buổi tố i?"

Bành Dã nói: "Ánh trăng cũng có hiệu quả như vậy".

Trình Ca hỏi: "Ban đêm mây che mặt trăng, ban ngày trời mưa?"

Bành Dã nói: "Phía rễ cây có tổ kiế n là Nam, mặt tảng đá có rêu là Bắ c, phía vỏ cây xù xì là...".

Đợi anh nói xong, Trình Ca bấ t chợt hỏi: "Tại sao anh biế t nhiề u như vậy?"

Bành Dã đáp: "Đọc nhiê `u sách".

Trình Ca hỏi: "Sách gì mà thú vị thế ? Giới thiệu cho tôi đọc thử đi".

Bành Dã quay lại nhìn cô một cái, không nói gì. Trình Ca cũng không hỏi tiế p.

Vê để n chỗ mọi người, lúc chuẩn bị lên xe, Thập Lục khoác vai Bành Dã kéo sang một bên, cười gian xảo: "Thấ t Ca, cảm giác thế nào?"

Bành Dã nhìn hặ n: "Cái gì thể nào?"

Thập Lục đấ m mạnh vào cánh tay Bành Dã, nói bấ t mãn: "Em nhìn thấ y hế t rô ì".

Bành Dã hỏi: "Nhìn thấ y cái gì?"

Thập Lục trả lời: "Nhìn thấ y Trình Ca hôn anh". Bành Dã: "...".

Bành Dã hấ t cánh tay Thập Lục ra: "Cậu nhìn nhâ m rô i".

Thập Lục nhún vai, quay lại nhìn An An và Tiêu Linh với gương mặt nặng nê `đang ngô `i trên chiế ´c xe của Trình Ca được kéo theo phía sau.

Bành Dã trèo lên xe, một thứ gì đó bay để n chỗ anh. Anh đưa tay bắ t lấ y, là một bao thuố c Ngọc Khê.

Trình Ca dựa vào cửa kính xe, nói: "Vừa hút một hơi thuố c của anh, trả anh".

"Không câ`n". Bành Dã trả bao thuô´c cho Trình Ca.

Trình Ca nhíu mày, định nói "Loại thuố c rẻ tiê `n đó mà anh cũng hút được", nhưng suy nghĩ một lát lại thôi, ném cho anh lâ `n nữa: "Tôi không hút loại thuố c này".

Bành Dã không trả lại nữa, làm như vậy không có ý nghĩa gì.

Anh hỏi: "Không hút mà còn mua?" Trình Ca nói: "Tôi nhìn nhâ`m".

Bành Dã: "...".

Bành Dã mở bao thuố c ra, rút một điể u ngậm lên miệng, câ m bât lửa.

Trình Ca đàng hoàng nhìn anh bă `ng ánh mặ ´t tán thưởng, đế ´n tận lúc chiế ´c bật lửa màu đỏ quen thuộc của cô xuấ ´t hiện trong tay anh, đế ´n tận lúc nghe thấ ´y tiế ´ng lách cách quen thuộc.

Trình Ca mở to mặ t.

Bành Dã châm thuố c, vẫn bình chân như vại. Anh hút một hơi, phun khói thuố c ra rồ i mới đưa tay về phía cô: "Bật lửa của cô".

Trình Ca giật lấ y bật lửa: "Đế n tay anh từ bao giờ?" Bành Dã nheo mặ t nhìn cô: "Làm sao? Tát tôi một cái à?"

Anh chỉ chỉ má mình.

Trình Ca lạnh mặt mím môi. Hôm nay anh không bình thường lắ m, cử chỉ nói năng cũng không giố ng mọi ngày. Anh bị linh dương Tây Tạng đá trúng đâ ù à?

Bành Dã nhìn vẻ mặt cô, cảm thấ y buô n cười nhưng lại không cười. Anh đặt tay lên cửa số xe, nhẹ nhàng búng tàn thuố c một cái.

Ngọc Khê, đã rấ t lâu anh không hút loại này, không còn quen như trước nữa.

Nhiê`u năm đã qua, cuộc số ng của anh, kể cả con người anh cũng đã trở nên thô kệch.

À mà, JK là cái quái gì?

Không thể là JK Rowling được. Anh khẽ cười trào phúng.

Đi mười mấ y cây số , tuyế t hoàn toàn biế n mấ t, cỏ cũng càng ngày càng thưa thớt, trên đường toàn là băng mỏng lấ p lánh.

Trong xe không có ai nói chuyện, rấ t yên tĩnh. Ni Mã ngô i trên ghế phụ lái, cho ră ng tâm trạng Trình Ca không tố t nên quay đâ u lại kiế m chuyện làm quà.

"Chị Trình Ca, chị xem bên ngoài...". Bành Dã liế c mặ t một cái.

Ni Mã ngậm miệng lại, thò đâ u ra nhìn. Trình Ca đã ngủ, cau mày, nhấ m mấ t, nghiêng đâ u dựa vào cửa kính xe.

Ni Mã lùi vê chỗ ngô i.

Thạch Đâ`u lái xe, nói: "Cô nàng Trình Ca này được lǎ m, có thể chịu được gian khổ".

Bành Dã nói: "Đế n phía trước vòng qua Tứ Phong Trại". Thạch Đâ `u hỏi: "Có việc à?"

Bành Dã dừng một lát, nói nhỏ: "Trưa nay cô â´y gâ`n như không ăn gì".

Thạch Đâ`u sò sò ví tiê`n: "Câ`n mua đô` ăn à?"

Bành Dã nói: "Cái thìa cậu làm không khác gì cái chày, dùng thế nào được?"

Ni Mã gật đâ u phụ họa: "Em nhìn mà cũng thấ y khó chịu.

Chị Trình Ca dễ tính nên mới không ném bát đấ y".

Thạch Đâ`u că´n răng: "Mua mua mua".

Xe dừng lại, Trình Ca dụi mấ t hỏi: "Đã đế n rô ì à?" Bành Dã nói: "Đi qua một làng trại, mua ít đô ` ăn". Trình Ca lại nghiêng đâ `u ngủ tiế p.

Bành Dã dặn Thập Lục đi tìm món phụ tùng bị hỏng thay cho xe của Trình Ca, lại vô tình nhìn thấ y phía trước có một hàng rong bán đô thủ công mỹ nghệ. Anh nheo mắ t nhìn một lát, trên tấ m vải đỏ dường như bày rấ t nhiệ u thìa gỗ làm thủ công.

Trình Ca đang ngủ chợt gục đâ`u một cái, đâ`u đụng vào cửa kính tỉnh lại. Cô xuô´ng xe hóng gió lạnh, hút điê´u thuô´c.

Thạch Đâ`u và Ni Mã mua đô` tại cửa hàng tạp hóa cách đó không xa, quay lại gọi to khiê´n cả con phô´ nghe thâ´y: "Stampa, bánh lúa mạch, mì viên, phô mai, thịt khô, bánh nướng, quẩy...".

Trình Ca nhìn không nói gì, thâ m nghĩ hai người này động kinh hay sao mà mua nhiê u như vậy, làm trò cười chặ c, lại nghe thấ y Thạch Đâ u nói tiế p...

"Váng sữa, pho mát... Trình Ca, cô muố năn món nào?" Trình Ca chưng hửng, ra là mình tưởng bở.

Thạch Đâ`u kêu: "Không nghe rõ thì tôi nhặ c lại một lâ n nhé!"

Trình Ca đau đâ`u, ôm trán kêu lên: "Bánh nướng". "Cái gì? Trình Ca, cô nói gì cơ?"

Trình Ca tức muố n nổ phổi: "Bánh nướng!"

Tiế ng hét to của cô khiế n tấ t cả mọi người đi lại lác đác trên đường nhỏ đề u quay lại nhìn.

Ngay lập tức ánh mặ t Trình Ca chuyển thành lạnh ngặ t.

Có chín người trên đường quay lại nhìn cô, nhưng cô lập tức phát hiện "gã điên" muố n giế t cô trên đô `ng tuyế t.

Cô bóp nát điể u thuố c rô i chạy nhanh vê phía hặ n.

"Gã điên" đang ăn mì ở một quán ăn ven đường, nhận ra cô liê n quăng đũa chạy như bay, phi lên xe mô tô, vặn ga vọt vê phía trước.

Trình Ca quát to: "Là hă n!"

Bành Dã quay lại, thấ y một người đàn ông đội mũ bảo hiểm lái chiế c xe motor lao về phía mình. Người qua đường và chủ quán ăn vừa kêu lên kinh hãi vừa né tránh. Bành Dã đứng ở chính giữa đường,

mă´t đen như mực, chăm chú nhìn chiế´c motor đang lao tới rấ´t nhanh, nhét chiế´c thìa gỗ vừa mua vào trong tay áo.

Chiế c xe motor càng lúc càng gâ n, càng lúc càng nhanh.

Gã đàn ông lái xe hùng hổ vít ga, điên cuô ng tăng tố c.

Bành Dã đứng giữa giao lộ, ánh mắ t tỉnh táo pha lẫn một chút ngang tàng.

Chiế c xe motor lao tới như bay, người đi đường hét lên kinh hãi.

Bành Dã phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh ra, tóm được bàn tay và vai "gã điên", đạp lên chỗ để chân lấ y đà nhảy lên.

Bành Dã nhảy lên xe, vặn tay rấ t mạnh, chiế c xe lập tức chậm lại. Anh tóm vai "gã điên" rố i giật mạnh làm hấ n trật khớp vai.

Chiế c xe motor đổ râ m xuố ng đấ t, xe và người cùng lăn trên mặt đường, tiế ng ma sát chói tai át mấ t tiế ng kêu thảm thiế t của "gã điên".

Bành Dã đạp chân lên sườn xe motor nhảy ra khỏi xe, chạy vài bước theo quán tính rô i mới quay lại.

Thạch Đâ`u và Ni Mã nhanh chóng chạy tới khô ng chế "gã điên".

Ni Mã tức giận định đánh hặ n: "Chính là mày suýt nữa đã cặ t đứt cổ chị Trình Ca".

Gã điên kêu lên: "Các anh nhâ m người rô i!" Mấ y người giả ng co hỗn loan.

"Mười bảy lâ n". Trình Ca nói.

Gã điên ngẳng đâ u lên, Ni Mã tránh sang một bên, hai mắ t Trình Ca chuyển sang màu đỏ khát máu: "Mười bảy lâ n".

Nhìn thấ y Trình Ca, gã điên lại cực kỳ hoảng sợ, thậm chí còn nhũn cả người ra.

Trình Ca nhìn hặ n chòng chọc, đưa tay lên cặ n băng quấ n quanh bàn tay rô i giật mạnh đứt tung.

Cô cởi bỏ băng gạc quấ n quanh bàn tay: "Mày tát tao mười bảy cái, đá tao chín phát, đâm tao một nhát dao. Tao để m kỹ lắ m".

Trình Ca tóm că`m hă´n, nói: "Mày cô´ mà chịu đựng nhé". Trên tay Trình Ca toàn là vê´t thương.

Ni Mã nhìn cũng thấ y đau thay cho cô: "Chị Trình Ca, thế được rô `i. Đánh hặ n thì vế t thương của chị cũng rách ra mấ t!"

Trình Ca như không nghe thấ y, hùng hổ vung tay đánh tới... Không có âm thanh nào vang lên.

Bành Dã nă m chặt cổ tay cô. Trình Ca nhìn anh, ngực phập phô ng.

Bành Dã lại băng bó tay cho cô. Trình Ca vùng vẫy mà không thoát được. Cô cào rách da tay Bành Dã mà anh cũng không buông tay. Anh nhanh chóng băng bó xong, buộc đâ `u băng gạc lại rô `i đột nhiên ngô `i xuô ´ng trước mặt cô.

Trình Ca chưa kịp hiểu có chuyện gì đã bị anh tháo mấ t một chiế c giâ `y.

Anh đứng dậy, đặt chiế c giâ y vào tay cô, nói: "Dùng cái này".

Trình Ca ngẳng đâ `u lên nhìn. Anh nhìn người đi đường đừng xem xung quanh và con ngõ sâu phía sau, cuố i cùng nói với Thạch Đâ `u: "Kéo hă ´n vào trong ngõ kia".

CHƯƠNG 10: NGƯỜI CÙNG ĐƯỜNG

Gã điên bị Trình Ca đánh cho mặt mũi bâ m dập, sưng vù như mặt lợn.

Lúc đâ`u hă´n còn già mô`m cãi bướng, sau đó Trình Ca định khía vài nhát dao lên cổ hă´n, hă´n lập tức chịu thua, khóc nức nở: "Không được làm vậy! Các người làm vậy là ngược đãi tù nhân, ngược đãi tù nhân!"

Trình Ca còn tưởng hấ n là một kẻ ương ngạnh, không ngờ hấ n lại mở miệng kêu lên như vậy, nhấ t thời á khẩu không biế t nói gì.

Trình Ca nói: "Tao không phải nhân viên công tác ở đây".

Gã điên ôm lấ y chân Ni Mã, gào lên: "Chức trách của các người! Cứu tôi!"

Ni Mã nói: "Tôi cũng sợ bị đánh".

Gã điên kêu rên với Trình Ca: "Lâ`n trước cô đã bẻ gãy một ngón tay tôi, hôm nay còn ngược đãi tôi, không công bă`ng!"

Trình Ca suýt nữa bị hă n làm bật cười: "Lâ n trước mày muố n giế t tao, vậy hôm nay tao sẽ giế t mày".

"Đừng!" Gã điên kêu thê thảm hơn: "Thực ra tôi và cô không thù không oán, chẳng qua nghe người ta sai khiế n kiế m ít tiế n. Nế u biế t con mụ này khó đố i phó như vậy, còn lâu bố mày mới...".

Chiế c giâ y trên tay Trình Ca đập bố p vào trán hặ n: "Mày chửi ai là con mụ?"

Gã điên chưa kịp phản ứng lại bố p một cái nữa: "Mày xưng bố với ai?"

"Cô là bố, cô là ông nội!" Gã điên la hét: "Tôi là con trai, là cháu trai, chắ t chút chít đề u là tôi... Ông nội đã vả cháu đủ mười bảy cái rô i, hai cái vừa rô i coi như khuyế n mại được không? Ông nội thả cháu đi được không?"

"Mày thử lảm nhảm tiế p xem nào...". Trình Ca giơ tay lên.

Gã điên kêu lên: "Không phải tôi muố n giế t cô, tôi chỉ là một sát thủ chuyên nghiệp!"

Sát... thủ... chuyên... nghiệp... Lông mày Trình Ca giật giật.

Cô vặn că m gã điên: "Ai là người thuê mày?"

Gã điên: "Cô không được ép tôi, tôi có đạo đức nghê `nghiệp". Trình Ca đứng dậy: "Còn bảy phát đá nữa".

Gã điên kêu: "Vương Bát(1)!"

"Mày chửi ai đấ y?" Trình Ca sút mạnh một phát.

Gã điên ôm bụng, mặt đỏ bừng: "Tôi nói là nhận tiê `n của Vương Bát. Hặ n họ Vương, là con thứ tám trong nhà nên gọi là Vương Bát, bà cô ạ...".

Trình Ca: "...".

Bành Dã kéo Trình Ca ra bên cạnh, nói với cô những nghi ngờ của mình, sau đó nói: "Hôm đó ở quán trọ có thể cô đã nhìn thấ y Chô `n Đen".

Trình Ca hỏi: "Cho nên hă n sai người đuổi giế t tôi?"

Bành Dã trả lời: "Đúng. Hôm đó có lẽ cô đã gặp một kẻ khả nghi".

Trình Ca không câ`n nghĩ: "Có một người đàn ông". Bành Dã hỏi: "Trông như thế nào?"

"Hă´n mặc áo khoác gió rấ´t rộng, không nhìn ra thân hình thế´ nào. Người rấ´t cao, đeo khẩu trang và kính đen bảo hộ, rấ´t kín đáo không thấ´y rõ mặt mũi". Trình Ca nói: "Cũng chỉ có một giây thôi".

Bành Dã hỏi: "Một giây?"

Trình Ca nói: "Hǎ n đế n sau lưng tôi vỗ vai tôi, tôi quay lại, hǎ nói hǎ n nhận nhâ m người".

Bành Dã nói: "Hă n nhâ m cô với Kê Vân".

Trình Ca suy nghĩ một lát, hỏi: "Anh khẳng định chính là Chô`n Đen à? Biế t đâu chỉ là sát thủ hắ n phái đi thì sao?"

Bành Dã nói: "Trước khi chế t Kế Vân không phản kháng, hung thủ là người hặ n rấ t quen thuộc và tin tưởng".

Đang nói lại thấ y Trình Ca xoa xoa tay, Bành Dã liê nhỏi: "Còn đau lă m à?"

Chính Trình Ca cũng không phát hiện mình vừa làm gì. Cô khẽ kêu một tiế ng, cúi đâ u xuố ng nhìn: "Đỡ rô i. Vừa rô i hoạt động gân cố t một chút".

Lúc trước bởi vì trong lòng uấ t ức nên cô vẫn rấ t khó chịu. Bây giờ bắ t được gã điên, đánh hặ n một trận, cô đã hả giận nên cũng thoải mái hơn nhiê u.

Cô suy nghĩ, trong đâ`u đột nhiên hiện lên ánh mặ´t bình tĩnh và lạnh nhạt của Bành Dã lúc đưa chiế´c giâ`y cho cô, rấ´t giố´ng ánh

mă´t khi anh nói "Đi đi, nhớ đừng quá tay" trên đô`ng cỏ hoang vu lâ`n trước.

Trình Ca cười mơ hô`, nhìn Bành Dã, nói: "Chỉ xót chiế c giâ`y thôi".

Cô nói xong nhìn anh, đợi anh lên tiế ng.

Bành Dã lại bị cô nhìn cho nhấ t thời không nói được gì, mấ y giây sau mới hỏi: "Cô nhìn cái gì vậy?"

Trình Ca đáp: "Sao anh lại nghĩ đế n chuyện dùng giâ y nhỉ? Anh đúng là một kẻ tâm địa xấ u xa".

Bành Dã: "Tôi coi như cô đang nói cảm ơn".

Trình Ca cười một tiế ng qua mũi, cúi đâ u nhìn băng gạc quấ n trên tay rô i nhìn bàn tay Bành Dã, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Đột nhiên cô thu lại nụ cười, nói: "Trên tay hắ n có hình xăm".

Bành Dã hỏi: "Cái gì?"

Trình Ca nói: "Trên mu bàn tay Chô`n Đen có hình xăm". "Hình xăm gì?"

"Hình không thấ y rõ lắ m, nhưng có mấ y chữ Hán, trong đó có một chữ 'nữ'... Không phải, 'an', là chữ 'an'. Chẳng lẽ là 'trọn đời bình an' hay gì đó?"

Bành Dã suy nghĩ một lát, cũng không thể tìm được manh mố i gì, hỏi: "Ngoài ra cô và hắ n không có đụng độ nào khác?"

Trình Ca nói: "Không. Sau đó tôi vê `phòng, rô `i anh xông vào phòng tôi...". Cô nhìn Bành Dã đâ `y ẩn ý: "Sau đó nữa, anh lôi tôi từ trong chăn ra".

Bành Dã bình tĩnh nhìn cô một giây, nói: "Bây giờ đang nói chuyện công việc".

Trình Ca như cười như không: "Thì nói đi".

Ánh mă t Bành Dã như cảnh cáo, lại nhìn cô một giây nữa rô i mới chuẩn bị nói tiế p, nhưng anh chỉ mấ p máy môi vì đã quên mấ t vừa rô i mình đình nói gì.

Thạch Đâ`u đi tới, nói: "Thâ´t Ca, gã điên đã khai số´ điện thoại di động của tên Vương Bát đó nhưng không liên lạc được. Gã điên nói hǎ´n cũng không biế´t vì sao không liên lạc được".

Bành Dã nói: "Thă `ng điên này mô `m mép tép nhảy, đâ `u óc nhanh nhạy lă ´m".

Thạch Đâ`u nói: "Đúng thế´. Hặ´n phản ứng nhanh lặ´m, chuyện gì cũng có thể lấ´p liế´m được. Nế´u hặ´n cho chúng ta tin giả, rấ´t có thể chúng ta sẽ sập bẫy".

Trình Ca cười lạnh một tiế ng. Qua việc hặ n giả ngây giả dại lúc định giế t cô trên đô ng tuyế t đã có thể thấ y gã này rấ t gian xảo.

Cô nói: "Cứ để tôi".

Bành Dã cũng nói: "Cứ để tôi".

Hai người đô `ng thanh rô `i đưa mặ t nhìn nhau, dùng ánh mặ t trao đổi với nhau, sau đó đề `u hiểu ý đô ´i phương.

Chỉ có Thạch Đâ`u vẫn ngỡ ngàng như trong sương mù.

Bành Dã và Trình Ca đi để n chỗ gã điên. Gã điên đang thao thao bấ t tuyệt với Ni Mã, thấ y Trình Ca đi tới lập tức biế n sắ c, nghiêng người ngã dựa vào tường rên rỉ.

Bành Dã ngô i xuố ng trước mặt hặ n, hỏi: "Người thuê mày là ai?"

Gã điên: "Tôi có đạo đức nghệ nghiệp, anh có đánh chế t tôi, tôi cũng không thể nói được".

Trình Ca giơ tay lên, gã điên sợ hãi co rúm người: "Cô lại đánh tôi à...".

Trình Ca véo má hă n, nói: "Thật là dày".

Gã điên vênh mặt lên cười: "Làm bă ng da dê đấ y".

Trình Ca không buô`n để ý đế´n những lời nói nhảm của hặ´n, quay sang nhìn Bành Dã một cái.

Bành Dã nói: "Tao không làm khó mày, không hỏi tên thật của kẻ thuê mày. Nhưng hắ n thuê mày bao nhiều tiê n thì có thể nói được chứ?"

Gã điên nói: "Năm ngàn".

Trình Ca lại vung giâ y định đập.

"Là bọn chúng không biế t hàng!" Gã điên ôm đâ `u: "Mục tiêu như cô nhấ 't định phải có giá năm mươi ngàn... không, một trăm ngàn!" Sợ vẫn chưa được an toàn, hặ n lại xun xoe thêm một câu: "Nế 'u biế 't sức sát thương của cô mạnh như vậy, có thuê một triệu tôi cũng phải nghĩ bảy là `n chín lượt mới dám nhận".

Bành Dã sửa lại: "Là năm lâ n bảy lượt".

"Nói nhảm nhí ít thôi". Trình Ca vỗ vỗ mặt hặ n: "Tao ra giá năm mươi ngàn để mày giế t người đã thuê mày giế t tao".

Ni Mã và Thạch Đâ`u trọn tròn mắ t Ni Mã số t ruột nói: "Chị Trình Ca, làm thế là phạm tội đấ y".

Trình Ca liê c Ni Mã: "Chị có bă t em ngô i tù thay đâu".

Ni Mã quay sang câ`u cứu Bành Dã: "Thâ´t Ca, làm vậy là phạm tội đâ´y".

Bành Dã đáp: "Tiê`n của cô â´y, anh đâu quản nổi?"

Ni Mã không câ m được nước mặ t, hôm nay hai người này đề u không bình thường.

Gã điên la p ba p: "Năm... năm mươi ngàn?"

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Năm... năm mươi ngàn". Gã điên vỗ đùi: "Nhận!"

Bành Dã hỏi: "Mày liên lạc với hă n kiểu gì? Số điện thoại vừa rô i không gọi được".

Gã điên biế t đã trúng bẫy nhưng vẫn phản ứng cực nhanh: "Không gọi được tôi trèo đèo lội suố i đi tìm, cái này kêu là săn lùng bă ng sức người. Tôi có lật khắ p Khả Khả Tây Lý cũng phải tìm ra hắ n. Thế ... tiế n đặt cọc...".

Bành Dã rấ t sảng khoái nhìn Trình Ca: "Chúng ta hợp tác rấ t thuận lợi, cô cho hặ n nhiệ `u một chút".

Trình Ca hỏi: "Cho bao nhiêu?"

Bành Dã nói: "Đưa trước cho hǎ n mười ngàn". Gã điên hưng phâ n: "Tố t".

Trình Ca suy nghĩ một lát rô ì ý kiế n với Bành Dã: "Này, dựa vào cái gì mà gã Vương Bát đó giá trị năm mươi ngàn còn tôi chỉ có năm

ngàn?"

Bành Dã nhìn gã điên, vẻ mặt ngán ngẩm như muố n nói "Phụ nữ thật là phiê `n toái".

Gã điên vội nịnh Trình Ca, đúng kiểu lưỡi không xương lắ m đường lắ t léo: "Thực ra năm ngàn đó là chi phí tìm người, còn giế t người phải tính riêng".

Bành Dã hùa theo: "Năm ngàn là chi phí tìm người, vậy hặ n giế t cô không được, chẳng phải sẽ không nhận được phâ n còn lại sao?"

Trình Ca hóp má, cau mày.

Gã điên quan sát sắ c mặt cô, căng thẳng định lên tiế ng hỏi thì Bành Dã lại hỏi trước giúp hắ n: "Cô lại làm sao nữa rô ì?"

Trình Ca nói: "Thôi bỏ đi".

Bành Dã cứng họng: "Cô nói mà không giữ lời à?" Gã điên cũng hỏi: "Đúng vậy, sao lại thôi chứ?"

Trình Ca nói với Bành Dã: "Thă `ng này vừa ăn mấ y đòn đã lộ thân phận rô `i, để ´n lúc xong việc tôi trả tiề `n mà có khi còn bị hă ´n kéo xuô ´ng nước. Bắ ´t được Vương Bát anh có thể lập công, tấ ´t cả lợi lộc anh đề `u giành hế ´t".

Bành Dã nhìn gã điên, ý là tao cũng không hiểu nổi suy nghĩ của người phụ nữ này.

Gã điên gào lên: "Tôi là sát thủ chuyên nghiệp, tôi có đạo đức nghê` nghiệp!"

Trình Ca hừ lạnh một tiế ng: "Mày có vỏ quýt dày, tao có móng tay nhọn".

Gã điên lại nói: "Tôi kính nể nhân cách của cô nên mới tiế t lộ thông tin của người thuê vừa rô i. Đây là sự sùng bái trên phương diện tinh thâ n".

Trình Ca: "Không thể tin được".

"Người với người không tin được nhau sao?" Gã điên số t ruột: "Thế cô nói xem phải làm thế nào?"

Bành Dã bóp că m, làm bộ chăm chú suy nghĩ rấ t lâu, cuố i cùng mới nói: "Có cách rồ i".

"Cách gì?"

Bành Dã nhìn gã điên trước, trả lời: "Không câ n mày phải giế t người, mày bắ t Vương Bát vê đây, hoặc tìm được hặ n rô i liên lạc với cô â y. Cô â y sẽ giải quyế t hặ n".

Anh hấ t că m vê phía Trình Ca.

"Một là mày không câ`n giế t người". Anh quay sang nhìn Trình Ca: "Hai là cô không câ`n lo hặ n thấ t bại phản bội cô hoặc mang phiê n phức tới cho cô".

Trình Ca suy nghĩ một lát: "Cách này có vẻ được đấ y".

Thấ y không câ `n giế ´t người mà vẫn có tiể `n, quá tuyệt, gã điên lập tức đô `ng ý: "Tố ´t! Quyế ´t định thế ´nhé!"

Ni Mã và Thạch Đâ u: "...".

Vừa rô ì gã điên không chịu tiế t lộ gì cả, ngoài biệt hiệu "Vương Bát" không có bấ t cứ thông tin thực chấ t nào, bọn họ cũng không thể tra tấ n ép cung. Bây giờ Bành Dã và Trình Ca dấ t gã điên đi

vòng vèo một hô ì, gã liê nhào hứng vui vẻ chui vào bẫy của hai người.

Gã điên đang rấ t phấ n khởi, Bành Dã nói: "Mày vừa nói chi phí tìm người là năm ngàn đúng không?"

""

Đừng nói người điên, ngay cả Ni Mã và Thạch Đâ`u cũng cứng họng. Tại sao đã chố t năm mươi ngàn mà thoáng cái mấ t một số không rô ì?

Gã điên còn đang lắ p bắ p, Trình Ca đã nói: "Trả trước năm trăm".

Gã điên: "Nhõ đâu cô...".

Trình Ca nói: "Người với người phải tin tưởng nhau chứ". Gã điên: "...".

Trình Ca nói: "Mày tìm được người thì báo tin cho tao, tao trả thêm hai ngàn. Lúc nào tao nhìn thấ y người sẽ trả nố t phâ `n còn lai".

Gã điên đã lỡ mô m nói chi phí tìm người là năm ngàn, bây giờ không có cách nào lật lọng được. Có điề u nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ít nhấ t so với điề u kiện giế t người của Vương Bát, đây vẫn có thể coi là việc nhẹ lương cao.

Gã điên không làm gì được, nói: "Được!"

Bành Dã đứng dậy nói: "Bọn tao chuẩn bị lên đường để n trạm tiế p theo, mày đi theo bọn tao".

"Vì sao?"

Bành Dã: "Đưa mày để n đô `n công an". "Cái gì?" Gã điên suýt nữa thành điên thật.

Bành Dã cau mày: "Mày có biế t nghĩ không đấ y? Tấ t cả mọi người ở đây đề u nhìn thấ y mày bị bắ t, bây giờ thả mày đi là Vương Bát sẽ phát hiện ngay. Hắ n sẽ sinh nghi, không biế t chừng sẽ lấ y mạng mày".

Trình Ca nhìn gã điên: "Anh â´y làm thê´ là muô´n tô´t cho mày".

Gã điên nửa tin nửa ngờ.

Trình Ca nói: "Đế n đô n công an, tao sẽ làm chứng là đánh nhau thông thường, mày chỉ bị tạm giữ một thời gian. Nhưng sau khi ra khỏi đó mày sẽ thành tâm phúc của Vương Bát".

Gã điên rơi vào một cuộc đấ u tranh tư tưởng gian khổ.

Giế t Trình Ca là phi vụ đã u tiên trong cuộc đời sát thủ chuyên nghiệp của hặ n, vố n tưởng giế t một phụ nữ là chuyện rấ t dễ dàng, không ngờ lại khó như vậy.

Ban đâ`u hă´n tự cho mình là thông minh, nghĩ ra cách giả ngây giả ngô để bóp chế t người phụ nữ này, nhưng cô vẫn phản kháng. Hắ n quyề n đấ m cước đá một hô i, cho ră ng cô không còn sức lực nữa, nào ngờ lúc tiế p tục bóp cổ lại bị cô bẻ gãy một ngón tay.

Hă n rút dao ra định că t cổ họng cô, nhưng cô nă m chặt lưỡi dao không buông ra. Hắ n không thành thạo lắ m, cũng không tàn nhẫn bă ng cô, cuố i cùng bị cô cướp được dao, phải chạy trố i chế t.

Bây giờ nhớ tới nụ cười kỳ lạ trên khóc môi cô lúc bàn tay nă m lưỡi dao của cô bắ t đâ u chảy máu, gã điên vẫn cảm thấ y người phụ nữ này rấ t đáng sợ, tuyệt đô i không thể dây vào được. Gã điện suy nghĩ rấ t lâu rô i gật đâ u: "Được!"

Ni Mã bên cạnh khẽ huých vào vai Thạch Đâ`u: "Anh Thạch Đâ`u này?"

Thạch Đâ`u: "Sao?"

Ni Mã: "Thấ t Ca và chị Trình Ca làm thế có phải là đưa người khác vào tròng, lừa người ta ngô i tù không?"

Thạch Đâ`u: "Nhìn có vẻ giố ng đấ y".

Một lát sau Thập Lục cũng về `, đã mua được phụ tùng sửa xe cho Trình Ca.

Đám Bành Dã trói gã điên lại ném lên xe rô i chạy tới Na Để Cương Nhật. Trước sáu giờ tới một thị trấ n nhỏ dưới chân núi.

Đi để n đây, An An và Tiêu Linh chia tay mọi người.

Gã điên bị đưa đế n đô n công an, vì có thái độ hố i cải cộng thêm được người bị hại thông cảm, mà nguyên nhân gây ra chuyện đánh lộn chỉ là giành đô ăn, hă n bị phạt bô i thường Trình Ca năm ngàn tệ tiê n phí chữa bệnh và phí thiệt hại tinh thâ n với bị tạm giam hơn mười ngày.

Nghe thấ y phải bô ì thường năm ngàn tệ, gã điên rấ t xót ruột. Trình Ca chớp chớp mặ t với hặ n, hặ n biế t ý cô là không tính nên mới yên tâm.

Ra khỏi đô`n công an, Bành Dã nói: "Năm ngàn tệ mua thông tin của gã điên để tôi chi".

Trình Ca nói: "Đội các anh đã nghèo lă m rô ì". Bành Dã nói: "Chuyện nào ra chuyện đó".

Trình Ca: "Không câ `n, bây giờ gã điên còn nợ tôi năm trăm tệ tiê `n đặt cọc. Vừa rô `i tôi ngứa mắ 't nên chớp chớp, có thể hắ 'n lại hiểu lâ `m gì đó".

Bành Dã: "...".

Đúng là bị người ta mang đi bán mà còn đế m tiế n giúp người ta.

Bành Dã nói: "Đó là chi phí chữa bệnh và bô i thường thiệt hại tinh thâ n cho cô".

Trình Ca nói: "Anh đã chữa trị cho tôi, tôi không phải trả tiề `n chữa bệnh. Anh bă ´t gã điên về `cho tôi đánh, tôi cũng không còn tổn thấ ´t về `tinh thấ `n nữa".

Bành Dã nói: "Không thể tính như vậy được". Trình Ca hỏi: "Thế phải tính thế nào?"

Bành Dã không buô n đôi co nữa.

Đi một hô`i nữa ra để n đường cái. Hôm nay thị trấ n có chợ phiên, người để n người đi, bò dê hàng đàn.

Thạch Đâ`u ngô`i xuô´ng quâ`y mua thức ăn, hỏi: "Trình Ca, cô muô´n ăn gì?"

Trình Ca nói: "Cái gì rẻ thì ăn".

Bành Dã nghe vậy quay sang nhìn cô một cái. Cô cũng quay sang: "Nhìn cái gì?"

Bành Dã nói: "Không có gì".

Trình Ca hứ một tiế ng, không hỏi nữa. Cô lấ y máy ảnh ra quan sát phong cảnh xung quanh. Mặc dù tay cử động không được thuận tiện nhưng ít nhấ t lúc băng bó cũng đã tách mười ngón ra.

Thị trấ n tuy nhỏ nhưng tươi sáng rộn ràng. Tường màu tím than, mái ngói đỏ tươi, các thôn dân gâ n đó đề u để n họp chợ, cảnh tượng trên đường rấ t náo nhiệt, trâu bò dê ngựa đi tới đi lui trong đám người.

Những người phụ nữ ngô ìi mặc cả trước quâ y bán rau dưa gà vịt, người làm thủ công mỹ nghệ ngô ìi ven đường lắ c

chuyển kinh luân⁽²⁾, có người chạm trổ trang sức bặ ng bạc, có người bán nanh chó, có người cho trâu bò kéo xe ăn cỏ...

Bành Dã nhìn thấ y quâ y bán lược gỗ thủ công mới nhớ tới chiế c thìa gỗ vẫn giấ u trong tay áo. Anh lấ y ra xem, không hỏng, thế là đưa cho Trình Ca.

Trình Ca ngó người: "Ở đâu ra thế ?" Bành Dã nói: "Mua ở Tứ Phong Trại".

Anh không nói mua thìa để làm gì, nhưng cô vẫn hiểu hế t mọi chuyện.

Cô không nói lời nào, nhận lấ y chiế c thìa. Nặng hơn tưởng tượng của cô một chút, hơi trĩu tay, loại thìa gỗ bán trong siêu thị không thể sánh được. Chiế c thìa gỗ này có màu nâu đậm, vân gỗ rõ ràng, sờ lên tron láng, cảm giác rấ t thích.

Ánh mặt trời rực rỡ, trong không khí có mùi rau cỏ, mùi trà sữa, mùi đàn hương và cả mùi phân trâu.

Trình Ca không cảm ơn mà huơ huơ chiế c thìa, nói: "Xí xóa năm ngàn tệ đó".

Bành Dã nói: "Cái thìa này không đáng giá như vậy". Đáng giá chứ, Trình Ca nghĩ.

Cô vuố t ve chiế c thìa đó suố t đường đi.

Đi qua một cửa hàng bán trang phục dân tộc Tạng, Trình Ca dừng bước, quay lại nhìn Bành Dã: "Nói thật, không câ n trả tôi năm ngàn đó đầu. Tôi không muố n mặc bộ quâ n áo này nữa, hay là anh mua cho tôi chiế c áo mới?"

Đây là cửa hàng bán quâ `n áo thủ công truyê `n thố ´ng của dân tộc Tạng. Bà chủ là một phụ nữ trung niên người dân tộc Tạng, đang ngô `i dệt vải trước khung cửi. Thấ ´y Bành Dã và Trình Ca nhìn vê `phía mình, bà chủ tươi cười với họ, những nế ´p nhăn hiện rõ trên gương mặt.

Bành Dã hỏi: "Cô muố n mua trang phục dân tộc?" Trình Ca nói: "Tôi thấ y chúng rấ t đẹp".

Bành Dã nói: "Vậy thì vào đi thôi".

Thập Lục chạy vào theo, Bành Dã nhìn hặ n một cái, không nói gì cả.

Ba người vào cửa hàng chưa lâu, hai cái đâ u ló ra khỏi ngõ nhỏ chế ch phía đố i diện, nhìn vê phía họ một cái rô i lại thụt vào.

"Vạn Ca, chính là người phụ nữ mặc áo lông vũ màu trắ ng đó". Một người gâ y gò một mắ t hơi lé lên tiế ng. Gã râu cá trê tướng mạo hung ác bên cạnh hắ n chính là "Vạn Ca" mà hắ n gọi.

Gã điên nói Vương Bát là nói dố i. Kẻ thuê hặ n là Vạn Ca. Sau khi Kế Vân chế t, Vạn Ca trở thành tâm phúc của Chô n Đen.

Vạn Ca nói: "Con bé này nhìn rấ t yế u, người gâ y như cây sậy".

"Các anh em của em ở Tứ Phong Trại nói đã tận mặ t thấ y nó kéo thẳ ng điên vào trong ngõ đấ m đá, còn lấ y dao cặ t cổ chặt tay

nữa". Gã mắ t lé nói: "Thă `ng điên không giế t nó được, ngược lại còn bị nó đánh cho thê thảm. Vừa rô `i anh cũng nhìn thấ y đấ y, bọn chúng trói thă `ng điên đưa để ´n đô `n công an, một sớm một chiê `u chưa thể ra được".

Vạn Ca cười lạnh lùng: "Ít nhấ thì thă `ng điên cũng không bán đứng tao, nế u không... Hừ!"

Gã mắ t lé nói: "Vạn Ca, anh cũng biế t mà, trình độ giả điên giả khùng nói năng lảm nhảm của thă ng điên cao lắ m. Nó mà múa mép khua môi độc diễn thì người bình thường không ai đỡ được".

Vạn Ca nói: "Tao biế t. Tao sẽ không bạc đãi nó".

"Con bé này...". Vạn Ca nhìn vào cửa hàng, nheo mặ t lại: "Tao phải đích thân giải quyế t. Mày nhìn cho chặt, một lát nữa nó đi ra mày phải bám theo xem nó ở đâu rô i gọi các anh em tố i nay hành động".

Gã mắ t lé ngoan ngoãn: "Vâng".

Trình Ca vừa bước lên bậc thê m lại dừng chân, quay sang hỏi Bành Dã: "Gã điên nói anh tin được bao nhiêu?"

Bành Dã nói: "Một câu cũng không tin".

Trình Ca đô `ng cảm: "Nói muố n thuê hặ n giế t kẻ thuê hặ n giế t tôi, hặ n vỗ tay kêu được. Từ năm mươi ngàn giảm xuố ng năm ngàn hặ n cũng chấ p nhận. Hặ n vừa giả ngu vừa giả điên diễn kịch với chúng ta, không chừng trong lòng vẫn nghĩ tao đã nhìn thấ u trò của chúng mày rô `i, thích thì diễn kịch với chúng mày cho vui ấ y chứ".

Bành Dã nói: "Thế chỉ có tôi với cô được diễn chứ không cho hặ n diễn à?"

Trình Ca hừ lạnh một tiế ng: "Biệt hiệu Vương Bát có lẽ cũng là giả. Hắ n đã trung thành như vậy thì chúng ta không nên để hắ n được thoải mái, phải nói rõ mọi chuyện với cảnh sát cho hắ n ngô i tù".

Bành Dã lại cười cười: "Bấ t kể hặ n có trung thành hay không thì sau khi đi ra đề u phải đi tìm kẻ thuê hặ n. Hoặc là vì tiế n của cô, hoặc là để tỏ lòng trung thành".

Trình Ca ngước mặ t lên: "Lúc cảnh sát thả hặ n đi, anh sẽ cho người bám theo hặ n?"

Bành Dã cười cười không trả lời, chỉ nói: "Xem quâ`n áo đi".

Trình Ca nhìn bóng lưng Bành Dã. Lúc diễn kịch cô chỉ thấ y anh diễn quá khéo, tiê `n thuê từ năm mươi ngàn giảm xuố ng năm ngàn, điê `u kiện từ giế ´t người chuyển thành tìm người, thì ra chỉ là để thăm dò gã điên kia.

Bấ t kể là chuyện tiê `n thuê hay lời nhắ c nhỏ sau khi được thả ra sẽ trở thành tâm phúc của Vương Bát đề `u là cách Bành Dã bóng gió cho kẻ điên, bảo đảm sau khi được thả hắ n sẽ lập tức đi tìm kẻ đã thuê hắ n.

Bành Dã nói người điên giả ngu nhưng thực chấ t lại rấ t tinh khôn, thể còn chính bản thân anh thì sao?

Rấ t giỏi nhìn bệnh mà bố c thuố c, liệu cơm mà gắ p mặ m, chỉ không biế t anh gắ p cho cô món gì?

Trình Ca nhê ch miệng đi vào cửa hàng quâ náo.

Trong cửa hàng treo đủ loại trang phục dân tộc Tạng màu sắ c tươi sáng, đa số là váy áo phụ nữ.

Bà chủ nói: "Ở đây đa số là áo xuân hè, áo choàng thu đông chỉ có mấ y chiế c treo phía trong cùng".

Trình Ca nói: "Vậy thì tố t, cháu đang muố n mua áo hè". Mới đi một quãng đường dài, mặt trời rực rỡ, cô hơi nóng, cởi chiế c áo lông vũ ra vấ t lên cánh tay.

Bà chủ nói: "Hai cháu từ thị trấ n Phong Nam đế n à? Trận tuyế t lớn hôm qua sợ là trận tuyế t cuố i cùng của mùa xuân năm nay rô i, sau này sẽ không có tuyế t nữa".

Trình Ca thâ m nghĩ có lẽ bà chủ đang chào bán trang phục xuân hè nên mới nói vậy, thể là quay lại nhìn Bành Dã.

Bành Dã nói: "Đúng đấ y".

Trình Ca quay lại chọn quâ `n áo. Trang phục hè đa số có kiểu dáng tương tự nhau, bên trong là một chiế c váy dài mê `m mại trơn láng, bên ngoài khoác một chiế c áo choàng mỏng vai chéo, màu sắ c trong ngoài tương phản, rực rỡ sắ c màu, vàng sáng, xanh ngọc, xanh lá, xanh lam, tím đậm, đỏ táo...

Trên dây lưng còn có các loại trang sức như san hô, nấ m thông, sáp ong.

Trình Ca xem một vòng, quay lại hỏi Bành Dã: "Anh thấ y bộ nào đẹp?"

Bành Dã nhìn mặt cô, lại nhìn quâ náo trong cửa hàng, hấ t că m chỉ: "Bộ kia".

Trình Ca quay lại, đó chính là bộ mà cô nhìn thấ y ngay từ lúc đi trên phố vô tình quay đâ u lại nhìn. Cô hoài nghi khi đó anh đã chú ý tới ánh mắ t cô.

Đó là một bộ váy xuân hè với hai màu trắ ng và lam đậm. Bên trong là một chiế c váy dài sa tanh ôm sát người màu trắ ng ngà thêu chỉ kim tuyế n, bên ngoài là một chiế c áo choàng vai chéo màu lam đậm, trên áo choàng thêu hoa màu tím nhạt.

Cổ dựng màu vàng tơ, đường viê n vạt áo màu tím, mỗi chi tiế t đê u có thể nói là hoàn mỹ.

Những bộ váy áo khác trong cửa hàng này đề `u sặc sỡ să c màu, chỉ có một bộ này vẫn có sức số ng mà lại lạnh lùng thanh nhã, quý phái mà không thiế u phâ `n kiêu sa.

Trình Ca đánh giá một lát, quay lại nhìn Bành Dã, nói: "Anh tinh mắ t đấ y".

Bà chủ cười: "Người đàn ông của cháu thật khéo chọn, chọn đúng bộ váy áo kén người mua nhấ t trong cửa hàng của cô đấ y".

Trình Ca nhìn Bành Dã như chờ xem chuyện cười, Bành Dã chỉ nhìn cô một cái không có động tĩnh gì, coi như không nghe thấ y bà chủ vừa nói mình là người đàn ông của Trình Ca.

Bà chủ lại nói với Bành Dã: "Váy áo trong cửa hàng của cô toàn là xanh đỏ rực rỡ, chỉ có mỗi bộ này có màu trắ ng. Bộ váy áo này kén người lắ m, da đen mặc vào rấ t khó coi, phải người trắ ng nõn như người đàn bà của cháu mặc vào mới đẹp".

Trình Ca sờ chấ t liệu trơn bóng của chiế c váy bên trong, không lên tiế ng.

Sau khi tới đây, cách dùng từ của dân bản xứ khiế n cô rấ t thích thú. Người đàn ông của cháu, người đàn bà của cháu, gợi cảm, nguyên thủy, hấ p dẫn.

Không giố ng người trong thành phố, chỉ nói cô bé, cô gái, tránh nói đàn bà, thực ra lại rấ t nực cười.

Ánh mặ t Thập Lục đứng bên cạnh nhìn hai người càng ngày càng kỳ lạ.

Thế là Bành Dã nói với bà chủ: "Cô â y không phải người đàn bà của cháu".

Trình Ca không nói gì, cũng không quay lại nhìn anh, chỉ vuố t ve chiế c váy đó, đột nhiên hai ngón tay bóp mạnh nút buộc trên thân váy.

Bà chủ sửng số t, cười nói: "Ai da, xin lỗi, cô nói sai rô ì". Trình Ca nói với bà chủ: "Bộ này đi".

"Cháu vào gian sau mặc thử đi. Phía sau rèm có một cánh cửa".

Trình Ca ôm bộ váy vào gian trong.

Cô đặt chiế c áo lông vũ và bộ váy mới lên trên chiế c ghế gỗ. Hơi nóng, cô cúi đâ u vấ n tóc lên, sau đó lấ y ra một điể u thuố c hút. Cô dựa vào ván gỗ nhìn không trung bên ngoài, khoảng trời bă ng bàn tay, xanh ngăn ngắ t.

Xem bệnh mà bố c thuố c, anh mua cho cô một chiế c thìa. Người mua thìa là anh, người vạch rõ giới hạn cũng là anh. Trình Ca lặng lẽ cười lạnh.

Hút được một nửa, cô dụi điể u thuố c, mở cửa ra. Bóng Bành Dã hặ t vào rèm, anh cũng dựa vào bên ngoài hút thuố c lá.

Trình Ca gọi anh: "Bành Dã".

Bóng anh khựng lại một lát, anh bỏ điể u thuố c trên miệng xuố ng: "Gì thể ?"

Trình Ca nói: "Anh vào đây một lát".

Bóng người trên rèm đứng yên một giây rô`i đưa điế´u thuô´c cho Thập Lục, cấ´t bước đi vê` phía bên này rèm.

Trình Ca lui vê phòng thay đô . Bành Dã vén rèm đi vào: "Sao vậy?" Chưa thấ y người.

Trình Ca khoanh tay đứng phía sau cửa, không trả lời.

Bành Dã dừng lại một lát, đi vào phòng thay đô `, nhìn ra phía sau cửa. Trình Ca khoanh tay nhìn anh.

Giọng cô không lớn, chỉ có anh ở trong rèm mới nghe thấ y: "Bộ váy này rấ t phức tạp, anh mặc giúp tôi một chút".

Ánh mặ t Bành Dã nhìn cô chuyển sang cảnh cáo, xoay người định đi ra.

Trình Ca dựa vào cánh cửa, cửa gỗ kêu ken két đóng lại.

Cô nhìn anh, lùa tay ra sau lưng cài then cửa vào.

Trong phòng thay đô` không để n một mét vuông, bố n mặ t nhìn nhau.

Bành Dã hiểu ra vấ n đê: "Là vì câu nói vừa rô i hả?"

Trình Ca hỏi lại: "Câu nào?"

Bành Dã nhìn cô một hô i lâu, nói với giọng của một người muố n đặt thân ngoài cuộc: "Trình Ca, cô đích xác không phải người đàn bà của tôi".

Trình Ca nói: "Nê u câ n thiế t phải vạch rõ quan hệ thì cũng phải là tôi lên tiế ng trước".

Lúc này Thập Lục ở bên ngoài hỏi: "Trình Ca, cô không có chuyện gì chứ?"

Trình Ca nhìn Bành Dã, nói lạnh nhạt: "Thay quâ náo thì có thể có chuyện gì được?"

"Ù". Thập Lục vén rèm lên, lập tức kinh ngạc. Trình Ca đang thay quâ n áo, còn Bành Dã đi đâu rô i?

Nghe thấ y tiế ng vén rèm bên ngoài, Trình Ca đang dựa vào ván gỗ mới đứng thẳng người lên, nhường đường cho Bành Dã: "Ra ngoài đi".

Ánh mă t Bành Dã lạnh đi.

Vừa rô ì vì có Thập Lục bên cạnh, anh không muố n Thập Lục hiểu là ìm nên mới trả lời bà chủ như vậy. Cô nhìn ra vấ n đề nên mới mời anh vào đây để cho Thập Lục thấ y.

Trên đường đi Trình Ca có tâm tư gì, không phải anh không rõ. Anh nghĩ, nế u đêm đó ở trạm dừng chân cô không gặp phản ứng cao nguyên, anh cũng có thể làm cho cô số ng không được chế t không xong. Nhưng anh không muố n gây sự, bấ t kể cô làm thế nào anh cũng mở một mắ t nhắ m một mắ t, không muố n phân cao thấ p với cô. Vậy mà cô lại không chịu, cứ từng bước một ép tới trên đâ u anh.

Bành Dã bước ra một bước, rút then cài cửa, nhưng suy nghĩ một lát lai cài vào.

Anh xoay người lại nhìn Trình Ca.

Trình Ca đang chỉnh lại váy áo, thấ y anh vẫn còn đó liề n nhíu mày: "Ra ngoài đi".

Bành Dã nói: "Chẳng phải cô nhờ tôi thay váy áo cho cô sao?"

Lúc này Trình Ca mới biế t cảm giác dẫn sói vào nhà là thế nào. Ánh mặ t Bành Dã lộ rõ vẻ nguy hiểm.

Cô nói: "Tôi mâ t hứng rô i".

"Nhưng tôi lại có hứng rô i". Bành Dã ngoài cười nhưng trong không cười: "Cởi đô ra đã".

Trình Ca vội vã lui lại, nhưng không gian quá hẹp, Bành Dã muố n bắ t cô cũng dễ như trở bàn tay.

Một tay anh tóm được vạt áo len của cô rô i nhấ c lên. Trình Ca cau mày đẩy anh ra. Anh nhanh chóng vặn tay cô, quặt tay cô qua đỉnh đâ u rô i ấ n vào tường.

Ván gỗ kêu lên mấ y tiế ng cọt kẹt.

Bên ngoài, Thập Lục và bà chủ đưa mặ t nhìn nhau.

Thập Lục túm áo lên, há to miệng, că m đã sắ p rơi xuố ng đấ t: Cái gì thế? Sao lại làm luôn ở đây à? Dù không nhịn được cũng phải để ý xem đang ở đâu chứ?

Thập Lục gọi khe khẽ: "Trình Ca? Thấ t Ca?"

Trong phòng thay đô`, Bành Dã â´n tay Trình Ca, đôi mă´t đen trâ`m lă´ng nhìn cô chă`m chă`m, lột chiế´c áo len của cô ra.

Hai người âm thâ m đấ u đá không tiế ng động, thố ng nhấ t không thèm trả lời Thập Lục bên ngoài.

Trình Ca lạnh mặt, vung tay tát Bành Dã.

Bành Dã nghiêng người dễ dàng tránh được, tiện đà tóm cổ tay cô, kéo cô để n trước mặt mình.

Trình Ca ra sức đẩy anh ra, Bành Dã cố ý buông tay, không hê thương hương tiế c ngọc. Trình Ca loạng choạng lui lại đập lưng vào ván gỗ.

Râ m một tiế ng, còn â m ĩ hơn vừa rô ì.

Bên ngoài không có ai là người điế c, đề u nghe rõ là tiế ng người đập vào ván gỗ.

Thập Lục: "...".

Bà chủ: "...".

Hai người này không dám nhìn nhau nữa, bên trong hẳn phải quyế t liệt lấ m!

Trình Ca đập lưng vào tường còn chưa đứng vững, Bành Dã cười nhạt, tóm lấ y cổ áo cô kéo để n gâ n mình, một loạt cúc áo bung ra, áo lót màu lam đậm và bâ u ngực cô hiện ra trước mắ t.

Bành Dã nheo mặ t nhìn mấ y lượt, nói: "Dáng người được đấ y".

Trình Ca hạ thấ p giọng mặ ng anh: "Súc sinh!"

Bành Dã đáp: "Tôi nhìn trộm cô tă m, tôi là súc sinh".

Vừa nói anh vừa lột chiế c áo qua vai cô, bàn tay giật mạnh về phía sau cô. Chiế c áo tuột khỏi tay cô, một tiế ng "phật" vang lên, hoàn toàn rời khỏi người cô.

Thập Lục bên ngoài bịt tai să p sửa sụp đổ. Có thể đừng xé quâ náo lột quâ náo không? Có thể đừng gây ra tiế ng động không? Không thể làm một cặp tình nhân lặng lẽ lén lút hay sao chứ?

Trong phòng thay đô`, Trình Ca vung tay đánh Bành Dã, một lâ`n nữa bị anh tóm tay, cả hai tay bị vặn ra sau lưng.

Hai tay vòng quanh người cô, Bành Dã cúi đâ`u nhìn cô lâ`n đâ`u tiên tỏ ra thấ t thế trong những cuộc đố i đâ`u, anh thấ y hơi buô`n cười.

"Biê t lỗi chưa?" Bành Dã hỏi nhỏ.

Trình Ca cũng nhỏ giọng cảnh cáo: "Anh rước họa vào thân rô`i đâ´y".

Cô đột nhiên tung chân đá vào hạ bộ Bành Dã, không ngờ anh phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêng người tránh được.

Một cước của Trình Ca đá vào cánh cửa: "Râ`m!"

Bên ngoài, bà chủ và Thập Lục đi ra cửa quán nhìn trời xanh.

Trình Ca lại đá một cái nữa, Bành Dã đè Trình Ca vào tường, tay tóm că`m cô: "Đá vào đâu đâ y?"

Trình Ca cười lạnh: "Anh thấ y tôi đá vào đâu?" Bành Dã: "Cô quá tàn nhẫn đấ y".

Trình Ca: "Hôm nay anh mới biế t à?"

Còn chưa nói xong, cô lại co chân đá thẳng tới bụng dưới Bành Dã.

"Cô muố n làm tôi phế luôn hả?" Bành Dã nhế ch miệng áp sát vào người cô, hai tay vòng xuố ng eo cô, nhanh chóng cởi cúc quâ n bò của cô.

Anh đột nhiên ngô i thụp xuố ng, hai tay kéo mạnh xuố ng dưới kéo theo chiế c quâ n bò của Trình Ca.

Trình Ca mă ng: "Câ m thú!"

Quâ n bị tụt xuố ng cổ chân, muố n đá cũng không đá được.

Bành Dã đứng dậy, lui lại một bước, quang minh chính đại ngắ m cơ thể cô từ trên xuố ng dưới.

Trình Ca nói lạnh lùng: "Bành Dã, sau này tôi sẽ làm anh số ng không được chế t không xong".

Bành Dã suy nghĩ một lát, nói: "Tóc cô cũng phải xõa ra mới được".

Anh bước tới, tóm dây buộc tóc của cô kéo xuố ng, mái tóc đen buông xuố ng như thác nước.

Trình Ca giật lại dây buộc tóc. Hai tay Bành Dã câ m tay cô ấ n chặt vào tường, cúi đâ u nhìn cô một lát, như cười như không, thấ p giọng hỏi: "Còn phải giúp đỡ mặc váy áo nữa không?"

Trình Ca cười cười, nói: "Có chứ, giúp như thường". Bành Dã lại nhìn cô một lát rô `i đi lâ ´y bộ váy áo mới thật.

Trình Ca đứng bên cạnh, yên lặng và tỉnh táo.

Bành Dã giơ chiế c váy dài lên, trùm xuố ng qua đâ u cô, nă m tay áo nói: "Đưa tay đây".

Trình Ca chui đâ`u ra, gio tay lên xỏ vào tay áo.

Bành Dã vừa kéo váy áo cho cô vừa nói: "Cô cứ thích phân cao thấ p với tôi làm gì?"

Trình Ca ngước mặ t lên nhìn anh.

Mắ t Bành Dã đen láy, vẻ mặt không còn ngang ngược như vừa rô i: "Cô là phụ nữ, một thân một mình đi với mấ y người đàn ông, lời ong tiế ng ve sẽ ảnh hưởng không tố t đố i với cô".

Trình Ca yên lặng.

Cô biế t đêm đó Tiêu Linh huyên thuyên nói xấ u cô, Bành Dã đã nghe thấ y cả.

Bành Dã nói: "Chúng tôi thô kệch quen rô`i, không vâ´n đê` gì, nhưng cô thì khác".

Anh trêu chọc cô: "Dù gì thì cô cũng có cả triệu fans, có điề`u tiế ng gì sẽ không tố t".

Trình Ca hỏi: "Anh cho ră ng tôi thèm quan tâm đế n mấ y cái tin đô n ấ y à?"

"Cô không quan tâm, nhưng đừng buông thả". Bành Dã nói: "Đừng để lại điê `u tiê ´ng gì không tô ´t ở chỗ này".

Trình Ca lại yên lặng.

Bành Dã câ`m chiế c áo choàng màu lam đậm tới mặc vào cho cô, buộc chấ c dây lưng.

"Trình Ca". Anh chố ng một tay trên tường, bao trùm cô trong bóng dáng mình, cúi đâ u nhìn cô: "Hôm nay tôi nói rõ với cô luôn. Tôi không muố n chơi với cô, cũng không có tâm

tình hâ`u hạ cô. Thứ mà cô muô´n nhận được từ tôi, cô sẽ không nhân được".

Anh đứng thẳng lên, chỉnh lại cổ áo, vai và thân váy giúp cô, lại kéo tóc cô từ trong áo ra, nói: "Mặc xong rô `i, ra ngoài thôi".

Anh bước ra mở cửa, Trình Ca hỏi: "Tôi muố n nhận được cái gì?"

Bành Dã quay lại nhìn cô một lát, trả lời: "Lâ`n trước cô đã nói rô`i. Nhưng bâ´t kể xuâ´t phát từ mục đích gì đê`u không được".

Anh xoay người.

"Không câ`n chụp ảnh, câ`n cái khác thì sao?" Trình Ca hỏi sau lưng anh.

"Chúng ta không phải người cùng đường". Bành Dã nói.

CHUONG 11: MEN SAY

Từ phòng thay đô di ra, Bành Dã quay lại, cúi đâ u nhìn Trình Ca: "Bà chủ cửa hàng này biế t tế t tóc kiểu dân tộc Tạng, cô có muố n nhờ bà â y tế t tóc cho không?"

Trình Ca nói: "Có".

Bành Dã vén rèm lên. Thập Lục và bà chủ đang ngô i tán gẫu trên bậc thê m ngoài cửa, nghe thấ y tiế ng bước chân, hai người quay lại, vẻ mặt khá là tế nhi.

Nhưng Bành Dã vẫn bình thản, như thể vừa rô i anh vào trong kia chỉ để nói chuyện phiế m với Trình Ca.

Bành Dã nâng rèm, tránh sang bên cạnh cho Trình Ca phía sau ra ngoài trước.

Thập Lục há hố c miệng: "Trình Ca, cô mặc bộ váy áo này đẹp thất".

Trình Ca nói: "Tôi mặc cái gì cũng đẹp cả". Thập Lục cười: "Đúng đúng đúng".

Bà chủ đứng dậy đi tới, nói: "Tế t tóc thành nhiề u bím tóc nhỏ sẽ hợp hơn".

Bành Dã nói: "Cô tế t tóc giúp cô ấ y một chút".

Bà chủ dẫn Trình Ca để n bên quâ y giúp cô tế t tóc.

Trong lúc chờ đợi, Bành Dã đi xem xét loanh quanh trong cửa hàng, cuố i cùng đứng lại xem bức tường treo đô `trang sức cài đâ `u.

Thập Lục đi tới huých anh một cái, cười tít mắ t, thấ p giọng hỏi: "Thấ t Ca, cảm giác thế nào?"

Bành Dã tóm vai Thập Lục, dùng sức vặn mạnh.

Thập Lục đau để n nhe răng trọn mặ t, không dám kêu lên tiế ng, chỉ nhỏ giọng nói: "Sai rô i sai rô i, em sai rô i".

Bành Dã buông Thập Lục ra, đi lấ y một chiế c vòng san hô treo trên tường.

Thập Lục xoa vai, hỏi: "Thế vừa rô i anh với cô ấ y làm cái gì trong đó?"

Bành Dã nói: "Đánh nhau".

"Đánh nhau?" Thập Lục cười ha ha, ai tin được chứ?

Thế là hă nhỏi: "Đánh nhau có vui vẻ sảng khoái không?" Bành Dã liế c mặ t nhìn Thập Lục: "Anh với cậu thử xem?"

Thập Lục vít cổ Bành Dã, cười: "Thấ t Ca, chúng ta có thể đừng xung khắ c như vậy không?"

Bành Dã câ`m trên tay chiế´c vòng san hô đỏ, trên đó có một miế´ng hổ phách màu vàng nhạt. Anh quay lại nhìn Trình Ca một cái. Cô nghiêng đâ`u ngô`i bên quâ`y để bà chủ tế´t tóc cho cô, să´c mặt lạnh nhạt, hơi lộ vẻ thiế´u kiên nhẫn.

Trình Ca gảy gảy sợi tơ trên tay áo, thấ y bóng dáng Bành Dã tới gâ n rô i cúi người xuố ng. Cô thấ y trên đâ u hơi nă ng nặng, mép tóc trước trán xuấ t hiện một miế ng hổ phách, chuỗi vòng san hô rủ sang hai bên.

Trình Ca không nói gì, ngước mặ t lên. Bành Dã đã xoay người đi.

Thập Lục đứng cách đó không xa nhìn Trình Ca, san hô đỏ rấ t hợp với nước da trắ ng của cô. Hắ n giơ ngón tay cái lên: "Trình Ca, đẹp lắ m!"

Trình Ca không buô`n trả lời, hỏi bà chủ: "Còn phải bao lâu nữa?" "Sắ´p rô`i sắ´p rô`i, còn có mười mâ´y bím nữa".

Bành Dã và Thập Lục đợi một lát rô`i đi sang cửa hàng đô´i diện mua thuô´c. Trình Ca ngô`i bên này nhìn bóng dáng cao lớn của Bành Dã hòa tan trong ánh nă´ng vàng.

Ánh nă ng rực rõ làm cô hoa mắ t, bóng dáng anh trở nên hư ảo trong nă ng, rấ t xa xôi.

Không khí hơi khô nóng. Hôm qua còn có tuyế t lớn, hôm nay đã là đâ u ha.

Anh đi sang bên kia đường, tay đút túi quâ`n, cúi đâ`u xem thuô´c.

Trên đường vẫn tấ p nập người đế n người đi. Có người gánh rau, có người đánh xe dê, còn có... hai người quen xuấ t hiện trong tâ m mã t Trình Ca, là An An và Tiêu Linh.

Hai người đi vào cửa hàng quâ náo, lúc đâ u không nhận ra Trình Ca, chỉ mải chọn quâ náo.

Lúc để n gầ n, An An mới phát hiện: "Chị Trình Ca? Chị mặc thể này đẹp quá, như một cô gái người Tạng ấ y".

Trình Ca hỏi bà chủ: "Tế t xong chưa cô ơi?" "Xong rô `i xong rô `i".

Trình Ca đứng dậy đi.

Tiêu Linh nói nhỏ: "An An, bỏ đi. Người gặp gỡ trên đường du lịch, sau khi trở về có khi cả đời không gặp lại nữa â y mà".

An An còn đang giận Tiêu Linh, không thèm trả lời bạn.

Tiêu Linh hỏi bà chủ: "Bộ váy áo người vừa rô i mua có còn hàng không?"

"Hê t rô i. Váy áo ở đây đê u là may thủ công, mỗi loại chỉ có một bộ".

Tiêu Linh chọn một bộ đi vào phòng thử đô`.

"Để cô dọn dẹp một chút". Bà chủ đi theo vào phòng thử đô`, câ`m ra một chiế c áo lông vũ màu trắ ng, định ném vào đô ng vải vụn trong góc cửa hàng.

Tiêu Linh nhìn thấ y nhãn hiệu Hermès trong lưng áo, vội vã ngăn lại: "Đây là...".

Bà chủ nói: "Cô gái vừa rô `i không mặc nữa, ném ở đây xem cô có dùng làm gì được không".

Tiêu Linh nói: "Cháu tới đây chơi, mang ít quâ`n áo, hay là cô bán cho cháu đi".

An An nghe vậy quay lại xem, lập tức hiểu ra là chuyện gì, không nói gì quay đâ `u đi.

Bà chủ nói: "Bán gì mà bán. Cái áo này cô cũng không mặc được, cháu thích thì cứ lấ y đi".

Tiêu Linh cực kỳ vui vẻ: "Cảm ơn cô".

Đám Bành Dã trở lại nhà trọ. Thạch Đâ`u mượn phòng bê´p chuẩn bị nâ´u cơm.

Trình Ca nhàn rỗi ngô i trên ổ rom giúp đỡ kiểm kê da động vật từ trên xe tháo xuố ng. Cô nhìn thấ y mấ y con linh dương non, phẳng, trải song song nhau, hai mắ t chảy máu nhìn cô.

Cô sờ sờ đâ u nó, nhét nó vào trong bọc.

Cơm còn chưa nấ u xong, Bành Dã nhận được một cuộc điện thoại, vừa nghe máy đã gọi một tiế ng: "Tứ Ca".

Cả Thạch Đâ`u, Thập Lục và Ni Mã đê`u nhìn lại. Trình Ca ngô`i bện rơm bên bê´p, thoáng nhìn bọn họ.

Không biế t bên kia nói gì, Bành Dã câ m điện thoại cười cười, đi tới bên cửa sổ: "Em mới từ thị trấ n Phong Nam tới".

""

"Không phải không gặp anh... Lâ`n cuố i gặp anh đã hai năm rô`i... Không phải sợ quâ y râ`y... Đêm đó có việc đột xuâ t, câ`n tranh thủ thời gian... Đúng, da linh dương năm trăm bảy mố t tâ m, loại khác cũng có...".

Trình Ca nghe ra, người gọi là Tứ Ca này là chiế n hữu cũ của Bành Dã.

"Bây giờ à?" Bành Dã ngắn ra, quay lại nhìn mọi người: "Anh đế n?"

Giọng nam hào sảng trong điện thoại càng ngày càng rõ ràng, từ loa điện thoại vọng ra: "Cậu là người bận rộn, đi qua cũng không gọi ông anh này ăn bữa cơm, anh đành phải lái xe chạy theo tìm cậu vậy. Ha ha ha".

Giọng của Tứ Ca vừa vang lên trong điện thoại, người đã đi đế n ngoài cửa.

Cả đám người chạy từ bế p lên phòng chính, chạy ra cửa lớn, đụng vào một người đàn ông cao to vạm vỡ, dáng vẻ chính trực. Thấ y Bành Dã, người này tươi cười rạng rỡ: "Lão Thấ t!"

"Tứ Ca!"

Hai người đàn ông ôm châ m lấ y nhau.

Sau đó... "Thạch Đâ`u!"

"Anh Hà Tranh!"

Hai người chạm nă m đấ m vào nhau.

Hà Tranh lại đấ m Bành Dã một cái: "Thă ng nhóc này, đi qua nhà mà không thông báo một tiế ng".

Anh nhìn mấ y người phía sau Bành Dã, nói: "Trong đội chỉ có mấ y người này để n, thảo nào lại phải vội vàng trở về ".

Bành Dã giới thiệu với Hà Tranh: "Đây là Thập Lục Lang mà em đã nói với anh".

Thập Lục cao giọng: "Chào Tứ Ca!"

Hà Tranh: "Cậu này được lǎ m, rấ t có tinh thâ n". Bành Dã: "Tang Ương Ni Mã, trẻ con".

Ni Mã hơi đỏ mặt: "Thấ t Ca, em lớn rô i".

Hà Tranh cười sảng khoái, vỗ vỗ vai Ni Mã: "Ră´n rỏi đâ´y, xem ra có thể chịu khổ".

Ni Mã lập tức gật đâ u như gà mổ thóc: "Chịu được chịu được".

Ánh mặ t Bành Dã tìm kiế m một lượt, phát hiện Trình Ca không đi theo, lại nhìn về phía nhà bế p, thấ y cô ngô i bện rơm bên bế p.

Nă ng chiê u nghiêng nghiêng, cô mặc bộ váy dân tộc Tạng màu lam, mái tóc dài tế t thành rấ t nhiê u bím nhỏ, hổ phách và san hô đỏ trên đâ u sáng lấ p lánh trong nă ng. Vì cô cúi đâ u nên Bành Dã không nhìn thấ y ánh mặ t lạnh lùng hờ hững thường ngày của cô, chọt cảm thấ y cô rấ t dịu dàng ngoạn ngoãn.

Bành Dã kéo Hà Tranh đi vê phía nhà bế p: "Anh tới đúng lúc lắ m, bọn em vừa nấ u com".

Hà Tranh lại dùng bước, cười: "Lâ n này để n có người quá giang theo anh để n thăm cậu".

Hà Tranh đi ra cửa, gọi với ra bên ngoài: "A Hòe".

Bành Dã hơi bấ t ngờ, lẽ ra phải đi ra cửa xem, nhưng không hiểu ma xui hay quỷ khiế n mà anh lại nhìn về phía nhà bế p. Bên bế p không còn có người, chỉ còn lại ánh nă ng vàng và khói bế p tră ng xanh.

"Dã Ca...". Một giọng nữ dịu dàng du dương vang lên.

Bành Dã quay lại. A Hòe đứng trên bậc cửa, cười với anh. Bành Dã nói: "Em cũng đế n à?"

A Hòe nhỏ giọng: "Sao vậy? Không muố n gặp em à?" Bành Dã cười cười: "Sao em nói thể ".

Mâ y người đi về phía nhà bế p, Hà Tranh đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nói: "Đúng rô i, trên xe có mấ y chục cân thịt khô cá khô. Thạch Đâ u, cậu ra dỡ xuố ng đi".

Hà Tranh ném chìa khóa xe cho Thạch Đâ`u: "Đê`u là A Hòe mua, anh thì chỉ vội vã đi, quên mang đô` cho các cậu, phụ nữ người ta vẫn chu đáo tỉ mỉ hơn nhiê`u".

Bành Dã nhìn A Hòe: "Bao nhiều tiê `n, anh bảo Thạch Đâ `u...". "Đê `u là tiê `n hôm đó anh cho em". A Hòe nói nhỏ: "Anh với em còn khách sáo làm gì?"

Thập Lục phía sau đi để ngà n, Bành Dã không tiế p tục nói nữa.

Vào nhà bế p, Trình Ca đang ngô i trên đố ng rơm nghịch bật lửa.

Bành Dã hơi cau mày: "Cô đang định tự thiêu đấ y à?" Trình Ca liê c Bành Dã một cái, vẻ mặt không có gì đặc biệt.

Sau đó cô thoáng nhìn Hà Tranh rô `i lại nhìn vê ` phía A Hòe. A

Hòe cũng đang nhìn cô, ánh mắ t gặp nhau, A Hòe cười với cô, lúm đô ng tiê n nhàn nhạt, dịu dàng như một thiế u nữ thôn dã.

Hà Tranh hỏi: "Không phải người Tạng à?"

Bành Dã trả lời: "Không phải. Chỉ mặc váy áo Tạng thôi".

"Nhìn không giố ng". Hà Tranh cười nói: "Sao cậu không giới thiêu một chút?"

Lúc đâ`u Bành Dã đã muô´n dẫn Hà Tranh đế´n giới thiệu, bây giờ Hà Tranh nói vậy lại thành ra anh không coi Trình Ca ra gì.

Trình Ca không đợi Bành Dã, chính mình lên tiế ng: "Tôi tên là Trình Ca, nhiế p ảnh gia".

Thập Lục bổ sung: "Cô â´y chụp ảnh tuyên truyê`n cho khu bảo tô`n của chúng ta".

Hà Tranh vui ra mặt, nói: "Vậy thì tố t. Mấ y năm nay nhu câ u da động vật hoang dã tăng mạnh, giá cả leo thang vùn vụt, đám săn

trộm ngày càng ngang ngược. Đúng là phải tăng cường tuyên truyê `n, việc cô làm rấ 't tố 't, có sức ảnh hưởng hơn chúng tôi".

Trình Ca nói: "Việc tôi làm rấ t nhẹ nhàng, không vấ t vả như các anh".

Thạch Đâ`u mang đô` vào, nghe vậy liê`n nói: "Trình Ca tới chỗ này cũng vấ t vả lă m, phản ứng cao nguyên còn chưa đỡ mà lại suýt bị thủ hạ của Chô`n Đen giế t".

Hà Tranh sửng số t nhìn Bành Dã: "Chuyện gì thế?"

Bành Dã kể lại sơ lược mọi chuyện cho Hà Tranh. Hà Tranh nói: "Tưởng trên đường các cậu vê chỉ có người đế n cướp da thú, không ngờ lại còn có tâ ng tâ ng nguy hiểm nữa".

A Hòe khẽ nói: "Vậy các anh phải bảo vệ chị â´y an toàn". Nói xong lại thêm một câu: "Chính mình cũng phải cẩn thận".

Trình Ca không lên tiế ng.

Sau đó A Hòe giúp Thạch Đâ`u và Ni Mã xào rau nâ´u cơm.

Hà Tranh và Bành Dã thì ra ngoài nói chuyện. Hai người đi qua đố ng rơm khô ngoài sân liê `n ngô `i lên đó hút thuô ´c lá.

Hà Tranh hỏi: "Trước kia cậu đã nói bao giờ bắ t được Chô n Đen sẽ nghỉ, là định nghỉ luôn đấ y hả?"

Bành Dã nói: "Quá khổ cực. Nế u không phải còn có chuyện chưa làm xong thì chặ c cũng không cố tiế p được. Nhưng chuyện này lại vĩnh viễn không thể làm xong được".

Chô n Đen chỉ là băng săn trộm nhiê u ân oán với bọn họ nhấ t, nhưng công việc tuâ n tra hàng ngày của bọn họ còn phải đô i phó với mười mâ y nhóm lớn nhỏ ngoài băng của Chô n Đen.

Mâ y năm nay râ t nhiê `u nhóm bị diệt, râ t nhiê `u nhóm lay lă t, râ t nhiê `u nhóm mới xuâ t hiện.

Liên miên không ngớt.

Hà Tranh nói: "Một ngày nào đó trên đời này không còn người buôn bán da linh dương Tây Tạng, chúng ta sẽ được giải thoát".

Bành Dã không nói gì. Những chuyện mang tính ảo tưởng như vậy, anh chưa bao giờ mấ t thời gian suy nghĩ.

Hà Tranh lại nói: "Gâ`n đây anh nghe được một tin tức". Bành Dã quay lại nhìn anh.

"Chô`n Đen să´p rửa tay gác kiê´m".

Bành Dã im lặng.

Nhìn dáng vẻ thấ t thấ n của Bành Dã, Hà Tranh nói: "Sao cậu lại có vẻ hụt hẫng thế ?"

"Hă´n rửa tay là chuyện tô´t, cũng là chuyện xâ´u".

Hà Tranh hiểu ý Bành Dã. Chô `n Đen không làm nữa, nhóm săn trộm của hă ´n sẽ thiệt hại nghiêm trọng, chia năm xẻ bảy. Nhưng Chô `n Đen không làm nữa, có thể họ sẽ vĩnh viễn không bắ ´t được hặ ´n.

Bành Dã nhả một hơi thuố c, nói: "Mố i thù của các anh em làm thế nào?"

Hà Tranh thở dài: "Đây là ý trời. Với lại cậu cũng đã có tuổi, nên lập gia đình rô `i. Chô `n Đen rửa tay gác kiế ´m, đây chính là ý trời".

Bành Dã cúi đâ`u, câ`m điê´u thuô´c đô´t cọng cỏ trong tay, không nói gì.

Hà Tranh nói: "Anh nhớ Nhị Ca nói cậu thích hàng hải, dự định sau khi nghỉ sẽ theo nghê `đi biển?"

Bành Dã không trả lời. Đó là lời anh nói lúc mới vào đội.

Hà Tranh không nhặ c tới thì anh cũng quên rô ìi.

Anh quay lại nhìn. Đố ng rơm rấ t cao, cao ngang cửa sổ nhà bế p. Anh nhìn thấ y Trình Ca trong bế p, ngô i trên ổ rơm, miế ng hổ phách trên đã u cô sáng lấ p lánh.

Anh đột nhiên nhớ tới chuyện nhiê `u năm trước.

Hà Tranh nhìn theo ánh mặ t Bành Dã, nhìn thấ y Trình Ca, nói: "Kể cũng lạ, Chô `n Đen chuẩn bị rửa tay, tại sao lại muố nhạ sát một phụ nữ không liên can?"

Bành Dã quay lại.

Anh nheo mă t nhìn trời chiê u xa xăm, nói: "Ý trời".

"Cô tên là gì?" "Trình Ca". "Cô là ai?"

"Tôi là nhiế p ảnh gia, Trình Ca".

Bành Dã và Hà Tranh ngô i trên đố ng rơm khô một lát nữa, Thạch Đâ u trong bế p gọi Hà Tranh. Hà Tranh phủi cỏ khô sau mông, nhìn Bành Dã: "Đi luôn chứ?"

Bành Dã nói: "Em ngô i một lát nữa".

Hà Tranh lại vỗ vai Bành Dã, trượt xuố ng đố ng rơm. Bành Dã ngậm điể u thuố c trên môi, lấ y điện thoại ra.

Không phải điện thoại thông minh, anh lên mạng bấ m một

hô`i lâu, cuô´i cùng mới nhập được từ "Trình Ca" vào khung tìm kiê´m.

Sóng rấ t yế u, tố c độ mạng rấ t chậm.

Bành Dã hút xong điể u thuố c mới mở được một trang web. Anh xem từ trên xuố ng dưới.

Có tiế ng bước chân bên dưới. Bành Dã quay lại, nhìn thấ y vạt váy thêu hoa màu lam đậm của Trình Ca.

Trình Ca đi tới chân đố ng rơm khô, ngắng đâ u nhìn Bành Dã, vẻ mặt lạnh nhạt: "Trên đấ y có thấ y mặt trời không?"

Bành Dã nhìn trời chiế `u và dãy núi xa xa trên nóc nhà, nói: "Có thấ ´y".

Thể là Trình Ca leo lên đố ng rơm. Cô mặc váy, trèo rấ t bấ tiện.

Bành Dã nhìn một lát, ném đâ`u lọc ra xa rô`i cúi xuô´ng nă´m hai tay cô, dễ dàng kéo cô lên trên.

Trình Ca cau mày, nói: "Không khiế n anh giúp".

Bành Dã buông tay, Trình Ca rơi thẳng xuố ng đấ t, trên đã u còn vương mấ y nhánh cỏ khô.

Anh nói: "Vậy cô cứ ở dưới đó đi".

Một con gà mái kêu cục cục đi qua bên chân Trình Ca, mổ một hạt thóc dưới chân cô rô `i đi mấ t.

Trình Ca nhìn con gà một lát, nói: "Thạch Đâ`u bảo tôi tới hỏi anh lâ´y thêm mâ´y phòng".

Bành Dã nói: "Không câ`n thêm". Trình Ca ngắng đâ`u nhìn anh.

Bành Dã nói: "Tứ Ca ngủ ngáy, Thập Lục cũng ngáy, hai người họ ngủ một phòng".

Trình Ca ở một tiế ng quay đi, miệng còn nói một câu: "Anh với A Hòe một phòng".

Bành Dã hỏi: "Cô nói cái gì?"

Bước chân Trình Ca dừng lại, nhìn anh bă `ng đuôi mặ ´t: "Tôi nói anh và A Hòe một phòng".

Bành Dã yên lặng nhìn mặt cô một hô i lâu, khẽ cười một cái, nói: "Cô cũng biế t điề u đấ y".

Trình Ca không nói nữa, xoay người bỏ đi. Bành Dã gọi cô: "Trình Ca".

Trình Ca dùng lại: "Gì thê ?"

Bành Dã hỏi: "Cô có thể không ngang bướng được một lát không? Chỉ một lát thôi?"

Trình Ca lạnh lùng lườm anh một cái, xoay người định đi. Bành Dã nói: "Lát nữa để A Hòe và cô ở một phòng".

Trình Ca nói: "Tôi ngủ đạp người".

Bành Dã hỏi: "Cô còn có tật xấ u này nữa à?" Trình Ca nói: "Tôi có rấ t nhiề u tât xấ u".

Bành Dã cười thành tiế ng: "Câu này là nói thật". Trình Ca: "...".

Cô đứng yên vài giây, lại đi vê phía đố ng rơm. Cô dựa vào đố ng rơm nhìn tường vây màu xám, hỏi: "Hà Tranh trước kia ở đội các anh à?"

Trên đỉnh đâ `u cô, Bành Dã đáp: "Ù".

Cô quay lại, ngẳng đâ`u lên hỏi: "Vì sao anh â´y không làm nữa?"

Bành Dã liế m liế m môi, suy nghĩ một lát rô i nói: "Anh â y làm một mình".

Trình Ca nói: "Ý là anh â y tự thành lập đội của mình?" Bành Dã nói: "Đúng thê ".

Trình Ca hỏi: "Vì sao?"

Bành Dã nhê ch miệng không trả lời.

Trình Ca hỏi: "Anh â´y lâ´y vũ khí ở đâu ra?" Bành Dã nói: "Tự chê´ được".

Trình Ca nói: "Như vậy là không hợp pháp".

Bành Dã nói: "Cho nên nhiê `u lúc anh â ´y chỉ cung cấ ´p manh mô ´i và thông tin".

Trình Ca buông mặ t.

Bành Dã cúi đâ`u xuô´ng, chỉ có thể thấ´y hổ phách và hạt san hô trên đâ`u cô. Anh đang nghịch rơm, tế´t mấ´y cọng rơm trên tay thành một chiế´c vòng. Anh nhẹ tay đội chiế´c vòng rơm lên đâ`u cô.

Trình Ca phát hiện gì đó, cau mày quay lại, câ m một nă m rơm lên, không biế t trên đâ u có thêm thứ khác.

Bành Dã hỏi: "Nghĩ gì thế ?"

Trình Ca nói: "Tôi đang cân nhặ c chụp ảnh cho Hà Tranh, sau này xế p hình ảnh và thông tin cùng các anh luôn".

Bành Dã cười một lát, vố n định trêu cô "chụp loại ảnh nào" nhưng suy nghĩ một lát lại thôi.

Trình Ca nhìn anh chă m chă m: "Anh cười cái gì?" Bành Dã nói: "Không cười gì cả".

Ánh mă t Trình Ca như đọc được ý nghĩ. Lại có tiế ng bước chân vang lên, là n này là A Hòe.

Trình Ca nhìn A Hòe một cái, không nói gì, đứng dậy đi qua bên cạnh A Hòe.

Bành Dã ngô i trên đố ng rơm cao, cũng không nói gì.

A Hòe mim cười, nói: "Dã Ca, anh Thạch Đâ`u gọi mọi người đi ăn com".

"Ò". Bành Dã trượt từ trên đố ng rơm xuố ng.

Vào nhà bế p, mọi người ngô i xuố ng ăn cơm, trên đâ u Trình Ca còn đội vòng cỏ, Bành Dã cảm thấ y buô n cười.

Trình Ca cho ră ng anh cười với A Hòe bên cạnh mình, không để ý để n anh.

Một mình Trình Ca câ m thìa ăn cơm.

Thạch Đâ`u nhìn thấ y, nói: "Trình Ca, cái thìa này của cô tố thơn cái tôi làm nhiệ `u. Cái thìa đó làm cô không ăn no được, giờ cô ăn nhiệ `u một chút".

Trình Ca gật đâ `u.

Ni Mã gảy gảy cơm, nhìn Trình Ca.

Trình Ca nói: "Không tập trung ăn cơm đi, nhìn cái gì mà nhìn?"

Ni Mã nói: "Chị Trình Ca, cái thìa đấ y đẹp lặ m. Chị mua ở đâu, lâ n sau em mua cho Mạch Đóa một cái".

Trình Ca không ngắng đâ u lên: "Bành Dã cho".

Vài ánh mấ t cùng đổ về phía Bành Dã. Bành Dã không giải thích, gấ p rau ăn cơm.

Trình Ca nói: "Anh ta nói rẻ lǎ m, cậu bảo anh ta mua một lô đi, cho mỗi người hai chiế c".

Ni Mã nhỏ giọng ậm ờ.

A Hòe nhìn Trình Ca, lại nhìn Bành Dã. Hai người không trao đổi gì bà `ng ánh mǎ ´t. A Hòe lại nhìn Bành Dã một lát, nói: "Dã Ca, anh cứ ăn toàn rau thê ´? Ăn nhiê `u thịt một chút".

A Hòe gặ p mấ y miế ng thịt bò bỏ vào bát Bành Dã. Bành Dã nói: "Cứ để anh".

Thập Lục vui đùa: "Thấ t Ca, anh ăn nhiề u một chút, số thịt khô của A Hòe đề u là mang cho anh đấ y".

Bành Dã liế c Thập Lục một cái, Thập Lục vội rụt cổ ngậm miệng.

A Hòe khẽ cười nói: "Sao lại nói thế ? Mọi người đề `u vấ t vả mà, mang cho mọi người ăn chứ".

Vừa nói A Hòe vừa gắ p thịt bò cho Thập Lục, sau đó gắ p cho từng người một, cho cả Trình Ca.

Trình Ca nói: "Cảm ơn".

A Hòe cười: "Đừng khách sáo".

Bành Dã đưa bát xới cơm, Hà Tranh ngắng đâ`u lên hỏi: "Thâ´t Ca, tay cậu sao vậy?"

Bành Dã co tay lại nhìn, trên mu bàn tay có nhiệ `u vế t đỏ, mấ y chỗ bị cào rách da.

Nhớ tới lúc ở Tứ Phong Trại, Trình Ca tháo băng định đánh gã điên, anh tóm tay băng lại cho cô, cô phản kháng cào tay anh.

Trình Ca nhìn một cái rô i thu ánh mắ t lại như không liên quan để n mình.

Bành Dã trả lời thản nhiên: "Chă c là quệt vào đâu đó, không sao".

Thập Lục ghé tới gâ n, ngẫm nghĩ: "Như kiểu bị con gì cào â y".

Bành Dã nói: "Ăn com đi".

Hà Tranh hiểu ra gì đó, không nói nữa. A Hòe cũng không lên tiế ng. A Hòe nhận ra đó là vế t móng tay cào, nhưng cô không có tư cách để hỏi.

A Hòe nhìn Trình Ca, Trình Ca câ m thìa gỗ xúc ngô với dưa muố i ăn cơm, mặ t không nhìn bấ t kỳ ai.

Cơm nước xong, Bành Dã đi ra ngoài nhà bế p. Mới bước qua ngưỡng cửa, Hà Tranh đã bá cổ kéo anh sang một bên.

Bành Dã gỡ tay Hà Tranh ra: "Gì thê anh?"

Hà Tranh hạ thấ p giọng: "Lão Thấ t, cậu không được làm thế".

"Em làm sao?"

"Cô gái dân tộc Tạng đó có quan hệ gì với cậu?" Bành Dã nói: "Cô â y không phải dân tộc Tạng".

Hà Tranh cau mày, vỗ bàn tay vào gáy Bành Dã: "Có phải hay không cũng thể cả, cậu và cô ấ y làm cái gì? Còn có A Hòe, mấ y thẳ ng kia không biể t chuyện của cậu với A Hòe chứ anh thì lạ gì".

Bành Dã trâ`m mặc vài giây, nói: "Em và cô nàng dân tộc Tạng đó không làm cái gì cả".

Hà Tranh hỏi: "Thật sự không làm gì?" Bành Dã nói: "Thật không làm".

Hà Tranh lại vỗ gáy Bành Dã: "Đừng mua việc vào người.

Cậu rấ t sát gái, phải quản bản thân cho tố t".

Bành Dã không trả lời.

Những người khác ở dưới nói chuyện, Trình Ca trở về phòng trước.

Cô nhìn thấ y vòng rơm trên đâ `u, bỏ xuố ng vo tròn ném vào thùng rác. Cô mở máy ảnh, sao chép ảnh vào máy tính, lại bấ t ngờ phát hiện một bức ảnh.

Trên tường một ngôi nhà gỗ treo đâ`y trang phục dân tộc màu sắ´c rực rõ. Trình Ca mặc một chiế´c váy màu xanh lam, ngô`i trên ghế´ băng.

Cô hơi ngả xuố ng bàn gỗ, tay áo màu trắ ng và màu lam vén lên. Cô nghiêng đâ u để người phụ nữ dân tộc Tạng tế t tóc giúp mình. Chiế c vòng san hô trên đâ u rấ t đẹp. Vẻ mặt cô không có gì đặc biệt, mắ t nhìn ánh nă ng bên ngoài cửa hàng.

Trình Ca nhớ lúc nhờ bà chủ cửa hàng tế t tóc, cô đưa máy ảnh cho Bành Dã câ m giúp. Hẳn là trong thời gian đó anh đã chụp bức ảnh này.

Cô tìm kiế m nhưng không còn bức nào khác.

Trình Ca lâ y ra một điể u thuô c, vừa hút vừa nhìn bức ảnh đó. Bệnh chung của các nhiề p ảnh gia là không thích người khác chụp ảnh cho mình, nhưng bức ảnh này cô rấ t thích.

Hút xong điể u thuố c, cô câ m lấ y máy ảnh chuẩn bị ra ngoài.

Đi để n cửa, loáng thoáng nghe thấ y tiế ng Bành Dã nói chuyện với A Hòe trên hành lang, cách âm khá tố t, nghe không rõ lắ m.

Tiế ng hai người từ xa để n gâ n.

Bành Dã nói: "Sáng mai dậy đi luôn. Phải quay vê `càng sớm càng tố t".

A Hòe nói dịu dàng: "Phải đế n bao giờ mới gặp anh lâ n nữa?"

Bành Dã: "Cũng chưa biế t được".

Hai người đã để n ngoài cửa, Bành Dã nói: "Tổ i nay em ngủ cùng Trình Ca".

A Hòe yên lặng một hô`i lâu không lên tiế´ng, cuố´i cùng mới nói: "Vâng".

"Đi ngủ sớm một chút". Bành Dã đi để n phòng mình, vừa mở khóa thì A Hòe gọi một tiế ng: "Dã Ca".

"Gì thê ?"

"Em ở phòng anh nhé". A Hòe đi tới, nhẹ nhàng làm nũng: "Em đã để n đây rô `i...".

Trình Ca ngô `i trong cửa đi giâ `y.

Bành Dã yên lặng một lát, nói: "Như thế không tố t".

Giọng A Hòe rấ t nhỏ, nũng nịu: "Thế buổi tố i em ở cùng cô ấ y, bây giờ... em vào phòng anh... nói chuyện một lát... được không?"

Trình Ca đi giâ`y xong mở cửa ra ngoài, thấ y A Hòe nă m tay áo Bành Dã, hai người dán sát vào nhau.

Trình Ca xoay người đi, Bành Dã gọi cô lại, hỏi: "Đi đâu đâ y?"

Trình Ca nói: "Trời còn chưa tố i, tôi ra ngoài đi dạo". Bành Dã nói: "Cô đi một mình ra ngoài không an toàn". Trình Ca nói: "Tôi gọi Tang Ương đi cùng".

Bành Dã nhấ t thời không nói được gì nữa. Trình Ca quay đấ ù đi, mới đi được vài bước lại nghe thấ y Bành Dã nói: "Thế thì cùng ra ngoài đi dạo".

Bành Dã và A Hòe đi phía trước, Trình Ca và Ni Mã đi đă `ng sau.

Trình Ca đi một lát, thấ y cảnh nào đẹp đề u giơ máy lên chụp, tố c độ đương nhiên rấ t chậm. Bành Dã đi được một đoạn lại phải dừng lại chờ cô, để n lúc cô gâ n theo kịp mới tiế p tục đi về phía trước.

Chợ phiên vă ng vẻ không có khách khứa gì, hàng quán đề u đang dọn dẹp.

A Hòe hỏi: "Cô ấ y đi cùng các anh từ bao giờ?" Bành Dã nói: "Hôm rời khỏi thị trấ n Phong Nam". A Hòe hỏi: "Hôm anh đế n gặp em à?"

Bành Dã nói: "Ò".

"Cô â y đi cùng các anh để n trạm bảo vệ?"

"Ò".

"Ở lại đó bao lâu?"

"Không biế t. Chặ c là chụp ảnh xong sẽ đi".

A Hòe gật đầ`u, đi được vài bước lại hỏi tiế p: "Người đế n từ thành phố lớn hẳn sẽ thấ y ở đây rấ t khổ cực?"

Bành Dã nói: "Cô â y có thể chịu khổ".

A Hòe nói: "Hình như cô â y không thích nói cho lǎ m". Bành Dã nói: "Không quá nhiệt tình với người khác".

Đi cùng Thập Lục, Ni Mã được một thời gian rô`i, cô vẫn râ´t ít khi chủ động nói chuyện.

Trình Ca chỉ trêu chọc anh đủ kiểu, nế u anh nói ra, mọi người xung quanh sẽ không thể tin nổi.

Đang nói chợt thấ y một con sơn dương đen đeo chiế c sọt đi qua, một ông già mặc áo vải dấ t dây thừng.

Bành Dã vô thức quay lại nhìn chiế c sọt.

Ông già thấ y thế chào hàng: "Mua một chút đi, dọn hàng rô i, rẻ thôi".

Ông già giữ dây thừng, thả một nă m cỏ xuố ng đấ t. Con sơn dương đen đi để n ăn cỏ.

Bành Dã nhìn về phía sau: "Trình Ca, tôi mua cho cô ăn". Trình Ca đi tới xem, trong sọt toàn là củ đậu màu vàng đấ t. Cô nhìn Bành Dã: "Mua cho tôi ăn?"

Bành Dã nói: "Người thành phố đề u nói mỗi ngày phải ăn chút trái cây mà".

Trình Ca nhìn củ đậu dưới đáy sọt rô i lại nhìn Bành Dã: "Đây là củ".

Bành Dã cười cười, không lý luận với cô, lấ y một củ đặt lên đĩa cân của ông già, nói: "Cân một củ này xem".

"Bảy lạng tươi". Cán cân trên tay ông già vềnh lên cao: "Chặ c ngọt lặ m".

Trình Ca thấ y củ đậu này không to, không ngờ lại khá nặng.

Bành Dã câ m củ đậu lên, ngón cái và ngón giữa tay trái giữ hai điểm trên dưới củ đậu. Bàn tay anh to, bùn đấ t trên củ đậu không hê dây vào tay. Tay phải anh bắ t đâ u bóc vỏ củ đậu từ trên đỉnh.

Trình Ca nhìn anh lột lớp vỏ dính đấ t vàng, lộ ra phâ n thịt củ tră ng như tuyế t. Một cánh vỏ, hai cánh vỏ, như bóc quýt.

Cả củ đậu đã bóc xong, vỏ rơi xuố ng bên cạnh con sơn dương đen, nó để n gâ n ngửi ngửi.

Củ đậu tră ng muố t sạch sẽ không dính một chút đấ t nào.

Bành Dã đưa cho Trình Ca, nói: "Đây là trái cây".

Trình Ca nhận lấ y că n một miế ng, hơi bấ t ngờ. Lạnh thấ m ruột gan, trong miệng toàn là nước mát lạnh, lượng nước quá nhiề `u.

Cô hoài nghi củ đậu mình từng ăn không giố ng củ đậu này.

Bành Dã nhìn số củ đậu còn lại trong sọt, nói: "Đủ cho cô ăn vài ngày. Nế u không thích thì đưa cho Thạch Đâ u xào ăn".

A Hòe đứng bên cạnh không nói. Đi xong một vòng về nhà trọ, A Hòe cũng không vào phòng Bành Dã ngô i mà xem ti vi trong phòng Trình Ca.

Trình Ca ở dưới là u bàn chuyện chụp ảnh với Hà Tranh, bàn xong lên là u, đi tới cửa phòng mình, lại vô tình nhìn sang cửa phòng Bành Dã.

Ban đêm tinh thâ`n con người dễ trở nên yế u ớt, dễ xao động tình cảm, dễ ham muố n tình dục.

Hành lang trố ng vă ng, cô dựa vào tường, nhớ lại ánh mặ t anh lúc đứng trên giao lộ ở Tứ Phong Trại chờ chiế c xe motor lao tới trước mặt. Lạnh lùng, hoang dã.

Giây phút tung người lên cản xe đã thể hiện rõ toàn bộ sức mạnh, tố c đô, can đảm, thân thủ của anh.

Cô khẳng định cô muố n cưỡi lên người anh. Trong đâ u có rấ t nhiệ u tiế ng người thay nhau nói. "Cô có thể không ngang bướng một lát không?"

"Trình Ca, em không thể khô ng chế chính mình sao?" Không phải không thể, chỉ là không muố n.

Trình Ca mở cửa vào phòng.

A Hòe đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh. Trình Ca yên lặng thay quâ n áo, gỡ bím tóc, xỏ giâ y cao gót vào.

Cô đứng vài giây, rút ra một điể u thuố c, đi tới trước gương nhìn. Cô chỉ mặc một chiế c áo sơ mi dài màu trắ ng kẻ xanh nhạt, chính là chiế c áo cô mặc bị Bành Dã chế "chân xấ u".

Trong gương, mái tóc cô hơi rô´i. Cô đưa tay vuô´t, râ´t ngẫu hứng.

Hút mấ y hơi thuố c, cô đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng.

Bành Dã tắ m xong đi chân đấ t từ phòng tắ m đi ra, thu dọn hành lý chấ t đâ y giường.

Đàn ông đa số bừa bộn. Anh cau mày, lấ y từ trong bao hành lý ra một chiế c quâ n lót không biế t là ai đã mặc, vo thành một nă m ném ra cửa.

Đúng lúc này cửa mở ra, chiế c quâ n lót rơi xuố ng bên cạnh một đôi giâ v cao gót.

Ánh mặ t Trình Ca hạ xuố ng, mũi chân hấ t hấ t chiế c quâ n lót, nhìn một lát rô i ngước mặ t lên: "Không phải của anh".

Bành Dã nhìn cách ăn mặc của Trình Ca, không nói gì.

Cô đi giâ`y cao gót không tâ´t, dưới vạt áo sơ mi là một đôi chân dài trâ`n trụi, cổ chân tră´ng muố´t có hình xăm một con ră´n màu đen.

Trình Ca vào phòng, đóng cửa phòng lại, cài khóa, nói: "Anh phải lớn hơn cỡ này".

Bành Dã chỉ hừ một tiế ng, quay lại tiế p tục sắ p xế p. Trình Ca dựa vào cửa nhìn anh.

Mái tóc đàn ông chưa lau khô, giọt nước theo hai má chảy xuố ng cái că m góc cạnh rõ ràng, rung rinh theo từng động tác của anh.

Trình Ca cúi đâ`u, rút một điê´u thuô´c ra, tay cô cũng đang run rẩy.

Hút xong nửa điể u thuố c, Trình Ca hít sâu một hơi. "Này".

Bành Dã vẫn cúi người, quay lại.

Trình Ca hỏi: "Bên cạnh có phụ nữ không?"

Bành Dã không đáp, khuôn mặt chìm trong ánh đèn u ám, dường như một con thú hoang dã đang đánh giá con mô i.

Anh không đáp, trong lòng cô đã có đáp án.

Hỏi xong một câu, Trình Ca không còn căng thẳng nữa, ngắng mặt lên.

"Có câ`n một người bạn... đêm nay?"

Bành Dã ném chiế c áo may ô trên tay xuố ng, đứng thẳng lên nhìn cô.

Trình Ca dựa vào tường, chậm rãi thở ra một hơi thuố c, nói: "Không phải người cùng đường, nhưng bây giờ đang đi cùng đường".

Bành Dã vừa tắ m xong, trên người chỉ có độc một chiế c sịp đùi màu trắ ng rộng rãi, nhưng hình dáng chỗ đó vẫn rấ t rõ ràng.

Trình Ca nhìn chă m chă m vào phâ n gô lên trên chiế c quâ n lót của anh mà không hê e dè, vô thức bóp tắ t điể u thuố c trên

tay, bàn tay hơi run lên một chút.

Cô nói: "Tôi cũng chỉ mặc một chiế c".

Bành Dã đã nhìn thấ y. Chiế c áo sơ mi của cô rấ t mỏng, không mặc đô lót, đường nét bên trong như ẩn như hiện.

Cô đi tới chỗ Bành Dã, Bành Dã cũng mặc kệ cô tới gâ`n. Lâ`n trước trong phòng thay đô` ở cửa hàng trang phục, anh cho ră`ng mình đã nói rõ với cô, nhưng cô lại ngày càng lâ´n tới. Cô thích gây sự, vậy anh sẽ bă´t cô trả giá.

Bành Dã kéo khóa túi hành lý, xách lên ném xuố ng đấ t, ngước mặ t nhìn cô: "Dựa vào cái gì mà cô cho rặ ng tôi và cô phải xảy ra chuyện gì đó?"

"Dựa vào ánh mặ t anh nhìn tôi". Trình Ca nói: "Anh muố n đè lên người tôi".

Bành Dã liê m răng cửa, lạnh lùng nhìn cô, vừa ra quân đã gặp bấ t lơi.

Chiế c sơ mi của cô đã cởi ba cúc, bộ ngực đâ y đặn, xương quai xanh thanh mảnh, vai như tuyế t mịn, băng gạc màu trắ ng trên cổ càng tăng phâ n kích thích. Cô bước giâ y cao gót đi tới trước mặt anh, tay sò chiế c cúc tiế p theo, ngước mắ t nhìn anh: "Anh cởi hay tư tôi cởi?"

Bành Dã đưa tay sở chiế c cúc đó, móng tay khẽ chạm vào khe ngực cô. Ánh mắ t anh nhìn cô rấ t khó lường, một hô i lâu sau lại nói: "Tư cô cởi đi".

Trình Ca cúi đâ`u xuô´ng định cởi cúc, nhìn thâ´y cơ bụng của Bành Dã, tay cô dừng lại.

Cô nói: "Tôi muố n sờ". Sau đó cô đưa tay vuố t ve.

Vừa chạm vào, cả người đã như bị điện giật. Tay cô hơi run run, khẽ lẩm bẩm: "Tôi đã nhìn thấ y thứ đẹp hơn rô ì".

Bành Dã không nghe rõ: "Cô nói gì cơ?"

Trình Ca không đáp. Ngón trỏ của cô â´n lên bă´p thịt căng cứng của anh, đẩy anh đế n góc tường.

Bành Dã dựa vào tường.

Năm ngón tay cô xòe ra, chậm rãi vuố t ve cơ bụng anh. Bành Dã không hề cự tuyệt. Cô lại sờ cơ ngực, cơ lưng anh. Cô ngửi mùi trên da anh.

Bành Dã bị cô vuố t ve khiế n trái tim hơi loạn nhịp: "Cảm giác gì?"

Trình Ca ngắng đâ`u: "Sao?"

Bành Dã cười một cái: "Cô sở tới sở lui, có cảm giác gì?" Trình Ca nhìn lại anh, nói: "Kích thích".

Mă t cô rấ t bình tĩnh, lại quyế n rũ một cách khó hiểu, làm người khác chỉ muố n phá hủy nó, làm cho nó nhuố m màu tình dục.

Có dấ u hiệu thua trận.

Nụ cười trên gương mặt Bành Dã thu lại, anh nghe thấ y giọng nói của chính mình: "Thế à?"

Trình Ca nói: "Ù".

Bành Dã bước một bước về phía cô, nói: "Tôi thử xem".

Bành Dã vòng tay ra sau lưng cô, bàn tay to lớn lùa vào lưng áo sơ mi, bóp cặp mông tron láng tròn lắn của cô, ngón giữa đưa vào giữa hai mông, chậm rãi trượt từ phía sau ra phía trước.

Toàn thân Trình Ca căng cứng, bị kích thích phải kiễng mũi chân lên, móng tay đâm vào cánh tay anh.

Gỡ được một bàn.

Bành Dã nhê ch miệng nói: "Cô đừng quá căng thẳng, tay tôi không di động được".

Cô că n răng, người run lên trong lòng anh.

Bành Dã bấ t giác cười khẽ một tiế ng, cúi đâ u xuố ng nhìn. Ánh mặ t cô lại vẫn tỉnh táo như cũ, thậm chí còn có một vẻ hài lòng của cao ngạo, như đang nhìn một người hấ u cao cấ p phục vụ mình.

Bâ`u không khí yên ả mà không kém phâ`n ngột ngạt. Bành Dã nói: "Trình Ca".

"Sao?" Cô vuố t ve sau lưng anh, tay từ bên hông chui vào quâ `n lót anh.

Bành Dã cười một tiế ng, nói: "Kiế m chế một chút, tay tôi ướt hế t rô i".

Trình Ca nghe ra ẩn ý trong tiế ng cười của anh, đó là sự ngạo mạn và tự phụ của đàn ông, thế chủ động tiế n công trong cuộc chơi tình ái. Đàn ông dễ dàng khiế n cơ thể đàn bà xuấ t hiện phản ứng mãnh liệt, đàn bà phải phủ phục dưới thân đàn ông.

Anh hỏi: "Cô có cảm giác gì?"

Trình Ca cười nhạt một tiế ng, ngắng đâ u lên ghé sát vào tai anh, nói nhấ n nhá từng chữ từng câu: "Không đủ làm cho tôi phải rên siế t".

Mă t Bành Dã tố i đi, trở nên nguy hiểm.

Trình Ca bình tĩnh lùa tay vào trong quâ`n lót anh không kiêng nể gì: "Anh có cảm giác gì...".

Còn chưa nói xong, Bành Dã đột nhiên ôm lấ y cô đẩy ngã xuố ng giường.

Tóc Trình Ca xõa tung, cổ áo mở rộng. Cô cười lạnh lùng, nhìn thẳng anh.

Anh quay lưng về phía ánh sáng, mặ t đen láy giố ng như có thể chảy nước.

Trình Ca biế t rấ t rõ, anh đang nhẫn nhịn.

Cô giơ chân lên quặp quanh hông anh, nói: "Tới đi".

Anh ẩn nhẫn vài giây, đột nhiên lại cười, nói: "Không vội".

Bành Dã câ`m chân cô, â´n lên ngực cô. Trình Ca đột nhiên cau mày, thân thể cảm nhận được ngón tay anh...

Cô không phải một phụ nữ dễ đạt được cao trào, phải nói là một phụ nữ không dễ dàng cao trào. Tình dục mang tới cho cô phâ n nhiê u là sự đau khổ vê thể xác.

Nhưng người đàn ông này đã đổi mới nhận thức của cô. Quyê `n chủ động đổi chủ.

Trình Ca mím chặt môi, ánh mã t nhìn Bành Dã chã m chã m.

Anh không dọn dẹp sạch sẽ đô đạc trên giường. Tay cô nă m chặt quâ n áo của anh bày trên ga trải giường.

Cảm giác khó tả dâ n trào dâng trong người, cô chậm rãi ngắng đâ u lên. Cảm giác ngây ngấ t tràn để n, cô khao khát chờ đợi khoảnh khắ c cuố i cùng...

Tấ t cả mọi cảm giác đột nhiên sụp đổ như một tòa lâu đài cát.

Cô cau mày nhìn anh.

Bành Dã cúi người xuố ng, bàn tay ươn ướt lắ c lắ c cã m cô, ánh mặ t xảo quyệt.

Cô đã hiểu, anh đang trêu đùa cô.

Trình Ca nghiê n răng, trong lòng vùa xuâ t hiện ý nghĩ đêm nay phải làm cho anh câ u xin tha thứ, lại có người vặn cửa lách cách.

"Lão Thấ t". Bên ngoài, Hà Tranh rấ t khó hiểu: "Cậu khóa cửa làm gì?"

Trình Ca cau mày, nhìn chiế c giường chấ t đâ y quâ n áo của Bành Dã mà mình đang nă m, lại nhìn chiế c giường trố ng sạch sẽ khác, đột nhiên hiểu ra đêm nay Hà Tranh sẽ ở phòng này. Cho nên vừa rô i Bành Dã không ngăn cô ngoài cửa mà cho cô vào đùa bỡn một phen.

"Đây rô i!" Bành Dã nhìn vẻ mặt Trình Ca, nụ cười rạng rỡ.

Cô có vẻ rấ t muố n giế t anh.

Anh xách Trình Ca từ trên giường lên, dúi vào tủ quâ náo.

Trình Ca lạnh mặt kháng cự, Bành Dã giật giật chiế c cúc thứ tư trên áo sơ mi của cô: "Nế u cô muố n để người ta nhìn thì tôi cũng

không phản đô i".

Nói xong nhẹ nhàng đưa chân đẩy Trình Ca vào tủ rô `i đóng cửa lai.

Đi được vài bước, quay lại nhìn chiế c tủ quâ n áo im lìm một cái, Bành Dã có vẻ rấ t vui. Anh lấ y một chiế c quâ n bò từ trên giường lên mặc vào rô i mới đi ra mở cửa.

Hà Tranh đi vào phòng: "Cậu khóa cửa làm gì?" "Em đi tă´m, phòng trộm".

"Nhà trọ này chỉ có chúng ta ở". Hà Tranh quan sát Bành Dã một lát, thắ c mắ c: "Tự dưng cậu có vẻ vui nhỉ?"

Bành Dã không đáp, quay đâ`u đi vào phòng. Thâ´y giâ`y cao gót của Trình Ca còn nă`m trên giường anh, anh sải bước đi tới câ`m quâ`n áo phủ lên.

Hà Tranh đi vòng sau lưng anh: "Sao mông quâ n cậu lại ướt một mảng thế này?" Nói rô i định đưa tay sờ.

Bành Dã tránh sang một bước, sờ mông quâ n dính dính, nói: "Tấ m xong lau người không kỹ".

Hà Tranh ậm ừ một tiế ng, đi vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa lẫm bẩm: "Phòng này hình như có mùi là la".

Bành Dã đưa tay sờ mũi, lại ngửi thấ y mùi phụ nữ trên đâ u ngón tay.

Hà Tranh đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Bành Dã mở tủ quâ`n áo ra, Trình Ca ôm gố i ngô i bên trong, lạnh lùng nhìn anh.

Bành Dã cúi xuố ng nhìn cô, cơ bụng gố lên từng múi. Anh cười mà như không cười: "Còn không đi à?"

Trình Ca đi ra, hấ t că m hỏi: "Giâ y cao gót của tôi đâu?"

Bành Dã nhìn quanh: "Không nhìn thấ y, lúc nào thấ y tôi trả cho cô".

Trình Ca mím môi không nói, chân trâ`n đi ra ngoài.

Ra để n cửa, Bành Dã chố ng tay lên khung cửa, cười: "Đi thong thả, không tiễn".

Trình Ca quay lại, ngắng đâ`u nhìn anh một hô`i lâu, nói: "Anh thua rô`i".

Nói xong, cô đi.

Vài giây sau, cửa phòng bên cạnh mở ra rô i đóng lại.

Bành Dã liế m răng, ngón tay khẽ gỗ lên cánh cửa, cảm thấ y người phụ nữ này là một con yêu tinh.

Nhấ t định cô đã nhìn ra, có một giây lát, anh muố n làm tình thát sư.

Trình Ca đi chân đấ t, áo sơ mi xộc xệch quay về phòng.

A Hòe đang ngô i trên giường xem ti vi, quay lại nhìn Trình Ca. Trình Ca đi tới bên giường mình, lục vali lấ y một cái quâ n lót mặc vào, lại lấ y ra một điể u thuố c, ném bật lửa cho A Hòe.

A Hòe bố i rố i đỡ được.

Trình Ca ngô i xuố ng giường A Hòe, bắ t chéo chân, giơ bàn tay đã tháo băng nhưng vẫn còn vế t thương lên, nói: "Châm lửa giúp

tôi".

A Hòe bật lửa, giơ ngọn lửa lên trước mặt Trình Ca. Trình Ca ngậm điể u thuố c, cúi đâ u xuố ng, khẽ cau mày hút một hơi.

Cô chậm rãi phun khói thuố c ra, đưa tay về phía A Hòe. A Hòe đặt bật lửa vào tay cô.

Cô nhìn A Hòe một lát, thổi khói thuố c vào mặt A Hòe. A Hòe vô thức rụt cổ lại.

Trình Ca cười mà mắ t không cười, quay lại xem ti vi. Ti vi đang phát sóng quảng cáo thuố c tránh thai khẩn cấ p, Trình Ca cười lạnh một tiế ng.

Xem một lát, Trình Ca liế c A Hòe: "Cô nhìn tôi làm gì?"

A Hòe lúng túng quay đâ u đi chỗ khác, một lát sau vẫn không nhịn được nhìn Trình Ca: "Vừa rô i... cô đế n phòng Dã Ca à?"

Trình Ca ở một tiế ng. A Hòe không nói nữa.

Một lát sau, Trình Ca hỏi: "Quan hệ giữa cô và anh ta là gì?" A Hòe xị mặt không lên tiế ng.

Trình Ca nheo mặ t nhìn A Hòe. Cô gái này rấ t phóng khoáng trước mặt Bành Dã, nhưng lại rấ t câu nệ trước mặt cô. Trình Ca có thể thấ y A Hòe và Bành Dã rấ t thân thuộc, lúc ở trước mặt Bành Dã không giố ng lúc ở trước mặt những người đàn ông khác. Trình Ca cũng có thể thấ y, A Hòe trước mặt cô có một sự tự ti.

Trình Ca hỏi: "Đố i tác xế p hình à?" A Hòe hỏi: "Nghĩa là gì?"

Trình Ca búng tàn thuố c, phổ cập cho A Hòe cụm từ mới này.

A Hòe nói: "Thế thì đúng rô ì. Có điể ù tôi và anh ấ y rấ t ít khi gặp nhau". Trình Ca hỏi: "Biế t nhau thế nào? Vì sao anh ta cho cô tiể n?"

A Hòe kể với Trình Ca, cô là người miê n núi, không được học hành gì, rời nhà đi làm thuê, lạ người lạ đấ t, gặp phải người xấ u, cuố i cùng bị bán. Sau đó lâ n đã u tiên ra đứng đường cô đã gặp Bành Dã, Bành Dã say bấ t tỉnh nhân sự.

Trình Ca nghe để n đây cười một tiế ng: "Tôi đã nói rô i, anh ta không tử tế gì".

"Không phải". A Hòe rấ t bảo vệ Bành Dã, nói đêm đó tâm trạng Bành Dã rấ t sa sút, còn say rượu, đó là lâ n đâ u tiên anh ra ngoài tìm phụ nữ, có lẽ cũng là lâ n cuố i cùng dùng phương thức này để tìm phụ nữ.

Chính A Hòe cũng nói là không rõ, không biế t vì thân phận của cô khi là n đà u bọn họ gặp nhau hay là trái tim anh vĩnh viễn chưa từng dừng lại. Mỗi là n cùng cô, Bành Dã đề u đeo bao, quên mua sẽ không làm gì, không có là n nào mấ t khô ng chế.

Ngón tay Trình Ca kẹp điể u thuố c vẽ vòng tròn trên không trung, hỏi: "Sau đó hai người thành đố i tác cố định à?"

"Nhưng không có nhiề `u cơ hội gặp nhau, có lúc nửa năm không gặp nhau được một lâ `n".

Trình Ca suy nghĩ một lát. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ở đây một mạch hơn mười năm, không có bạn gái, không kiế m chỗ giải tỏa thì không phải liệt dương cũng có bệnh khác.

Cô hỏi: "Thế´ sau đó sao cô không làm việc đó nữa? Được anh ta chuộc ra à?"

"Sau đó chỗ chúng tôi bị phá, đại ca đại tỷ đề u bị công an bắ t, chúng tôi đề u được giải cứu, đề u được tự do. Nhưng tôi cũng không biế t nên làm gì".

Trình Ca hỏi: "Vì sao không quay vê `?"

A Hòe nói: "Cha tôi chế t sớm, mẹ tôi ở trong thôn chính là một... toàn bộ đàn ông trong thôn đề `u có thể làm cha tôi, tôi về ` làm gì?"

Trình Ca im lặng một hô i lâu không nói gì.

Một lát sau, Trình Ca hỏi: "Cô làm gì để kiế m số ng ở Phong Nam?"

A Hòe trả lời: "Tôi mở một cửa hàng quâ`n áo ở trung tâm thị trấ´n, làm ăn cũng tố t lắ´m".

Trình Ca nói: "Khá đâ y".

Trình Ca lại hỏi: "Cô và Bành Dã gặp nhau lâ`n cuố i là bao giờ?"

A Hòe nhấ t thời không nói. Cô không biế t gặp nhau mà Trình Ca nói có nghĩa là gặp nhau hay có nghĩa là ngủ với nhau, cho nên không biế t nên nói là nửa năm trước hay là mấ y ngày hôm trước.

Mấ y ngày hôm trước hai người gặp nhau, nhưng Bành Dã không mang bao theo người, trong nhà A Hòe cũng không có nên anh không chịu làm gì. Cuố i cùng A Hòe dùng cách khác giải quyế t cho anh.

Sau khi suy nghĩ vài giây, A Hòe vẫn trả lời cách đây mấ y ngày đã gặp Bành Dã.

Trình Ca nhớ lại, là hôm gặp Bành Dã ở quán ăn sáng. Trình Ca hỏi: "Anh ta trình độ thể nào?"

A Hòe sửng số t, không ngờ Trình Ca lại nói chuyện thẳng thă n như vậy.

Thấ y A Hòe phản ứng chậm, Trình Ca nhíu mày: "Hỏi cô đấ y".

A Hòe chậm rãi gật đâ u một cái.

Trình Ca ngắng đâ`u phun một hơi thuô´c lên trời, khói thuô´c rớt xuô´ng. Cô suy nghĩ một lát, trình độ dạo đâ`u râ´t lợi hại, đê´n màn chính chă´c còn cao tay hơn.

Cô nghĩ một lát, cúi đâ u nhìn A Hòe: "Cô thích anh ta à?" A Hòe gật đâ u.

Trình Ca hỏi: "Anh ta biê t chứ?"

A Hòe suy nghĩ một lát, lắ c đâ u: "Tôi và anh â y một năm cũng không gặp nhau được ba, bố n lượt, anh â y lâ n nào cũng có việc, không có nhiề u thời gian để n thăm tôi, không rảnh nói chuyện khác".

Trình Ca hỏi: "Cô không nói với anh ta à?"

A Hòe chậm rãi lă c đâ u, lại nói: "Cô đừng nói với anh â y".

Trình Ca nói: "Tôi nói với anh ta mâ y chuyện như thê làm gì?"

A Hòe châ`n chừ một lát, hỏi: "Kỳ thực tôi cũng không biế t rõ về anh â y lă m, không biế t anh â y có thích người phụ nữ nào không, cũng không biế t bên cạnh anh â y còn có phụ nữ khác hay không. Cô thấ y... tôi có nên thử một lâ n không?"

Trình Ca nói: "Muố n làm gì thì cứ làm, sao phải hỏi người khác".

A Hòe hơi bấ t ngờ, nhìn Trình Ca chặ m chặ m. Trình Ca cau mày: "Có chuyện cứ nói thẳng".

A Hòe nói: "Vô n dĩ tôi tưởng cô sẽ xem thường tôi".

Trình Ca nói: "Tôi không xem thường những phụ nữ không bă`ng tôi".

Đặc biệt là người điể `u kiện bẩm sinh không bă `ng cô. Nế `u cô là A Hòe, chưa chắ `c cô có thể làm tố `t hơn A Hòe bây giờ.

A Hòe lại ngắn ra, nhìn Trình Ca chă m chặ m.

"Cô không tin cô yế u hơn tôi à?" Trình Ca nheo mặ t, cười nhạt: "Có câ n đánh nhau một trận luôn không?"

A Hòe bị cô chọc cười, hỏi: "Cô và anh â y thế nào?"

Giác quan của phụ nữ rấ t nhạy bén, không cấ n nói rõ, ai cũng hiểu cả.

Trình Ca nói: "Quan hệ giữa tôi và anh chỉ là ngủ một đêm hay ngủ một chặng đường thôi".

Không ngủ một đời.

A Hòe ở một tiế ng, một lát sau lại hỏi: "Vì sao?" "Không phải người cùng đường". Trình Ca nói.

Bành Dã biế t điể u này, cô cũng biế t.

Trình Ca tắ t thuố c ném vào thùng rác. Lúc này một tiế ng hét ngoài đường phá vỡ sự yên lặng của buổi tố i ở thị trấ n nhỏ.

"Cứu mạng! Có bác sĩ không? Gâ`n đây có bác sĩ không?" Âm thanh này Trình Ca nghe đã quen, là An An.

CHƯƠNG 12: KHE NÚI NỞ HOA

Trình Ca nhanh chóng mặc quâ n vào, tìm áo khoác mặc lên người, nói với A Hòe: "Cô đừng đi lung tung".

Cô mở cửa ra. Bành Dã và đám Thập Lục cũng đề u đã mở cửa phòng.

Trình Ca nói: "Mọi người nhận ra chứ?" Thập Lục nói: "Là cô gái ở trạm dùng chân".

Bành Dã nói: "Chắ c là bạn cô ta xảy ra chuyện rô i". Lúc nói ánh mắ t anh vẫn nghiêm túc, thoáng nhìn ngực Trình Ca rô i nhìn vào mặ t cô như nhặ c nhỏ.

Lúc này Trình Ca mới biế t cúc áo vẫn chưa cài hế t, ngực lộ ra một mảng.

Trình Ca cài cúc vào, nói: "Xuố ng xem có chuyện gì". "Cô ở lại trên này". Bành Dã nói.

Anh nhìn về phía ba người đàn ông trong phòng Thập Lục, nói: "Trình Ca và A Hòe vào phòng các cậu ngô i một lát, đừng phân tán. Anh và Tứ Ca xuố ng xem có chuyện gì".

Trình Ca không phản đô i, tránh đường cho Bành Dã.

A Hòe cũng đã đi ra. Lúc đi qua bên cạnh A Hòe, Bành Dã nhỏ giọng dặn dò một câu: "Chú ý an toàn".

Trình Ca nhìn Bành Dã đi, nói với A Hòe: "Sang phòng bên kia".

Trên đường tố i đen như mực, chỉ có mấ y hộ gia đình mở cổng, ánh đèn vàng vọt hấ t ra mặt đường trải đá xanh. Cách đó không xa, một cô gái đang dìu một cô gái khác loạng choạng đi để n bên này.

Mâ y cư dân bản địa từ trong nhà đi ra xem xét. "Làm sao thế ?"

"Chuyện gì xảy ra vậy?" "Có phải gặp sói không?"

An An không đi được nữa, đặt Tiêu Linh xuố ng đấ t: "Có bác sĩ hay không? Phòng khám ở đâu?"

"Cô đừng khóc, chờ một lát, tôi sẽ đi tìm bác sĩ ngay".

Người nói chạy qua trước mặt Bành Dã như một con gió.

Bành Dã đi tới xem. Tiêu Linh tóc tai bù xù, máu bế t đâ y đâ u, không nhìn rõ mặt, cũng không biế t số ng hay chế t.

Vừa mới nhìn một cái, Bành Dã đã cảm thấ y có gì đó không đúng mà không rõ là gì.

Anh hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế ?"

An An ngắng đâ`u thấ y là Bành Dã, gọi một tiế ng đại ca, nước mặ t rơi như mưa.

Ở đây trời tố i muộn, Tiêu Linh nói vẫn còn sớm, muố n lên chùa trên núi xem, muố n câ u Bô Tát phù hộ vê tìm được một

công việc tố t. Tiêu Linh ra sau chùa thặ p hương sau đó không quay lại. An An tìm một hô i lâu không thấ y, để n lúc trời sắ p tố i mới tình cờ phát hiện dưới vách núi có vế t đá sỏi lăn xuố ng.

An An đoán Tiêu Linh có thể trượt chân lăn xuố ng khe núi.

Dân bản xứ nói trong khe núi có sói, trời tố i không thể đi vào. An An đi tìm một mình, lúc tìm được thì Tiêu Linh đã như thế này.

Bành Dã sở cổ tay Tiêu Linh, mạch đập yế u ớt.

Anh lật cổ áo Tiêu Linh, đột nhiên hiểu ra cảm giác không đúng lúc đâ`u là gì. Chính là chiế´c áo này. Chiế´c áo Tiêu Linh mặc trên người là của Trình Ca!

Bành Dã nhìn cổ Tiêu Linh, nói: "Gặp sói rô i".

Trên cổ Tiêu Linh toàn là vế t móng và dấ u răng sói, nhưng Tiêu Linh may mấ n vì chỉ gặp một con sói con đang học đi săn, chưa biế t cấ n đứt khí quản con mô ìi.

Mọi người nhìn thấ y cũng hiểu ra, nói: "Cô gái này vẫn còn may".

Bành Dã nói: "Đúng là rấ t may, vì có một bạn đô `ng hành tố t".

Anh lạnh nhạt nhìn An An: "Tìm người là sở thích của em à? Còn luôn tự ý đi tìm một mình nữa".

An An khóc thút thít, mím môi không lên tiế ng.

Bành Dã xem đâ`u Tiêu Linh một lát. Huyệt Thái Dương va lõm vào, những chỗ khác trên đâ`u cũng không may mặ n tránh được. Bị thương nghiêm trọng, số ng được xem như cao số .

Bác sĩ nhanh chóng chạy tới, sau khi kiểm tra nói: "Mau đưa để n bệnh viện trên huyện".

Có người nói: "Nhà tôi có chiế c xe tải nhỏ, đưa họ đi".

Còn có người nói: "Tháo một cánh cửa xuố ng cho cô ấ y nă m lên, đừng để về t thương nặng hơn".

An An không ngừng cảm ơn mọi người.

Bác sĩ thở dài: "Cô gái này cao số đấ y, nhưng... khả năng tỉnh lại không cao".

Mọi người đặt Tiêu Linh lên cánh cửa rô i khiêng lên xe tải. An An đi tới chỗ Bành Dã, nước mắ t lưng tròng: "Đại ca cho em xin số điện thoại, ngộ nhỡ có chuyện gì em cũng không biế t phải tìm ai".

Bành Dã cho số điện thoại.

Chiế c xe tải chở người bệnh biế n mấ t trong màn đêm, để lại các thôn dân đứng bàn tán ven đường.

Bành Dã đi về `, trên mặt như phủ mây đen. Hà Tranh hỏi: "Sao thế `?"

Bành Dã trả lời: "Cái áo cô ta mặc trên người là của Trình Ca".

Hà Tranh sửng số t: "Ý cậu là cô ta trở thành kẻ chế t thay?" "Đúng".

"Cậu cũng vừa xem về t thương trên người cô ta, là va vào đá trên núi mà".

"Là đá hay là vũ khí khác bây giờ cũng khó nói chính xác".

Bành Dã nói: "Bọn chúng biế t ban đêm có sói ẩn hiện".

Hà Tranh nói: "Cũng xem như hao tâm tổn trí. Nhưng... Trình Ca có phải tạm thời được an toàn rô`i không?"

Bành Dã không đáp, chỉ nói: "Sáng mai lên đường. Lát về không nói chuyện cái áo".

Hà Tranh nói: "Anh biê t".

Bành Dã vê chỉ nói Tiêu Linh trượt chân lúc xuố ng núi, ngã bị thương, được đưa để n bệnh viện lớn. Mọi người không hê nghi ngờ gì.

Hôm sau mọi người cáo biệt Hà Tranh và A Hòe, tiế p tục lên đường.

Trước khi đi, A Hòe kéo Trình Ca qua một bên, nói: "Tôi đã nghĩ cả đêm, có chuyện vẫn phải nói với cô".

Trình Ca hỏi: "Chuyện gì?"

Mặt A Hòe đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Tôi nói rõ với cô một chút. Đêm đâ `u tiên tôi ra đứng đường, anh â ´y tâm trạng sa sút, uố ´ng rượu, anh â ´y va vào tôi, nói xin lỗi... Tôi râ ´t sợ, nê ´u không tìm được khách vê `, đại ca đại tỷ sẽ đánh chế ´t tôi mâ ´t... Thế ´ là tôi... dẫn anh â ´y vê ` nhà... Sau đó lúc anh â ´y đi, tôi nói sau này nê ´u anh muô ´n tìm phụ nữ thì hy vọng anh đế ´n tìm tôi, dù sao cũng là chỗ quen biê ´t. Anh â ´y đô `ng ý... Anh â ´y thật sự không phải loại người đó, cô muố ´n...".

Giọng A Hòe càng ngày càng nhỏ, vừa nói vừa cúi đâ u vân vê vạt áo.

Trình Ca: "...".

Cô không hiểu mục đích của A Hòe: "Chuyện này có quan hệ gì với tôi?"

A Hòe ngắng đâ`u lên, lă´c đâ`u mim cười: "Chỉ là muô´n nói với cô mà thôi".

Trình Ca nhìn A Hòe vài giây. A Hòe rấ t yế u đuố i. Cô không nhịn được đưa tay xoa đã u A Hòe, nói: "Ngoạn lặ m".

Sau đó xoay người đi.

A Hòe đi để n bên cạnh Hà Tranh, nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Lúc xe nổ máy, A Hòe nói: "Tứ Ca, em không đợi anh â y nữa".

Hà Tranh nhìn A Hòe một cái, không hỏi vì sao, chỉ thở dài: "Người phụ nữ đó trong mặ t có Thấ t Ca, trong lòng không có".

Lòng chảo và dãy núi xung quanh Na Để Cương Nhật là do núi lửa phun từ thời kỷ Than Đá mà có, địa thế gập ghê nh, đá vụn khắ p nơi. Trình Ca ngô i trong xe, năm mét một hố nhỏ, mười mét một hố to, xóc như muố n rời từng chiế c xương ra.

Trời quang mây tạnh, mặt trời chiế u trên cao nguyên. Hai bên đường đa số là nham thạch núi lửa, xám bạc thê lương, cỏ dại cực ít. Mặt trời chiế u cả thế giới trắ ng lóa, như đang đi trên một tấ m gương.

Trình Ca đeo khẩu trang và kính bảo hộ kín mít. Nhưng ánh sáng chói mã t, đường rấ t gập ghê nh, chưa đi được mấ y tiế ng cô đã không chịu nổi, có cảm giác sắ p say xe, may mà bữa sáng không ăn gì nên không bị nôn, cô nhấ m mã t lại cố nhịn.

Nhịn một thời gian, cô ngủ thiế p đi.

Trong mơ vẫn có Bành Dã, nhưng lâ n này cô chỉ ôm người anh, vuố t ve.

Cảnh trong mơ như nước chảy từ tố n. Có một phụ nữ đang hát, chậm rãi mà dịu dàng, nhẹ nhàng như gió núi.

A Nhã A Nhã đừng đi xa Đi xa A Ca sẽ buô`n lắ m A Ca rấ t buô`n mà ai tỏ

Lời trong lòng biế t ngỏ cùng ai...

Có người khẽ gỗ cửa kính xe chỗ cô: "Trình Ca". Giọng Bành Dã cách cửa kính xe trở nên nhạt nhòa.

Trình Ca chậm rãi mở mắ t ra, tiế ng hát trong giấ c mơ của cô vẫn vang lên trong xe: "Mặt trăng mặt trăng đừng tránh mặt. Tránh mặt A Nhã sẽ đơn côi...".

Bành Dã đang đứng ngoài cửa sổ xe, cúi người xuố ng nhìn cô.

Trình Ca bỏ kính bảo hộ xuố ng, nheo mặ t lại vì chói mặ t.

Trên xe chỉ còn một mình cô, đâ`u đĩa CD đang bật.

Cô hơi chóng mặt, quay hạ cửa kính xuố ng. Gió tràn vào xe, cô giữ khẩu trang, hỏi: "Có chuyện gì thế ?"

Bành Dã lùa tay vào cửa sổ mở cửa xe, nói: "Dẫn cô đi xem một thứ".

Trình Ca chẳng muố n động đậy, cũng không có hứng thú gì. Cô lại đeo kính bảo hộ lên, bước xuố ng xe. Thập Lục, Thạch Đâ ù và Ni Mã đứng cách đó không xa đang cười với cô.

"Làm cái quái gì thế ?" Giọng nói của Trình Ca vang lên từ trong khẩu trang, ô m ô m.

Trình Ca giẫm lên tảng nham thạch núi lửa trắ ng xám, quay lại nhìn. Cả thế giới chỉ có một màu trắ ng nhờ nhờ như một ruộng muố i. Chính giữa lại có một hồ nước cao nguyên xanh ngắ t, còn xanh hơn cả bầ u trời, như một viên đá quý khổng lồ .

Vẻ lười nhác của Trình Ca dâ n biế n mấ t. Cô nói: "Rấ t đẹp".

Bành Dã sau lưng cô lại nói: "Không phải bảo cô xem cái này".

"Lên đây". Bành Dã bước lên sườn đố c đá núi. Trình Ca đi theo.

Dâ n dâ n có gió từ đỉnh dố c tràn tới.

Bành Dã đã lên để n đỉnh dố c, gió thổi mái tóc và vạt áo anh tung bay. Anh quay lại, nói: "Đi lên".

Trình Ca đi lên, sau đó hô hấ p ngừng lại, vô thức bỏ kính bảo hộ và khẩu trang xuố ng.

Cô nhìn xuố ng một khe núi xanh ngát, hàng vạn cây hoa hạnh nở hoa đâ y sườn núi, trắ ng muố t, hô ng rực, tím nhạt, tím đậm, như ráng chiế u rực rỡ. Mấ y đám mây lơ thơ trên trời in bóng râm xuố ng mặt cỏ xanh mát mắ t.

Ánh sáng loang lổ, màu sắ c rấ t đậm, như tranh sơn dâ u của Van Gogh.

Gió mát lạnh từ đáy khe núi thổi lên. Cảm giác bí bức tắ c nghẽn trong lô ng ngực Trình Ca trong nháy mắ t tan thành mây khói, chỉ còn lại một sự thư thái.

Trình Ca hỏi: "Đây là nơi nào?"

Bành Dã trả lời: "Không có tên, khe núi nở hoa".

"Khe núi nở hoa? Đây là một cái tên hay". Trình Ca nói.

Anh dẫn cô để n xem khe núi nở hoa này. Trình Ca nói với anh: "Cảm ơn".

Bành Dã yên lặng một lát, quay sang nhìn cô.

Trình Ca cúi đâ`u. Cô đứng trên đá núi tră´ng xám, dưới chân là khe núi nở hoa. Gió núi thổi qua bên tai cô, cô nghe thâ´y tiế´ng hát

trên xe phía sau trở nên hư ảo. "Bay đi, dang rộng cánh ra đi, Từ sáng sớm để n lúc hoàng hôn...".

Cô bước tới phía trước một bước. Gió rấ t mạnh, như vô số đôi tay vô hình nâng cô lên.

"Bay đi, mở ra đôi cánh yêu thương. Em sẽ được tự do như gió núi...".

Nhấ t định sẽ rấ t kích thích.

Cô lại đi về phía trước một bước nữa. Cô hít sâu một hơi đâ y buô ng phổi, có cảm giác muố n lao xuố ng.

Cô chậm rãi kiễng mũi chân.

Đột nhiên cảnh tượng trước mặ t cô lướt qua giố ng như một dòng nước. Bành Dã kéo cô về phía sau, gâ n như muố n bẻ gãy cổ tay cô. Anh lạnh lùng nhìn cô, gâ n như là giận dữ: "Cô có bệnh hả?"

Trình Ca lại rấ t bình tĩnh, nói: "Tôi không định nhảy".

Bành Dã nghiế n răng, suýt nữa bị cô làm nghẹn chế t. Vừa rô i đích xác cô chỉ bước hai bước, kiễng chân lên. Hình như anh đã phản ứng quá nhanh.

"Tôi thích nơi này". Trình Ca nói: "Cảm ơn".

Mây đen phủ kín gương mặt, Bành Dã nhìn cô chă m chă m, sâ m mặt không nói câu nào. Cuố i cùng anh đi vê xe không quay đâ u lại.

Trên đường đi, Bành Dã không nói chuyện với Trình Ca. Những người còn lại giảng hòa mấ y lâ n mà không được, cũng không dám trêu chọc hai người bọn họ nữa.

Trời chiê `u chạng vạng, đá núi lửa và hô ` nước đã lùi lại ở rấ 't xa phía sau. Mặt trời să ´p lặn, nhiệt độ hạ thấ ´p, trên miê `n hoang dã xuấ 't hiện một dòng sông băng, bọn họ như đã đi tới một đại lục mới.

Trình Ca hỏi: "Đế n đâu rô ì?"

Cô nhìn Bành Dã. Bành Dã không để ý để n cô, cũng không nhìn cô.

Ni Mã suy nghĩ một lát, trả lời thay: "Đó là Phổ Nhược Cương Nhật, có sông băng và cánh đô `ng băng. Sông băng Phổ Nhược Cương Nhật là sông băng lớn thứ ba thế ´ giới trừ Nam cực và Bắ ´c cực".

Trình Ca nói: "Nê´u sau này không làm công việc này, cậu có thể đi làm hướng dẫn viên du lịch".

Ni Mã gãi đâ`u nói: "Ở đó có rấ´t nhiê`u bò Yak Tây Tạng, rấ´t ngô´c nghê´ch, chạy tới chạy lui trên băng. Chị Trình Ca, chị có thích bò Yak Tây Tạng không?"

Trình Ca: "...".

Cô nói: "Câu hỏi này chị biế t trả lời kiểu gì?"

Màn đêm dâ `n buông xuố 'ng, bọn họ dừng lại ở một khu vực cây cố 'i lơ thơ, xuố 'ng xe dựng lê `u. Vùng này núi non trùng điệp, không có một bóng người, vòng đi tìm làng xóm vừa tố 'n thời gian, vừa tố 'n xăng lại tố 'n công.

Tô i nay phải ngủ ngoài trời.

Thạch Đâ`u lái xe đế n đế n một chỗ tương đố i kín đáo. Bành Dã và Thập Lục đi một vòng xung quanh tìm hiểu địa hình.

Bành Dã nói với Thập Lục chuyện Tiêu Linh, Thập Lục hỏi: "Nói vậy thì Trình Ca tạm thời an toàn rô `i à?"

"Tạm thời".

Thập Lục thở dài: "Nhưng vẫn có thể sẽ có người để n cướp da thú".

Bành Dã nói: "Có khả năng hành động nhấ t chính là đoạn đường này".

Thập Lục nói: "Hay là tố i nay đừng nhóm lửa nữa?" Bành Dã nói: "Không được. Mọi người đề `u phải ăn cơm.

Nhiệt độ ban đêm quá thấ p, không nhóm lửa không chịu nổi.

Nế u chúng ta là mục tiêu thì có nhóm lửa hay không chúng vẫn sẽ đế n".

Thập Lục suy nghĩ: "Cũng đúng. Dẫn bọn chúng để n không phải là lửa mà là da thú. Đừng để để n lúc đó vừa đói vừa rét, câ m súng cũng câ m không xong".

Thập Lục đi vài bước, lại huých cánh tay Bành Dã: "Đúng rô `i, Thấ ´t Ca, hay là báo trước cho Trình Ca một tiế ´ng?"

Bành Dã hỏi: "Báo cái gì?"

Thập Lục đáp: "Nói với cô â´y có thể sẽ có người đế n đánh lén chúng ta. Em sợ đế n lúc đó cô â´y sẽ sợ hãi".

Bành Dã cười một tiế ng, hỏi: "Cậu cảm thấ y cô ta sẽ sợ hãi à?"

Thập Lục hỏi: "Chứ sao nữa".

Bành Dã nói: "Anh thì nghĩ ră`ng cô ta sẽ đế n chỗ cậu lấ y súng".

Mâ y người đã chọn được địa điểm nghỉ ngơi. Thạch Đâ u và Thập Lục đi kiế m củi nhóm lửa, Bành Dã và Ni Mã dựng lê u.

Trình Ca không có việc gì làm, ngô i bên cạnh xem, thỉnh thoảng lại chụp trộm mấ y tấ m ảnh.

Hai người này không giố ng Thạch Đâ u và Thập Lục, vừa nhìn thấ yố ng kính đã không chịu phố i hợp. Trình Ca cho ră ng những phâ n tử thiế u tích cực như hai người này khiế n công việc của cô rấ t khó tiế n hành.

Chụp được vài bức ảnh, sự chú ý của Trình Ca nhanh chóng tập trung vào Bành Dã.

Cũng như mọi ngày, anh làm việc cực kỳ chăm chú, điề ù này làm cho gương mặt anh nhìn sáng sủa khí khái hơn bình thường. Anh làm việc có quy trình mà rấ t nhanh chóng, lấ y trang bị, đóng cọc, kéo dây, chiế c lề ù to lớn trong tay anh trở nên đơn giản như xế p gỗ Lego.

Anh ngô `i dưới đấ ´t, xă ´n tay áo, cơ bă ´p săn chặ ´c, thoáng cái đã đóng xong cọc xuô ´ng đấ ´t, thoáng cái đã buộc xong một nút buộc kiểu thủy thủ.

Một chiế c lễ `u to lớn màu xanh bộ đội nhanh chóng được dựng xong, ẩn giữa lùm cây, đây là mâ `u să c ngụy trang tố t nhấ t.

Không biế t có phải cảm nhận được ánh mặ t của Trình Ca hay không, Bành Dã quay lại nhìn cô một cái.

Cô ngô i dưới đấ t, dựa vào một gố c cây hút thuố c lá. Khói thuố c trắ ng xanh, ánh mã t cô hơi lờ đờ, thoạt nhìn lại có một sự gợi cảm khác lạ.

Cô dùng ánh mấ t khiêu khích anh, ngang nhiên, không hê tránh né.

Bành Dã nói một câu bă ng giọng nhạt nhẽo: "Cô qua đây". Anh đã nói với cô.

Trình Ca dụi tă thuố c, phủi lá cây trên mông, đi tới chỗ Bành Dã.

Anh khẽ hấ t că m ra hiệu cho cô để n đứng trước mặt anh. Trình Ca dịch sang một bước, đứng đố i diện với anh, cau mày: "Gì thế ?"

Bành Dã đột nhiên đưa tay đẩy cô. Trình Ca không đứng vững được, lảo đảo ngã vê phía sau, ngã thẳng vào mái lê u.

Trình Ca cho ră ng mình sẽ ngã xuố ng đấ t, nhưng mái lê u chỉ võng xuố ng một chút rô i đỡ cô rấ t vững vàng.

Cô trọn mặ t nhìn Bành Dã.

Bành Dã lạnh nhạt nhìn cô một cái, nói với Ni Mã bên kia lê`u: "Kiểm tra rô`i, chặ c chặ n đấ y".

Trình Ca: "Anh là đô` khô´n kiê´p!"

Thạch Đâ`u ôm bó củi từ dưới đố c đi lên, nghe vậy liê`n số t ruột giảng hòa: "Sao thế, sao thế? Làm sao lại cãi nhau rồ i?"

Trình Ca lạnh mặt không lên tiế ng, vùng vẫy mấ y cái trên mái lê `u. Nhưng người cô hoàn toàn không có trọng tâm, không làm sao đứng lên được, bùng nhùng như cá vương vào lưới.

Cô lại không muố n trượt xuố ng như trẻ con chơi câ u trượt, như thế sẽ phải ngô i dưới chân Bành Dã.

Bành Dã nhìn cô mấ y lâ n, hiểu rõ suy nghĩ của cô nên đưa tay kéo cô lên.

Anh nă m cổ áo kéo cô đứng dậy. Trình Ca không chịu nổi tư thế bá đạo này của anh, đánh vào tay anh: "Anh buông ra cho tôi!"

Bành Dã nghe vậy buông ra, Trình Ca lại ngã xuố ng mái lê u.

Thập Lục đau đâ u gâ n chế t, ôm củi tới thả xuố ng đấ t: "Hai người làm sao tự nhiên như nước với lửa thế? Từ hôm qua đế n giờ cứ gặp nhau là đấ u đá".

Thạch Đâ`u cũng không biế t phải làm sao, nói: "Thấ t Ca, anh là đàn ông mà không thể nhường nhịn một chút à?"

Thạch Đâ`u vừa nói vừa kéo Trình Ca lên. Trình Ca chỉnh lại quâ`n áo, nói: "Thạch Đâ`u, không sao đâu, tôi không thèm châ´p anh ta".

Bành Dã tức giận quá lại bật cười: "Hóa ra là tôi trêu chọc cô à?"

Trình Ca nhìn anh qua đuôi mă t: "Thê tôi trêu chọc anh cái gì?"

Thấ y hai người lại chuẩn bị đấ u khẩu, Thạch Đâ u gào một tiế ng: "Thấ t Ca, anh đi nhóm lửa đi!"

Bành Dã không động đậy, liế m răng một cái, nhìn Trình Ca chă m chă m.

Trình Ca nói: "Nhìn cái gì?"

Bành Dã Bành Dã nói: "Hiểu rô`i. Cô có thể bă´t nạt đàn ông, đàn ông không thể bă´t nạt cô".

Trình Ca hỏi: "Anh nói người đàn ông nào?" Bành Dã: "...".

Trình Ca hỏi: "Tôi bă t nat anh à?" Bành Dã: "...".

Trình Ca lại hỏi: "Tôi bă t nạt ai à?" Bành Dã: "...".

Thấ y sắ c mặt Bành Dã càng ngày càng đen, Thạch Đâ u vừa đẩy vừa xô: "Đi nhóm lửa đi nhóm lửa".

Bành Dã bị Thạch Đâ`u đẩy đi, nói: "Cậu không sợ tôi cho một mô`i lửa đô´t hê´t chỗ này à?"

Thấ y Bành Dã đã đi, Trình Ca mím miệng hừ một tiế ng, tiế p tục loay hoay với chiế c máy ảnh.

Chưa được mấ y giây, Trình Ca lại không nhịn được nhìn về phía Bành Dã. Anh quỳ một gố i xuố ng đấ t, dựng củi to củi nhỏ thành một mái lề u, bên trong để lá khô cỏ khô, trên đó là cành nhỏ, trên nữa mới là củi to.

Anh châm mấ y tờ giấ y, dúi vào chỗ mớ cỏ khô, gạt gạt cho không khí lưu thông. Ngọn lửa cháy to dâ n, càng lúc càng mạnh. Ánh lửa hặ t vào gương mặt anh khiế n mặ t anh trở nên long lanh.

Trình Ca tự nhiên rùng mình vô có, lúc này mới nhận ra trời đã lạnh.

Cô ngắng đâ `u lên nhìn, mặt trời đã sắ p xuố ng núi, nhiệt độ giảm xuố ng nhanh hơn trước.

Trình Ca quấ n chặt áo, đi tới ngô i xuố ng bên cạnh đố ng lửa, giơ tay ra sưởi ấ m.

Bành Dã không nhìn cô, câ m gậy cời đố ng lửa cho lửa cháy to hơn.

Trình Ca hứng hơi nóng bố c lên, nhớ tới câu Bành Dã nói với cô trong phòng thay đô hôm đó, cô trả lại nguyên lời cho anh: "Anh cứ thích phân cao thấ p với tôi làm gì?"

Bành Dã không buô n để ý để n cô.

Trình Ca thở dài: "Tôi thật sự không định nhảy xuố ng". Bành Dã vẫn không mở miệng.

Nhiệt độ tăng lên, về t thương trên tay hơi ngứa, Trình Ca rụt tay về gãi.

Một lát sau, Bành Dã nói mà không thèm ngắng đâ`u lên: "Bên kia là Khả Khả Tây Lý".

Trình Ca ngắng đâ`u lên hỏi: "Bên nào?"

Bành Dã hấ t că m: "Bên kia. Phía sau ngọn núi tuyế t đó".

Trình Ca quay sang nhìn, thấ y mây mù trong núi đã dâng lên che khuấ t sườn núi và chân núi, chỉ còn lại đỉnh núi tuyế t hình chóp trắ ng tinh lơ lửng trên không trung.

Mặt trời lặn xuố ng phía sau đỉnh núi, ánh nă ng màu đỏ như máu hã t lên núi tuyế t, Một nửa đỏ rực, một nửa trắ ng bạc, như một tòa thành giữa không trung.

Trình Ca nhẹ nhàng hít một hơi không khí lạnh, nhìn không chớp mặ t. Cô biế t cảnh đẹp như vậy sẽ biế n mấ t sau chố c lát.

Cô hỏi: "Bên kia là Khả Khả Tây Lý à?"

Bành Dã ở một tiế ng, nói: "Tuyế n đường chúng ta đi mấ y ngày nay là song song với ranh giới Khả Khả Tây Lý".

Trình Ca hỏi: "Nghĩa là ngay từ đâ`u ở thị trâ´n Phong Nam, tôi đã cách Khả Khả Tây Lý râ´t gâ`n?"

"Đúng". Bành Dã nói: "Nhưng nế u đi sang Khả Khả Tây Lý từ bên đó sẽ phải qua sa mạc, không dễ đi".

Trình Ca à một tiế ng, quay sang nhìn ngọn núi tuyế t một là n nữa. Ngọn núi đã biế n mấ t phía sau sương mù và tâ ng mây, dường như vừa rô i nhìn thấ y chỉ là ảo ảnh.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn xuố ng, toàn bộ núi xung quanh đề ù ẩn nấ p trong mây mù.

Sương mù dày đặc tràn tới, cuố n cuộn bên người Trình Ca. May mà lửa càng ngày càng cháy mạnh, Trình Ca ngô i gâ n đố ng lửa hơn một chút.

Thập Lục và Ni Mã đang dựng lê `u che đô ´ng lửa. Trình Ca thặ ´c mặ ´c: "Buổi tô ´i sẽ mưa à?"

Ni Mã trả lời: "Thấ t Ca nói thế ". Trình Ca không hỏi thêm nữa.

Thạch Đâ`u mang ngô, khoai lang, khoai tây, thịt khô đế n, ném vào đố ng lửa như ong võ tổ.

Thạch Đâ u cười hì hì với Trình Ca: "Trình Ca, cô đừng ngại bẩn".

Trình Ca nói: "Lá cây và cành cây ở đây đề `u rấ t sạch sẽ". Lửa cháy lên cũng đượm hương thơm.

Thạch Đâ`u cười, hỏi: "Đúng rô`i, Trình Ca, còn chưa biê´t cô bao nhiêu tuổi rô`i".

"Hai mươi sáu, să p hai mươi bảy rô i". "Nhìn cô như mới hai mươi bố n thôi".

Trình Ca nói: "Anh nói chuyện rấ t giố ng Thập Lục".

Thạch Đâ`u lại cười, nói: "Cô đã đi qua rấ´t nhiê`u nơi đúng không?"

Trình Ca nói: "Nam cực cũng đã đế n rô ì".

"Chim cánh cụt có thích không?" Ni Mã hỏi xen vào. "Chạy nhanh lắ m".

"Có chạy nhanh bă ng linh dương không? Nế u linh dương đế n đó thì con nào thă ng?"

"Chim cánh cụt". Trình Ca đáp.

Ni Mã thán phục: "Nó chạy nhanh thế cơ à?" Trình Ca nói: "Vì linh dương chế t cóng rô ì". Ni Mã: "...".

Thập Lục cười ha hả.

Thạch Đâ`u nói: "Cô đã tới Bă´c cực chưa?" Trình Ca lă´c đâ`u.

Thạch Đâ`u nói: "Thâ´t Ca đã đê´n Bắ´c cực rô`i, đi qua Bắ´c Băng Dương".

Trình Ca đưa mặ t nhìn Bành Dã. Anh câ m que cời, đảo ngô và khoai trong đố ng lửa. Ánh lửa chiế u vào trong mặ t anh, lung linh như mặt hô dưới nặ ng chiế u.

Anh liế c cô một cái: "Nhìn cái gì?"

Trình Ca hỏi: "Anh đế n Bắ c Băng Dương làm gì?" Bành Dã nói: "Đi qua thôi".

Anh không muố n nhiệ u lời, Trình Ca cũng không hỏi nữa.

Nhưng Thạch Đâ`u lại nói: "Trước kia tôi nghe Nhị Ca nói, có một chiế c tàu chiế n muố n mời Thấ t Ca làm thủy thủ trên tàu".

"Nhị Ca trêu anh thôi. Thê mà cậu cũng tin à?"

Thạch Đâ`u không tin, cho nên không để ý đế n Bành Dã nữa, quay lại hỏi Trình Ca: "Trình Ca, cô có bạn trai chưa?"

Bành Dã cúi đâ`u nướng đô`, bâ´t giác liê´c cô một cái qua khóe mă´t.

Trình Ca cũng nhặt một cành cây cời lửa, nói: "Chưa".

Thạch Đâ`u hỏi: "Cô là một cô gái rấ´t tố´t, tại sao lại không tìm được ban trai?"

Trình Ca trả lời rấ t thoải mái: "Người thích tôi thì tôi không thích. Người tôi thích lại không thích tôi".

Thập Lục nói chen vào: "Tôi nghe người ta nói, bây giờ ở thành phố lớn cả trai lẫn gái đề u như vậy. Trình Ca, chính cô cũng như vậy, cô có nghĩ tới nguyên nhân của vấ n đề này không?"

Trình Ca nói: "Nghĩ tới rô`i chứ". "Nguyên nhân gì?"

Trình Ca nói: "Không xứng với người tố t hơn mình, lại không coi trọng người theo đuổi mình".

Thập Lục tặc lưỡi, lời này nghe thật cô đơn.

Ni Mã không hiểu: "Chị Trình Ca, chị tố t như vậy, người theo đuổi chị đê `u là người tố t".

Trình Ca cười cười, không nói gì.

Bành Dã gạt một bắ p ngô từ đô ng lửa ra, đưa cho Trình Ca: "Chín rô `i".

Trình Ca không khách sáo, câ`m lâ´y há miệng că´n. Bành Dã nói: "Cẩn thận không bỏng".

Ngô nướng vừa thơm vừa ngọt, còn cô thì đói. Ăn được một nửa, Bành Dã lại ném cho cô mấ y miế ng thịt, như cho mèo ăn.

Không lâu sau khoai lang cũng chín, bóc lớp vỏ cháy, hơi nóng bố c lên, mùi thơm lan tỏa.

Ăn xong một củ khoai lang lại để n một củ khoai tây to.

Thời gian trước ở thành phố Trình Ca hơi biế ng ăn, sau khi tới đây lại khác hẳn. Tố i nay cô ăn rấ t nhiề u. Sau khi ăn xong một đố ng đô nướng, cô dùng tay áo lau miệng, sau đó nhìn Bành Dã.

Bành Dã: "...".

Anh hỏi: "Cô còn ăn được nữa cơ à?"

Trình Ca giơ tay để n trước mặt anh, nói: "Trái cây của tôi đâu? Hôm nay chưa ăn trái cây".

Ý cô nói là củ đâu.

Bành Dã quản trái cây khẽ nhíu mày: "Buổi tố i lạnh, ăn không sợ lạnh bụng à?"

"Tôi muố năn". Trình Ca nói.

Bành Dã thấ y trán cô lấ m tấ m mô hôi, còn đang ngô i sưởi bên đố ng lửa nên không ngăn cản nữa, đứng dậy đi lấ y một củ đậu mang để n. Anh ngô i dưới đấ t, lột vỏ củ đậu sạch sẽ như lấ n trước rô i đưa cho cô.

Trình Ca că n một miê ng. Củ đậu giòn tan, toàn là nước.

Cô có cảm giác như đang bật điệ u hòa đấ p chăn.

Thạch Đâ`u ăn khoai tây nướng, hỏi: "Trình Ca, cô làm công việc này cha mẹ cô không lo lă ng à? Tôi thấ y cô rấ tít gọi điện thoại cho họ báo bình an".

Trình Ca nói: "Cha tôi mấ t nhiề u năm rô i, mẹ tôi cũng có gia đình mới".

Mọi người yên lặng. Thập Lục đá mông Thạch Đâ`u, Trình Ca lại cười: "Không sao đâu. Họ cũng đâu thể số ng thay tôi".

Bành Dã không nói gì, lại khê `u một củ khoai lang nhỏ trong đô ´ng lửa ra, dùng que cời gạt để ´n trước mặt Trình Ca, hỏi: "Còn ăn được không?"

"Thì ăn một củ nữa". Trình Ca câ m củ khoai lang lên.

Ban đêm đi ngủ, mỗi người chui vào một chiế c túi ngủ, nặ m chen chúc trong lê u.

Trình Ca không có túi ngủ. Ban đêm phải có người gác đêm nên thừa một chiế c. Bành Dã đưa túi ngủ của anh cho Trình Ca.

Bành Dã gác từ mười một giờ để n một rưỡi. Thập Lục gác từ một rưỡi để n ba giờ, Ni Mã gác từ ba giờ để n bố n rưỡi, Thạch Đâ ù gác từ bố n rưỡi để n sáu giờ.

Trình Ca thấ y mọi người đi ngủ đề `u mang súng, trong lòng đã đoán được có chuyện gì.

Nă m xuố ng chẳng bao lâu, tiế ng thở đề u đề u của những người đàn ông xung quanh đã vang lên. Trình Ca nă m trong túi ngủ

của Bành Dã, toàn là mùi của anh, cô không ngủ được.

Ánh lửa trên mái lê`u, còn cả bóng dáng anh.

Trình Ca nă m nghiêng người, đưa tay vuố t ve hai chữ "Bành Dã" trên vải bạt, ram ráp, gai tay.

Ni Mã nói mê một câu, ban đêm rấ t yên tĩnh. Người đàn ông bên ngoài cũng yên tĩnh.

Một tiế ng đã trôi qua, Trình Ca vẫn không ngủ được. Cô từ trong túi ngủ chui ra, đi ra ngoài lê `u.

Bành Dã không ngô i bên đố ng lửa, anh ngô i dựa vào một gố c cây ở chỗ khuấ t.

Trình Ca kéo khóa kéo chui ra khỏi lê `u phát ra tiế ng động, ánh mặ t anh lập tức lia tới, hai mặ t sắ c bén như một con sói ẩn nấ p trong rừng cây, cảnh giác, nhạy bén, mang một chút tàn nhẫn.

Trình Ca vịn lê `u, chăm chú nhìn anh.

Anh mặc một chiế c áo mưa màu đen, khuôn mặt nhìn có vẻ lạnh lùng hơn bình thường.

Trình Ca hiểu không phải anh đang ngô i yên lặng, anh đang gác đêm, đang trinh sát.

Thấ y Trình Ca đi ra, Bành Dã không hề quá kinh ngạc, ánh mặ t rấ t nhanh lại nhìn ra chỗ khác.

Trình Ca mặc áo rét to như gấ u, đi tới ngô i xuố ng bên đố ng lửa sưởi ấ m, cách anh khoảng chừng mấ y mét. Liế c thấ y cô để n sưởi bên đố ng lửa, anh hỏi: "Lạnh quá tỉnh giấ c à?"

Trình Ca lă c đâ u.

Chỗ cô nă m ngủ gâ n đố ng lửa bên ngoài nhấ t, rấ t ấ m. Bành Dã lại hỏi: "Không ngủ được à?"

Anh nói rấ t nhỏ, lúc nói không hệ nhìn Trình Ca mà vẫn chú ý xung quanh. Sương mù ban đêm dày đặc, mông lung trôi giữa hai người.

Trình Ca trả lời: "Ò, không ngủ được".

Bành Dã dừng lại một giây, quay đâ`u lại nhìn Trình Ca, hỏi: "Sợ à?"

Trình Ca hỏi ngược lại: "Anh cho ră `ng tôi sẽ sợ sao?"

Bành Dã cười cười rấ t nhạt, một lầ n nữa nhìn về phía những lùm cây trong đêm đen. Ánh lửa hắ t ra, những lùm cây như che giấ u cho đám ma quái.

Trình Ca ôm gố i, că m tựa lên cánh tay, nghiêng đâ u nhìn anh một lát. Anh vẫn chăm chú nhìn cây cố i xung quanh. Trình Ca hỏi: "Anh buô n ngủ không?"

Bành Dã nói: "Không buô`n ngủ".

Lúc nói chuyện, anh vẫn không nhìn cô.

Trình Ca nhỏ giọng hỏi: "Tố i nay sẽ có nguy hiểm à?" Bành Dã nói: "Có thể".

Trình Ca hỏi: "Có thể cho tôi một khẩu súng không?" Bành Dã trả lời: "Không được".

Trình Ca hỏi: "Vì sao?"

Bành Dã không trả lời ngay, nửa giây sau nhìn cô một cái: "Tôi cho ră `ng cô biế ´t vì sao".

Trình Ca nói: "Anh không nói thì tôi làm sao biế t vì sao?" Bành Dã không để ý đế n cô nữa.

Trình Ca biế t việc cô kiễng chân trên đố c núi là một tiề n án tiề n sự trong mặ t anh.

Hai người yên lặng rấ t lâu không nói nữa. Trình Ca châm thuố c vào đố ng lửa, lặng lẽ hút thuố c lá.

Bành Dã đứng dậy đi tới, cho thêm một ít củi vào đố ng lửa, nói: "Hút thuố c xong vào đi ngủ. Một lát nữa mưa, âm thanh ô n ào càng không ngủ được".

Trình Ca ngắng đâ`u nhìn, rõ ràng trăng đang rấ´t sáng. Bành Dã lại dặn một câu: "Lúc ngủ nhớ mặc đủ quâ`n áo". Để đê` phòng ban đêm có việc đôt xuấ´t.

Trình Ca ở một tiế ng, lại bắ t đâ u tán dóc: "Anh bao nhiều tuổi rô i?"

"Lớn hơn cô tám, chín tuổi".

Trình Ca nói: "Thì ra anh già như vậy rô `i". Bành Dã nói: "Cô còn trẻ".

Trình Ca không nói được gì. Kỳ thực tuổi của anh chưa thể gọi là già, mặt mũi và thân thể thoạt nhìn càng không già. Anh ngô i cho củi vào đố ng lửa, cô ngô i bên cạnh, nhẹ nhàng hút một hơi thuố c, nhìn anh qua làn khói thuố c.

Vẻ mặt Bành Dã cho thấ y rõ anh không muố n nói với cô về những vấ n đề này.

Trình Ca nói bình tĩnh: "Một vài năm trước, bên cạnh anh chắ c hẳn có vô số mỹ nữ".

Bành Dã hỏi theo ý cô: "Thế cô hỏi bạn gái nào?" Trình Ca nói: "Người anh yêu nhấ t".

Bành Dã đáp: "Quên rô`i".

Anh thật sự đã quên rô i, bởi vì không đủ để ghi lòng tạc dạ.

Trình Ca búng tàn thuố c vào đố ng lửa, hỏi: "Thứ tôi muố n, anh sẽ không cho. Bởi vì anh nói chúng ta không phải người một đường. Vậy anh và A Hòe có phải người một đường không?"

Bành Dã không trả lời, Trình Ca trả lời thay anh: "Không phải".

"A Hòe muố n, anh cho. Vì sao?" Trình Ca cười lạnh: "Bành Dã, anh sợ tôi".

Anh sợ lún vào không thoát thân ra được.

"Đàn ông hơn ba mươi tuổi mà còn sợ tôi ăn thịt hay sao?" Bành Dã không nói. Vố n động tác kiếng chân của Trình

Ca trên khe núi nở hoa đã khiế nanh giận dữ, lúc này sự khiếu khích của cô càng làm anh khó chịu.

Anh yên lặng, lúc đâ `u không nói, sau đó bỏ thanh củi cuố i cùng trong tay vào đố ng lửa rô `i mới quay lại nhìn Trình Ca: "Bởi vì tôi không có ham muố n xác thit với cô".

Giọng nói thờ ơ như không, nội dung lại nghiêm trọng để n mức đủ để đóng băng mố i quan hệ vừa mới dịu bớt của hai người.

Ánh mă t Trình Ca gâ n như lạnh thấ u xương. Cô không nói gì, ném nửa điể u thuố c còn lại vào đố ng lửa, đứng dậy đi vào lê u.

Sau khi quay vê `trong lê `u, Trình Ca nhìn bóng Bành Dã in trên vải bạt, lạnh lùng lừ mặ t một cái rô `i xoay người ngủ.

CHƯƠNG 13: VIÊN ĐẠN

Ban đêm loáng thoáng nghe thấ y tiế ng mưa rơi đập vào bạt lễ u lộp bộp, sau đó có người vào lê u đổi ca, có người ra ngoài đi gác.

Không biế t bao lâu sau, Bành Dã lay cô rấ t vội, âm thanh hạ xuố ng cực thấ p: "Trình Ca!"

Trình Ca mở choàng mặ t, mưa to đập vào lê u lộp bộp, trong tiế ng mưa rơi gió thổi có xen lẫn nhiê u tiế ng súng nổ.

Să c mặt Bành Dã lạnh lùng nghiêm nghị, không đợi Trình Ca tự đứng dậy mà dùng một tay lôi cô lên, kéo vào trong lòng nhanh chóng đi ra ngoài.

Ni Mã đã dập đố ng lửa. Bên ngoài lê `u tố i đen như mực, chỉ có sắ c trời nhờ nhờ, mưa to như trút, bóng cây xung quanh như những bóng ma.

Tiế ng đấ u súng phía sau vẫn đì đoàng, trong mưa, Trình Ca không kìm nổi run lên một lát.

Bành Dã che chở Trình Ca nhanh chóng bò lên trên đố c núi phía sau lê `u, giâ ´u cô trong một hố ´đâ ´t. Lúc hạ trại anh đã xem xét địa hình. Xung quanh nơi này có nhiệ `u cây bụi, từ dưới nhìn lên trên chỉ thấ ´y toàn là bụi cây, từ trên nhìn xuố ´ng dưới lại có tâ `m nhìn rộng rãi, có thể nhìn thấ ´y hế ´t mọi thứ.

Lê u của họ ở lưng chừng đố c, xe đỗ ở đỉnh đố c.

Bành Dã nhanh chóng cởi áo mưa trên người cho Trình Ca mặc vào, kê súng nă m sấ p bên miệng hố đấ t. Thạch Đâ u và Thập Lục

yểm hộ ở phía trước, đang bị ép lùi vê bên cạnh lê u.

Bành Dã ngă m chuẩn vài bóng người túm tụm trong bóng đêm, ngón tay siế t cò súng, một tiế ng kêu thảm vang lên dưới đố c núi.

Mấ y bóng người tản ra, Bành Dã không tiế p tục nổ súng, cảnh tượng trước mặ t quá nhạt nhòa, sợ bặ n nhâ m phải Thạch Đâ u và Thập Lục.

Ni Mã nhanh chóng bò lên, trượt vào hố đấ t. Bành Dã hỏi: "Bao nhiêu người?"

Ni Mã đáp: "Khoảng mười người".

Bành Dã că´n môi một cái, mái tóc ướt sũng dính vào trán. Bành Dã hỏi: "Súng của cậu còn bao nhiều đạn?"

Ni Mã trả lời: "Mười viên".

Bành Dã nói: "Đủ rô `i. Một lát nữa Thạch Đâ `u dẫn bọn chúng đi lên, anh bă ´n yểm hộ, cậu làm tay súng chính".

Ni Mã yên lặng vài giây, nói: "Vâng".

Nói xong, Ni Mã bò lên khỏi hố , luô `n để ´n phía sau lùm cây chéo phía trên đố c.

Trình Ca mặc áo mưa nhưng toàn thân vẫn ướt đẫm, răng va vào nhau câ m cập vì lạnh, nước mưa khiế n cô không mở mắ t ra được.

"Cô cố chịu một chút nữa". Bành Dã kéo cô tới đè dưới thân, nòng súng ngắ m về phía năm, sáu bóng người đang lén lút bò lên dố c tới gầ n lề u, lạnh lùng siế t cò súng.

Tiế ng súng liên tiế p nổ vang trên đỉnh đâ u Trình Ca, sức giật rấ t mạnh đập thẳng vào hai vai Bành Dã, cũng đô ng thời đập vào

Trình Ca dưới thân anh. Đêm tố i làm cho xúc giác cực kỳ rõ ràng.

Bành Dã đè trên người cô, cơ bắ p toàn thân đề u căng cứng. Nước mưa cũng đập vào trên mặt cô, cô không thở nổi. Mỗi là n nổ súng đề u là một là n sức giật bùng nổ, hai người trâ y trật trong hố, cơ thể không ngừng cọ sát vào nhau.

Cô như să p hòa tan vào thân thể anh.

Trình Ca choáng váng và đau đón, không thở nổi. Hai tay cô tóm chặt eo anh.

Bành Dã nổ súng khiế n đố i phương điên cuố ng phản kích, mã y viên đạn bă n vào rìa hố đấ t, bùn đấ t văng khắ p nơi. Bành Dã nhanh chóng cúi thấ p đã u, bảo vệ Trình Ca dưới thân mình.

Sau một loạt bắ n nhanh liên tiế p, tiế ng súng dừng lại, mưa cũng nhỏ đi. Một sự yên lặng chế t chóc dâ n dâ n bao phủ những lùm cây, chỉ có tiế ng gió đêm vù vù.

Kẻ địch đang chậm rãi áp sát hố đấ t của Bành Dã, ngay cả Trình Ca cũng nghe thấ y tiế ng bước chân. Cô lau nước mưa trên mặ t, nhìn về phía Bành Dã.

Bành Dã lại nhìn mây trên trời, tay câ m súng, lông mày nhíu chặt.

Gió vẫn thổi, anh để m khẽ. "Ba...".

Trời quá tố i, cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ có âm thanh khe khẽ.

"Hai...".

Trình Ca thấ y tay anh câ m súng giơ lên trên trời... "Một...".

Anh nổ súng chỉ thiên, mà tiế ng súng này dường như là tín hiệu nào đó.

Trong nháy mắ t, gió thổi mây đen đi, ánh trăng rót xuố ng như thủy ngân, chiế u sáng cả đố c núi sau cơn mưa.

Còn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh cũng hiện rõ dưới ánh trăng.

Ni Mã đã nổ súng: "Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đoàng! Đoàng!"

Trình Ca nghe thấ y dưới đố c cách đó không xa có tiế ng nổ súng loạn xạ lẫn với tiế ng kêu thảm thiế t và tiế ng chửi bới. Đố i phương đang nhanh chóng rút lui.

Bành Dã ló đâ`u lên xem. Có người bǎ n một phát súng vê` phía này, anh lập tức cúi xuô ng.

Bành Dã lạnh lùng că n răng, ngón tay gạt chố t an toàn, lại đứng dậy không hề do dự, kê súng lên trên cánh tay trái.

Đoàng một tiế ng, người nọ ngã xuố ng đấ t, ôm chân bò về phía sau. Những người bên cạnh hặ n đề u xông tới kéo hặ n.

Bành Dã đã bă n trúng gã thủ lĩnh.

Bành Dã lạnh mặt, nhanh chóng phán đoán những kẻ còn tứ chi lành lặn trong đám người. Đoàng! Đoàng! Đoàng...

Những tiế ng kêu thảm thiế t liên tiế p vang lên.

Đô i phương quay súng lại, bắ n như vãi đạn, vang vọng không trung.

Nhưng rấ t nhanh, mây đen lại che khuấ t mặt trăng, dố c núi chìm vào màn đêm đen như mực.

Thế giới yên tĩnh lại. Cả đố c núi đề u yên tĩnh.

Không lâu sau, trời lại bắ t đâ u mưa rả rích, dưới chân dố c có tiế ng ô tô nổ máy.

Bọn chúng đã đi.

Ni Mã từ sau lùm cây đi ra, nhanh chóng chạy để n bên này. Bành Dã cũng buông Trình Ca ra, đi ra khỏi hố đấ t. Thạch Đâ u và Thập Lục đang chạy tới tụ họp.

Bành Dã hỏi: "Thế nào?"

Ni Mã đáp: "Hai vai, hai bụng, một chân... Một đâ`u". Bành Dã nói ngắ n gọn, chắ c nịch: "Có tiế n bộ".

Thập Lục khoác vai Ni Mã, khen ngợi: "Không tô`i, cậu sẽ là tay thiện xạ kế´ tiế´p của đội chúng ta".

Ni Mã bên lên, không còn chút tỉnh táo chững chạc nào của lúc nổ súng vừa rô ì, xấ u hổ gãi đâ `u gãi tai: "Đê `u là Thấ t Ca dạy em".

Suy nghĩ một lát, lại nhỏ giọng nói: "Thấ t Ca, không phải em cố ý bắ n vào đâ u hặ n".

Bành Dã nói: "Anh biê t".

Đố i mặt với đám người săn trộm, nế u có thể làm cho đố i phương mấ t khả năng hành động thì cố gặ ng không được lấ y tính mạng chúng.

Thạch Đâ`u hỏi Bành Dã: "Thâ´t Ca, bây giờ làm thê´ nào?

Có đuổi theo không?"

Bành Dã nói: "Lên đường". Trời lại bă t đâ u mưa rả rích.

Mọi người bắ t đâ u thu dọn đô đạc một cách nhanh gọn. Một mình Trình Ca đi ra một góc, dựa vào gố c đại thụ châm thuố c hút. Bành Dã cho ră ng vừa rô i cô quá sợ hãi, câ n yên tĩnh để ổn định lại tâm tình nên mặc cô ở một mình.

Mọi người thu dọn xong đi tới cạnh xe, Trình Ca hỏi: "Thị trấ n gâ n nhấ t ở đâu?"

Thạch Đâ`u vừa khiêng túi lên xe vừa nói: "Quay trở lại, phải mâ´t vài tiế´ng... Có thể sẽ đụng phải đám người vừa rô`i... Cô hỏi cái này làm gì?"

Trình Ca nói: "Quay lại đi".

Xung quanh rấ t yên tĩnh, chỉ có tiế ng mưa.

Bành Dã ném vali của cô lên xe, quay lại nhìn cô. Trời quá tố i, mặt cô hơi nhạt nhòa, không thấ y rõ vẻ mặt.

Bành Dã nghĩ vài giây. Trước khi xảy ra vụ đọ súng, anh và cô đang rơi vào trạng thái chiế n tranh lạnh. Thế là anh nói: "Trình Ca, bây giờ không phải lúc nhõng nhẽo".

"Quay lại". Trình Ca dựa vào thành xe, không có vẻ gì là sẽ lên xe.

Bành Dã cau mày: "Cô lại khó chịu vì chuyện quái gì vậy?"

Trong bóng tố i, đố m lửa trên điể u thuố c của cô sáng lên một lát rô i lại tố i đi.

Cô chậm rãi nhả ra một hơi thuố c, nói bình tĩnh: "Tôi trúng đạn rô`i".

Ánh trăng chiế u xuố ng qua khe hở giữa các đám mây. Hình bóng cô dựa vào bên cạnh xe dâ n dâ n trở nên rõ ràng.

Să´c mặt cô tái nhợt, nhưng thâ`n sắ´c bình tĩnh, tay phải câ`m một điế´u thuô´c nhả khói lượn lờ. Dưới vai trái, phía trên ngực có một vế´t thương, máu tươi chậm rãi thâ´m ra bên ngoài.

Thập Lục và Ni Mã đề u khiế p sợ: "Trúng đạn bao giờ thế ?"

Trình Ca cau mày chịu đau, hỏi: "Bây giờ các người lại muố n hỏi tôi vê chuyện đó?"

Cảm giác đau âm ỉ lâu dài trên vai làm đâ`u óc cô trở nên tỉnh táo mà tích cực hơn lúc nào hê´t, sự kích thích không ngừng từ vê´t thương tràn ra xung quanh. Cô búng tàn thuô´c, mở cửa xe, nói: "Đưa tôi đế´n bệnh viện".

"Tiế p tục lên đường". Âm thanh của Bành Dã vang lên. Trình Ca ngước mặ t nhìn anh, giọng nói hơi lành lạnh:

"Anh nói cái gì?"

Mây lại bao phủ, mưa lại bă t đâ u rả rích.

Bành Dã nói không hê` hợp tình hợp lý: "Quay lại mâ´t thời gian, hơn nữa nguy hiểm".

Trình Ca nói: "Hừ, trong vai tôi có đâ u đạn".

Bành Dã lại không chút động lòng, đôi mặ t đen tỉnh táo như một con sói đang chờ thời cơ, nhìn sâu vào trong mặ t Trình Ca như đang tìm kiế m những suy nghĩ bên trong. Vẻ giận dữ trên mặt Trình Ca không có một chút ngụy tạo nào.

Cô bóp chặt điể u thuố c trong tay, nói: "Anh cảm thấ y đưa tôi đi bệnh viên là lãng phí thời gian?"

Bành Dã bình tĩnh nhìn cô, không nói gì cả.

Tim Trình Ca lạnh ngặ t, cô xoay người bước đi: "Các người cứ đi đường của các người, tự tôi lái xe vê`".

Bành Dã kéo cô lại đè lên thân xe.

Trình Ca nghiê n răng, trong mấ t tràn ngập căm hận: "Tôi nói rô ì, tôi phải để n bệnh viện".

Ánh mặ t nặng nê , Bành Dã nói: "Tôi lấ y đạn ra cho cô". Ngay cả Trình Ca cũng trọn tròn mặ t không thể tin nổi.

Bành Dã quay lại nói với Thạch Đâ`u: "Mang rượu tră´ng đế´n đây".

Trình Ca hấ t tay Bành Dã ra, xoay người chạy về phía xe mình.

Bành Dã không nói một lời, bước dài tới ôm ngang hai chân cô vác lên vai, đi tới bên cạnh xe, đặt cô nă m ngửa xuố ng nă p ca pô. Trình Ca nhỏm dậy định trượt xuố ng, Bành Dã nhảy lên xe đè cô nă m xuố ng.

Một tay anh đè lên ngực cô, tay kia rút ra một con dao găm ngắ n từ bên hông, nói với Thạch Đâ `u: "Rượu trắ ´ng".

"Buông ra! Anh buông ra!"

Ánh mặ t Trình Ca như dao sặ c, cô liệ u mạng vùng vẫy, tay hệ t cào lại cấ u cánh tay Bành Dã.

Dù Bành Dã vẫn giữ được Trình Ca, nhưng cô vùng vẫy như vậy cũng không có cách nào lấ y đã u đạn được. Anh nghiêm mặt, ra lệnh

cho ba người đang trố mặ t bên dưới: "Đế n giữ chặt cô ta lại".

Trình Ca gâ m lên: "Các người dám?"

Ni Mã không dám lên, Thập Lục cũng không dám. Bình thường bọn họ đề u cấ p cứu bị thương ở khu vực không người như vậy, nhưng dâ u sao Trình Ca cũng là phụ nữ, một đám người xúm vào bắ t nạt cô quả thật chẳng ra sao.

Ni Mã buô`n lǎ m. Rõ ràng không phải vì tiế t kiệm thời gian, tiế t kiệm xăng, tiế t kiệm tiế n, vì sao Thấ t Ca không chịu nói cho rõ ràng?

Thạch Đâ`u bên cạnh khuyên can hơn thiệt: "Trình Ca, cô cố chịu một chút, lâ y đạn ra là đỡ ngay. Bình thường chúng tôi vẫn làm như vậy... Cô cố gặ ng chịu đau một chút...".

Trình Ca quát: "Chịu đau cái tổ tông nhà các người".

Bành Dã không nói một lời, giật sợi dây dựng lê `u trên đỉnh xe xuô ´ng. Trình Ca đoán được anh muô ´n làm gì, cô vừa đá vừa đạp nhưng vẫn không thắ ´ng được Bành Dã, hai tay bị buộc vào gương chiế ´u hậu hai bên xe.

"Bành Dã! Anh dám!" Trình Ca gào khản cổ, co chân đạp Bành Dã. Bành Dã dùng đâ`u gố i đè hai chân cô lại, cởi áo ngoài ra quâ n chặt hai chân cô lại.

Sợ cô vùng vẫy đập đâ u vào xe, Bành Dã lại cởi một chiế c áo lót dưới đâ u cô.

Anh tóm chặt cổ áo cô, dùng dao rạch một nhát, cả áo khoác lẫn áo len đề `u bị rạch đứt. Anh xé áo thun và áo lót của cô, lộ ra một phâ `n vai và ngực tră ´ng lóa.

Một viên đạn bă´n vào phâ`n mê`m của cô, máu không ngừng thấ m ra bên ngoài.

Mă t Trình Ca đỏ sọc: "Bành Dã, anh dám? Hôm nay anh dám khoét của tôi một miế ng thịt, tôi sẽ móc tim anh ra!"

Giọng Bành Dã rấ t bình tĩnh: "Con bà nó, hôm nay tôi dám đấ y".

Anh quỳ hai bên người cô, hai chân kẹp lấ y người cô, gạt quâ náo trên vai cô ra, lại câ m lấ y rượu trắ ng từ tay Thạch Đâ u.

Trình Ca vùng vẫy nhưng không thoát được sợi dây trói trên tay.

Bành Dã că n dao găm ngang miệng, một tay câ m rượu, một tay tóm că m bóp miệng cô mở ra rô i đổ thẳng rượu trắ ng vào.

Trình Ca không uố ng, ra sức lắ c đâ u, nhưng tay của anh như một chiế c gọng kìm kẹp chặt gương mặt cô, cô có ra sức thế nào cũng không lắ c nổi. Rượu mạnh đổ vào cháy họng, một luô ng hơi nóng chạy khắ p toàn thân, chạy lên đỉnh đâ u.

Bành Dã chuẩn bị động thủ, sợ Trình Ca că n phải lưỡi lại cởi nố t chiế c áo phông trên người ra kéo căng như một sợi dây vă t qua miệng cô, buộc lại ở phía dưới đâ u cô.

Trình Ca không kêu gì được nữa.

Bành Dã câ`m rượu rửa lưỡi dao, lại dội lên vê´t thương của Trình Ca. Trình Ca rên lên một tiế´ng, toàn thân căng cứng mà co giật, sợi dây trói tay căng lên. Một giây sau, lưỡi dao đâm vào vai cô rô`i khoét một vòng.

Đâ u óc Trình Ca như nổ tung, trong tích tặ c không kêu nữa.

Cô đờ đẫn, ngắng đâ`u lên, lông mày nhíu chặt. Trong con đau đón và choáng váng cực, cô lại nhìn thấ y, khi đó, có mưa ánh trăng.

Đâ`u đạn được khoét ra rấ´t chính xác, rơi xuố´ng nặ´p ca pô leng keng.

Bành Dã nhanh chóng bôi thuố c cho Trình Ca, lau khô người cho cô, băng bó lại kỹ càng. Sau khi lấ y đâ u đạn ra, tay anh lại hơi run run.

Anh vừa làm vừa nhìn cô vài lâ n. Sắ c mặt Trình Ca càng trắ ng hơn dưới ánh trăng, không có bấ t cứ biểu cảm gì, ánh mắ t lờ đờ, mái tóc bừa bộn, trên trán không biế t là ướt mưa hay là ướt mô hôi.

Giọng nói của Bành Dã không còn lạnh nhạt như vừa rô ì, mang một chút dỗ dành mà chính mình cũng không ý thức được: "Tố t rô ì, không sao rô ì".

Áo phông vẫn vă t ngang miệng, Trình Ca vẫn há miệng, ánh mấ t thẳng thắ n mà dịu dàng. Không giố ng như đang chịu đựng nỗi đau dữ dội, như vừa nhận được món đô chơi cô yêu thích.

Thập Lục phụ giúp bên cạnh nhỏ giọng nói: "Thấ t Ca, Trình Ca có gì đó không bình thường, không chảy một giọt nước mặ t nào, bây giờ vẫn còn ngơ ngác nhìn anh chặ m chặ m, hay là đau quá nên ngấ t rồ i?"

Bành Dã cúi xuố ng nhìn cô, ánh mặ t cô bình lặng mà dịu dàng, rơi vào trên thân thể để trâ n của anh.

Bành Dã nói: "Vì uố ng nhiê `u rượu thôi".

Về t thương của Trình Ca bên trên ngực, vì cô nă m ngửa nên bâ u ngực căng lên tròn trịa, mặ t Thập Lục dâ n đâ n mở to.

Bành Dã cau mày, dùng số ng dao gố lên đâ u Thập Lục.

Thập Lục ôm đâ`u chạy mâ´t.

Bành Dã cởi áo phông và dây trói tay cô ra, cổ tay cô đỏ lên vì vùng vẫy.

Anh gạt những sợi tóc dính trên trán và trên mặt cô, nhặt đâ`u đạn trên nă p ca pô lên đặt vào lòng bàn tay cô, nói nhỏ: "Giữ làm kỷ niệm".

Trình Ca nă m đâ u đạn, toàn thân kiệt sức vô lực, nói: "Bành Dã".

Bành Dã bế cô từ trên nă p ca pô xuố ng: "Sao?"

Cô nă m trong lòng anh, nghiêng đâ u dựa vào vai anh, hơi thở yế u ớt: "Anh nhớ đâ y".

Bành Dã không trả lời.

Tôi nói được thì làm được, anh cứ chờ xem.

Toàn thân cô ướt sũng, lạnh buố t. Bành Dã bế cô đi tới cạnh xe, đặt cô ngô i vào ghế sau xe.

Bành Dã nói: "Tôi lục vali của cô tìm cho cô bộ quâ`n áo khô".

Sau đó đưa cho cô một chai nước và mâ y viên thuô c: "Uô ng thuô c chô ng viêm đi".

Trình Ca âm ò một tiế ng.

Cuố i cùng Bành Dã tìm được bộ váy áo dân tộc Tạng đó, hỏi: "Có câ`n tôi giúp không?"

Trình Ca nói, môi tái nhợt: "Tư tôi mặc".

Đám Thạch Đâ`u nhóm lửa ngô`i dưới gô´c cây. Bành Dã đi tới. Ni Mã nói: "Chúng ta đợi chị Trình Ca sưởi â´m rô`i đi".

Bành Dã lấ y thuố c lá từ trong túi ra, chính là bao Ngọc Khê Trình Ca cho. Anh rút một điể u, cho các anh em mấ y điể u, châm vào đố ng lửa hút.

Thập Lục thở dài: "Thấ t Ca, sao anh không nói rõ với Trình Ca?"

Bành Dã hút một hơi thuố c, hỏi: "Nói cái gì?"

Thập Lục nói: "Anh làm vậy là tố t cho cô ấ y. Vế t thương thế của cô ấ y, còn chưa chạy tới bệnh viện đã bị uố n ván rồ ìi. Bây giờ đã xử lý khẩn cấ p, có thể dùng thuố c đông y hay thuố c Tây Tạng thôn nào cũng có".

Ni Mã hóp miệng nói: "Thấ t Ca, anh cứ nói không muố n mấ t thời gian, không muố n tố n xăng, em thấ y ánh mặ t chị Trình Ca như sắ p bị anh làm tức chế t rồ i".

Bành Dã nói lạnh nhạt: "Chọc tức cô ta, cô ta cũng không mấ t miế ng thịt nào".

Ni Mã hỏi: "Vì sao phải chọc tức chị â y?"

Bành Dã cau mày thiế u kiên nhẫn, nói: "Nhìn cô ta thấ y ghét".

Ni Mã không đô ng ý: "Chị Trình Ca rấ t tố t".

Bành Dã nói: "Sau này cậu có thể gọi cô ta là anh".

Ni Mã không hé răng nữa, đứng dậy đi kiế m củi theo Thập Lục.

Đi một quãng xa, Thập Lục thâ m thì: "Hai người này còn phải đấ u nhiệ u".

Ni Mã không hiểu: "Vì sao thế ?"

Thập Lục vỗ vỗ đâ`u Ni Mã: "Hai người đê`u quá ương ngạnh, ai cũng không muô´n chịu thua trước".

Hai người đó đã đi, Thạch Đâ`u vẫn im lặng cuố i cùng lên tiế ng: "Trình Ca chụp ảnh xong sẽ đi, có lẽ cả đời sẽ không quay lại nơi này nữa".

Bành Dã nghe ra Thạch Đâ`u có ý khác, cô´ nén sự bực bội trong lòng: "Nói đi".

Thạch Đâ`u thở dài: "Vừa rô`i anh nói với Ni Mã anh thấ y ghét cô â´y, anh thật sự ghét cô â´y thì đã tô´t".

Bành Dã khẽ nhíu mày: "Hôm nay cậu làm sao vậy?"

Thạch Đâ`u nói: "Hôm đó em nhìn thấ y Trình Ca từ phòng anh đi ra, quâ `n áo còn chưa mặc xong, giâ `y cũng không có".

Bành Dã cứng họng không biế t nói gì.

Thạch Đâ`u cời đô´ng lửa, đô´m lửa văng khặ´p nơi. Hặ´n nói: "Thấ´t Ca, chuyện này nê´u đô`n ra ngoài sẽ có ảnh hưởng không tô´t. Trình Ca đê´n công tác, nói thẳng cũng là đô`ng nghiệp, không giô´ng tìm phụ nữ bên ngoài. Nói khó nghe là loạn từ nội bộ. Anh không để ý nhưng cũng phải suy nghĩ cho cô â´y. Lời đêm đó Tiêu Linh nói bọn em cũng nghe thâ´y, nê´u không phải Thập Lục lâ´y cớ mang thuô´c lên ngắ´t lời thì không biê´t còn có những lời ra tiê´ng vào gì nữa. Em không biê´t mạng mẽo gì, nhưng Thập Lục nói Trình Ca là người nổi tiê´ng trên mạng, người trên mạng ghét ai sẽ nói rấ´t khó nghe, không phải cái kiểu ghét như của anh đâu".

Bành Dã không nói gì. Những chuyện này anh đê u hiểu cả.

Thạch Đâ`u lại nói: "Cô nàng Trình Ca này â´y à, nói không tố t thì không phải, tính cô â´y rấ t tố t, nhưng nói tố t cũng không phải, cô â´y không phải một cô gái ngoạn hiệ `n. Nhìn đôi mặ t cô â´y là biệ t cô â´y đã từng trải, không để thứ gì trong lòng. Cô â´y sẽ không ở lại đây, người không ở, lòng cũng không".

Nói để n đây, Thạch Đâ `u dứt khoát nói thẳng luôn: "Nế u anh muố n chơi thì cứ chơi với cô ấ y, chơi hế t hành trình này rô `i đường ai nấ y đi. Nế u anh không muố n chơi thì cũng đừng để mình bị cuố n vào, cô ấ y phóng khoáng bỏ đi, anh lại sa lâ `y không lên được. Cô nàng Trình Ca này có một luô `ng yêu khí, không chừng kiế p trước là hô `ly. Em sợ một ngày nào đó cô ấ y sẽ khoét tim anh thật, để n lúc đó đời anh coi như bỏ đi".

Bành Dã nhíu mày, hút một hơi thuố c thật sâu, chuyển một vòng trong buô `ng phổi rô `i mới thở ra, nói: "Anh và cô ta không có chuyện gì hế t".

Thạch Đâ`u nói: "Em thâ´y sớm muộn gì hai người cũng sẽ xảy ra chuyện".

Bành Dã im lặng một lát, nói: "Anh biế t chừng mực". Cho nên anh vẫn tàn nhẫn với cô.

Chặn đường của cô, cũng chặn đường của mình.

Thạch Đâ`u lại than: "Thâ´t Ca, nhiê`u năm nay anh làm việc luôn luôn quyê´t đoán, nhưng em thâ´y chuyện này làm anh hơi hô` đô`. Nên dừng mà không dừng, không hại được cô â´y, người gục ngã sẽ chỉ có mình anh".

Bành Dã dùng sức gãi đâ`u, không trả lời. Thạch Đâ`u thâ´y thê´ cũng không nói thêm nữa.

Phía sau có tiế ng mở cửa xe. Trình Ca đã thay đô `xong xuố ng xe, bước chân cô hơi liêu xiêu.

Bành Dã vố n định đi tới đỡ cô nhưng nghĩ một lát lại ngô i yên không đứng dậy.

Ni Mã đi tới muố n dìu cô, cô từ chố i, tự mình đi tới, ngô ì xuố ng sưởi.

Bành Dã nhìn cô, sắ c mặt cô vẫn rấ t nhợt nhạt, cô không có biểu cảm gì, lạnh nhạt mà hờ hững, không có vẻ gì là đau đớn, cũng không nói chuyện với những người xung quanh.

Sau khi hong khô người, mọi người lập tức lên đường.

Phải nhanh chóng chạy tới thôn xóm tiế p theo, tìm bác sĩ thay thuố c đấ p, cấ t thuố c uố ng cho Trình Ca.

Chạy để n một lùm cây cách đó mười mấ y cây số, mọi người dừng xe đổ xăng.

Trời đã tờ mờ sáng.

Trình Ca muố n hút thuố c lá, đi cách xa xe một chút, để n một con dố c gâ n đó.

Bâ`u trời một màu xanh xám, mây trên núi phía đông đùn lên, chuyển sang màu hô`ng nhạt, mặt trời đã să´p mọc.

Trình Ca đi lên dố c núi trông về phía xa, đại bàng lượn vòng trong khe núi.

Trình Ca nhớ có người đã nói, chỉ có ở nơi rấ t cao mới có thể nhìn thấ y đại bàng, bởi vì đại bàng chỉ bay trên trời cao.

Nó dang rộng đôi cánh, phóng khoáng tự nhiên, bay lên cao theo gió, từ bình minh để n hoàng hôn, tự do như gió núi.

Gió bị trói buộc, liê`n tiêu tan châ´m dứt. Đại bàng bị trói buộc, liê`n phản kháng đế´n chế´t.

Ánh mặ t Trình Ca đuổi theo con đại bàng đó rấ t lâu, để n nơi rấ t cao rấ t xa. Cô hít sâu một hơi, cảm giác đau buổ t thấ u xương trên vai truyề n để n.

Cô yên lặng một giây rô i hít sâu một hơi nữa, cơn đau tiế p theo tràn tới.

Phía sau có tiế ng bước chân, Trình Ca nghe ra là Bành Dã. Một tay cô kẹp thuố c, một tay nă m đâ u đạn trong túi.

Cô không nói gì, cũng không quay lại.

Bành Dã đút tay túi quâ `n đứng bên người cô, cũng không nhìn cô.

Dáng anh cao cao, như một cây bạch dương. Anh nhìn về phía con đại bàng bay lượn trong khe núi xa xa, cô độc, tự do, không thể trói buộc. Anh cảm thấ y Trình Ca cực giố ng con đại bàng đó.

Lúc này, lòng Trình Ca nên ở đó, ở chỗ con đại bàng đó. Gió vẫn cứ thổi, mặt trời đang mọc.

Hai người đứng trên sườn núi cao cao, không ai nói lời nào. Nổi gió rô ìi.

Bành Dã xòe năm ngón tay ra nghe gió theo bản năng.

Trình Ca ngắng đâ u nhìn năm ngón tay anh. Giữa những kẽ tay anh có bâ u trời xanh, mặt trời mọc, đại bàng bay qua. Ánh nă ng

sớm đỏ rực len qua kẽ tay, có thể nhìn rõ cơ gân mạch máu.

Bành Dã khẽ nheo mắ t, nhìn con đại bàng giữa kẽ tay. Anh nói: "Trình Ca, ngày mai trời đẹp lắ m".

Cuố i cùng chiế c xe địa hình cũng chạy vào địa giới Khả Khả Tây Lý.

Kha p nơi là băng, ánh mặt trời chiế u xuố ng sông băng lấ p lánh, như đang đi trong một thế giới bà ng pha lê trong suố t.

Trình Ca nă m ngủ trên ghế sau xe.

"Trình Ca, em có muố n khố ng chế mọi người và mọi vật xung quanh em không?"

"Trình Ca, khi cảm thấ y mấ t khố ng chế, em có phát điên lên không?" "Trình Ca, em vẫn không thể khố ng chế tâm tình của em sao?" "Trình Ca, em vẫn ham muố n kích thích sao?"

"Trình Ca, em lại vứt thuố c đi rồ ì đúng không? Em giấ u đi đâu rồ ì?"

"Trình Ca, chị chỉ muố n tố t cho em!"

Trình Ca đau khổ cau mày lại, lắ c đâ u một lát, mở choàng mã t ra, lại trông thấ y bâ u trời xanh thẳm ngoài cửa kính xe.

Cô yên lặng nhìn, mê mẫn nhìn.

Trời rấ t xanh, xanh để n mức làm mọi người thấ y lòng mình trải rộng, sáng bừng, bình yên.

Cô đột nhiên hơi buô `n cười, bâ `u trời ở đây có hiệu quả trị liệu tô ´t hơn nhiê `u so với thuô ´c và những lời khuyên giải của bác sĩ Phương.

Bành Dã nói thời tiế t hôm nay rấ t đẹp, thời tiế t ngày mai cũng sẽ đẹp.

Đường xá thuận lợi, không có mưa gió.

Tổ i mai sẽ tới trạm bảo vệ. Sau khi họ trở lại khu bảo tồ n, tấ t cả mọi khả năng sẽ trở thành ngoài khả năng.

Cô đưa tay che mặ t, nghĩ để n cảm giác nhức nhô i và choáng váng cực hạn khi viên đạn được mọi ra, nghĩ để n cảnh tượng Bành Dã quỳ chân hai bên ngô i trên người cô, đưa tay lột chiế c áo phông trên người.

Să p để n trưa, bọn họ đi qua một thôn nhỏ trên núi cao.

Xe dừng lại gâ n một quán trà. Bành Dã đưa Trình Ca vào một ngõ sâu tìm thâ y lang.

Thâ `y lang là một ông già râu bạc. Đợi Trình Ca ngô `i xuô ´ng, Bành Dã nói với thâ `y lang vê ` tình hình sơ lược của Trình Ca.

Thâ `y lang vẫy tay gọi Trình Ca, nói: "Lại đây, cho tôi xem vê ´t thương".

Trình Ca ngô i lại gâ n, vén áo ra để thâ y lang tháo băng ra xem. Động tác của thâ y lang không nhẹ nhàng, lúc tháo băng gạc ra Trình Ca hơi nhíu mày.

Thâ y lang cau mày, nói: "Đây là vế t đạn". Bành Dã nói rõ thực tình.

Thâ `y lang nói: "May mà không sâu, thủ thuật lâ ´y đạn râ ´t tô ´t".

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Ông đang chiếm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật đấ y à?"

Thâ`y lang vuô´t râu: "Ò, tinh thâ`n khá đâ´y, có vẻ không sợ đau".

Trình Ca: "...".

Thâ y lang nhanh chóng mở mấ y gói thuố c, sắ c một thang thuố c, lại lấ y một ít thảo được giã đập chuẩn bị đặ p lên vế t thương.

Trong phòng toàn là tiế ng giã thuố c cố c cố c, thâ y lang nhìn có vẻ lớn tuổi nhưng vẫn rấ t quắ c thước, sức vớc vẫn còn khá, giã mấ y trăm chày mà không có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Bành Dã hỏi: "Có câ n cháu hỗ trợ không?"

Thâ y lang xua tay nói: "Các cháu không biê t cách".

Trình Ca nửa nă `m trên chiế c xích đu trong nhà thâ `y lang nghỉ ngơi, ngoài cửa sổ trước mặt là sườn núi cao cao, trên dố c núi phủ băng trắ ng treo đâ `y những lá cờ sặc sỡ nhiê `u màu, đón gió phâ `n phật dưới ánh mặt trời.

Trình Ca hỏi: "Kia là đâu?"

Thâ `y lang vẫn giã thuố c không hê ` ngẳng đâ `u lên, trả lời: "Đố c Gió Lộng".

"Dô c Gió Lộng?"

Bành Dã giải thích: "Gió trên đố c đó chưa bao giờ ngừng nghỉ, cho nên gọi là đố c Gió Lộng".

Một con đố c núi bố n mùa trong năm đề u có gió thổi. Những lá cò đủ mọi màu sắ c nhẹ nhàng bay trên đố c núi,

cũng khó trách.

"Trên đó còn có một ngôi chùa, là ngôi chùa linh nghiệm nhấ trong phạm vi vài trăm dặm quanh đây". Thâ y lang nói.

Trình Ca không đáp lại. Người ở đâu cũng thích nói thâ n Phật chùa nhà mình linh thiêng. Nế u thật sự linh thiêng như vậy thì người người đề u có thể làm thâ n tiên rô i.

Thâ `y lang giã thuô ´c xong đă ´p lên vê ´t thương cho Trình Ca, thật không ngờ là không đau mà còn mát lạnh dễ chịu.

Thuố c cũng đã sắ c xong, Trình Ca cau mày uố ng một hơi cạn bát.

Thâ `y lang khen ngợi thái độ của cô, nói: "ờ, khá lă ´m". Sau đó ném cho cô một chiế ´c kẹo dẻo.

Trình Ca: "...".

Cô bỏ chiế c kẹo vào miệng ăn.

Cô quay lại nhìn, thâ y lang đang đưa cho Bành Dã rấ t nhiệ u gói thuố c, dặn dò kỹ càng loại nào là đấ p ngoài da, loại nào là sắ c lên uố ng, loại nào bao lâu thay một lâ n, loại nào bao lâu uố ng mấ y viên, loại nào phải sắ c bao lâu...

Bành Dã mím môi, nhíu mày nghe, thỉnh thoảng lại gật đâ `u, có vẻ đang chăm chú ghi nhớ.

Nhìn nửa bên mặt đường nét rõ ràng của Bành Dã, Trình Ca đột nhiên lại muố n hút thuố c lá.

Rời nhà thâ y lang Tây Tạng, Trình Ca hỏi: "Anh nhớ hế t cách dùng những loại thuố c đó chưa?"

Bành Dã trả lời: "Nhớ rô ì".

Trình Ca ò một tiế ng, nói: "Bây giò ra xe lên đường chứ?"

Bành Dã gật đâ`u một cái, vài giây sau hỏi: "Cô muô´n làm gì?"

Trình Ca đáp: "Muố n lên trên sườn núi phía sau một lát". Bành Dã đô ng ý.

Trên đường đi, hai người không ai nói lời nào.

Từng dây cờ tam giác nhiệ `u màu bay phấ p phới, vặ t ngang trên đâ `u hai người.

Nhiệt độ không quá thấ p, Trình Ca mặc nhiề u quâ n áo, đi một lát bấ t đâ u nóng nên cởi áo khoác ra. Cô câ m máy ảnh trên tay không tiện, Bành Dã bước tới câ m áo khoác của cô vấ t lên cánh tay.

Tấ t cả đề `u rấ t tự nhiên. Trình Ca không từ chố i, cũng không cảm ơn.

Thấ y cô lạnh mặt, Bành Dã hỏi: "Vẫn còn giận à?" Trình Ca chỉ nói một từ: "Hèn!"

Bởi vì Bành Dã nói không có hứng thú xác thịt với cô, bởi vì Bành Dã nói không muố n lãng phí thời gian.

Bành Dã cười một tiế ng.

Trình Ca lạnh lùng nói: "Đừng có không thừa nhận". Bành Dã hít một hơi, nói: "Tôi cũng không phủ nhận".

Phía trước có một đố ng đá hình thù kỳ quái xế p thành một ngọn tháp nhỏ, trên mỗi tảng đá đề u có khắ c những ký hiệu màu sắ c khác nhau.

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dã: "Đây là cái gì?" Cô đã thấ y rấ t nhiê `u lâ `n ở Tây Tạng.

"Đố ng đá Mani. Những hòn đá đó gọi là đá Mani, bên trên có khắ c bùa chú".

"Dùng để làm gì?" "Câ `u phúc".

"Dùng đá câ u phúc?"

"Người ở đây cho ră `ng vạn vật trên thế gian như sông núi hô `biển, đấ t đá cây cố i đề `u có linh tính tự nhiên".

Trình Ca khẽ nhướn mày. Bành Dã hỏi: "Sao thế ?"

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Con người là loài có trí tuệ nhấ t trong tự nhiên, vậy mà con người lại phải dùng đá để câ u phúc, chẳng phải nực cười sao? Thay vì khắ c bùa chú trên tảng đá để khẩn câ u trời cao, chẳng thà chính mình kiên định cố gắ ng phấ n đấ u còn hơn".

Bành Dã cúi đâ`u cười cười, đá một mảnh băng dưới chân. Trình Ca ngước mặ t nhìn anh, hỏi: "Anh cười cái gì?" Bành Dã quay lại nhìn về phía trời xanh núi thẳm xa xa, nói: "Chính vì con người không đủ kiên định nên mới nghĩ

để n chuyện tìm kiể m sự an ủi từ những thứ cứng rặ n hơn. Bởi vì có trí tuệ nhấ t là con người, dễ dao động nhấ t cũng là con người".

Trình Ca yên lặng một lát, nhẹ nhàng cười lạnh: "Cũng đúng. Người khẩn câ `u tình yêu mỹ mãn phâ `n lớn là những người không tin tưởng vào sự chung thủy của đô ´i phương".

Bành Dã ngẫm nghĩ vài lượt về lời này của cô, hỏi: "Cô từng có một tình yêu không mỹ mãn à?"

Trình Ca nói: "Thứ gọi là tình yêu này, khi chúng ta rơi vào nó vẫn cho ră ng là yêu, lúc thoát ra được mới phát hiện chỉ là một vũng bùn".

Bành Dã không hỏi nữa.

Một lát sau Trình Ca hỏi: "Có tác dụng không?" "Cái gì?"

Trình Ca nói: "Dùng đố ng đá Mani này câ `u phúc có hiệu nghiệm không?"

Bành Dã nói: "Chưa thử bao giờ".

Trình Ca hỏi: "Anh không có ước nguyện gì à?"

Bành Dã cúi đâ`u, vô thức đá những hạt băng trên cỏ khô, yên lặng một lúc lâu. Ánh nă ng phản xạ từ hạt băng hắ t lên trên mặt anh, lóe sáng lấ p lánh.

"Có".

"Ước nguyện gì?"

Bành Dã không ngắng đâ u lên nhưng khẽ quay sang nhìn cô, mặ t nheo lại, nói: "Điề u này sao có thể nói với cô được?"

Trình Ca không cố nài: "Thế thì không câ n nói".

Cô câ m máy ảnh đi lên phía trước, còn chưa đi xa, âm thanh mơ hô mới truyề n để n theo gió: "Chúc ước nguyện của anh thành hiện thực".

Chúc ước nguyện của anh thành hiện thực.

Nghe thấ y câu này, Bành Dã không cấ t bước đi được. Anh đứng yên tại chỗ một lát, gió núi lô ng lộng trên dố c Gió Lộng, thổi tới hẻm núi dưới chân núi. Anh không khỏi quay lại, nhìn lên trời nghe tiế ng gió.

Lúc anh chuẩn bị đi tiế p lại nhìn thấ y Trình Ca phía trước ngắng đâ `u lên khỏi máy ảnh.

Cô vừa chụp cho anh một kiểu ảnh.

Núi tuyế t, cỏ khô, sông băng, cờ đuôi nheo, trời xanh, đố ng đá Mani, anh đứng trên sườn núi, nhìn lên không trung.

Trình Ca rấ t thản nhiên, Bành Dã cũng không ý kiế ngì. Anh đi tới chỗ cô, hỏi: "Câ n tôi chụp cho cô một kiểu không?"

Nói xong lại bổ sung một câu: "Trên đường đi cô toàn chụp cho người khác, chính mình không lưu vài kiểu làm kỷ niệm à?"

Trình Ca nhướn mặ t, không nói gì nhìn anh. "Sao vậy?"

"Nhiế p ảnh gia thường coi thường trình độ của người khác, đặc biệt là khi người khác chụp ảnh cho mình". Trình Ca nói: "Chuyện mấ t hứng nhấ t là anh chụp cho người khác một bức ảnh đẹp, người ta lại báo đáp anh bă ng một kiểu ảnh chẳng ra gì, còn không bă ng không báo đáp".

Bành Dã cân nhặ c một lát, cười nhạt: "Không chỉ là chụp ảnh, chuyện khác cũng vậy".

Anh chuyển mặ t nhìn cô, lại cười cười, nói: "Không tin tưởng kỹ thuật chụp ảnh của tôi à?"

Trình Ca ngắng đâ u, nói: "Tôi tin chính tôi hơn".

Bành Dã hỏi: "Những bức ảnh chụp cô trên weibo là ai chụp?"

Trình Ca yên lặng một giây, đột nhiên quay đâ u đi chỗ khác, cười.

Cô cúi đâ`u, mă´t nhìn cờ đuôi nheo phía sau, lặng lẽ cười một hô`i lâu rô`i mới quay lại nhìn anh, nói: "Anh để ý đê´n tôi".

Bành Dã trả lời, không nhìn thẳng cô: "Không có việc gì làm nên thử tìm xem".

Trình Ca bình tĩnh hỏi: "Đẹp không?" "Cái gì?"

"Những bức ảnh đó đẹp không?"

Bành Dã chậm rãi cười, lại không trả lời. Trình Ca nói: "Người đẹp hay là cảnh đẹp?" Bành Dã lại cười cười, vẫn không đáp.

Trình Ca: "Nói đi".

Bành Dã sờ sờ mũi, nói: "Đê `u đẹp cả".

Trình Ca quay lên tiế p tục đi về phía trước, một dây cờ đuôi nheo chặn đường đi của cô. Cô chưa cúi người, Bành Dã đã nâng dây cờ lên. Cô đi qua dây cờ, hỏi: "Muố n biế t ai chụp không?"

"Ai?"

Trình Ca nhìn quanh, nhanh chóng tìm được cảnh sắ c và góc độ đẹp nhấ t trong mã t cô, lấ y giá đỡ ba chân từ trong ba lô trên lưng Bành Dã ra đặt xuố ng đấ t, cài máy ảnh lên giá, điể u chỉnh các loại tham số như cao độ, góc độ, tố c độ màn trập.

Cô ngoă c ngón tay gọi Bành Dã tới: "Xem này".

Trên màn hình máy ảnh là dố c núi phủ băng, đố ng đá Mani, một dây cờ đuôi nheo đang bay phâ n phật.

Trình Ca bấ m nút hẹn giờ đế m ngược. Mười, chín...

Cô đứng bên chiế c giá tripod, buông tóc ra, hai tay hấ t vài cái cho mãi tóc xõa tung.

Bành Dã nhìn đô ng hô để m ngược trên màn hình. Năm, bố n...

Đột nhiên người bên cạnh anh chạy ra ngoài, góc áo cô bay trong ố ng kính, mái tóc dài xõa ra như tảo biển, những bông hoa thêu trên chiế c váy của cô lấ p lánh ánh sáng dưới nă ng.

Ba...

Một lá cờ màu đỏ bay lên, che khuấ t một góc gâ nô ng kính. Hai, một...

Cô quay lại, cười xinh đẹp.

Gió nâng mái tóc dài và chiế c váy màu lam của cô lên, một đóa hoa nở ra trên mặt băng.

Gió vẫn đang thổi, xung quanh lại như đột nhiên không còn tiế ng động. Trong giây phút này, Bành Dã nghe thấ y tiế ng tim đập của mình.

Tách!

Trùng khít với tiế ng chụp ảnh.

Hình ảnh đó dừng lại trên màn hình. Xong rô i.

Bành Dã chậm rãi ngước mắ t lên khỏi màn hình, trở lại với hiện thực.

Să´c mặt Trình Ca lạnh nhạt, nụ cười đã biế´n mấ´t hoàn toàn. Cô vuố t vuố t tóc, đi tới chỗ anh, hỏi: "Thế´ nào?"

Bành Dã lui lại một bước, bình tĩnh nói: "Tự cô xem đi".

Trình Ca câ`m máy ảnh lên xem một lát, hỏi anh: "Anh cảm thấ y thế nào?"

Bành Dã không trả lời, lập bên cạnh lấ y một điể u thuố c ra châm lửa.

Trình Ca chò anh châm thuố c hút xong, ánh mặ t nhìn anh chặ m chặ m.

Bành Dã hỏi: "Gì thế?"

Trình Ca đáp: "Tôi đang hỏi anh đấ y. Bức ảnh vừa rô i thế nào?"

Bành Dã nói: "Cũng tạm được".

Anh cấ t bước đi lên trên sườn núi, không nói thêm một lời.

Vừa rô ì cô ngoái đâ u lại cười rực rỡ... là đang... quyế n rũ anh?

Anh biế trõ cô có mục đích, nhưng biế thì cũng đâu có ích lợi gì?

Giây phút cô quay lại đó, lý trí của anh sụp đổ không còn lại chút nào.

Anh tiêu tùng rô ì.

Trên sườn núi có một ngôi chùa rấ t nhỏ, không giố ng những ngôi chùa Trình Ca thấ y trước đây. Đó là một ngọn tháp trắ ng nổi bật dưới ánh mặt trời, cả ngày bị gió thổi nă ng phơi. Trên tháp treo kinh văn màu sắ c rực rỡ.

Xung quanh có nhiề ù hương đang cháy và hàng loạt đèn dà ù do các tín đô dể lại. Dưới chân tháp có mấ y bó hoa nhỏ không biế t

tên, nhụy hoa vàng rực rỡ, xung quanh là những cánh hoa màu hô ng phâ n.

Trình Ca hỏi: "Đây là hoa gì?" Bành Dã đáp: "Hoa galsang⁽¹⁾". Thì ra đây chính là hoa galsang.

Trình Ca hỏi: "Có ngụ ý gì không?"

Bành Dã trả lời: "Ý là thời gian tố t đẹp, và hạnh phúc". Thời gian tố t đẹp, hạnh phúc...

Trình Ca bấ t giác ngắng đã u nhìn trời, tháp trắ ng nổi bật trên nê n trời xanh, cổ kính, thanh tịnh, không nhuố m bụi trâ n.

Bành Dã nói: "Cô có tâm nguyện gì thì câ`u nguyện ở đây đi".

Trình Ca đi quanh đó một lát.

Vòng quanh tháp có mấ y hàng ô ng chuyển kinh, cô vuố t ô ng chuyển kinh, bước chân không ngừng. Những ô ng kinh sau lưng cô không ngừng xoay tròn.

Tâm nguyện.

Trình Ca đi một vòng quanh tháp, không nghĩ ra được gì cả.

Cô không có bấ t cứ tâm nguyện nào.

Cô ngô `i xê ´p bă `ng dưới chân tháp tră ´ng, lâ ´y một điể `u thuô ´c ra hút, trong đâ `u trô ´ng rỗng, cực kỳ bình yên.

Thân thể khỏe mạnh? Sự nghiệp thành đạt? Tình yêu mỹ mãn? Hôn nhân hạnh phúc? Cha mẹ an khang?

Cô không có bấ t cứ tâm nguyện nào. Phật Tổ cũng nói cô hế t thuố c chữa ròi.

Rấ t lâu sau, Trình Ca vô tình liế c mặ t, nhìn thấ y phía xa xa Bành Dã đã trèo lên cây.

Sợi dây cờ buộc trên cây bị tuột, anh nă m đâ u dây thoăn thoă t trèo lên, thoáng cái đã buộc lại đâ u dây vào cành cây.

Tâ t cả cành lá đê u lă c lư dữ dội.

Cô đột nhiên muố n biế n thành cái cây đó.

Trình Ca hít sâu một hơi, dựa vê phía sau, đập gáy vào một tấ m gỗ. Cô ôm đâ u quay lại nhìn, đó là một chiế c hòm công đức.

Trình Ca bóp tắ t điể u thuố c, lấ y một xấ p tiề n từ trong túi xách ra, nói lạnh nhạt: "Thưa Phật Tổ, con không tin ngài linh nghiệm, nói với ngài những điề u này cũng không thích hợp. Nế u ngài cảm thấ y con khinh nhòn ngài, ngài cứ bắ t con xuố ng địa ngục khi con chế t. Nế u không ngày mai bắ t con chế t luôn cũng được. Nhưng mà... ngài hãy làm cho anh kéo con lại...".

Trình Ca nhét tiê `n vào hòm công đức, vỗ vỗ mặt trên hòm gỗ, nói: "Tô ´i nay... ngài phải giúp con ngủ với anh".

CHƯƠNG 14: MÂY MƯA

Đã để n buổi chiệ u, xe chạy ngày càng xa khu vực núi tuyế t, đô ng cỏ và rừng cây ngày càng nhiệ u hơn.

Nhiệt độ cũng tăng lên.

Trình Ca đã uố ng thuố c, đeo kính bảo hộ và khẩu trang nă m ngủ trên ghế sau xe. Trên đường, cô lờ mờ có cảm giác xe dừng lại, có người nói chuyện, nhưng đâ u óc cô nặng trĩu không tỉnh được.

Thập Lục lái xe, Bành Dã ngô i trên ghế phụ lái, nhìn thấ y một chiế c xe dừng bên đường phía trước, một nam một nữ đứng giữa đường vẫy xe.

Xe của hai người này là Land Rover, người đàn ông nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, có vẻ như một người thành đạt, áo khoác và giâ \ y leo núi đê \ u là hàng hiệu. Người phụ nữ khoảng chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, xinh đẹp rực rỡ, là dân văn phòng ở thành phố \ . Có điê \ u trên tay cô ta câ \ m một chiế \ c máy ảnh cực kỳ chuyên nghiệp, xem chừng có vẻ cũng là nhiế \ p ảnh gia như Trình Ca.

Bành Dã bảo Thập Lục dừng xe lại.

Mỹ nhân trí thức đặt tay trên cửa kính xe, mỉm cười: "Chào các bạn, xe chúng tôi thủng lô p, lại không biế t thay lô p, các bạn có thể giúp chúng tôi không?"

Bành Dã mở cửa xe.

"Cảm ơn bạn". Nụ cười của mỹ nhân trí thức rạng rõ hơn, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấ y một người nă m trên ghế sau xe,

să´c mặt tái nhợt, hơn nữa phía sau chiế´c xe địa hình Đông Phong còn có một chiế´c xe Jeep màu đỏ, trên xe còn có hai người.

Cô ta nhìn người đàn ông thành đạt, nói bă ng ánh mấ t: Hay là đụng phải nhóm bấ t cóc rô i?

Người đàn ông thành đạt không lên tiế ng, dùng ánh mấ t ngăn cản cô ta, ra hiệu cho cô ta đừng thể hiện ra ngoài mặt.

Bành Dã vừa định xuố ng xe thì Trình Ca trên ghế sau có chút động tĩnh. Cô ngủ mê mệt, bởi vì thời tiế t nóng nên tay vô thức kéo cổ áo mấ y cái.

Bành Dã hạ cửa sổ hai bên xuố ng, lại mở cửa xe phía chân cô.

Lúc này mỹ nhân trí thức mới biế t họ là người cùng đường, thở phào nhẹ nhõm.

Bành Dã kiểm tra xe cho bọn họ, nói: "Hai người quên mang kích trên xe rô `i, sau này ra ngoài nhớ mang theo. Có kích thì phụ nữ cũng có thể thay lô ´p được".

Người đàn ông thành đạt vội nói: "Ai da, lúc bán xe cửa hàng 4S nói xe này tính năng tố t, dù thể nào cũng không hỏng được, nhưng mà mới mua chưa được một tháng đã thể này".

Bành Dã cười khẽ một tiế ng, nói: "Sau khi thay lố p để n điểm tiế p theo mua một chiế c bánh dự phòng. Đường ở đây không dễ đi".

"Cảm ơn cảm ơn". Người đàn ông thành đạt nói, vội lấ y một bao thuố c từ trong túi ra.

Bành Dã thoáng nhìn, thuố c Nam Kinh.

Người đàn ông thành đạt lấ y một điể u thuố c cho Bành Dã, thấ y Bành Dã lục tìm bật lửa lại nhanh chóng lấ y bật lửa của mình ra châm thuố c cho anh.

Bành Dã hút một hơi thuố c, nói: "Anh khách sáo quá". Người đàn ông thành đạt lại mời thuố c Thập Lục và Thạch

Đâ`u, cười nói: "Các anh ra tay tương trọ khác gì ơn cứu mạng".

Người đẹp trí thức cũng lấ y nước khoáng trên xe chia cho mỗi người một chai.

Bành Dã lấ y kích trên xe mình kích xe lên, lại quay vê lấ y cờ lê, đi qua bên cạnh xe thấ y Trình Ca còn đang ngủ, không có dấ u hiệu gì là sắ p tỉnh lại.

Bình thường cô không phải một người ngủ say giấ c.

Bành Dã lo lă ng trong lòng, kéo mũ lên sờ trán cô, không số t, nhiệt độ cơ thể rấ t bình thường.

Lúc này anh mới nhớ ra đó là do tác dụng của thuố c.

Người đẹp trí thức vô tình nhìn vê phía này, nhìn thấ y nửa bên mặt vố n lạnh lùng của Bành Dã lúc sở trán cô lại lộ ra một vẻ dịu dàng, tương phản quá lớn. Cô ta tò mò nhìn tiế p, người phụ nữ trên ghế sau đeo kính bảo hộ và khẩu trang kín mít.

Nă ng râ t gă t, xuô ng xe một hô i đã bă t đâ u nóng.

Bành Dã đứng cạnh xe cởi áo, lúc cởi áo thun qua đâ `u, chiế c áo phông bên trong bị kéo lên theo để lộ tám múi cơ bụng rắ n đanh và cơ hông người cá lờ mờ, nhưng chỉ thoáng hiện ra rô `i lại bị áo phông hạ xuố ng che khuấ t.

Mỹ nhân trí thức nhìn một cái, muố n giơ máy ảnh trong tay lên chụp nhưng đã không kịp.

Một lát sau cô ta thấ y Bành Dã ngô i dưới đấ t câ m cờ lê vặn ố c trên bánh xe, cơ bắ p trên cánh tay rắ n chắ c đâ y sức mạnh. Sau khi suy nghĩ một lát, cô ta lén bấ m nút chụp.

Chưa đâ y mâ y phút Bành Dã đã thay lô p xong, nói: "Được rô ì đâ y".

Người đẹp trí thức cười nói: "Cảm ơn bạn quá. Điểm để n tiế p theo của các bạn là chỗ nào? Nế u tiện đường thì cho phép tôi mời các bạn ăn bữa cơm".

Người đàn ông thành đạt cũng nói: "Đúng vậy, gặp nhau cũng là duyên phận, thêm vài người bạn càng tố t".

Bành Dã nói: "Chuyện nhỏ thôi mà, ăn cơm thì thôi khỏi". Thạch Đâ`u nói: "Chúng tôi đang để n thị trấ n Lưu Phong". "Thị trấ n trên tỉnh lộ đúng không? Chúng tôi cũng đang đi để n đó".

Hai chiế c xe của đội Bành Dã nổ máy trước, người đàn ông thành đạt lên xe, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Thấ y hai chiế c xe phía trước đã đi xa, mỹ nhân trí thức giục: "Sao thế ? Lái xe đi anh".

Người đàn ông thành đạt khởi động xe, vẫn đang ngẫm nghĩ: "Hình như anh đã nhìn thấ y người đó ở đâu rô ì".

"Người đàn ông sửa xe à?"

"Ò, cứ cảm thấ y hơi quen quen".

"Trong các bạn bè đô ng nghiệp của anh làm gì có người như vậy chứ".

"...". Người đàn ông vẫn trâ`m tư: "Có lẽ rấ´t nhiê`u năm rô`i, không phải chuyện tô´t gì".

Người phụ nữ cười một tiế ng: "Kiểm sát viên đại nhân, người mà ngài cảm thấ y quen mặt không phải là tù trố n trại đấ y chứ?"

"Lâm Lệ, em đừng nói đùa, không nghiêm trọng như vậy đâu". Người đàn ông suy nghĩ một lát, nói: "Thôi, không nghĩ ra được, có lẽ là anh nhớ nhâ`m rô`i".

Lâm Lệ nghiêng đâ`u dựa vào cửa kính xe suy nghĩ miên man, một lát sau nói: "Kim Vĩ, sau này anh có thể làm thẻ tập gym, lúc nào rảnh rỗi chịu khó đi tập một chút".

Kim Vĩ nói: "Em cứ tập trung chụp ảnh đi, em vẫn muố n giật giải lắ m mà".

Trình Ca ngủ suố t đường đi, gâ n tố i tới thị trấ n Lưu Phong, cô trên xe bước xuố ng, nhíu mày: "Ông già kia că t thuố c ngủ cho tôi à?"

Bên cạnh cô, Thạch Đâ`u bận rộn chuyển hành lý, hưng phâ´n nói: "Đêm cuố i cùng, ngày mai vê` đế´n trạm".

Trình Ca nghe vậy, thản nhiên quay sang nhìn Bành Dã một cái.

Mà đúng lúc này thoáng nhìn Bành Dã cũng vừa nhìn cô.

Hai người đề u không nói gì, ánh mấ t cũng bình tĩnh, nhưng rõ ràng đề u biể t người kia nghĩ gì. Một người ôm âm mưu đen tố i, một người biể t rõ là âm mưu gì.

Trình Ca đi qua bên người Bành Dã, nhỏ giọng hỏi: "Giâ y cao gót của tôi đâu?" Trình Ca câ m giâ y cao gót vê phòng, hành lý chưa kịp sắ p xế p đã đi tắ m gội trước. Bởi vì trên người có vế t thương không được dính nước nên tố n khá nhiê u thời gian.

Cô lấ y từ trong vali ra một chiế c váy dài màu đen, kiểu cách đơn giản, bó sát người làm tôn những đường cong mê m mại của thân thể.

Sau đó lại lấ y hộp trang điểm ra, cúi người soi gương kẻ lông mày, đánh mí mắ t, chải mascara. Cuố i cùng đánh son xong, cô khẽ mím môi, đứng thẳng dậy lùa tay vào trong áo lót vun ngực vào trong, chỉnh lại mái tóc buông xõa rồ i mới ra cửa.

Lúc Thạch Đâ`u chuẩn bị mượn bế p nhà ông chủ nấ u cơm, Lâm Lệ và Kim Vĩ cũng để n nơi. Hai người nói nhấ t định phải mời mọi người ăn cơm, nhờ ông chủ nhà trọ nấ u một bữa cơm cho mọi người.

Một nhóm người ngô i trong phòng chính că nhạt dưa tán gẫu. Thấ y Trình Ca mãi còn chưa xuố ng, Bành Dã lên lâ u xem. Mới để n câ u thang, phía sau có người gọi anh lại: "Này!"

Bành Dã quay lại, là Lâm Lệ.

Lâm Lệ đã cởi áo khoác, mặc một chiế c áo cổ chữ V màu tím nhạt, gương mặt vừa trang điểm lại, cười dịu dàng đi tới: "Xưng hô thế nào?"

"Bành Dã".

"Cái tên này rấ t hợp với anh". Cô ta cười, đưa tay vê phía Bành Dã: "Lâm Lệ, mong anh giúp đỡ".

Bành Dã nhìn tay Lâm Lệ một, hai giây rô i mới đưa tay ra, bắ tay sơ sơ, nhưng...

Đố i phương không định lập tức buông tay ta.

Không rõ vô tình hay cố ý, ngón tay cái Lâm Lệ nhẹ nhàng vuố t mu bàn tay Bành Dã, nụ cười trên mặt vẫn lịch sự đúng mực: "Anh ở phòng nào? Tôi đã mua chút quà cảm ơn, là đặc sản ở đây, lát nữa tôi mang tới cho anh".

Có tiế ng già y cao gót vang lên phía trên câ u thang, một bóng dáng nhỏ nhã n màu đen đi xuố ng là u, chuyển qua chiế u nghỉ.

Bành Dã rút tay vê `, ngẳng đâ `u lên, trước hế t nhìn thấ y đôi chân trắ ng như tuyế t phía trên đôi giâ `y cao gót, chỗ cổ chân có hình xăm con rắ n màu đen.

Bước chân dừng lại, tà váy màu đen mê m mại như những gọn sóng biển.

Trình Ca một tay kẹp điể u thuố c, một tay vịn câ u thang, từ cao nhìn xuố ng, lạnh nhạt nhìn anh.

Bành Dã nhìn lên mặt cô, vài giây không chớp mặ t.

Cô đã trang điểm, thoạt nhìn xinh đẹp lộng lẫy hơn nhưng ánh mặ t lại lạnh lùng xa lánh.

Lúc đâ`u Lâm Lệ không nhận ra người phụ nữ rấ´t không hợp với hoàn cảnh xung quanh này, sau đó mới nghĩ ra cô là người phụ nữ che mặt ngủ trên ghế´ sau xe.

Lâm Lệ nhìn tiế p, rấ t quen, đây chẳng phải... nhiế p ảnh gia Trình Ca sao?

Trình Ca không nhìn Lâm Lệ, thở ra một hơi thuố c rồ i mới lạnh nhạt hỏi Bành Dã: "Tìm tôi à?"

Bành Dã hă ng giọng một cái, nói: "Chuẩn bị ăn cơm rô ìi. Làm gì mà lâu thế?"

"Ta´m". Trình Ca đáp, bước xuô´ng một bậc thang, tà váy bô`ng bê`nh như mây: "Trên người có vê´t thương không thể dính nước, mâ´t một chút thời gian".

Vẻ mặt cô bình thản, giọng nói cũng không lớn, như đang nói chuyện vặt vãnh với Bành Dã, nhưng Lâm Lệ lại phát hiện có chút gì đó mập mờ. Cô ta cân nhắ c một lát rô i xoay người đi.

Lâm Lệ vừa đi, mặt Trình Ca đã lạnh hơn mấ y độ, trọn mặ t lườm Bành Dã, không nói gì.

Bành Dã có cảm giác Trình Ca rấ t giố ng một phụ nữ ra ngoài luôn cho chô `ng được nở mày nở mặt nhưng lúc về `nhà lại trở mặt đanh đá, hơi buô `n cười hỏi: "Có chuyện gì thế ´?"

Trình Ca mia mai: "Không có người trông coi, thoáng cái anh đã ra ngoài là lơi ong bướm rô ì".

Bành Dã cười cười, tiế ng cười trong như nước suố i, nói nhỏ: "Ghen à?"

Trình Ca cười lạnh một tiế ng, không đáp.

Cô ném điể u thuố c, đi xuố ng câ u thang, dừng lại trên bậc thang cao hơn Bành Dã một bậc.

Cô không nói một lời, mặ t nhìn thẳng anh, cổ tay nhỏ nhặ n vòng ra sau thặ t lưng anh. Năm ngón tay xòe ra, bóp cơ lưng anh qua lớp áo phông mỏng manh, vuố t ve qua lại.

Cả người Bành Dã đột nhiên căng lên không sao kìm lại được.

Hai tay cô nhẹ nhàng vuố t ve, cuố i cùng trượt sang hai bên hông, giữ chặt hai bên hông anh, khẽ ưỡn người dán sát bụng dưới vào thấ t lưng anh, dùng sức chậm rãi ấ n tới.

Mặt Bành Dã đông cứng, hai mắ t càng đen hơn.

Cô nghiêng đâ`u ghé sát vào bên tai anh: "Bành Dã, tô´i nay là cơ hội cuô´i cùng của chúng ta. Anh nhâ´t định phải tới".

Nói xong, cô đưa lưỡi liế m vành tai anh, lại chậm rãi ngậm lấ y, mút mạnh. Trong nháy mặ t, cô cảm thấ y vị trí đang cọ sát vào dưới thân mình có một con thú đang từ từ thức tỉnh.

Cô còn chưa muố n đánh thức anh tại đây, chậm rãi rời khỏi người anh, đứng thẳng người lên.

"Tô´i nay tôi sẽ không khóa cửa phòng". Cô đi xuô´ng dưới: "Ăn cơm thôi, đừng để lát nữa rũ ra không xuô´ng được giường".

Bành Dã vẫn đứng yên tại chỗ.

Mặc dù nhiệ `u năm trước anh cũng rấ t phong hoa tuyế t nguyệt nhưng vẫn chưa từng thấ y một phụ nữ lắng lo như thế . Vẫn rấ t thản nhiên, nhưng nghệ thuật của tình và sắ c vẫn được cô vận dụng để n cực han.

Trực tiế p, nguyên thủy, bản năng, nhưng anh không cảm thấ y hạ lưu.

Anh vẫn đứng tại chỗ, că´n răng nhă´m mặ´t, phải rấ´t vấ´t vả mới đè nén được dục vọng nguyên thủy nhấ´t trong thân thể xuố´ng.

Lúc Bành Dã quay xuố ng dưới là `u, bàn ăn đã dọn xong.

Kim Vĩ đang nhiệt tình tán gẫu với Trình Ca. Nhận ra cô là "nhiế p ảnh gia xinh đẹp rấ t tài hoa trên weibo", hấ n nói: "Tôi đã theo dõi tài khoản của cô rấ t lâu rô ì, không nghĩ tới ngoài đời cô còn gợi cảm hơn trong ảnh".

Trình Ca rấ t hờ hững, không có chút nhiệt tình nào.

Lâm Lệ không lên tiế ng. Cô ta không ngờ đế n đây lại gặp Trình Ca, nhân vật cây đa cây đề trong các nữ nhiế p ảnh gia.

Theo cô ta, ở thời đại này chụp ảnh cũng như vẽ tranh, đề `u là tác phẩm mang tính chủ quan. Tài năng rấ t quan trọng, nhưng quan trọng hơn là kỹ xảo lăng xê và marketing.

Lâm Lệ từng nói chuyện với bạn bè về Trình Ca, đề u không quá khâm phục, cho ră ng thành công của Trình Ca là nhờ tài năng của đội ngũ lăng xê và marketing.

Xây dựng hình tượng của cô thành một tiểu thư thiên biế n vạn hóa, mỗi người đàn ông đề u ước mơ sở hữu, mỗi người phụ nữ đề u mơ ước trở thành, khi vui khi giận, lúc lạnh lúc

nóng. Những bức ảnh tự chụp của cô trên weibo có đủ mọi sắ c thái, lãng mạn, gọi cảm, hoạt bát, tươi sáng, khí phách, lạnh lùng, mơ mộng, chán chường...

Tấ t cả đề u là kỹ xảo xây dựng hình tượng.

Bây giờ nhìn tháy người thật, quá mức tương phản với hình tượng trên weibo, Trình Ca ngoài đời quá lạnh, quá tĩnh.

Kim Vĩ vẫn thao thao bấ t tuyệt nói chuyện với Trình Ca, Trình Ca vẫn không để m xia.

Các xử sự của con người này hoàn toàn phụ thuộc đố i phương là ai. Thấ y hứng thú sẽ nhiệt tình giao lưu, không thấ y hứng thú còn không buô n qua loa lấ y lệ.

Bành Dã đi tới ngô`i xuô´ng, sức chú ý của Kim Vĩ chuyển sang trên người anh. Kim Vĩ cắ´n hạt dưa suy nghĩ rấ´t lâu.

Đế n tận lúc ông chủ bưng một bát rượu nế p to tới đặt lên bàn, Kim Vĩ đột nhiên nhớ ra, vỗ bàn chỉ Bành Dã, vui mừng nói: "Anh tên là cái gì đó Dã, tôi nhớ ra rô `i! Anh là bạn trai của Hàn Ngọc!"

Trình Ca bình tĩnh múc một bát rượu nế p từ trong bát tô. "Người anh em này, anh tên là gì Dã nhi?" Kim Vĩ hỏi. "Bành Dã".

"Đúng đúng, chính là Bành Dã". Kim Vĩ rấ t hưng phấ n, kéo Lâm Lệ nói: "Anh ấ y là bạn trai của Hàn Ngọc, đại mỹ nữ Hàn Ngọc mà anh đã nói với em ấ y".

Lâm Lệ như bàng hoàng tỉnh ngộ, cười nói: "Đúng là có duyên phận, không ngờ để n đây lại gặp được người quen".

Vừa nói còn vừa liế c Trình Ca một cái đâ y đặ c ý.

Nhìn thấ y ánh mặ t của Lâm Lệ, Bành Dã quay đấ u sang nhìn theo. Trình Ca lạnh nhạt buông mặ t, tiế p tục ăn rượu nế p như thường.

Bành Dã nói: "Bạn trai cũ".

Kim Vĩ ngắn ra: "Sao? Tôi không nghe nói gì cả. Từ bao giờ?" Bành Dã nói: "Mười hai năm trước".

Kim Vî: "...".

Hă n cảm thán: "Nghe bạn của Hàn Ngọc nói hai người rấ t xứng đôi, lại không ngờ đã chia tay từ lâu... Biế t trước tôi đã theo đuổi Hàn Ngọc rô i, nhưng mà hai người chia tay nhau mà không ai hay biế t gì cả...".

Lâm Lệ nói: "Anh ít liên lạc với bạn bè trước kia à?"

Trình Ca ung dung nhìn hai người một hô`i rô`i cúi đâ`u tiế´p tục ăn rượu nế´p của mình.

Kim Vĩ nói: "Trước kia còn thường xuyên đi ăn đi chơi cùng nhau, cũng không rõ tại sao lại đột nhiên không liên lạc nữa. A đúng rồ ì, tôi có số điện thoại của cô â y, chặ c là chưa đổi số ".

Kim Vĩ là một người nhiệt tình, cộng thêm bây giờ đang chờ mang đô `ăn lên cũng không tiện động đũa, vừa nói vừa móc điện thoại di động ra.

Đám Thập Lục, Ni Mã đề u tò mò nhìn lại.

Bành Dã nhíu mày suy nghĩ gì đó, chưa kịp có bấ t cứ phản ứng gì thì điên thoại của Kim Vĩ đã kế t nổ i.

"Số này vẫn gọi được". Kim Vĩ rấ t vui vẻ, bật loa ngoài điện thoại lên.

Tút tút vài tiế ng, mọi người quanh bàn đề u yên tĩnh.

Bên kia nhanh chóng nghe máy, một giọng nữ dịu dàng dễ nghe vang lên: "A lô! Tôi nghe đây".

"Này, Hàn Ngọc à?" "Tôi đây. Anh là ai vậy?" "Anh là Kim Vĩ...".

Bên kia nhớ lại một hô`i lâu, chậm rãi nói: "A, Kim Vĩ à...". Kim Vĩ bă´t đâ`u trò chuyện.

Trình Ca liê c Bành Dã một cái, anh có vẻ vẫn thản nhiên như thường.

Kim Vĩ và Hàn Ngọc hàn huyên một hô ìi rô ìi cười nói: "Bây giờ anh đang ngô ìi cùng một người, chặ c chặ n em không đoán được là ai. Em nói chuyện với anh â y mấ y câu nhé".

Kim Vĩ từ bên kia bàn vươn người tới, đưa điện thoại di động vào tay Bành Dã. Bành Dã không có cách nào từ chố i, một giây sau anh nói nhỏ một tiế ng: "A lô".

Sau đó bên kia không còn âm thanh gì nữa.

Bành Dã cũng không nói, mọi người quanh bàn đề `u im lặng. Ai cũng biế t đố i phương đã nhận ra giọng Bành Dã.

Rấ t lâu sau, giọng nữ bên kia điện thoại nhẹ nhàng nói: "Bây giờ anh đang làm gì?"

Âm thanh đó dịu dàng khó tả, thậm chí Thập Lục và Ni Mã còn thôi cấ n hat dưa, tron tròn mấ t nhìn.

Bành Dã trả lời: "Ăn cơm".

Bên kia có vẻ sững sờ một lát rô i cười khẽ: "Em hỏi anh bây giờ làm công việc gì. Anh cố ý đùa em đúng không, sao vẫn không thay đổi gì thể ...".

Bành Dã lạnh nhạt nhìn một lượt mọi người quanh bàn, nói: "Vẫn là công việc đó, cùng các đô ng nghiệp chuẩn bị ăn cơm".

Hàn Ngọc biế t xung quanh đang có nhiệ u người, chỉ nói vài câu đơn giản rô i gác máy.

Kim Vĩ rấ t thấ t vọng, rõ ràng lúc đã u còn rấ t có không khí, nhưng sau đó mọi chuyện diễn ra không hê giố ng như dự tính.

Thức ăn đã mang lên đủ, lúc chuẩn bị động đũa, điện thoại di động của Bành Dã rung lên. Trình Ca thoáng nhìn, màn hình hiển thị người gọi đế n là Hàn Ngọc.

Trình Ca nghĩ, Hàn Ngọc không đổi số điện thoại, Bành Dã cũng không xóa số cô ta trong danh bạ.

Bành Dã đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại.

Trình Ca ăn bát rượu nế p xong không có tâm tư ăn gì khác, lấ y lý do đi vệ sinh cũng đi ra ngoài.

Cô mới lên là `u đã nghe thấ 'y tiế 'ng nói của Bành Dã trên hành lang: "Rấ 't tố 't... Em thế ' nào?"

Trình Ca châm một điể u thuố c, dựa vào tường nghiêng đâ u nhìn bóng lưng anh.

Hành lang rấ t yên tĩnh, loa ngoài điện thoại của Bành Dã không nhỏ, Trình Ca loáng thoáng nghe thấ y giọng nói dịu dàng của Hàn Ngọc: "Em nói tố t anh có tin không?"

Bành Dã nhấ t thời không trả lời, một hô i lâu mới nói: "Em nói tố t thì là tố t".

"Vậy em nói không tố t, anh có buô `n không?"

Bành Dã hơi chán nản bóp trán, nói: "Anh nghe nói Tôn Dương rấ t tố t với em".

"Chia tay rô`i". Hàn Ngọc nói ngă´n gọn, giọng nói có chút tức giận: "Anh có lỗi với em".

Bành Dã lại nghẹn lời một lát, nói: "Thế thì xin lỗi". "Cũng không phải em muố n nghe anh nói câu này". Hàn

Ngọc thấ p giọng, đấ u tranh tư tưởng một hồ i lâu, cuố i cùng hỏi: "Anh có nhớ em không?" Bành Dã không đáp.

"Đế n bây giờ cũng không nói thật được một câu à?" Bành Dã nói: "Không".

Bên kia yên lặng rấ t lâu, Bành Dã cũng không có ý định tìm chuyện khác để nói.

Mà...

Dường như anh ngửi thấ y mùi thuố c lá của Trình Ca. Anh câ m điện thoại quay lại, Trình Ca nghiêng người đứng sau lưng anh, trên tay kẹp một điể u thuố c.

Bành Dã từ từ cau mày, trong mặ t có sự bấ t mãn bị kìm nén.

Trình Ca nhìn điện thoại của Bành Dã, nói: "Người ta gác máy rô ì kìa".

Bành Dã không muố n gọi lại.

Cuộc điện thoại này hoàn toàn vô cảm và xa lạ đố i với anh. Năm đó không hê ghi tâm khắ c cố t, sau đó cũng chia tay trong hòa bình, không hê có những kỷ niệm day dứt khó quên, nhưng bản thân việc nghe trộm khiế n anh không thể tha thứ được.

Ánh mặ t lạnh nhạt mà ngang nhiên của Trình Ca không khác nào thêm dâ u vào lửa.

Anh đút điện thoại di động vào túi quâ n, lạnh lùng nói: "Cô đi theo lên đây nghe trộm tôi gọi điện thoại à?"

Nét lạnh lùng trong mấ t Bành Dã lại kích thích Trình Ca, cô cười cười, hỏi: "Tình dang dở à?"

Bành Dã biế t rõ cô không muố n nghe điể u gì nhấ t, thế là hỏi lại: "Thì có quan hệ gì với cô?"

Trình Ca mím chặt môi, nói: "Không ngờ lại gặp phải cao thủ rô`i. Lâ´y lùi làm tiê´n, anh chơi giỏi hơn tôi. Vậy mà còn làm bộ ngây thơ dè dặt trước mặt tôi làm gì?"

Mă t Bành Dã tố i đi, nhìn cô chă m chă m khoảng một giây rô i cười cười. Anh tiế n lên một bước, hơi cúi xuố ng, ngón trỏ nâng khuôn mặt cô lên, nói: "Loại phụ nữ như cô chẳng phải vẫn thích trò này sao?"

Thì ra là giấ u bài, tùy từng người mà đố i phó khác nhau.

Trình Ca mă ng một câu: "Câ m thú".

Bành Dã mặt mày sâ m sì: "Cô mắ ng lại lâ n nữa xem". Trình Ca có ngại gì: "Câ m thú!"

Cô còn chưa nói xong, Bành Dã đột nhiên tóm lấ y vai cô lôi vào phòng, đẩy cô đập lưng vào tường. Trình Ca chưa kịp đứng thẳng lên, Bành Dã đã lao cả người tới đè lên người cô, ép cô dựa sát vào tường.

Trong bóng tố i, Trình Ca nghe thấ y tiế ng anh cởi thặ t lưng.

Cô không khỏi run lên một lát.

Bàn tay to lớn của anh lâ`n ra phía sau cô, vuô´t xuô´ng phâ`n mông tròn lẳn, bóp mạnh một cái.

"Buông ra". Cô đẩy ngực anh ra, tay lại run run.

Anh đột nhiên đỡ mông ôm cô lên. Trình Ca bị kéo mạnh, lao tới dính sát vào người anh, trái tim nhảy lên để n cổ họng. Một giây sau, anh xoay người đặt cô nă m lên tủ chứa đô đặt gâ n cửa, vén váy cô từ bắ p chân ngược lên để n tận eo.

Trình Ca muố n nhảy xuố ng nhưng bị anh phát hiện ý đố . Anh đẩy phâ n hông vê phía trước, hai chân Trình Ca bị ép mở ra.

Anh tóm că`m Trình Ca: "Không phải cô muố n tình một đêm sao? Cô câ`n gì biế t trong lòng tôi chứa cái gì?"

Trình Ca nói: "Bây giờ không muố n nữa".

"Không muố n?" Bành Dã sở chiế c quâ n lót nhỏ bă ng bàn tay của cô, không đủ kiên nhẫn để cởi mà giật mạnh, xé tan.

Anh ta cười nhạt một tiế ng: "Trình Ca, còn chưa đế n màn dạo đâ u mà. Xem ra cô không câ n nữa rô i".

Nói được một nửa, thân dưới đã lao mạnh tới.

Trình Ca chỉ cảm thấ y hai chân run bâ n bật, vừa tức vừa hận: "Anh...".

Cô đột nhiên đụng vào vai anh, mở miệng rấ t to nhưng đủ ba giây vẫn không phát ra một âm thanh nào.

Trình Ca đau đế n cả người co quấ p, ngay cả ngón chân cũng co chặt lại.

Bành Dã hùng hổ thúc tới làm Trình Ca đụng đâ u vào tường. Cô toát mô hôi lạnh, ngắng đâ u lên, rít qua kẽ răng một câu: "Súc sinh...".

Cô chưa bao giờ quan hệ với người đàn ông nào mà không dùng bao cao su.

Móng tay cô bấ m thật sâu vào cơ hông Bành Dã, nghiế n răng nghiế n lợi: "Súc sinh!"

Bành Dã vẫn không ngừng lao tới, không một chút nể nang, gâ`n như muô´n trút giận lên người cô. Trình Ca bị kẹp giữa bờ tường và thân thể anh, bị giày vò không thể kêu được.

Anh kéo hai chân cô quâ n quanh eo mình, ôm cô từ mặt tủ lên, tiế p tục hùng hổ đâm vào. Trình Ca rên lên một tiế ng, lại quâ n chặt lấ y người anh theo bản năng, treo ở trên người anh.

Anh ôm cô đi để n giường, cứ đi một bước, Trình Ca chỉ cảm thấ y số ng không được chế t không xong.

Đột nhiên thân thể cô tách khỏi người anh.

Bành Dã đẩy Trình Ca xuố ng giường. Trình Ca giận dữ: "Anh làm đau tôi rô `i!"

Một giây sau, Bành Dã lại đè lên người cô, tóm că m cô: "Một lát nữa cô sẽ được sướng!"

Trình Ca hô hấ p ngặ t quãng, vẫn không chịu thua: "Tôi đã gặp người giỏi hơn anh".

Bành Dã nói: "Cô chưa gặp".

Trình Ca nói: "Tôi sẽ gặp người giỏi hơn anh".

Bành Dã nói từng chữ từng câu: "Cô sẽ không gặp được".

Trình Ca co chân đá anh, lại bị anh tóm hai chân, lột váy, thân thể tră ng nõn bị phơi bày. Anh giật áo lót của cô ra, că n một cái như thể

trừng phạt.

Trình Ca nhíu chặt lông mày, cả người run lên không ngừng lại được.

Bành Dã phát hiện, động tác dừng lại.

Anh ngắng đâ`u nhìn cô. Cô că´n môi, să´c mặt hơi tái. Anh lại ngửi thấ y mùi sữa dịu dàng trên người cô và cả mùi thuố c Đông y đăng đă ng trên vai cô.

Trên cổ cô còn quấ n băng trắ ng, như cấ m kỵ, lại làm người ta đau lòng.

Anh nhìn về t thương trên vai cô, không biế t tại sao lại chùng xuố ng, nhỏ giọng hỏi một câu: "Đau lă mà?"

Trình Ca yên lặng vài giây, lặng lẽ lắ c đâ u. Ánh nă ng chiê u muộn chiế u vào qua song gỗ cửa sổ, â m áp mà hoài cổ.

Ngoài cửa sổ, chợ chiế u vẫn đông vui tấ p nập, tiế ng người huyên náo.

Anh quỳ thẳng người lên, cởi từng chiế c quâ n chiế c áo ngay trước mặt cô, sau đó đè lên trên người cô. Cơ bắ p rắ n chặ c trên người anh dán chặt vào cơ thể cô như lửa nóng.

Cô lại bă t đâ u run lên khe khẽ.

Anh không đố i xử thô bạo với cô nữa mà hôn cô nhẹ nhàng, hôn lên tai cô, hôn chân tóc cô, hôn lên mắ t, lên môi cô, chuyển dâ n xuố ng dưới, cực kỳ dịu dàng.

Dịu dàng để n mức khiế n Trình Ca cảm thấ y quá mức trịnh trọng, quá mức thành kính, không giố ng tình một đêm.

Cô nghĩ, có lẽ anh vố n chính là một người đàn ông cực kỳ hiểu phụ nữ trên giường, là một cao thủ trên giường.

Mặt trời đã lặn dâ`n xuô´ng chân trời phía Tây, tiế´ng ô`n ào từ chợ chiê`u ngoài cửa sổ như chìm trong nước mông lung, chỉ loáng thoáng chứ không rõ ràng.

Đế n lúc anh ngắng đâ `u lên, thân thể Trình Ca đã hoàn toàn bị đánh gục, không sao khố ng chế được.

Anh tiế n lên trước mặt cô một lâ n nữa, cúi đâ u nhìn cô. Má cô ửng hô ng, ánh mắ t trong trẻo mà ướt át nhìn anh chặ m chặ m. Anh vuố t những sợi tóc ướt mô hôi dính trên trán cô rô i buông mặ t hôn lên môi cô.

Lâ n này đổi thành hôn kiểu Pháp.

Trình Ca luôn không thích hôn. Cô quay mặt đi, lại bị anh quay mặt lại.

Bàn tay anh nâng mặt cô, hôn cô thật sâu. Cô không thể phản kháng. Cô nế m được mùi vị trong thân thể mình từ môi, từ lưỡi anh, ngọt tanh.

Bành Dã chuẩn bị có động tác dưới thân một lâ n nữa, Trình Ca lấ y bao cao su ra nhét vào tay anh: "Đeo vào".

Bành Dã nói: "Cô đeo cho tôi".

Trình Ca câ m lại định xé, ngón tay ướt mô hôi không xé được, thể là dùng răng că n.

Bành Dã bên cạnh nhìn, đột nhiên cảm thấ y buô n cười. Cô đẩy anh nă m ngửa xuố ng, ngô i lên trên người anh.

Cơ thể cô vẫn không thể thích ứng với anh, thử mấ y là n mà vẫn không được.

Bành Dã thở ra một hơi đâ`y kìm nén, đôi mặ t đen trâ m lặ ng nhìn cô, bị cô loay hoay làm cho suýt nữa thấ t thủ.

Cô că´n chặt môi không kêu thành tiế´ng, ngửa cổ lên một lúc lâu rô`i mới thở ra một hơi thật dài. Dâ`n dâ`n ánh mặ´t cô hạ xuố´ng nhìn anh chặ`m chặ`m vài giây không rời.

Bành Dã nhìn cô, mắ t rấ t đen. Anh cho rặ ng cô xấ u hổ, liê n dùng váy cô che mặ t mình lại.

Cô cúi người kéo chiế c váy ra khỏi mặ t anh, nói: "Để tôi làm, anh xem".

Cô ngửa mặt, nhẹ nhàng hấ t tóc lên.

Máu trong người Bành Dã đột chiến chảy rấ t nhanh. Anh cảm thấ y mình sẽ chế t ở chỗ này.

Trên làn da trắ ng như tuyế t của cô dâ n dâ n hiện lên sắ c hô ng.

Trình Ca đẩy nhanh tố c độ, ngoài cửa đột nhiên lại có tiế ng gõ cửa, là Ni Mã: "Chị Trình Ca".

Toàn thân Trình Ca căng thẳng, thân thể thắ t chặt, Bành Dã suýt nữa bị cô giế t chế t. Anh kêu lên một tiế ng, mô hôi trên trán đã chảy ròng ròng.

Trình Ca vuô t mái tóc tán loạn, nói hế t sức lạnh nhạt: "Gì thế ?"

"Chị Trình Ca, chị còn chưa ăn cơm mà. Sao chị lại không ăn?"

Trình Ca lại bắ t đâ u chậm rãi chuyển động, nhìn thẳng vào mặ t Bành Dã, nói chậm rãi: "Chị thấ y... no lắ m rô i".

Ngoài cửa, Ni Mã rấ t nghi hoặc: "Nhưng chị chỉ ăn một bát rượu nế p thôi mà".

Trình Ca không trả lời nữa. Cô ngửa mặt nhìn trâ`n nhà, há miệng mà không nói nổi nên lời.

Đó là khoái cảm cô chưa từng được trải nghiệm, làm cô mê say, chìm đấ m, không muố n tỉnh lại...

Mặt trời đã xuố ng núi.

Tiế ng người ngoài đường dâ n dâ n biế n mấ t. Trời đã tố i.

Mặt trăng đã lên cao.

Đường phố chìm trong đêm khuya tĩnh mịch.

Ánh trăng chiế u vào phòng.

Thành viên của đội từng người vê phòng ngủ...

Trên giường dưới đấ t đề u bừa bộn. Mái tóc dài của Trình Ca xõa tung, hai má ửng hô ng, nă m mê m rũ trên ga trải giường nhăn nhúm.

Trong không khí tràn ngập mùi mô `hôi và mùi hoan lạc. Trình Ca không biế t đã làm bao lâu, bao nhiêu lâ `n. Bành

Dã còn mạnh mẽ hơn tưởng tượng của cô, hế t là `n này để ´n là `n khác, cô đã kiệt sức.

Cô chậm rãi hít thở, đôi môi đã khô khố c.

Bành Dã ôm lấ y vai cô, câ m cô c nước cho cô uố ng. Cô uố ng hơi chậm, giọt nước trong vă t chảy xuố ng theo khóe miệng cô, rơi xuố ng ngực cô.

Anh lau khô nước trên người cô, đặt cô nă m xuố ng giường, lại vuố t tóc ướt đính trên Thái Dương cô.

Cô ngủ một lát, chập chòn mở mắ t ra rô i không ngủ được nữa. Bành Dã không ngủ, anh đang nhìn cô.

Ánh trăng mênh mang len qua giữa hai người, mặ t anh sâu thẳm mà yên tĩnh.

Trình Ca nói: "Cho tôi điể u thuố c".

Cô mở miệng nói mới phát hiện giọng mình khàn khàn.

Bành Dã lấ y thuố c châm cho cô, cũng tự châm cho mình một điể u. Hai người đề u không lên tiế ng, yên lặng hút thuố c, gâ n như hút xong cùng một lúc.

Trình Ca nhả ra một hơi cuố i cùng, quay đâ u sang nhìn anh vài giây, sau đó nói lạnh nhạt: "Anh nên vê phòng của mình rô i".

Lúc cô nói lời này, những mảng đỏ ửng trên da sau khi hoan ái còn chưa hoàn toàn biế n mất.

CHƯƠNG 15: ĐÁNH MẤT

Sáu giờ sáng, Thạch Đâ`u gọi mọi người dậy ăn sáng.

Trình Ca bình tĩnh mở mắ t ra, đâ u óc nhấ t thời còn chưa tỉnh táo lai.

Trước khi làm tình với Bành Dã, trước kia cô chưa từng đạt khoái cảm, chỉ được hưởng thụ sự đau đớn. Lúc ở trên giường, điệ `u cô am hiểu nhâ t là nhẫn nhịn.

Đã từng, khi rượu mạnh và thuố c lá không thể kích thích cơ thể đã tê liệt của cô, cô tìm đế n đua xe. Khi tố c độ không thể đột phá cực hạn kích thích, cô lựa chọn làm tình. Sự đau đớn khi làm tình cũng không đủ mạnh mẽ, cô tiế n tới tự làm tổn thương mình.

Nhưng tố i qua thân thể Bành Dã mang đế n cho cô một loại kích thích chưa từng được trải nghiệm, mấ y lâ n cô suýt nữa không nhịn được kêu thành tiế ng.

Trình Ca nghĩ, tố i nay để n trạm, sau khi hoàn thành công việc sẽ phải rời khỏi.

Trình Ca bước xuố ng giường, hai chân mề m nhũn, suýt nữa bị chuột rút. Cô tự thay băng cho về t thương trên vai, rửa mặt chải đâ u qua loa rô i xuố ng lâ u.

Bành Dã đã ở trong bế p. Anh ngô i bên â m sành sắ c thuố c cho Trình Ca.

Lúc Trình Ca đi vào, Bành Dã nhìn cô một cái. Ánh mắ t gặp nhau một hai giây, từng người bình tĩnh chuyển ánh mắ t đi, không nói lời

nào.

Nhìn thấ y Trình Ca, Ni Mã nói: "Chị Trình Ca, tố i qua chị ngủ sớm thế . Có điể `u hôm nay khí sắ c có vẻ rấ t tố t".

Thập Lục: "Anh đã bảo cô ấ y mệt, dặn cậu đừng lên quấ y rấ `y cô ấ y ngủ mà".

"Thế´ trước đây khí sắ´c chị không...", nàng hắ´ng giọng cho bớt khàn, nói tiế´p: "Không tố´t à?"

"Tố t chứ, nhưng mà hôm nay tố t hơn. Chị Trình Ca, chị bị đau họng à?"

"Không khí hơi khô". Trình Ca nói, nghĩ đế n chuyện gì đó, lại hỏi: "Củ đậu của tôi đâu?"

Thạch Đâ`u đang nâ´u cháo kê, nói: "Để ở trong túi bên kia, không ai động vào của cô cả".

Trình Ca đi tới mở túi ra xem, mặt cô lạnh đi: "Sao chỉ còn có một củ?"

Mâ y người đưa mặ t nhìn nhau: "Không ai lâ y của cô mà".

Thạch Đâ`u nhớ lại một lát, nói: "Có thể hôm qua lúc nâ´u cơm, ông chủ lâ´y đi xào rô`i".

"Đó có phải là rau đâu". Trình Ca hừ lạnh một tiế ng, đi ra ngoài.

Thập Lục kinh hãi, ngăn Trình Ca lại: "Thôi nào, xào rô`i thì xào thôi, lâ`n sau mua cho cô một sọt cho cô ôm, ai cũng không được động vào".

Trình Ca chỉ muố n ra ngoài hút thuố c lá, không nói gì nhìn Thập Lục. Thập Lục lại hỏi: "Thấ t Ca, anh thấ y thế được không?"

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dã, anh đã bắ t đâ u bóc vỏ củ đậu cuố i cùng, bóc xong đưa cho Trình Ca.

Trình Ca bước tới câ m lấ y, ngô i xuố ng ghế đầu bặ t đâ u ăn.

Bành Dã ngô i trông â m thuố c, nhìn cô một cái, không nói gì.

Trình Ca liế c mặ t nhìn lại: "Nhìn cái gì?" "Có mấ y củ đậu, làm gì đế n mức ấ y".

"Lâ`n sau mua biê´t đâu mùi vị không được như thê´ nữa".

Trình Ca nói.

Bành Dã yên lặng một lát, lại nói: "Đừng ăn hế t, để lại một nửa, uố ng thuố c xong ăn tiế p".

Trình Ca ở một tiế ng lạnh nhạt. Bành Dã đứng dậy đi lấ y bát, ánh mặ t cô bấ t giác đuổi theo bóng lưng anh.

Anh rấ t cao, dáng người không phải kiểu lực lưỡng, mặc quâ n áo nhìn hơi gâ y nhưng khi cởi quâ n áo ra lại hoàn toàn khác, sờ đâu cũng có sức mạnh. Đàn ông ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi ít có người được như anh.

Tổ i qua, cô nói: "Tôi đã gặp người giỏi hơn anh".

Anh nói: "Cô chưa gặp".

Sau đó cô phát hiện anh nói đúng, cô chưa gặp. Nhưng lúc cô nói: "Tôi sẽ gặp được người giỏi hơn anh". Anh nói: "Cô sẽ không gặp".

Hù, gã đàn ông tự tin để n cuô ng vọng. Chuyện tương lai ai mà biế t được.

Bành Dã câ`m bát tới, rót thuố c bưng để n cho cô, hỏi: "Cô nhìn cái gì?"

"Không nhìn gì cả". Trình Ca hơi nhíu mày uố ng hế t bát thuố c, trả bát cho anh, tiế p tục ăn củ đậu.

Thập Lục đi tới bá cổ Bành Dã: "Thấ t Ca, cả buổi tố i hôm qua không thấ y anh. Anh đi đâu thế ?"

Trình Ca vẫn thản nhiên ăn củ đậu. Bành Dã nói: "Cậu hỏi làm gì?"

Thập Lục cười hê hê: "Anh nói chuyện với bạn gái cũ cả buổi tố i, có phải tình cũ không rủ cũng để n không?"

Bành Dã nhấ t thời không nói được gì, nhìn Trình Ca một cái, vẻ mặt Trình Ca bình thản mà lạnh lùng.

"Dạo này cậu hơi lă m chuyện rô i đấ y".

"Đây là em suy nghĩ cho tương lai của anh mà. Mấ y năm nay không thấ y anh có phụ nữ gì, phải nă m cho chặ c, sau này không làm nữa cũng khỏi mấ t công đi kiế m vợ".

Bành Dã nói: "Cậu đã nghĩ được thể thì lo cho chính mình trước đi".

Không lâu sau, Kim Vĩ và Lâm Lệ cũng tới.

Tố i qua mọi người cùng ăn cơm, trò chuyện rấ t thoải mái, Thạch Đâ `u lại mời hai người bọn họ ăn sáng.

Sau khi vào bế p, Kim Vĩ không nhịn được quan sát Bành Dã một hô i lâu.

Hă´n nghĩ một buổi tố i mà vẫn cảm thấ y không đúng, Bành Dã hình như còn có chuyện gì khác nữa. Hắ n nhớ đã gặp Bành Dã ở đâu đó, nhưng tuyệt đố i không phải với thân phận bạn trai của Hàn Ngọc.

Mọi người ăn sáng đề `u không quá chú tâm, người thì bưng bát cháo, người thì câ `m bánh bao, người ngô `i ăn người đứng ăn, mỗi người một kiểu.

Nă ng sớm rực rõ chiế u vào phòng bế p, Trình Ca cảm thấ y hình ảnh này rấ t đẹp, lấ y máy ảnh chụp lại cảnh bố n người bọn họ ăn sáng.

Thạch Đâ`u ngô`i bên kệ bê´p nhai ngâ´u nghiê´n; Thập Lục ngô`i trên kệ bê´p, phô`ng mang trợn má; Ni Mã đứng bên cửa sổ nhai khẽ nuô´t chậm; Bành Dã ngô`i trên đô´ng cỏ, một tay câ`m chiế´c bát, miệng că´n bánh ngô trên tay kia.

Trình Ca ngô i xế p bă ng dưới đấ t xem bức ảnh vừa chụp, rấ t hài lòng. Cô bưng chiế c bát để dưới đấ t lên, húp một hơi hế t bát cháo kê.

Lâm Lệ bên cạnh nói: "Trình Ca, chụp cho mọi người một bức ảnh chung đi. Gặp nhau trên đường cũng là có duyên".

Trình Ca không trả lời. Cô không thích nghe người khác sai khiế n, đặc biệt càng không thích sử dụng máy ảnh theo

ý người khác. Nhưng thấ y đám Thạch Đâ `u không có ý phản đô ´i, cô đứng dậy, nói: "Chụp bă `ng máy ảnh của cô".

Lâm Lệ sửng số t. Cô ta không thích người khác động vào máy ảnh của mình.

Trình Ca hỏi lạnh nhạt: "Cô muố n giữ làm kỷ niệm, dùng máy ảnh của tôi chụp thì cô lấ y ảnh kiểu gì?"

Lâm Lệ ngắn ra, lại cười, gỡ máy ảnh xuố ng đưa cho cô. Lâm Lệ đi tới đứng cùng đám Thạch Đâ `u.

Trình Ca nhìn thấ y Bành Dã trong ố ng kính. Anh đứng bên ngoài cùng, không được tự nhiên cho lắ m. Anh nhìn ố ng kính một cái, Trình Ca lại vô có cảm thấ y ánh mặ t anh xuyên thấ u ố ng kính, nhìn thẳng vào mặ t cô.

Sau đó anh quay mặt đi.

Ngay sau đó Trình Ca bấ m nút chụp. Cô ngắng đấ u lên, nói lạnh nhạt: "Được rô i".

Lâm Lệ chạy tới cảm ơn, vừa định xem lại ảnh, Trình Ca lại đưa máy ảnh của mình cho cô ta, nói: "Chụp giúp tôi một tấ m".

Cô đi tới đứng bên cạnh Bành Dã, ngắng đâ`u nhìn anh một cái: "Không được quay mặt đi".

Bành Dã không trả lời.

Thạch Đâ`u không câu nệ như lúc chụp ảnh cùng Lâm Lệ vừa rô`i, vui vẻ chen vào bên cạnh Trình Ca. Ni Mã cũng không trọn mặ´t ngơ ngác như vừa rô`i mà cười ngượng ngùng. Thập Lục còn tạo dáng ngâ`u, khoanh tay, ưỡn ngực, ngắng đâ`u.

Lâm Lệ bấ m nút chụp, vẻ mặt rấ t lạnh nhạt, nói: "Được rồ i". Trình Ca chạy tới xem, sau đó yên tĩnh một lát.

Bành Dã trong ảnh vẫn không nhìn ô ng kính, nhưng anh cúi đâ u nhìn Trình Ca bên cạnh.

Cô câ m máy ảnh quay lại nhìn Bành Dã, anh tiế p tục ăn bánh ngô.

Ăn sáng xong mọi người thu dọn đô `đạc chuẩn bị lên đường. Trình Ca đi vệ sinh không mang máy ảnh và điện thoại di động theo, sợ không cẩn thận làm rơi vào bô `n câ `u.

Cô chưa đi được bao lâu, điện thoại di động bắ t đâ u đổ chuông không ngừng. Lúc đâ u mọi người đề u không để ý, nhưng bên kia vẫn gọi liên tục, tiế ng chuông như không bao giờ dừng lại. Bành Dã cho ră ng có việc gấ p, đi tới câ m điện thoại của Trình Ca lên xem, trên màn hình hiển thị ba chữ: "Bác sĩ Phương".

Một cảm giác khác thường khó diễn tả xuấ t hiện trong lòng Bành Dã.

"Anh đi tìm Trình Ca". Anh câ`m điện thoại ra ngoài.

Cuộc gọi kế t thúc, sau đó tiế ng chuông lại vang lên, vẫn là ba chữ "Bác sĩ Phương" đó.

Như có ma xui quỷ khiế n, anh bấ m nút nghe máy.

Là một phụ nữ, vừa mở đâ`u đã: "Trình Ca, nhă n tin không thèm trả lời, điện thoại thì không nghe máy, em đang chơi trò mấ t tích đấ y à?"

Nội dung rấ t thông thường, Bành Dã cho ră ng mình không nên nghe cuộc điện thoại này. Anh hắ ng giọng một cái, nói: "Trình Ca đang ở trong nhà vệ sinh, một lát nữa tôi chuyển lời cho cô ấ y".

Người phụ nữ bên kia yên lặng vài giây, sau đó hỏi rấ t chắ c chắ n: "Nó đã lên giường với anh đúng không?"

Bành Dã liế m môi một cái, nhấ t thời cứng họng.

Giọng nói Phương Nghiên lộ rõ ý cảnh cáo: "Sau này anh tránh xa nó một chút".

Bành Dã bấ t giác nhíu mày, nói nhạt nhẽo: "Tôi sẽ nói với cô ấ y là cô gọi".

Nói rô i chuẩn bị dừng cuộc gọi.

"Anh sẽ hại chế t nó". Phương Nghiên hét lên một tiế ng, Bành Dã lại đưa điện thoại lên tai.

"Người bị ung thư câ`n morphine để giảm bót đau khổ, nhưng morphine là chấ t độc".

Bành Dã cười nhạt một tiế ng hơi khinh thường: "Cô nói với tôi những chuyện này làm gì?"

"Loại phụ nữ như Trình Ca rấ t có sức hấ p dẫn đố i với đàn ông, nế u nó chăm chú nhìn anh một cái, anh sẽ cảm thấ y mình rấ t đặc biệt. Nhưng nó nhìn rấ t nhiề u người bă ng ánh mặ t đó. Bởi vì nó chỉ theo đuổi tấ t cả những gì kích thích, nó không thể khố ng chế bản thân mình".

Giọng điệu của cô ta khi nhắ c đế n Trình Ca khiế n Bành Dã khó chiu.

Anh nói lạnh nhạt, thiế u kiên nhẫn: "Khi cô â y quay lại, tôi sẽ nói với cô â y là cô gọi".

"Tôi nói rô`i, sao anh lại...". Bành Dã ngă´t điện thoại.

Anh đứng tại chỗ một lát. Mặt trời buổi sớm mới mọc, bóng đố ng rơm vừa nghiêng vừa dài, song song với bóng của anh. Trên đời này, trong lòng mỗi người đề `u có bóng tố i, đề `u có bệnh tật. Chỉ là có người che đậy, có người chịu đựng, có người không.

Giọng nói lạnh nhạt của Trình Ca vang lên phía sau: "Anh đứng đây làm gì?"

Bành Dã quay lại.

Trình Ca khoanh tay, thấ y anh không nói lại hỏi: "Đang chờ tôi à?"

"Ò". Bành Dã đưa điện thoại di động cho Trình Ca: "Đổ chuông liên tục, sợ có việc gấ p".

Nói xong lại bổ sung một câu: "Điện thoại của cô nhạy quá, ngón tay không cẩn thận chạm vào thành ra nghe một cuộc".

Trình Ca cười một tiế ng: "Là tay anh hậu đậu. Với lại chiế c điện thoại đó của anh cũng đế n lúc thải loại rô ì". Cô ngắng đâ u nhìn anh: "Hay là tôi tặng anh một chiế c, về Thượng Hải mua rô ìi gửi cho anh".

Bành Dã nói: "Không câ`n, có thể gọi điện được là được. Có những tính năng hoa hòe hoa sói khác cũng không có thời gian chơi".

"Tôi tặng anh, vì sao không nhận?"

Bành Dã nhìn cô một cái nhạt nhẽo: "Muố n tặng quà cho gã mặt tră ng à?"

Trình Ca ngắn ra, đột nhiên cười phá lên: "Đừng quét vôi lên mặt mình như thế . Mặt anh thì liên quan gì đế n chữ trắ ng?"

Bành Dã hỏi: "Thê màu gì?"

"Đô `ng cổ...". Trình Ca nói xong lại lặ c đâ `u: "Không đen như vậy, à, mật ong. Màu da anh giố `ng màu mật ong".

Bành Dã nhìn cô một cái: "Là tôi nghe hiểu có vấ n đề hay là lời này của cô thực sự rấ t đen tố i?"

Trình Ca chỉ cười không đáp.

Cô câ m lâ y điện thoại xem, thâ y là Phương Nghiên, nụ cười dâ n dâ n biế n mấ t. Cô bình tĩnh xóa hế t lịch sử cuộc gọi nhỡ.

Bành Dã hỏi: "Bác sĩ này làm gì?"

Trình Ca ngắng đâ u lên: "Chị â y nói gì với anh?"

Bành Dã nói: "Cô â y bảo tôi đưa điện thoại cho cô. Có chuyện gì thế ?"

"Không có gì, bác sĩ này đâ`u óc có bệnh". Bành Dã hơi nhướn mày.

Trình Ca nói rấ t nghiêm túc: "Thật sự, chứng dựa dẫm cưỡng ép. Câ n tìm kiế m cảm giác tô n tại từ tôi".

Bành Dã đẩy vai cô, nói: "Đi thôi".

Đi được vài bước, anh chọt hỏi: "Trên vai thay băng chưa?" "Thay rô`i".

"Ò".

Mọi người câ n tranh thủ thời gian nên lên đường từ sớm.

Nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, Kim Vĩ vẫn còn đang nghĩ xem Bành Dã là ai. Nghĩ một lát, đột nhiên hắ n nhớ ra điể `u gì đó.

Hă n đi sang một bên, gọi điện thoại.

"Hàn Ngọc này, anh đột nhiên nhớ tới một việc. Anh bạn trai cũ của em đó... Có phải trong vụ án đường vành đai hai từ mười hai năm trước... O kìa, em giận gì thế ? Anh chỉ hỏi một chút thôi mà... O...".

Kim Vĩ bỏ điện thoại xuố ng xem: "Sao tự nhiên gác máy rồ ì?" Hấ n thỏ dài, xoay người đi vào cửa.

Chiế c xe địa hình hiệu Đông Phong đã chạy được mấ y tiế ng, tiế n vào Thanh Hải, thảo nguyên hoang mạc mênh mông xuấ t hiện phía trước.

Hôm nay không giố ng những ngày trước, đi càng xa tinh thâ n của mọi người càng phâ n chấ n, đoạn đường này cuố i cùng cũng sắ p để n điểm cuố i.

Thập Lục thậm chí còn hạ cửa kính hô to một tiế ng: "Sắ p về để n nhà rô i!"

Thạch Đâ`u và Ni Mã trong xe phía sau cũng nhiệt tình hò hét theo.

Trình Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh thiên biế n vạn hóa của Khả Khả Tây Lý trôi qua trước mặ t. Thảo nguyên

xanh mơn mởn, bâ`u trời xanh ngăn ngă´t, đô`ng hoang khô vàng, hoang mạc mênh mông, sa mạc vàng óng. Thứ duy nhâ´t không thay đổi là những đàn linh dương Tây Tạng chạy như gió đuổi theo xe mãi mãi không biế´t mệt mỏi.

Đường đi gập ghê `nh, để ´n buổi chiê `u xe của họ lên quố ´c lộ Thanh Tạng, tố ´c độ lập tức nhanh hơn nhiê `u.

Thập Lục rấ t hưng phấ n, quay lại nói với Trình Ca: "Giờ thì nhanh rố ì, một lát nữa là về để n trạm. Đội chúng tôi còn có rấ t nhiệ ù người, bọn họ đề ù rấ t muố n gặp cổ".

"Tô t quá".

Trình Ca quay lại nhìn phong cảnh sau xe, núi non trùng điệp, đô ng hoang vô biên, đường quố c lộ nổ i thẳng để n chân trời.

Trình Ca nói: "Dùng xe một lát".

Thập Lục biế t cô muố n chụp ảnh, vui mừng dừng xe lại. Bành Dã đi xuố ng xe, châm điể u thuố c hút.

Trình Ca mở ba lô máy ảnh, lấ y chiế c máy ảnh mình thường dùng nhấ t ra. Cô mở cửa xe, lấ y máy ảnh ra khỏi túi đựng bă ng vải nhung đen, đột nhiên cô biế n sắ c mặt.

Bành Dã nhả một hơi thuố c, quay lại nhìn thấ y thế, hỏi: "Sao thế?"

Trình Ca rấ t bình tĩnh: "Chiế c máy ảnh này không phải của tôi".

Bành Dã lập tức nhó ra, anh từng để ý thấ y máy ảnh của Lâm Lệ và của Trình Ca gâ n giố ng nhau như đúc.

Vẻ mặt Trình Ca vẫn rấ t tỉnh táo, nhưng ngón tay đang run lẩy bẩy. Cô că n ngón tay, lại bỏ tay xuố ng, nói: "Lâm Lệ tráo máy ảnh của tôi rố ìi. Chiế c máy ảnh này không phải của tôi".

Thấ y Trình Ca đột nhiên thẫn thờ, Thập Lục hơi hoảng lên: "Tôi thấ y giố ng nhau mà, cô thử xem lại xem".

Trình Ca giơ máy ảnh lên, lại không thèm nhìn mà đột nhiên ném mạnh xuố ng đấ t. Máy ảnh và ố ng kính đáng giá mấ y chục ngàn tệ bị đập vỡ tan tành.

Thạch Đâ`u và Ni Mã phía sau chạy tới sững sờ vì kinh hãi. Gió trên cao nguyên thổi tóc cô bay bay.

Trình Ca rấ t bình tĩnh, không nói bấ t cứ tiế ng nào.

Cô bước để n chiế c xe Jeep màu đỏ, mở cửa xe ngô i vào ghế lái, khởi động xe, đánh tay lái, quay đâ u, tăng tố c... Lố p xe trượt trên mặt quố c lộ phát ra tiế ng rít chói tai.

"Trình Ca!" Bành Dã ném điể u thuố c, lao tới với tố c độ chạy cự ly một trăm mét.

Xe của Trình Ca quay đâ`u lại nhanh như chớp, tăng tố c lao vê phía trước.

"Trình Ca!"

Bành Dã lao hế t tố c lực, nă m được cửa sau xe mở ra.

Anh nhanh nhẹn nhảy lên xe, ngắng đâ`u nhìn thâ´y ánh mặ´t trô´ng rỗng của Trình Ca trong gương chiế´u hậu. Lập tức anh bỏ ý định ép cô dừng xe.

Chiế c xe Jeep nhanh chóng biế n mấ t khỏi tâ m mặ t của bọn Thập Lục. Ba người nhìn trân trố i, không kịp có bấ t cứ phản

ứng nào. Điện thoại của Thập Lục vang lên, là Bành Dã gọi. Anh nói rấ t nhỏ, tố c độ cũng nhanh: "Các cậu đi vê trước, da thú chở trên đường không an toàn, chúng tôi tìm được máy ảnh sẽ lập tức quay lại".

"Ơ này...". Thập Lục còn chưa lên tiế ng, Bành Dã đã dừng điện thoai.

Không còn cách nào khác, ba người đành phải vê trạm bảo vệ trước.

Chỉ mấ y tiế ng sau, mặt trời đã lặn.

Chiế c xe Jeep chạy trên cao nguyên mấ p mô, suố t dọc đường Trình Ca không nói năng, chỉ chăm chú lái xe.

Nhiệt độ từ từ giảm xuố ng, gió đêm lạnh giá thổi vào trong xe. Trình Ca không có cảm giác, Bành Dã nhoài người tới xoay cửa kính xe lên.

Xe lắ c lư không ngừng, Bành Dã bò lên ghế phụ lái, quay sang nhìn Trình Ca. Cô rấ t tỉnh táo, cũng rấ t bình tĩnh, ánh mắ t đờ đẫn như bị khoét mấ t trái tim.

Bành Dã gọi cô: "Trình Ca". Cô lái xe, không phản ứng. "Trình Ca".

Lông mi cô run run: "Gì?"

"Cô lái xe rấ t lâu rô i, dừng lại nghỉ một lát". "Tôi không mệt". Cô nói.

"Nhiệt độ hạ thấ p rô `i, dừng xe mặc thêm áo". Bành Dã nói.

"Tôi không lạnh". Trình Ca nói.

Anh có thể chịu lạnh, trên người cô toàn vế t thương, chịu không nổi.

"Vê t thương trên người cô còn chưa khỏi". "Tôi không cảm thấ y đau".

Bành Dã ngô i vài giây rô i quay lại phía sau mở vali của cô, tìm một chiế c áo khoác khoác lên người cô.

Màn đêm dâ n dâ n buông xuố ng.

Nhưng đêm trên hoang mạc không phải giơ tay không nhìn thấ y năm đâ u ngón tay. Trên trời có trăng có sao, đường chân trời có ánh mặt trời hấ t lên yế u ớt. Không có vạn nhà đèn đuố c, không có tấ t cả những thứ có liên quan đế n loài người.

Thâ n bí, xa xôi, không có biên giới, cũng không có vật cản.

Bành Dã nhìn đô `ng hô `, hơn mười giờ tố ´i. Trình Ca đã lái xe hơn năm tiế ´ng liên tục.

"Trình Ca". "Gì?"

"Cô nên nghỉ một lát". "Tôi không mệt".

"Đế n giờ thay băng rô `i". Bành Dã nói. Thuố c và hành lý của cô đề `u để trên xe Jeep.

Trình Ca không trả lời, vẫn tiế p tục lái xe.

"Trình Ca". Bành Dã đưa tay nă m tay cô trên vô lăng, tay cô lạnh ngă t. Tô c độ nhanh như thê này sẽ chỉ làm cô càng lúc càng số t ruột, phải dừng lại.

"Thay băng". Anh dùng sức nă m tay cô. Cuố i cùng cô giảm tố c độ xe rô i dừng lại.

Đèn xe rọi thành một luô `ng ánh sáng trên hoang nguyên, muỗi đang bay.

Cô ngô `i yên rấ ´t lâu rô `i mới nghiêng đâ `u tựa lưng vào ghế ´ ngô `i. Sau thời gian dài lái xe, người hơi mệt mỏi. Sau khi xe dừng lại, sự nôn nóng bực bội của cô cũng dịu bớt một chút.

Bành Dã xuố ng ghế sau lấ y thuố c, không thể sắ c thuố c nên lấ y thuố c viên cho cô uố ng nhưng lại phát hiện không có nước. Tìm trên xe một hồ i lâu mà chỉ tìm được một chai nước khoáng không biế t là Thạch Đâ u hay là Ni Mã uố ng dở chỉ còn nửa chai.

Trình Ca nói: "Uô ng tạm chai đó đi".

Bành Dã mở chai nước định đưa cho Trình Ca nhưng cô không câ m mà ngắng đâ u lên, há miệng ra.

Bành Dã khựng lại một chút, nghiêng người tới đưa chai nước lên miệng cô, dòng nước chảy vào trong miệng cô.

Môi cô màu hô `ng nhạt, anh biế t đôi môi này mê `m mại thế nào. Tay anh nhè nhẹ run lên.

Cô há miệng uố ng nước, mã t buông xuố ng nhìn anh, thẳng thấ n mà yên tĩnh. Anh bỏ chai nước xuố ng, Trình Ca cho thuố c vào miệng, ngửa cổ nuố t xuố ng.

Ánh mặ t vẫn giữ nguyên trên mặt Bành Dã, cô hỏi: "Vừa rô i anh run cái gì?"

Bành Dã đóng nă p chai, không trả lời cô. Trình Ca nói: "Tôi đang hỏi anh đấ y". "Không run, tay hơi mỏi thôi".

"Anh không lái xe, làm sao mà mỏi tay?" "...".

Bành Dã nhìn cô một cái, cô là người lớn mà nói chuyện không khác gì trẻ con, thích truy hỏi để n cùng, ép người ta không thể không lùi bước.

Bành Dã nói: "Thay băng".

Trình Ca dựa vào lưng ghế , mơ hồ liế c anh. Không câ n lên tiế ng, Bành Dã vẫn hiểu ý cô.

"Cô bị thương bên vai trái, không thuận tay, đổi chỗ đi".

Bành Dã nói.

Trình Ca ngô i sang ghê phụ lái.

Bành Dã nghiêng người sang cởi áo cô.

Trình Ca buông mặ t nhìn tay anh, nhìn anh chậm rãi cởi áo mình, cô dâ n dâ n cảm thấ y hưng phấ n.

Hoang nguyên yên tĩnh mà thâ`n bí, trong đêm tố i chỉ có hai người bọn họ trên vùng đấ t mênh mông.

Bành Dã bôi thuố c cho cô, ánh mặ t cô vẫn dừng trên khuôn mặt anh.

Vẻ mặt cô bình tĩnh, thậm chí là lãnh đạm, mặ t lại long lanh như con báo nhìn linh dương.

Bành Dã bị cô nhìn đế n mức gai người, hỏi: "Cô nhìn tôi làm gì?"

Trình Ca hỏi một câu không ăn nhập: "Cha mẹ anh còn số ng chứ?"

Bành Dã thấ y câu hỏi này hơi kỳ lạ nhưng vẫn trả lời: "Còn". "Quan hệ giữa anh với họ tố t không?"

Anh dùng lại vài giây, nói: "Tạm được".

Trình Ca hỏi: "Quan hệ với mẹ tố t, với cha không tố t à?"

Ánh mặ t Bành Dã chuyển từ về t thương lên mặt cô, dừng lại một giây. Đôi mặ t cô vẫn nhìn anh chặm chú. Anh bóc thuố c cũ trên ngực cô ra, động tác không nhẹ nhàng, cô khẽ nhíu mày.

Anh chậm rãi đấ p thuố c mới lên.

Trình Ca nói: "Anh rấ t ít gọi điện thoại cho cha mẹ đúng không?"

"Đúng".

"Có thường về thăm họ không?" "Không".

"Bao lâu một lâ n?"

Bành Dã lại nhìn cô một cái, ánh mặ t phản đố i nhưng vẫn đáp: "Khoảng một năm".

Trình Ca yên lặng một lát.

Bành Dã nhíu mày hỏi: "Sao thế ?" Trình Ca nói: "Vì quá bận à?" Bành Dã không trả lời ngay.

Trình Ca nói: "Bận chỉ là có".

Lại bị cô nhìn ra. Bành Dã khẽ cắ n răng, nói: "Tôi có một người em trai".

Trình Ca cười một tiế ng. "Cô cười cái gì?"

"Bào chữa bă ng lý do đó à?"

Bành Dã quâ n băng cho cô, hơi bực mình: "Chuyện của tôi cô không câ n can thiệp".

Trình Ca nói: "Được, tôi không can thiệp nữa".

Cô đột nhiên gây sự, lại đột nhiên nghe lời, Bành Dã không thể không hoài nghi.

Anh biế t cô không hệ quan tâm để n chuyện riêng của anh, cô chỉ thích khoảnh khắ c anh cố nén cơn giận hoặc giận dữ bùng nổ khi bị can thiệp vào chuyện riêng, như là n giao tranh sau khi nghe trộm điện thoại trên hành lang nhà trọ ở thị trấ n Lưu Phong.

Cô hơi nhỗm dậy, vai co lại, vai áo trượt xuố ng lộ ra bâ u ngực tră ng muố t. Bành Dã nhìn thấ y dấ u răng và vế t hôn của anh trên ngực cô, mùi cơ thể cô và sự kích thích thị giác dữ dội đô ng thời ập tới.

Không gian trong xe hẹp, Trình Ca hơi vấ t vả vặn người sang, ghé sát vào tai anh, nhỏ giọng hỏi: "Muố n làm không?"

Bành Dã lại cười một lát. "Cười cái gì?"

"Vừa đấ m xong rô i, bây giờ lại định xoa à?"

"Anh không muố n xoa hay sao?" Trình Ca sờ thấ t lưng anh, ánh mắ t hoang dại, khao khát, như mời gọi.

Bành Dã khẽ că n răng, không ngăn cản.

Trình Ca thở dô `n dập, nhào tới cởi quâ `n anh như một con thú nhỏ. Cô luô ´ng cuô ´ng tay chân, nhấ ´t thời không cởi được, số ´t ruột không biế ´t phải làm sao. Cô lo âu, cô nôn nóng, cô không có lý trí, cô câ `n phát tiế ´t.

Cuố i cùng Bành Dã nă m tấ y tay cô, giữ lại.

Trình Ca vùng vẫy, Bành Dã giật mạnh, quặt hai tay cô ra sau lưng ghế.

"Trình Ca!"

Gió ngoài cửa sổ tràn vào, nguyên hoang tĩnh lặng như chế t chóc.

Trình Ca yên lặng nhìn anh chă m chặ m, vẻ hoang dại và mê loạn trong mặ t cô dâ n dâ n biế n mấ t, chuyển thành trố ng và 1 ng và tĩnh mịch.

Tay cô không còn vùng vẫy phản kháng. Cô nghiêng đâ`u, không biê´t đang nghĩ gì, một hô`i lâu sau nhẹ nhàng gọi anh một tiế´ng: "Bành Dã".

"Sao?"

"Tôi làm mấ t máy ảnh rô ì". Cô nói.

Bành Dã vuố t tóc cô, nói: "Chúng ta sẽ tìm được". "Sẽ tìm được sao?"

"Sẽ tìm được".

"Nê u không tìm được làm thê nào?" Cô hỏi, tay hơi run rẩy.

Bành Dã không thể trả lời. "Không tìm được làm thế nào?"

Trên bâ`u trời phía trên đâ`u, những vì sao trô´n vào tâ`ng mây, chỉ còn ánh mặt trời lờ mờ phía đường chân trời.

Ban đêm, nhìn mặt cô có vẻ trắ ng hơn.

"Mười bảy năm... tôi chưa bao giờ làm mấ t máy ảnh. Như một người lính trên chiế n trường không thể làm mấ t súng của mình, mấ t súng, mạng cũng không còn". Cô nói.

"Cô rấ t trẻ, không nhìn ra đã học chụp ảnh nhiề u năm như vậy rô i". Anh nói.

"Cha tôi là nhiế p ảnh gia, tôi bắ t đâ u học ông â y từ năm tôi chín tuổi".

"Cha cô cũng nổi tiế ng như cô à?"

"Ông â´y không nổi tiế´ng. Ông â´y chỉ chụp thứ ông â´y thích, lại không bán thứ ông â´y thích".

Cô vô thức nhíu mày, nhó lại cha mẹ luôn cãi nhau vì chuyện đó. Cha cô không phải một người lợi hại, ông rấ t dịu dàng, ông luôn nhìn thấ y cái đẹp mà người khác không chú ý. Trình Ca nói bình tĩnh: "Chiê`u nay tôi không nên đập máy ảnh, tôi vĩnh viễn không nên đập máy ảnh. Đó là mưu sát. Khi đó, ô´ng kính máy ảnh vẫn nhìn tôi".

Bành Dã nói: "Khi đó cô quá giận dữ".

"Đúng vậy". Trình Ca cười nhạt, nói: "Cha tôi cũng từng đập máy ảnh".

Bành Dã hỏi: "Vì sao?"

"Lúc đang học cấ p hai, tôi vào phòng tố i của ông ấ y tìm ảnh, đánh đổ nước rửa ảnh trên đỉnh tủ. Nước đổ xuố ng đỉnh đấ u, chảy vào mặ t".

Bành Dã nhìn hoang nguyên được đèn xe chiế u sáng, côn trùng đêm đâ u hè lao vào ánh đèn. Anh hỏi: "Sau đó thế nào?"

Trình Ca đáp: "Tôi bị mù. Cha tôi quá đau khổ, đập máy ảnh, không bao giờ chụp ảnh nữa".

Tay Bành Dã bấ t giác hơi nă m lại.

Ngoài cửa sổ xe, màn đêm bao trùm hoang mạc. Anh nhớ lại một đêm cách đây rấ t lâu, một nữ sinh ngô i giữa vũng máu, hai mắ t trố ng rỗng nhìn anh.

"Em tên là gì?" "Trình Ca". "Em là ai?"

"Tôi là nhiế p ảnh gia Trình Ca".

Khi đó anh nghĩ, người mù làm sao lại là nhiế p ảnh gia. Anh hỏi: "Mặ t làm sao lại khỏi?"

"Cha tôi bị tai nạn giao thông chế t, ghép giác mạc cho tôi". Trong xe yên tĩnh, cô nói không to nhưng lại rấ t rõ ràng: "Có lúc tôi nghĩ,

hay là ông â y cô ý trả lại mặ t cho tôi".

"Cô luôn nghĩ như vậy à?"

"Không. Chỉ nghĩ tới rấ t lâu trước kia". Trình Ca nói lạnh nhạt: "Nói thật, tôi să p quên ông â y rô i, rấ t ít nhớ tới ông â y. Con người số ng đề u bận tâm cho chính mình, thực ra không có nhiề u tâm tư để tưởng niệm".

Bành Dã cười nhạt: "Quả đúng thê'".

Cười xong lại bắ t đâ u lo. Mấ t máy ảnh, tinh thâ n cô đang từ từ sụp đổ.

Bành Dã cúi người cài dây an toàn cho cô. Trình Ca định cản Bành Dã, bàn tay Bành Dã đè lên trán cô, đâ`u cô không cử động được, đôi mã t nâu nhạt nhìn anh.

Anh nói: "Cô nghỉ đi, tôi lái xe, bảo đảm rấ t nhanh sẽ tới thị trấ n Lưu Phong".

Trình Ca im lặng một lát, gật đâ u: "Được".

Bành Dã lái xe, được một lát quay đâ`u sang nhìn. Trình Ca đã dựa ghê´ ngủ.

Cô quá mệt mỏi.

Một giờ sáng, họ để n thị trấ n Lưu Phong.

Lúc bánh xe chạy lên đường lát đá, Trình Ca tỉnh lại. Cô luôn có một sự nhạy cảm đặc biệt đố i với môi trường xung quanh.

Đêm khuya, đường phố trong thị trấ n nhỏ cực kỳ tĩnh mịch. Xuố ng xe, Trình Ca đi thẳng đế n nhà trọ, gố cửa. Đèn trong phòng chính nhanh chóng sáng lên.

"Đây rô`i đây rô`i...". Người ra mở cửa là mẹ của ông chủ nhà trọ, cho ră`ng có người câ`n ở trọ, mở cửa ra xem lại nhận ra là khách quen: "Tô´i nay vẫn ở đây à?"

Trình Ca hỏi rấ t bình tĩnh: "A ma, hai người một nam một nữ cùng tới với bọn cháu đã trả phòng chưa?"

Bà lão nói: "Chưa". Trình Ca khẽ cười.

"A ma". Trình Ca nói khẽ, như là sợ làm bà lão giật mình: "Cho cháu mượn một thứ được không?"

Bà lão nói: "Được. Cháu mượn thứ gì?"

Trình Ca không đáp, xoay người đi vào nhà bế p, vài giây sau câ m con dao chẻ củi đi ra, bình tĩnh chạy lên lâ u.

Trình Ca đứng trước cửa phòng đôi nam nữ đó, đập cửa mấ y cái, giọng nói vẫn bình tĩnh: "Mở cửa".

Phía sau cô, Bành Dã bước nhanh tới giữ chặt bàn tay câ m dao của cô. Trình Ca quay lại, ánh mặ t tỉnh táo. Bành Dã buông tay ra.

Giọng nam ngái ngủ từ trong phòng truyê`n ra: "Ai đâ'y?

Đêm hôm thể này".

Trình Ca hóp má, nói: "Mở cửa".

Bành Dã bước tới một bước, đứng sau lưng cô. Anh cúi đâ`u nói nhỏ mâ´y câu bên tai cô.

Trình Ca mím môi không đáp.

Người trong phòng chậm rãi xỏ đép lê, vừa ngáp vừa mở cửa ra.

"Đêm hôm khuya khoặ t, nhà trọ của các anh...". Kim Vĩ dụi mặ t: "Ơ hay, sao lại là cô?"

Trình Ca đẩy cửa ra đi vào phòng, hỏi: "Người phụ nữ đó đâu?"

"Sao lại mấ t lịch sự như vậy...". Quay lại thấ y cô câ m con dao chẻ củi, Kim Vĩ lập tức hoàn toàn tỉnh ngủ: "Trời ạ, cô định làm gì thế này?"

Trình Ca đi tới bên giường, giật chăn trên giường ném xuố ng đấ t. Trên giường trố ng không. Cô hế t vén rèm cửa sổ ra rô i đi vào phòng tấ m nhưng vẫn không thấ y Lâm Lệ.

Trình Ca quay lại, rấ t bình tĩnh: "Người đâu?" Kim Vĩ ngơ ngác: "Cô tìm ai?"

Trình Ca: "Người phụ nữ đi cùng anh". Kim Vĩ: "Cô tìm Lâm Lệ hả? Cô ấ y đi rô `i". "Đi đâu?"

"Có việc gấ p, cô ấ y về trước rô i". Kim Vĩ hỏi: "Cô tìm cô ấ y làm gì?"

Trình Ca: "Quan hệ giữa anh và cô ta là gì?" "Vợ chô `ng".

Trình Ca lập tức cười một tiế ng. Kim Vĩ hỏi: "Cô... cô cười cái gì?"

Trình Ca: "Cô ta lâ y trộm máy ảnh của tôi".

Kim Vĩ sửng số t: "Sao lại thể được, cô có nhâ m không...".

Trình Ca ngă t lời: "Khi tôi còn bé, mẹ tôi nói lâ y trộm đô của người khác sẽ bị chặt ngón tay. Cô ta là vợ anh, anh phải chịu thay cô ta".

Kim Vĩ nhìn con dao trên tay cô, mặt trắ ng bệch: "Tôi... tôi không biế t cô ấ y ở đâu. Tôi và cô ấ y không phải đi cùng nhau".

"Không đi cùng nhau mà hai người ở một phòng?"

"Cái này...". Kim Vĩ đỏ mặt tía tai, nghẹn lời một hô`i lâu, cuố i cùng đặt mông ngô`i xuố ng giường, đau khổ vò tóc: "Thật sự không phải cùng nhau. Tôi không biế t cô â y đi đâu".

"ờ". Trình Ca nói lãnh đạm: "Tôi biế t, chỉ là thử xem phản ứng của anh thôi. Anh và cô ta gặp nhau trên đường rô i đi cùng nhau".

Vừa rô ìi ở ngoài cửa, Bành Dã nói với Trình Ca mấ y câu. Trên tay Kim Vĩ có vế t đeo nhẫn mà không có nhẫn. Tố i hôm đó ăn cơm, Kim Vĩ nói: "Biế t hai người chia tay thì tôi đã theo đuổi Hàn Ngọc rô ì" mà Lâm Lệ không ghen.

Bành Dã nói, khi vào phòng, Kim Vĩ sẽ không bảo vệ Lâm Lệ như một người chô ng, cô chỉ việc đi tìm Lâm Lệ là được.

Nhưng không ngờ Lâm Lệ lại không còn ở đây.

Bị Trình Ca nói thẳng mặt, mặt Kim Vĩ đỏ như gan lợn, không còn cách nào khác nhìn sang Bành Dã: "Tôi làm công việc câ`n thể diện, hai người đừng nói ra chuyện này, nê´u không tôi... tôi tiêu mâ´t".

Trình Ca nă m chuôi dao, hơi thiế u kiên nhẫn: "Lâm Lệ đi đâu?"

"Cô đã biế t chúng tôi chỉ cặp với nhau trên đường rô i, tôi thật sự không...".

Trình Ca ngă t lời: "Gọi điện thoại cho cô ta".

Kim Vĩ lại sửng số t: "Chúng tôi không định duy trì liên lạc, tôi không biế t số điện thoại của cô â y".

Trình Ca: "Tôi nói, anh gọi điện thoại cho cô ta". Kim Vĩ: "Tôi thật sự không biế 't...".

Trình Ca thoáng nhìn Kim Vĩ, tay câ m dao chậm rãi giơ lên ngang vai rô i buông tay ra. Con dao rơi xuố ng, chém ngập vào mặt bàn gỗ như bổ dưa, đứng thẳng tấ p.

Chân Kim Vĩ run run. "Anh có gọi không?"

Kim Vĩ nhìn Bành Dã: "Dù gì chúng ta cũng là người quen, anh cứ để cô â y làm thế à?"

Thế là Bành Dã đi đế n cửa, khóa cửa lại.

Kim Vĩ chân run tay cũng run, câ`m lâ´y điện thoại: "Tôi gọi... Tôi gọi...".

Trình Ca nói: "Loa ngoài".

Kim Vĩ mở loa ngoài. Trình Ca nhìn, tên trong danh bạ là "Nhiế p ảnh gia Lâm".

Sóng chập chòn, gọi mấ y là n mà không gọi được, Kim Vĩ đế n bên cửa sổ gọi mấ y là n điện thoại mới kế t nổ i, nhưng đổ chuông rấ t lâu mà không có người nghe máy, cuố i cùng tự động chấ m dứt.

Kim Vĩ nói: "Cô â y không nghe không thể trách tôi được, có thể lúc ngủ để chế độ im lặng".

Trình Ca giật điện thoại di động của Kim Vĩ, mở lịch sử cuộc gọi.

"Này này, cô...". Kim Vĩ định ngăn lại, cuố i cùng vẫn không dám.

Trình Ca xem một lát. Thời gian này Kim Vĩ không gọi nhiê `u, mâ ´y trưởng phòng, chủ nhiệm gì đó, liên lạc mật thiê ´t nhâ ´t là "Bà xã", sau đó là "Nhiê ´p ảnh gia Lâm".

Hă n không lừa cô.

Trình Ca lưu số của Lâm Lệ vào điện thoại, suy nghĩ một lát lại xóa hế t lịch sử cuộc gọi, số điện thoại, tin nhấ n có liên quan đế n Lâm Lệ trong điện thoại của Kim Vĩ.

Kim Vĩ ngắn ra: "Cô làm gì thế ?"

"Để anh không thể mật báo với cô ta. Tôi đã lưu số điện thoại của vợ anh rô `i, anh nên biế `t điề `u một chút".

Cô ném điện thoại di động cho Kim Vĩ, xoay người câ`m con dao chẻ củi trên bàn, nào ngờ dao chém vào mặt bàn quá sâu, cô rút mâ´y cái mà không rút lên được.

Bành Dã bước tới, câ m chuôi dao, nói: "Buông ra".

Trình Ca buông tay ra, Bành Dã nhẹ nhàng nhấ c con dao lên.

Ra khỏi phòng, Bành Dã hỏi: "Làm sao cô biế t Kim Vĩ có số điện thoại của Lâm Lệ?"

"Kim Vĩ nói hấ n là kiểm sát viên, Lâm Lệ lại chịu bỏ qua một mố i quan hệ tố t như vậy sao?"

Trình Ca ra khỏi nhà trọ, đứng trên đường gọi điện thoại cho Lâm Lệ, vẫn không có người nghe máy.

Bành Dã nói: "Ở lại đây một đêm đã. Cô câ `n nghỉ ngơi". Trình Ca lắ c đâ `u: "Tôi không ngủ được".

Vài giây sau nói tiế p: "Tôi phải gọi để n lúc nào được mới thôi".

Bành Dã nói: "Cô đi ngủ đi, để tôi gọi".

Trình Ca không lên tiế ng, quả thật cô đã hơi mệt. Cô đi tới bên cạnh xe, dựa vào thành xe nhìn trời sao. Bành Dã cũng đi tới dựa vào xe.

Đường phố đêm khuya vă ng lặng.

Trình Ca lâ y một điể u thuố c hút. Cô quay sang, giơ chiế c bật lửa trong tay lên hỏi: "Câ n lửa không?"

Bành Dã nói: "Thuô c để trên xe kia rô i".

Trình Ca bỏ điể u thuố c trên miệng xuố ng đưa cho anh: "Muố n hút không?"

Bành Dã cười cười, lắ c đâ u. "Sao không hút?"

Bành Dã nói: "Đây là thuố c phụ nữ".

Trình Ca lườm một cái, đưa tay qua: "Hút thử thuố c phụ nữ xem".

Bành Dã câ`m lấ y hút một hơi. Trình Ca hỏi: "Thế nào?" Bành Dã trả lời: "Nhạt".

Điể u thuố c rấ t nhỏ, trên đâ u lọc có mùi thơm từ môi cô. Bành Dã nhớ lại hôm đó trên đô ng tuyế t, Trình Ca hút thuố c của anh, thuố c quá nặng nên bị sặc. Anh thấ y hơi buô n cười, lại bình tĩnh trả điể u thuố c cho Trình Ca.

Trình Ca câ m lấ y, ngắng đâ u ngặ m trời sao. Một hô i lâu sau, cô phun một hơi thuố c thật dài lên trời, nói: "Lâ n này đi, gâ n như tấ t cả ảnh chụp đề u ở trong chiế c máy ảnh đó".

Bành Dã không an ủi cô. Anh biế t có nói gì cũng là vô dụng.

Anh nhìn trời sao không nói, đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua trong đâ`u, anh quay lại nhìn Trình Ca: "Cho nên Chô`n Đen phải đuổi giê´t cô".

Trình Ca cau mày suy nghĩ một lát, hiểu ra: "Ý anh là trong máy ảnh của tôi có ảnh của Chô `n Đen?"

"Cô đã gặp Chô`n Đen một lâ`n, nhưng râ´t có thể cô đã chụp một mức ảnh có mặt hặ´n".

Trình Ca nhớ lại. Hôm đó cô ở nhà trọ đích xác có câ m máy ảnh lên sân thượng chụp ảnh, còn chụp những người đi đường trên phố.

"Hă n ở trên đường phố, hặ n ngắng đâ u nhìn thấ y tôi".

Bành Dã nói: "Có lẽ hǎ n không đeo khẩu trang và kính đen, bị cô chụp được mặt thật. Nê u không chưa đế n mức phải đuổi giế t cô".

Trình Ca nói: "Mục đích của bọn chúng là máy ảnh của tôi.

Nói như vậy... Lâm Lệ...".

Bành Dã că n môi. Lâm Lệ rấ t có thể sẽ trở thành kẻ chế t thay thứ hai.

Trình Ca ngậm điể u thuố c, gọi điện thoại cho Lâm Lệ lâ n nữa. Lâ n này lúc sắ p kế t thúc thì bên kia nghe máy.

Trình Ca bỏ điể u thuố c trên miệng xuố ng, chưa nói vội. "Anh chị là bạn của Lâm Lệ à?" Nghe điện thoại là một

người đàn ông, giọng mũi rấ t nặng, phát âm không rõ.

Trình Ca dụi tă thuố c, đang định nói chuyện thì Bành Dã lại câ m lấ y điện thoại, nói bình tĩnh: "Đúng rô i. Anh là ai?"

Người kia nói: "À, người qua đường thôi. Trên đường đi, cô â y đâm hỏng xe của tôi trên đường, lại không mang tiê `n trên người. Anh tới đây đón cô â y nhé, nhân tiện mang cho tôi sáu ngàn tệ tiê `n bô `i thường".

Trình Ca nhíu mày. Lâm Lệ không thể không mang tiê n.

Bành Dã trả lời: "Lâm Lệ không có việc gì chứ? Cho tôi nói chuyện với cô â´y mâ´y câu".

"Lâm tiểu thư, nghe điện thoại này...". Giọng nói không biế t là lịch sự hay là giễu cợt.

Tiế p theo là giọng nói của Lâm Lệ, rấ t bình tĩnh: "Kim Vĩ à? Tôi đang ở trên đường... Không cẩn thận va quệt xe

người ta phải đề nít tiề n, anh mang tới giúp tôi, chỉ có sáu ngàn thôi...".

Đợi Lâm Lệ nói xong, Bành Dã mới nói không nhanh không chậm: "Tôi là Trình Ca".

Bên kia Lâm Lệ hít một hơi kinh hãi, giọng nói hơi run run: "Anh...".

Sau đó lại kìm chế được: "Trình Ca à? Tôi lại tưởng là Kim Vĩ. Lúc đi tôi câ m nhâ m máy ảnh của Kim Vĩ".

Lâm Lệ không ngô c, không nói câ m nhâ m máy ảnh của Trình Ca, sau này gặp mặt cũng dễ ăn dễ nói.

Giọng Lâm Lệ khẽ run: "Đúng là câ m nhâ m. Anh bảo anh â y phải tin tưởng tôi. Sau khi phát hiện tôi gọi điện thoại cho anh â y nhưng không được. Quả thật là nhâ m lẫn mà".

Bành Dã nhìn Trình Ca, Trình Ca cụp mặ t. Bành Dã nói: "Cô đang ở đâu?"

"Thôn Mộc Tử, địa điểm cụ thể lúc nào anh đế n thì gọi điện thoại cho tôi". Lâm Lệ nói, lại rấ t chậm rãi thêm một câu: "Đúng rô i, họ thương lượng với tôi rấ t đàng hoàng, không có gì không thoải mái cả.

Họ rấ t tố t, tôi dùng máy ảnh chụp mấ y tấ m... Kim Vĩ sẽ không trách chứ?"

Trình Ca thoáng nhìn Bành Dã, Bành Dã nói: "Anh â´y sẽ không trách đâu".

"Tô´t nhâ´t là chạy tới trước tô´i nay, mâ´y người bạn này râ´t bận, họ cũng phải lên đường".

"Được rô ì".

Bành Dã dừng điện thoại, nói: "Sau khi cướp máy ảnh lại thấ y có người gọi điện thoại cho Lâm Lệ, bọn chúng muố n tiện tay kiế m thêm ít tiế n".

Trình Ca nói: "Không được báo cảnh sát".

Lâm Lệ đã bóng gió cô ta có mấ y bức ảnh nhạy cảm bị bọn chúng nă m trong tay, dẫn cảnh sát để n cô ta sẽ không làm chứng, ngược lại còn đứng về phía đố i phương. Đại mạc mênh mông, bọn họ sẽ bị phát hiện từ khi còn chưa để n thôn.

Ngược lại nế u chỉ có hai người bọn họ tới, đố i phương không cho ră ng bọn họ đã biế t đố i phương là người xấ u, cũng không ngờ bọn họ mới là chủ nhân của máy ảnh, chỉ cho ră ng nhận được tiế n bố i thường là xong.

Có điề `u không biế t bọn chúng có nhận ra Bành Dã hay không.

Trình Ca hỏi: "Thôn Mộc Tử ở đâu?"

"Trung tâm Khả Khả Tây Lý". Bành Dã dừng lại một chút, nói: "Đế n đó phải qua sa mạc. Ban đêm đi rấ t nguy hiểm, chúng ta phải nghỉ ở đây một đêm".

Trình Ca không có ý kiế ngì.

"Anh cho ră`ng Lâm Lệ cô´ ý hay là câ`m nhâ`m?" "Không biê´t".

Bành Dã đi một bước về phía nhà trọ, chợt quay lại hỏi: "Lấ y tiê n chuộc Lâm Lệ ở đâu ra?"

Trình Ca nói: "Đế n đòi Kim Vĩ".

Đi vào nhà trọ, lúc lấ y phòng, Trình Ca nói: "Một phòng".

Bành Dã quay sang nhìn cô.

Trình Ca nói rấ t hợp tình hợp lý: "Ví tiề `n của tôi để trong ba lô máy ảnh trên xe kia. Trên người anh chặ c cũng không có bao nhiều tiề `n".

Bành Dã mím môi không lên tiế ng.

Quá vội vã đuổi theo xe cô, anh không kịp mang theo gì cả, chỉ còn ba, bố n trăm tệ trong túi quâ n, đây là toàn bộ gia tài của hai người.

Bà lão nói: "Phòng đôi năm mươi tệ, phòng đơn bố n mươi tệ, hai cháu lấ y phòng nào?"

Bành Dã nói: "Phòng đơn".

Lâ n này để n phiên Trình Ca quay sang nhìn anh.

Bành Dã cười cười: "Không có tiế`n mà. Mười tệ cũng phải tiế´t kiệm".

Vào phòng, Bành Dã đi tắ m trước. Trình Ca lục vali xem có cấ t tiê n ở đâu không, cuố i cùng quả thật tìm được một trăm tệ trong túi quâ n bò.

Bành Dã chân trâ`n từ phòng tă´m đi ra, Trình Ca ngô`i dưới đấ´t giơ đô`ng tiê`n trong tay lên cho anh xem: "Phát hiện ngoài ý muô´n".

Cô đưa cho anh, giọng nói nghiêm túc: "Anh câ`m lâ´y". "Cho tôi làm gì?" Bành Dã nói, ngô`i xuô´ng bên giường.

Anh hơi cúi người, cơ ngực cơ bụng đô ng loạt gô lên. Sau khi tắ m chưa lau kỹ, trên người vẫn đọng nước.

"Cho anh tay hòm chìa khóa". Trình Ca nói.

Bành Dã câ m lấ y, cảm thấ y hơi buô n cười. Anh vuố t vuố t tóc, vừa mới tấ m gội xong, nước trên tóc vẩy ra, bắ n lên trên mặt Trình Ca, có mùi bô kế t thoang thoảng.

Anh phát hiện làm bắ n nước vào mặt Trình Ca, đang định ngô i ra xa một chút lại thấ y cô nhìn chặ m chặ m giữa hai chân mình. Anh chỉ mặc một chiế c quâ n lót.

Bành Dã vươn người tới, đưa tay quay đâ u cô về phía phòng tấ m: "Đi tấ m đi".

Trình Ca quay lại: "Anh không giặt quâ n lót à?"

Bành Dã bị câu hỏi của cô làm cho lúng túng: "Tôi không mang theo thứ gì cả".

Trình Ca vẫn nhìn chă m chă m: "Bây giờ giặt sáng mai sẽ khô".

Bành Dã: "...".

Nế u ở một mình một phòng, anh sẽ giặt. Nhưng có Trình Ca ở đây, anh giặt rô ì lấ y gì mặc?

Trình Ca ngắng đâ`u lên, ánh mặ t di chuyển từ quâ n lót lên trên mặt anh, nói lạnh nhạt: "Có phải tôi chưa nhìn bao giờ đâu".

Bành Dã: "...".

Anh đi vào nhà vệ sinh, cởi quâ n lót vò dưới vòi nước. Ban đêm rấ t yên tĩnh, chỉ có tiế ng anh giữ quâ n lót.

Trình Ca cởi giày, đi chân đấ t tới nhìn qua khe cửa. Anh cúi người, động tác giặt giữ khiế n cơ bắ p toàn thân đề u căng lên, giọt nước trên tóc rung rinh sắ p rơi xuố ng.

Ánh mặ t chậm rãi hạ xuố ng.

Trình Ca cởi quâ n áo, lại đi giâ y cao gót vào. Cô lấ y đô , mở cửa đi vào. Hai người trâ n truô ng gặp nhau.

Giâ y cao gót bước trên sàn phòng tặ m. Trình Ca đi tới bên dưới vòi sen, vặn nước tặ m. Chỉ có nước lạnh, người cô khẽ run lên.

Cô câ m vòi sen, thận trọng tránh vế t thương trên ngực.

Cô cứ thể xố i nước, nghiêng đâ u, dùng tay vuố t ve thân thể mình ngay trước mặt Bành Dã.

Tă´m một lát, cô ngoảnh lại, mặ´t ướt át. Bành Dã cũng nhìn cô.

Cô hơi liế c xuố ng, phản ứng của thân thể anh đã rõ ràng.

Trình Ca đóng vòi sen, không lau nước trên người, ướt át đi tới. Cô len vào khoảng trố ng giữa Bành Dã và bô `n rửa tay, lưng dán sát vào ngực anh. Cô nhìn vào gương, ánh mắ t anh gặp ánh mắ t cô.

Trong gương, Bành Dã cúi đâ u hôn vành tai cô, hai tay ôm quanh người cô, mơn trón ngực cô, thân thể cô, bắ p đùi cô.

Hai tay Trình Ca vòng ra sau lưng, nàng thở ra một hơi thật dài, rùng mình một cái.

Bành Dã că n chặt răng. Thân thể anh run lên sau lưng cô.

Vẻ mặt Bành Dã đã không nhịn được nữa. Anh câ`m bàn tay phải cô, mười ngón đan vào nhau chố ng lên mặt gương. Trình Ca bị đẩy lao về phía trước, suýt nữa đụng đâ`u vào gương, lại bị anh vòng tay ôm lấ y, kéo mạnh về phía sau.

Một tay cô bị anh tóm, tay kia ôm người anh, nhìn anh trong gương.

Cô nhón mũi chân, vặn vẹo phâ`n mông. Trong phòng tắ´m chật hẹp chỉ có tiế ng cơ thể va đập vào nhau.

Tiế ng động này hiển nhiên vẫn chưa đủ.

"U...". Cô că n chặt môi, một âm thanh gâ n như không thể nghe thấ y bật ra từ trong cổ họng. Cô cúi đâ u thật sâu, ngón tay bám vào mặt gương, da dẻ trên người như sáng lên một màu hô ng nhạt.

Bành Dã tóm că m cô buộc cô ngắng đâ u. Mặ t anh đỏ lên, nhìn chặ m chặ m mặt cô.

Ánh mặ t cô đờ đẫn, biểu cảm mê đặ m mà xinh đẹp, đau khổ và khoái cảm cực hạn luân phiên hiện lên. Lông mày nhíu chặt, môi như sắ p cặ n nát để n nơi, nhưng cô lại không chịu kêu lên một tiế ng nào.

Anh biế t cô đang chố ng cự, đó là dấ u hiệu ý thức của cô sắ p bị chinh phục.

Cô không chịu thua anh.

Cô dán sát vào lô ng ngực nhấ p nhô kịch liệt của anh, muố n ngã, dù không kêu nhưng cơ thể lại điên cuô ng đón nhận anh. Cô năm lâ n bảy lượt không chịu nổi nữa, gâ n như rũ ra, nhưng tay phải vẫn bị anh nă m chặt ấ n vào mặt gương.

Bành Dã bế Trình Ca về giường, đấ p chăn cho cô, cô hơi lạnh, vô thức run mấ y cái. Bành Dã lên giường, kéo người cô ôm vào lòng. Người anh rấ t nóng, chỉ một lát sau Trình Ca không còn run nữa.

Không biế t đã ngủ bao lâu, cô xoay người lăn vào trong lòng anh.

Trong đêm tố i, Bành Dã gọi cô một tiế ng: "Trình Ca". "Sao?"

"Ngày mai phải dậy sớm". Giọng anh hơi thiế u kiên nhẫn. "Thế anh ngủ đi". Trình Ca nói.

Anh làm sao ngủ được nữa?

CHƯƠNG 16: NGUY HIỂM KINH SỢ

Khi ánh nă ng chiế u vào cửa sổ, Bành Dã tỉnh dậy.

Ban đêm nă m bên cạnh Trình Ca, anh hoàn toàn không thể tự kiê m chế . Đêm qua anh chỉ ngủ hai, ba tiế ng nhưng ngủ rấ t sâu, cho nên lúc tỉnh lại tinh thâ n hế t sức phấ n chấ n.

Anh vừa mở mã t đã nhìn thấ y ánh nă ng và Trình Ca, cô gố i lên cánh tay anh, ngủ yên bình.

Anh chăm chú nhìn gương mặt mộc của cô, nhìn trẻ hơn ngày thường, mày mã t nhàn nhạt, màu môi cũng nhạt, da trắ ng gâ n như trong suố t, trên má có một vài đô m tàn nhang lờ mờ.

Cô ôm thân thể anh, tay còn bám vào cơ lưng anh.

Bành Dã nhìn cô rấ t lâu, cô vẫn không tỉnh dậy. Đế n tận lúc tiế ng chợ sớm huyên náo từ ngoài cửa sổ vọng vào, Bành Dã ngắng đâ u nhìn mặt trời, áng chừng khoảng tám giờ sáng.

"Trình Ca". Anh ghé sát tới, gọi bên tai cô.

Lông mi cô rung rung, sau đó chậm rãi mở mắ t ra. Mắ t cô nhạt màu, bình thản mà yên ả.

Cô bình tĩnh nhìn anh vài giây, có thể không quá quen với việc hai người quá gâ ngũi như thế này, cô quay lại nhìn ánh nă ng, nghe thấ y bên ngoài có tiế ng người loáng thoáng, hỏi: "Mâ y giờ rô ì?"

"Să p tám giờ rô ì".

"Muộn thế rô i cơ à?" Cô khẽ nhíu mày, nhanh chóng ngô i dậy xuố ng giường, câ m quâ n áo dưới đấ t lên mặc vào.

Cô hỏi: "Kip không?"

"Kịp". Bành Dã xuố ng giường, đi vào nhà vệ sinh, sờ sờ chiế c quâ n lót treo trên giá, đã khô.

Anh mặc quâ n lót vào, đi ra mặc quâ n áo.

Trình Ca đã nhanh chóng mặc quâ n áo xong, đang sắ p xế p vali.

Không có lời nào dư thừa.

Sự nóng nảy và uấ t ức kìm nén vì bị mấ t máy ảnh đã được giải tỏa sau những màn hoan lạc đêm qua, cô đã trở lại trạng thái bình thường.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Bành Dã xách vali xuố ng lâ u. Anh biế t Trình Ca sợ không đủ thời gian, vỗ vỗ vai cô, nói: "Không sao đâu, kịp mà".

Trình Ca cười cười, đưa tay tới nâng că m anh lên. Bành Dã bình tĩnh nhìn cô.

Cô lắ c lắ c că m anh, nói: "Đẹp. Rấ t gợi cảm". Bành Dã: "...".

Chợ sớm rấ t đông đúc, xe chạy với tố c độ rùa bò. Đi qua quâ y bán trà sữa pho mát, Bành Dã hỏi: "Ăn sáng một chút chứ?"

Trình Ca nói: "Tôi không đói".

Cô khẽ cau mày nhìn đám người chậm rãi tránh ra phía trước xe, vài giây sau quay sang hỏi: "Anh đói rô `i à?"

Bành Dã câ m vô lăng, nhấ t thời không nói được gì.

Trình Ca nhớ ra từ buổi chiế `u hôm qua đế n giờ họ chưa ăn gì, mà anh còn lao động vấ t vả cả đêm. Cô nói: "Dừng lại ăn một chút".

Bành Dã vuố t tay lái, suy nghĩ một lát, nói: "Cô ăn không quen thức ăn Tây Tạng, tố t nhấ t là ăn mì". Xe ra khỏi ngõ nhỏ, dừng lại trước cửa một quán mì.

Trình Ca đẩy cửa kính toàn là vế t dâ u mỡ đi vào. Mặt tiê n quán rấ t nhỏ, mặt tường màu xám đen, trong quán bày bàn ghế nhựa đơn sơ. Qua cửa sổ quâ y thu ngân có thể nhìn thấ y phòng bế p mờ mịt khói bên trong.

Ngoài quán tiế ng người huyên náo, trong quán chen chúc ô n ào.

Trình Ca ngô `i xuô ´ng sờ sờ bàn ghế ´, dâ `u mỡ dính dính. Bành Dã không ngô `i, đưa tay kéo Trình Ca đứng lên. Trình Ca ngắng đâ `u lên: "Sao vậy?"

"Đi quán khác". Bành Dã cau mày.

Anh nhìn ra bên ngoài, chéo bên kia đường có một khách sạn, tâ`ng trệt mở một nhà hàng, thoạt nhìn có vẻ sạch sẽ khang trang.

Trình Ca nhìn một cái, nói: "Thôi, cứ ăn ở đây đi".

Phía sau có người đi ra, Trình Ca tránh đường, nghiêng người sát vào Bành Dã, nói: "Chúng ta không có tiể `n mà".

Cô ngắng đâ u lên, bên má tră ng muố t cách anh rấ t gâ n, vẻ mặt rấ t chăm chú, thậm chí có chút nghiêm túc.

Bành Dã buô`n cười: "Sợ người khác nghe thấ y sẽ cười tôi nên mới nói nhỏ như vậy à?"

Người phía sau đã đi qua, Trình Ca ngô i thẳng lên, nói: "Ăn luôn ở đây đi. Nhà hàng đó vă ng vẻ lặ m, không có ai vào, có lẽ không ngon".

Bành Dã nói: "Bên này đông người là vì rẻ".

Trình Ca không nói chuyện này với anh nữa, quay lại nhìn thực đơn viế t bă ng bút đen trên tường, nói: "Cho tôi một bát mì sợi".

Bành Dã đứng dậy đi tới quâ y gọi hai bát mì, một bát có thịt bò.

Lúc trả tiế n, anh quay lại nhìn một cái. Trình Ca ngô i ghé trên ghế , rấ t câu nệ, hai tay đặt trên hai đùi không chạm vào bàn, số ng lưng thẳng tắ p.

Bành Dã câ m tiê n trả lại, đi tới rút giấ y ăn lau bàn cho cô. Ngô i xuố ng một lát, ông chủ kêu mì được rô i.

Bành Dã đi bưng mì, Trình Ca thấ y hai chiế c bát to được đưa ra qua cửa sổ liê n đứng dậy đi tới: "Tôi giúp anh".

Bành Dã quay đâ u lại nhìn, mở miệng định nói gì nhưng rô i lại không nói nữa.

Trình Ca cho một chút tương ót vào bát mì, hỏi: "Có chuyện gì thế ?"

Bành Dã cười cười chán nản, nói: "Người đông, cô đứng dậy là mấ t chỗ ngay".

"Thật à?" Trình Ca quay lại, vị trí vừa rô i của cô lúc này có một nam một nữ đang ngô i.

Trình Ca nhíu mày, bưng bát đi tới định đòi lại chỗ ngô i. Còn chưa đi để n nơi, bước chân cô đã dừng lại. Người đàn ông đó chỉ có

một cánh tay, người phụ nữ thì đang mang thai.

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dã, vẻ mặt ngơ ngác băn khoăn: "Chúng ta đi đâu ăn bây giờ?"

Trong cửa hàng người ra người vào liên tục, đứng cũng không có chỗ đứng.

Bành Dã hấ t că m: "Ngoài kia".

Ngoài cửa kính, mấ y người đàn ông thô kệch ngô i trên bậc thê m, bưng bát ăn mì.

Sắ c mặt Bành Dã không tố t lắ m, da đâ u cũng ngứa ngáy. Trình Ca lại không nói một lời, bưng bát đi thẳng ra ngoài. Đi tới cửa, cô dùng vai đẩy cửa, quay lại nhìn Bành Dã: "Anh mở cửa giúp tôi".

Bành Dã lập tức đi tới đẩy cửa kính ra cho cô. Cô bưng chiế c bát to đi ra, ngô i trước cửa quán, cấ n túi bóng bọc đôi đũa dùng một lâ n, cấ m cúi ăn mì.

Bành Dã nhìn cô một lát, đột nhiên cười cười. Anh ngô i xuố ng bên người cô, cùng cô ăn mì.

Đang là thời gian náo nhiệt buổi sáng, trên đường cái gì cũng có. Thanh niên, trẻ con, rau dưa, quang gánh, phụ nữ, ông già, trâu ngựa, bò dê, đông vui tấ p nập đi qua trước mặt Trình Ca.

Trình Ca ăn mâ y miế ng, phát hiện có gì đó không đúng. Cô hỏi: "Chủ quán quên cho thịt vào bát anh à?"

Bành Dã ăn mì, không trả lời.

Lại có một người đàn ông đi ra ngô i xuố ng ăn mì, Trình Ca quay sang thấ y bát anh cũng không có thịt, lúc này cô mới hiểu không

phải bát mì nào cũng có thịt.

Cô yên lặng vài giây, thở ra thật dài, nói: "Chúng ta nghèo thật đâ y".

Nói xong cô bật cười.

Bành Dã thắ c mắ c: "Cô cười cái gì?" Trình Ca nói: "Tôi không biế t nữa".

Cô thật sự không biế t, cũng không muố n nghĩ nhiề u.

Cô gă p thịt trong bát cho Bành Dã, nói: "Tôi phải giữ eo".

Bành Dã cũng không trả lại, cười một tiế ng, hỏi: "Có thể tìm lý do hay hơn được không?"

Trình Ca châm chọc: "Ù thì tôi phải bô`i dưỡng cho anh, nê´u không buổi tô´i anh không có sức".

Bành Dã chợt thấ y mình đúng là đang yên ổn lại đi gây chuyện, nói: "Lý do vẫn còn vòng vo lă m".

Trình Ca ăn mâ y miê ng, không biê t nghĩ để n chuyện gì, đặt đũa lên miệng bát, khẽ thở dài.

Bành Dã phát hiện: "Sao thế ?"

Trình Ca mím môi: "Lâ`n trước tôi không nên hặ t xăng vào hai đứa hippie đó".

Bành Dã hỏi: "Sao tự nhiên lại nhớ tới chuyện này?" "Trên đường có lẽ phải mua xăng, không biế t có đủ tiế n hay không".

Bành Dã cười lạnh nhạt, tiế p tục ăn mì.

Thấ y anh ăn loáng cái đã hế t hơn nửa bát, lại nhìn bát mình vẫn còn gâ n đâ y, Trình Ca nói: "Mì nhiê u quá, tôi không ăn hế t được, anh ăn giúp tôi một nửa".

Bành Dã đang chăm chú ăn mì, thấ y cô ăn bát mì mà quá nhiệ u chuyện, trả lời không được kiên nhẫn cho lắ m: "Cô cứ ăn đi, ăn không hế t nói tiế p".

Trình Ca cau mày: "Tôi ăn thừa, anh còn ăn sao được". Bành Dã nhai mì, nói ậm ờ: "Không việc gì".

"Sao lại không việc gì?" "Có phải lợn ăn thừa đâu". Trình Ca: "...".

Cô không lay chuyển được anh, cũng không muố n đùn đẩy với anh ngoài phố, thể là cuố n mì vào đũa ăn tiế p.

Mì không ngon lắ m, nước lại nhiệ u, bát thì nặng, Trình Ca chưa ăn được mấ y miế ng đã mỏi tay. Cô đặt bát xuố ng

đấ t, châm một điể u thuố c hút. Sau khi cô hút thuố c, người đi đường nhìn cô nhiề u hơn.

Trình Ca hút mấ y hơi, càng không có tâm tư ăn mì. Nhưng sau khi suy nghĩ một lát, cô vẫn ép chính mình ăn nửa bát.

Bành Dã ăn xong, thấ y cô còn thừa hơn nửa bát.

Trình Ca nói không ăn nổi nữa, sắ c mặt Bành Dã không tố t lắ m, yên lặng một lát rô ì hỏi: "Không ngon à?"

Trình Ca không muố n anh nghĩ nhiệ `u, nói: "Người ở đây chân chấ t quá, một bát mì bă `ng ba bát ở chỗ tôi. Anh muố n tôi vỡ bụng à?"

"Lúc că m trại cô ăn được rấ t nhiê u". "Đó là ngoại lệ".

Bành Dã ăn hế t mì thừa trong bát cô, muố n tìm chút gì đó cho cô ăn tiế p. Trình Ca không hứng thú, nói không muố n ăn. Cô chỉ một lòng muố n tìm lại máy ảnh.

Sau đó hai người xuấ t phát.

Bành Dã lái xe, dặn dò: "Còn mấ y tiế ng nữa. Cô ngủ một lát đi, đêm qua ngủ không ngon".

Trình Ca dừng lại, quay sang nhìn anh, hơi nghiêng mặ t. "Làm sao?"

"Tô´i qua tôi ngủ râ´t ngon, anh không ngủ ngon à?"

Bành Dã dừng lại một giây, nói: "Tôi ngủ rấ t ngon. Tôi lo thân thể cô chưa bình phục".

Trình Ca bă t chéo chân, nghiêng nghiêng người nhìn anh: "Anh lo chỗ nào trên người tôi chưa bình phục?"

Bành Dã: "...".

Lúc rời khỏi thị trấ n, Bành Dã đi đổ xăng, thoáng cái đã mấ t hơn ba trăm tệ.

Trình Ca nhìn những con số tăng nhanh trên cột bơm xăng, môi mím chặt.

Từ thị trấ n Lưu Phong đi về phía Bắ c hơn mười cây số , rô i tiế n vào Khả Khả Tây Lý.

Lúc lên xe Trình Ca rấ t có tinh thâ n, nhưng xe lắ c lư chẳng bao lâu cô đã ngủ mấ t. Tinh thâ n có tố t để n mấ y, cơ thể cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Dọc đường Bành Dã yên lặng lái xe, không quâ y râ y cô.

Đế n khoảng mười một giờ sáng, đi qua một dố c núi đấ t vàng, Bành Dã bấ t ngờ nhìn thấ y một mái lê u cỏ tranh cách đó không xa, một ông già ngô i trong lê u phe phẩy quạt lá cọ bán rau dưa.

Hình như anh nhìn thấ y củ đậu.

Anh dùng xe lại. Trình Ca nghiêng đâ`u dựa vào lưng ghê´, yên tĩnh ngủ.

Buổi trưa trên hoang mạc, nhiệt độ đã lên rấ t cao, hơi nóng bố c lên trên mặt đấ t vàng.

Trình Ca hơi nhíu mày, má ửng đỏ.

Bành Dã cởi cúc áo khoác của cô, hạ cửa kính xe xuố ng.

Gió nhẹ thổi tóc mái cô bay bay, anh gài lại tóc cho cô rô i mới xuố ng xe đi để n lê u cỏ tranh.

Bành Dã đi tới xem, ông già bán các loại ngô khoai, đề u không được tươi là m, được cái đô ng củ đậu nhìn có vẻ không tô i, câ m trên tay ước lượng, nă ng nặng, lành lạnh.

Bành Dã chọn một đố ng, đưa cho ông già.

Quay lại thấ y bên cạnh quâ y có một chiế c quạt lá cọ nữa, anh hỏi: "Chiế c quạt đó có bán không?"

Ông già nói: "Cái đó rách rô`i, cứ lâ y mà dùng".

Bành Dã câ`m lên phe phẩy, gió rấ t mạnh, còn có thể che nă ng cho Trình Ca.

Anh yên lặng cười cười.

Trong lúc chờ đợi, anh vô tình quay lại nhìn xe mình. Sau đó anh khẽ nheo mặ t lại. Không biế t từ bao giờ, cửa kính xe lại được kéo lên.

Anh nhíu mày đi sang bên cạnh vài bước, lâ n này anh nhìn thấ y có bóng người thấ p thoáng bên kia xe.

Còn Trình Ca vẫn ngô i trên ghế phụ lái.

Bành Dã bước nhanh về phía xe, chưa đi được mấ y bước bóng người nọ đột nhiên xoay người bỏ chạy. Bành Dã lập tức tăng tố c đuổi theo.

Anh chạy qua chỗ chiế c xe Jeep, đuổi theo bóng người nọ, sau đó ông già bán hàng hoảng sợ gọi to: "Quay lại! Xe của cậu! Quay lại!"

Bành Dã lấ p tức quay lại, thấ y chiế c xe Jeep đang chậm rãi trôi xuố ng dố c núi, dấ n dấ n tăng tố c, càng ngày càng nhanh, cát đá bụi đấ t bay lên phía sau. Trình Ca vẫn yên tĩnh ngủ say trên ghế phụ lái.

Dưới chân đố c là một vách núi đố c đứng. "Trình Ca!"

Bành Dã lao vê phía chiế c xe Jeep đang xuố ng dố c, chạy như điên bên cạnh xe. Anh dùng sức kéo cửa xe nhưng cửa đã bị khóa không mở ra được.

Trình Ca nhíu mày, do nhiệt độ trong xe quá cao nên má cô ửng hô ng. Cô ngủ không say lă m, vẫn ở trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

"Trình Ca!" Bành Dã đấ m cửa kính xe. Trình Ca mở choàng mặ tra, tỉnh lại. "Mở cửa!"

Nhìn thấ y con vực dưới đố c núi, Trình Ca lập tức ngô i dậy, cực kỳ tỉnh táo vặn mạnh cửa xe nhưng không mở được, hạ cửa kính

xuố ng cũng không có động tĩnh.

Cô quay lại, vươn người tới kéo phanh tay nhưng vẫn không có tác dụng.

Bành Dã chạy theo bên ngoài đấ m cửa xe, xe trôi xuố ng dố c càng ngày càng nhanh, nhảy chố m chố m trên đường gố ghê .

Trình Ca nhanh chóng thử hế t ba cửa xe còn lại và cả cửa kính nhưng đê u đã bị khóa chế t.

Trình Ca còn không kịp hoảng hố t run tay, nhanh chóng tìm vật cứng như búa hay tuýp nước trong xe nhưng không tìm được thứ gì.

Cửa kính xe vang lên tiế ng va đập vào thủy tinh rấ t mạnh, nhưng tay không làm sao đập võ được cửa kính xe? Trình Ca quay lên, ngoài cửa sổ không còn bóng dáng Bành Dã. Anh đã nhảy lên nóc chiế c xe Jeep đang lao xuố ng dố c với tố c độ cao.

Hai tay Bành Dã nă m giá đỡ hành lý trên đỉnh xe, tung người lên cao gâ n như trô ng cây chuố i. Thân xe nghiêng ngả, anh đột nhiên hạ xuố ng, chân đá cực mạnh vào cửa kính xe phía ghế phụ lái.

Bóng đen từ trên trời lao xuố ng, Trình Ca lập tức ôm đâ u bảo vệ chính mình.

Tiế ng va đập vào thủy tinh như nổ tung bên tai, Trình Ca ngắng đâ u nhìn, cửa kính đã rạn như mạng nhện.

Bành Dã trượt xuố ng kính chặ n gió, một tay bám chặ c giá đỡ hành lý, tay kia dùng khuỷu tay đập cửa kính ghế phụ lái. Trình Ca lập tức tránh sang ghế lái, cô quay lên nhìn phía trước xe, tố c độ xe càng ngày càng nhanh, cách bờ vực càng ngày càng gâ n.

Bên ngoài xe cát vàng mênh mông, bụi đấ t mù mịt.

Bành Dã nă m sấ p trên đỉnh xe, Trình Ca không nhìn thấ y mặt anh, chỉ nhìn thấ y khuỷu tay anh không ngừng đập vào cửa kính, mạng nhện ngày một lan rộng, những vế t nứt trắ ng xóa đã thấ m máu.

Cát vàng ngoài cửa sổ nhanh chóng trôi về phía sau, Trình Ca nhìn hoa máu trên cửa kính không chóp mặ t.

Một là n lại một là n, cửa kính xe cuố i cùng thủng một lỗ.

Bành Dã lại đập mạnh tay hơn, vụn thủy tinh bắ n tung tóe.

Trình Ca lập tức lao tới ôm lấ y cánh tay Bành Dã vừa thò vào qua cửa kính.

Bành Dã dùng một tay lôi cô ra qua cửa kính xe.

Trình Ca bị cát bụi mù mịt che mắ t, nhào lên ôm cổ anh theo bản năng. Bành Dã ôm lấ y người cô, bảo vệ cô trong lòng, đạp mạnh vào cửa kính xe, lao người ngã xuố ng đấ t.

Chiế c xe Jeep mấ t phanh phá tan hàng rào phòng hộ, cát vàng bay đấ v trời.

Bành Dã lấ y thân mình làm đệm, ngã xuố ng đấ t. Quán tính kéo hai người lăn xuố ng đố c núi với tố c độ cao, đập thẳng vào hàng rào phòng hộ. Bành Dã kêu lên một tiế ng, nhăn mặt vì đau.

Chiế c xe Jeep rơi xuố ng vách núi, tiế ng động đinh tai nhức óc. Một đám mây cát bụi hình nấ m từ bên dưới bố c lên.

Trình Ca lập tức bò dậy: "Anh không sao chứ?"

"Không sao". Bành Dã rũ đấ t cát trên đấ u, cũng ngô i dậy.

Trình Ca nhìn anh một lát, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, đứng dậy thò đâ`u nhìn xuô´ng phía dưới vách núi, cổ còn chưa kịp thò ra, Bành Dã đã kéo cô quay vê`.

Trình Ca nói: "Tôi chỉ xem bên dưới...".

Bành Dã kéo cô vê`, dùng sức đè xuố ng đấ t.

Cát bụi mù mịt, trên mặt trên đâ ù Bành Dã toàn là đấ t cát, ngay cả lông mi cũng bị bụi bám đâ y. Trình Ca hơi nheo mặ t nhìn anh, không rõ tại sao anh lại đột nhiên nổi giận.

Gió từ dưới vách núi thổi lên, cuố n cát vàng đi, lộ ra bầ u trời xanh thẳm trên cao nguyên. Mặ t Bành Dã lạnh lùng mà kìm nén.

Trình Ca khẽ nhíu mày, hỏi: "Anh làm sao thế´?" Bành Dã nghiêm mặt không nói.

"Anh làm sao vậy?" Bành Dã kéo cô ngô i dậy.

Trình Ca nhìn anh một lát.

Nă ng rấ t gắ t, rấ t nóng, cô lau đấ t cát trên mặt, cởi chiế c áo khoác ra đội lên đấ u. Lúc cô chuẩn bị đứng dậy, Bành Dã đột nhiên hỏi một câu lạnh lùng: "Hôm đó vì sao muố n nhảy xuố ng vách núi?"

Trình Ca đã đứng dậy, hỏi: "Hôm nào?"

"Trên khe núi". Giọng Bành Dã rấ t trâ m, như tiế ng gió gào thét, không nghe ra bấ t cứ tình cảm nào: "Vì sao cô muố n nhảy xuố ng vách núi?"

"Tôi không muố n nhảy".

Bành Dã lại hỏi: "Vì sao dùng dao că t cổ chính mình?" "Anh nói cái gì thế ?"

"Đúng là gã điên đã đánh cô, đá cô, cũng bóp cổ cô. Nhưng tôi đã hỏi hǎ n, sau khi hǎ n cứa nhát dao đâ u tiên vào cổ cô, cô đã dùng tay không cướp dao của hǎ n, hǎ n bị cô dọa bỏ chạy... Trình Ca, sau đó những vê t dao khác trên cổ cô là ở đâu ra?"

Nă ng gă t chiế u xuố ng, Trình Ca đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Cát vàng từ trên không chạm rãi đậu xuố ng đấ t. "Trình Ca".

"Gì?"

"Sau này đừng làm chuyện như vậy nữa".

Trình Ca yên lặng một lúc lâu, nói: "Anh cũng đừng làm chuyện như vậy nữa".

"Chuyện gì?"

Cô xoay người đi tới bên cạnh anh, ôm lấ y anh, nói: "Chúng ta cùng không vượt giới hạn, được không?"

Bành Dã mím chặt môi, yế t hâ u nhấ p nhô rấ t khẽ, anh đang kìm nén.

"Lên đường thôi, không kịp mấ t". Cô ngắng đâ u nhìn anh, hỏi: "Bây giờ nên đi hướng nào?"

Bành Dã và Trình Ca đi vê phía lê u cỏ tranh.

Vẻ mặt Bành Dã bình tĩnh, nhưng hiển nhiên không muố n nói chuyện với cô.

Trình Ca phủi cát trên mũi, dịch vào gâ n bên cạnh Bành Dã, thấ p giọng hỏi: "Máy ảnh bị lấ y mấ t rô i mà, vì sao vẫn có người đuổi giế t tôi?"

Giọng Bành Dã hơi lạnh nhạt: "Chúng ta nghĩ sai rô`i". "Nghĩ sai cái gì?"

"Lâm Lệ gặp phải đám người chuyên dàn cảnh ăn vạ thông thường, không phải người của Chô `n Đen".

Trình Ca mím môi, hỏi: "Nói vậy thì chỉ câ`n trả tiê`n bô`i thường cho Lâm Lệ, máy ảnh sẽ có thể lâ´y lại?"

"Ò". Bành Dã đáp. Hy vọng đám chủ xe kia không có hứng thú với máy ảnh.

Vừa rô ìi bóng người đó lục lọi trên xe một hô ìi là đang tìm máy ảnh. Bọn họ rời khỏi thị trấ n Lưu Phong rô ìi lại quay vê ì, không biế t người của Chô ìn Đen có đánh hơi được gì rô ìi đế n dò hỏi Kim Vĩ hay không.

Nế u Chô `n Đen không phát hiện máy ảnh đã bị mấ t, trên quãng đường sắ p tới anh và Trình Ca sẽ luôn là mục tiêu của Chô `n Đen.

Nế u Chô `n Đen phát hiện máy ảnh đã mấ t, anh và Trình Ca trên đường sẽ được an toàn, nhưng lúc để n thôn Mộc Tử sẽ phải đoạt lại máy ảnh từ đám người của Chô `n Đen và cả đám ăn vạ.

Nă ng càng lúc càng gă t.

Đế n lề u cỏ tranh, ông già thấ y hai người về , thở phào than: "Không phải anh chị đấ c tội với người nào đấ y chứ?"

Bành Dã nói: "Trôm đô`".

Trình Ca nhìn vế t máu trên khuỷu tay Bành Dã, nói: "Tay anh bị thương rô `i".

Bành Dã nhìn một cái, nói thờ ơ như không: "Tự nó sẽ khỏi".

Ông già rót nước cho hai người, nói: "Trời nóng quá, mau uố ng nước đi".

"Cảm ơn ông". Trình Ca nói, bấ t chấ p chiế c chén cáu về t trà, cuố ng lá lẫn trong nước trà và cả bụi trên mặt nước, câ m lên uố ng một hơi hế t sach.

Bành Dã xin ông già một chiế c chai to đựng nước mang theo.

Trình Ca uố ng nước xong hỏi ông lão: "Thôn trấ n gâ n đây nhấ t ở đâu? Có thể thuê xe".

Ông lão nói: "Anh chị đã để n giữa sa mạc rô `i, thôn chúng tôi cách chỗ này một tiế ng đi bộ, chỉ có xe bò. Muố n thuê xe thì gâ `n nhấ 't cũng chỉ có thôn Mộc Tử".

Nghĩa là không thể thuê được xe rô `i. Trình Ca hỏi: "Chỗ này cách thôn Mộc Tử xa không?"

Ông già chỉ chỉ: "Sa mạc đó, đi thẳng, phía Bắ c, bảy, tám mươi cây số".

Thôn Mộc Tử lái xe để n phải đi đường vòng mấ t mấ y tiế ng. Nế u đi bộ có thể đi đường chim bay, cũng vẫn mấ t mấ y tiế ng nhưng chậm hơn đi xe không quá nhiề u.

Trình Ca lau mô `hôi trên đâ `u trên cổ, quay sang nhìn Bành Dã: "Chúng ta đi thôi".

Bành Dã không trả lời, đứng dậy, không quên câ m củ đậu. Ông già lại hỏi: "Anh còn lấ y chiế c quạt này không?" Bành Dã quay lại nhìn chiế c quạt đó vài giây, mím môi, nói: "Có".

Anh câ`m lâ´y, đi ra phía sau Trình Ca, đập chiế´c quạt lá cọ lên trên đâ`u cô.

Chiế c quạt bị rách ở chính giữa, cài vào tóc Trình Ca là vừa đẹp.

Trình Ca: "...".

Một khi nổi giận, người này thật là đáng sợ.

Bành Dã dẫn Trình Ca xuố ng chỗ chiế c xe tìm đô `. Lúc xuố ng dố c núi, Trình Ca nhìn ra xa xa, sa mạc vàng óng mênh mông dưới ánh nă ng chói chang, dường như có thể nhìn thấ y hơi nóng bố c lên.

Nhiệt độ rấ t cao, Trình Ca vẫn phải che chặ n kín mít, nế u không da sẽ bị cháy nặ ng. Trước ngực sau lưng cô đã ướt đẫm mô hôi.

Xuố ng để n bên dưới, Trình Ca nhìn thấ y xe của cô, méo mó rách nát tả tơi, đang bố c khói, bên trên phủ một lớp cát.

Bành Dã đi tới bên cạnh xe, trước hế t lấ y thuố c của Trình Ca ra, sau đó tìm nước mua lúc sáng sớm. Có một chai bị vỡ, làm ướt mấ y chiế c áo phông.

Bành Dã lấ y áo phông ra ném thẳng lên trên đâ u Trình Ca, nói lãnh đạm: "Lau mặt giảm nhiệt độ".

Trình Ca lâ y xuô ng lau mặt và cổ. Gió thổi qua, lập tức cảm thâ y mát lạnh. Nhưng cảm giác mát mẻ nhanh chóng bị hơi nóng xua tan.

Trình Ca trên đâ`u đội quạt lá cọ, áo phông ướt đă´p trên mặt làm mạng che gió.

Thấ y cô như vậy, Bành Dã nhìn vài giây, đột nhiên cười một tiế ng cực kỳ nhạt nhẽo.

Trình Ca hỏi: "Anh cười cái gì?" Bành Dã nói: "Xấ u. Như gái quê".

Trình Ca nói: "Bình thường anh chả toàn gặp gái quê còn gì?"

Bành Dã không nói nữa, lôi chiế c vali méo mó ra, nói: "Chọn những thứ câ n thiế t".

Không còn xe, lặn lội bôn ba trên sa mạc, rấ t nhiề u đô không thể mang theo nữa. Trình Ca vứt hế t đô mỹ phẩm, dưỡng da, quâ n áo cũng vứt hế t chỉ giữ lại một bộ để tắ m rửa, giày leo núi giày lội tuyế t cũng vứt sạch.

Già y cao gót cũng ném, rơi xuố ng cạnh chân Bành Dã.

Bành Dã cúi đâ`u nhìn đôi giâ`y cao gót màu đen trên mặt cát vàng.

Trình Ca thích đi giâ y cao gót. Anh vừa nhìn thấ y đôi giâ y này, rấ t nhiê u cảm giác đã nổi lên, chẳng hạn như cổ chân như ngọc, hình xăm rấ n lẳng lo của cô.

Cùng với chân cô cọ lên bắ p chân anh trong lúc làm tình, gót giâ y chọc vào người lúc chân cô quắ p quanh hông anh.

Thời tiế t nóng hơn, Bành Dã cảm thấ y miệng khô lưỡi khô, cổ họng bố c khói.

Trong lúc Bành Dã đang suy nghĩ, Trình Ca ngô i dưới đấ t đưa tay nhặt giâ y cao gót, vứt một đôi giâ y đi bộ khác đi. Đô đạc cấ t vào một chiế c ba lô, Bành Dã đeo lên vai, nói: "Đi thôi".

Đi được vài bước, anh dừng lại nhìn mấ y đôi giâ y bị vứt bỏ, quay lại tháo dây giâ y ra phòng khi câ n dùng đế n.

Cô`n cát rấ´t mề`m, bước chân lún xuố´ng cát, cực kỳ hao tổn thể lực.

Toàn thân Trình Ca ướt đẫm mô hôi, chiế c áo phông ướt che mặt che cổ mau chóng bị phơi khô.

Đi chưa được bao lâu, cô đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

"Bành Dã".

"Gì?"

"Không phải chúng ta đang đi vê phía Bă c". "Ù".

Trình Ca dùng lại, không đi nữa.

Bành Dã quay lại. Anh đội mũ, đôi mắ t đen mà dài dưới vành mũ nheo lai nhìn Trình Ca.

"Đi thôi". Anh nói.

"Thôn Mộc Tử ở phía Bă´c". Trình Ca nói.

"Quá xa, cô sẽ không đi tới đó được". Bành Dã nói

Trình Ca mím môi, nă ng gắ t làm cô không mở mắ t ra được: "Thế anh đang định đi đâu?"

"Để n thôn của ông lão đó xem xem".

"Ông â´y cũng đã nói rô`i, ở thôn ông â´y chỉ có xe bò, đi mâ´t một đê´n hai tiế´ng, chúng ta cũng có thể đi được nửa đường rô`i".

Bành Dã nói: "Quá nóng, cô không đi được". Trình Ca: "Tôi đi được".

Bành Dã: "Có đi cũng phải đợi mặt trời dịu bớt, gâ`n tố i mới đi được".

"Đám dàn cảnh ăn vạ kia không chờ chúng ta thì sao?

Hoặc Chô`n Đen để n trước chúng ta thì sao?" "Lúc đó nghĩ cách sau".

Trình Ca: "Đợi anh nghĩ cách xong thì máy ảnh của tôi cũng bị người ta bán rô ì".

Bành Dã nói lạnh nhạt: "Bán cũng không đáng để cô đánh đổi bă`ng tính mạng".

Trên sa mạc cát vàng mênh mông, hai người cùng mặc áo đen giă ng co với nhau.

Trình Ca: "Tôi phải tìm máy ảnh".

Bành Dã: "Cô nghĩ tôi có để cho cô đi trên sa mạc lúc giữa trưa không?"

Trình Ca nhìn anh một hô i, mô hôi làm nhòe mặ t cô. Cô xoay người đi vê phía Bặ c.

"Trình Ca". Bành Dã phía sau gọi cô, cô không nghe.

Anh chạy đuổi theo, Trình Ca cũng cấ t bước chạy nhưng chưa được mấ y bước đã bị Bành Dã kéo về .

Trình Ca hít sâu một hơi, rấ t tỉnh táo khuyên anh: "Bành Dã, chúng ta ai đi đường nấ y được không? Bây giờ anh ôm đô m quá nhiê u, tôi không thích, cũng không câ n anh phải

chịu bấ t cứ trách nhiệm nào. Thật đấ y. Đó là máy ảnh của tôi, tôi tự lo được".

Lời này của cô làm Bành Dã lạnh mặt đi. Anh nă m chặt cổ tay cô lôi vê`.

"Anh làm sao thể hả?" Trình Ca phản kháng, cậy tay Bành Dã.

Bành Dã đột nhiên xoay người lại, tóm lấ y hai tay cô bẻ quặt ra sau lưng, đè cô ngã xuố ng đấ t.

Cát bụi bay lên, bám đâ y đâ u Trình Ca.

Bành Dã đè trên lưng cô, giữ hai tay cô sau lưng, lấ $\mathbf{\hat{y}}$ dây giâ $\mathbf{\hat{y}}$ ra trói hai tay cô lại.

Trình Ca nă m sấ p trên cô n cát vùng vẫy, toàn thân vặn vẹo: "Bành Dã, anh lên con điên đấ y à?"

Bành Dã cúi xuố ng ghé sát vào tai cô, cười lạnh một tiế ng: "Đừng vùng vẫy, cẩn thận không tôi làm luôn ở đây đấ y".

"Không ngờ anh lại dùng cái trò giẻ rách này".

"Đố i với cô nó cực kỳ hữu dụng". Bành Dã trói chặt cổ tay cô, ngô i thẳng dậy, thô bạo lật người cô lên, tóc cô bay trên mặt cát.

Anh lấ y dây thừng từ trong ba lô ra trói quanh người cô, buộc lại thật chặt.

Trình Ca: "Bành Dã, anh là đô` chó chế t!"

Bành Dã đứng dậy, cười lạnh nhìn người phụ nữ phía dưới: "Chó chế t mà vẫn có đứa thèm đấ y".

CHƯƠNG 17: NGHIỆN

Nă´ng chói chang đổ xuố´ng đâ`u, cô`n cát vàng nhấ´p nhô trải dài không có điểm cuố´i.

Hơi nóng như sóng cả cuố n cuộn.

Hai tay Trình Ca bị trói quặt sau lưng, dây thừng quấ n ngang người, bước thấ p bước cao đi trên sa mạc.

Cô như một con cá trong nô i nước sôi, bơi để n đâu cũng không trố n được hơi nóng hâ m hập. Thỉnh thoảng có gió thổi tới nhưng gió cũng nóng, mô hôi trên người chảy ra rô i bố c hơi, bố c hơi rô i lại chảy ra.

Có lúc cô phản kháng không chịu đi, Bành Dã đi phía trước kéo sợi dây, cô lại lảo đảo mấ y bước, chậm rãi đi tiế p.

Cô cũng từng thử nă m bẹp trên cát không động đậy, nhưng Bành Dã quá nhẫn tâm, kéo sợi dây đi tiế p, cô bị kéo lê trên cát.

Đi được khoảng mười mấ y phút, Trình Ca hoa mặ t chóng mặt, vặn eo, giật sợi dây.

Bành Dã cảm nhận được, quay lại nhìn Trình Ca: "Sao thế´?" Trình Ca quay người lại, giơ tay sau lưng ra cho anh xem, nói: "Tôi không chạy nữa, anh cởi trói cho tôi".

Bành Dã cười một tiế ng, mặc kệ cô quay người đi. Trình Ca xụ mặt đứng yên tại chỗ, một lát sau lại bị anh kéo tiế p tục đi về phía trước.

Trình Ca chán nản ngắng đâ`u nhìn trời, trời xanh đế n mức làm người ta phát số t, ánh nă ng chói mă t, cả thế giới đề u là ánh vàng rực rõ.

Bành Dã đi được vài bước rô`i dừng lại, quâ´n sợi dây vào tay, nói: "Uô´ng nước".

Trình Ca nói: "Tự tôi uố ng".

Bành Dã đi tới giơ miệng chai nước lên miệng cô. Trình Ca quay mặt đi, không nói gì.

Bành Dã nhìn cô một lát, vẻ mặt chán ghét: "Trên mặt cô toàn những cái gì thể ?"

Anh đưa tay sờ, là muố i mỗ hôi pha lẫn với cát bụi. Anh dùng ngón cái xoa xoa, phủi cát đi cho cô.

Trình Ca lui lại: "Muố n sờ cởi trói rô `i sờ".

"Thế thôi không sờ nữa". Bành Dã nói thản nhiên, nhìn đôi môi khô khô c của cô, lại đưa chai nước tới bên miệng cô: "Uố ng nước đi".

Cô cụp mặ t liệ c chai nước một cái, nói: "Anh cởi trói cho tôi, tự tôi uố ng".

"Không cởi". Bành Dã hơi nheo mặ t, nói lạnh nhạt mang ý cảnh cáo: "Cô có uố ng hay không?"

Trình Ca ngước mấ t, cũng nói lạnh nhạt, rấ t khí phách: "Không uố ng".

Hai người đố i mặt, giã ng co nhau vài giây.

Bành Dã đột nhiên cười một tiế ng, rấ t vô lại: "Cô không uố ng, tôi sẽ dùng miệng mớm cho cô".

Trình Ca nói: "Hạ lưu".

"Cô còn có mặt mũi nói tôi hạ lưu?" Bành Dã như cười như không: "Cô nói xem, cô đã thấ y ai hạ lưu hơn cô chưa?"

Trình Ca nói: "Chưa thâ y".

Anh đưa nước để n miệng cô, cô quay mặt đi.

"Không uố ng thật à?" Bành Dã nhướng một bên lông mày, nghiê n răng cười cười: "Vậy tôi phải mớm cho cô rô i".

Anh vừa mới chuẩn bị giơ chai lên uố ng nước, Trình Ca lại nói: "Uố ng".

Bành Dã cười, đưa chai nước tới bên miệng cô.

Trình Ca nghiêng tới gâ`n, miệng bấ t giác hơi cong lên. Anh nâng chai nước lên, cô bị trói tay sau lưng, cử động không tự nhiên cho lắ m, rướn cổ chậm rãi uố ng một chút nước. Bành Dã đột nhiên cảm thấ y anh như đang cho một con vật nhỏ uố ng nước.

Mặt cô bị nă ng phơi đỏ ửng, dính một lớp cát mịn mỏng manh, hơi lấ p lánh dưới ánh mặt trời.

Nước sạch dâ n dâ n thấ m ướt môi cô.

Bành Dã nhìn, cảm thấ y dừng lại không đi nữa lại nóng hơn vừa rô ì.

Cô đã uố ng đủ, ngắng đâ u lên.

Bành Dã thu chai nước về , vặn nă p, quay người đi lên phía trước, lại bă t đâ u kéo dây.

Trình Ca: "Tôi không chạy thật, anh cởi trói cho...". Bành Dã: "Đừng nói nữa".

Đi vài phút, Trình Ca cảm thấ y thể lực sắ p bị rút cạn, phía sau chọt vang lên tiế ng lục lạc.

Trên cô n cát cách đó không xa có một người cưỡi lạc đà đi tới.

Gâ`n đây hoang vă´ng không có người ở, râ´t có thể là người này cũng đi đê´n thôn của ông già nọ. Trình Ca nói: "Có lẽ cùng đường".

Bành Dã lau mô hôi trên mặt: "Có thể đi nhờ". Trình Ca nói: "Anh mau cởi trói cho tôi".

Bành Dã vẫn câu nói đó: "Không cởi".

Trình Ca: "Lát nữa để người ta nhìn thấ y sẽ cho ră ng anh là tội phạm bắ t cóc".

Bành Dã liế c cô một cái: "Không câ n cô phải bận tâm".

Lạc đà đã để ngà n, còn kéo theo một chiế c xe gỗ, trên xe chấ t đâ y cỏ dại khô vàng.

Bành Dã vẫy tay ngăn chủ nhân lạc đà lại, là một người đàn ông chừng ba, bố n mươi tuổi, hỏi thăm thì quả nhiên tiện đường. Đố i phương nhiệt tình mời bọn họ lên chiế c xe chở cỏ khô phía sau.

Nhìn thấ y Trình Ca bị buộc dây ngang người, anh hơi tò mò.

Bành Dã kéo sợi dây, Trình Ca lảo đảo lao vào người Bành Dã.

Bành Dã nói: "Vợ tôi, không nghe lời chạy lung tung. Bắ t về dạy dỗ một trân".

"À...". Người đàn ông bật cười, khuôn mặt đen sạm tươi rói, hỏi: "Tră ng thật đâ y, mua ở bên ngoài à?"

"Đúng thể ". Bành Dã nhanh chóng trèo lên đố ng cỏ khô trên xe. Trình Ca bị trói tay không trèo được, anh cúi người xuố ng kéo cô lên đố ng cỏ, giọng nói cũng có vẻ hơi chật vật: "Đổi bă ng mười con dê, còn không nghe lời, suố t ngày chạy ra ngoài".

Trình Ca lạnh lùng nhìn anh bịa chuyện.

Người đàn ông đánh lạc đà đi tiế p, nói vui vẻ: "Mười con dê cũng đáng giá. Các cô gái bên ngoài tính tình ngang bướng nhưng thân thể vừa mê m mại, vừa xinh đẹp, ngủ rấ t sướng".

Xe cỏ lắ c lư trên cô `n cát, Bành Dã nă `m bên trên, người cũng lắ c lư theo xe. Anh Trình Ca một cái, như cười như không: "Đúng là ngủ rấ t sướng".

Trình Ca vung chân đá chân anh, anh co chân tránh được, nụ cười càng rõ rệt hơn.

Trên đố ng cỏ khô, cỏ dại bay lên.

Người đàn ông cưỡi lạc đà lại nói: "Bắ t về nhô t trong nhà, â n lên giường làm mấ y lâ n cho cô ta sinh em bé. Có em bé rô i sẽ không chạy nữa".

Bành Dã quay sang nhìn Trình Ca, thấ y cô sấ m mặt liệ n không tiế p lời người đàn ông nữa. Anh lật người cô lại cho cô nă m nghiêng, kéo mũ che nă ng cho cô, âm thanh rấ t thấ p: "Không mệt à?"

Trình Ca không lên tiế ng.

Bành Dã nói nhỏ: "Ngủ một lát đi".

Trình Ca nhă m mă t lại, hơi nhíu mày. Thời tiế t quá nóng, toàn thân dấ p dính.

Phía trước, người đàn ông Tây Bắ c đánh lạc đà, hắ ng giọng một tiế ng rô i cấ t tiế ng hát: "Lâ n đâ u tiên để n nhà em, em ơi, em không có nhà. Mẹ em đập anh, đập hai cái vung nô i. Lâ n thứ hai để n nhà em, em ơi, em không có nhà. Cha em đánh anh, gõ hai cái tẩu thuố c. Lâ n thứ ba để n nhà em, em ơi, em không có nhà. Con chó vàng nhà em, că n anh, đuổi anh ra...". Tiế ng chuông lạc đạc vang lên trong gió sa mạc.

Làn điệu phóng khoáng vui vẻ, sắ c sảo tinh nghịch. Trình Ca nghe, lông mày đang nhíu chặt bấ t giác giãn ra. Lúc này hình như có gió thổi, lành lạnh, xua tan cái khô nóng. Chiế c xe lắ c lư lắ c lư, đô ng cỏ khô mề m mại, cộng thêm bôn ba quá mệt mỏi, chỉ chố c lát sau Trình Ca đã ngủ.

Bành Dã vẫn thức. Anh nă m nghiêng bên người cô, câ m quạt lá cọ quạt cho cô ngủ.

Đợi người đàn ông hát xong bài hát, Bành Dã hỏi: "Trưởng thôn Ban Qua mấ v hôm nay vẫn ở trong thôn chứ?"

Người đàn ông nói: "Mấ y ngày trước để n Cách Nhĩ Mộc rô ì, không biế t hôm nay đã về `chưa. Anh đi tìm ông ấ y à?"

"Ò".

Hơn nửa tiế ng sau bọn họ để n một ố c đảo nhỏ trong sa mạc. Người đàn ông nói: "Nhà tôi ở phía trước, anh có tới chơi một lát không?" Bành Dã nói không câ n, còn phải lên đường.

Quay lại nhìn, Trình Ca đã tính, giọng cô hơi khàn khàn: "Đế n rô `i à?"

Bành Dã nói: "Đế n rô ì".

Anh đỡ cô dậy, còn mình nhảy xuố ng xe trước rô i đưa tay ôm cô từ trên xe xuố ng.

Sau khi cảm ơn người đàn ông nọ, hai người cáo từ.

Bành Dã đi đế n một ngôi nhà ngói trong thôn, vào sân phát hiện cửa khóa, hỏi người phụ nữ hàng xóm được biế t trưởng thôn Ban Qua đi Cách Nhĩ Mộc còn chưa về `.

Đế n tận lúc này Bành Dã mới khẽ nhíu mày.

Trình Ca là một người không quan tâm để n bấ t cứ thứ gì, tính mạng cũng có thể coi thường, nhẹ nhàng nhảy xuố ng dưới vách núi, chỉ trừ máy ảnh.

Người ngoài không thể nào hiểu được, nhưng anh hiểu.

Lâ n nọ gặp mặt trên hoang nguyên, cô ôm máy ảnh ngô i trên nóc xe, nói: "Trình Ca. Tôi là nhiế p ảnh gia Trình Ca".

Ánh mặ t cô, cả người cô hòa làm một với máy ảnh.

Bành Dã kéo Trình Ca để n bên cạnh, nă m chặt hai tay cô sau lưng, đi về phía trước.

Chỉ chố c lát sau, người đàn ông nhà hàng xóm đi làm về , nghe thấ y vợ mình nói chuyện này liê n đuổi theo ra ngoài đường, gọi: "Ê này! Là đội trưởng Bành của đội số Ba à?"

Bành Dã dặn Trình Ca đứng yên tại chỗ rồ ì chạy quay lại. Người đàn ông đó chạy tới, lau mô ì hôi trên mặt, đưa cho anh một chiế c chìa khóa xe: "Trưởng thôn dặn tôi giao cho anh".

Bành Dã vỗ vai anh thật mạnh, cười rạng rõ: "Cảm ơn người anh em".

Trình Ca không biế t Bành Dã đang làm trò gì. Đợi Bành Dã quay lại, cô hỏi: "Anh làm gì đấ y?"

"Không có gì". Bành Dã nói. Anh tóm cánh tay cô đi vê phía trước.

Trình Ca bị anh kéo đi, quay sang thắ c mắ c: "Anh tới đây tìm người quen à?"

Bành Dã không trả lời mà hỏi lại: "Bây giờ còn đi được không?"

"Đi được". Trình Ca nói.

Cô ngủ nửa tiế ng trên đố ng cỏ khô, tinh thấ n tố t hơn rấ t nhiề `u. Cô cúi đã `u, ánh mặ t rơi vào cánh tay Bành Dã, về t máu khô đen, tay áo dính thành một cục.

Trình Ca hỏi: "Về t thương trên tay anh không có việc gì thật chứ? Đã để n thôn này rô i sao không tìm người xem xem?"

"Không câ`n". Bành Dã nói.

Bọn họ phải tranh thủ thời gian, không kịp xử lý vế t thương.

"Cứ đi xem xem".

Bành Dã cúi đâ u nhìn, nói: "Xem xong rô i". Trình Ca: "...".

Trình Ca hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu?" Bành Dã không lên tiế ng.

"Hỏi anh đấ y".

"Phía sau thôn có một dòng suố i nhỏ, dẫn cô để n đó tấ m rửa một chút".

Trình Ca không từ chố i. Đi bộ trên sa mạc mười mấ y phút, mà như chạy mười mấ y lượt maraton.

Đế n bên suố i, Trình Ca nhìn thấ y phía thượng nguồ n cách đó không xa có một ngôi nhà gỗ nhỏ. Cô cảnh giác hỏi: "Chỗ đó có người ở không?"

Bành Dã quay lại nhìn một cái, nói: "Nhà của thợ săn, cho khách qua đường tá túc, không có người".

Trình Ca ở một tiế ng, không cởi quâ n áo, bước thẳng xuố ng suố i, cảm thấ y thế giới đột nhiên mát lạnh. Dòng suố i trong vấ t, cát vàng trên quâ n áo, trên người chảy ra theo dòng nước, chảy đi thất xa.

Trong lòng suố i phía sau có mấ y tảng đá, Trình Ca liê n nă m lên tảng đá để nước khỏi chảy vào vai, để cho nước suố i mát lạnh gột rửa mái tóc và cả gò má nóng bỏng của cô.

Cô ngâm xong một bên má, quay sang ngâm bên kia, thấ y chiế c áo khoác của Bành Dã trôi dưới nước cách đó không xa, anh mặc chiế c áo phông mỏng manh, toàn thân ướt đẫm, quâ náo đề u dính sát vào người.

Anh vò tóc, rũ bớt nước trên tóc.

Bâ`u trời vừa cao vừa xanh, gió mát thổi qua những hàng cây xanh.

Nước suố i gột rửa thân thể Trình Ca, có lá cây trôi qua, ngứa ngứa.

Cảm nhận được ánh mặ t Trình Ca, Bành Dã ngước mặ t nhìn lại. Bành Dã vừa rửa mặt, sạch sẽ mà tươi sáng, con ngươi màu đen hơi ướt át.

Bành Dã bình tĩnh nhìn cô vài giây, nhấ c chân đi tới chỗ cô.

Bành Dã che khuấ t trời xanh trên đấ u cô, cúi người xuố ng kéo cô từ dưới nước lên, cởi áo cô ra.

Trình Ca để mặc anh làm. Cơ thể cô ướt đẫm run nhè nhẹ trong gió mát.

Chiế c áo bị kéo để n ngực, không tiế p tục, anh chỉ nhìn vế t thương dưới vai cô.

Anh tháo băng vải ra, hỏi: "Có cảm thấ y ngứa hay không?" Trình Ca trêu chọc anh: "Anh hỏi ngứa ở đầu?"

Bành Dã nhìn cô một cái cảnh cáo: "Vế t thương". Trình Ca: "Thế thì không".

Bành Dã: "...".

Thời gian trôi qua, ngày càng gâ n giờ hẹn lấ y máy ảnh.

Anh mở vế t thương ra kiểm tra, vế t thương đang liệ n da không bị viêm nhiễm. Anh cởi áo phông của mình, nhúng nước vă t khô lau sạch đấ t cát xung quanh vế t thương rô i chườm lạnh lên vế t thương.

Bành Dã cởi trâ n, trên người đẫm nước suố i.

Mùi mô hôi của hai người dâ n dâ n nhạt đi, thay bă ng mùi tươi mát của nước suố i.

Hai tay Trình Ca bị trói sau lưng vô thức vặn vẹo một lát.

Bành Dã đứng dậy đi lấ y thuố c. Anh quay lại, cúi đã u thổi khô nước trên về t thương của Trình Ca. Nước suố i vố n đã lạnh, gió thổi tới, Trình Ca nhấ m mấ t, bờ vai run rẩy.

Bành Dã hỏi: "Lạnh à?"

Trình Ca că n môi không lên tiế ng, đôi mặ t có đuôi mặ t xế ch như mặ t cáo nhìn anh chặ m chặ m, ướt át mà trong trẻo.

Gió mát thổi tới, thân thể cô khẽ run lên. Giọng cô rấ t nhẹ, rấ t khẽ: "Cởi trói cho tôi".

Mặt trời dịu hơn một chút, bâ`u trời xanh thăm thẳm. Trình Ca ngô`i dưới lòng suô´i, mái tóc dài ướt đẫm, nói:

"Đã để n đây rô ì, tôi cũng không thể chạy được nữa, cởi trói cho tôi".

Bành Dã nhíu mày, chăm chú bôi thuố c cho cô, nói: "Cứ trói đã".

Trình Ca lừ mặ t. Cô chọt nhìn thấ y về t thương trên khuỷu tay anh, bị thương không hệ nhẹ.

"Sao anh bảo không có việc gì cơ mà?" Bành Dã: "Thì đúng là không có việc gì".

Trình Ca: "Anh cũng tự bôi thuố c cho mình đi".

Thể là Bành Dã bôi thuố c qua loa. Trình Ca cho ră ng anh đang làm cho có lệ.

Bành Dã cho Trình Ca uố ng mấ y viên thuố c chố ng viêm.

Trình Ca nói: "Anh cũng uố ng mấ y viên". Thế là Bành Dã cũng uố ng mấ y viên.

Bành Dã mặc áo phông vào, nhặt chiế c áo khoác dưới suố i lên mặc vào, lại xách Trình Ca lên, nói: "Đi thôi".

Trình Ca hỏi: "Đi đâu?"

Bành Dã hấ t că m chỉ một cô n cát ngoài bìa rừng: "Chỗ kia". Trình Ca nói: "Buông tôi ra".

Trong đâ`u Bành Dã hô`i tưởng lại câu nói đó của Trình Ca: "Chúng ta đê`u đừng vượt giới hạn, được không?"

Cũng đúng, anh mới vào thân thể cô, chưa vào để n trái tim cô, quản nhiệ u như vậy làm gì?

Anh nhìn cô một cái, nói: "Xin tôi đi". Trình Ca không xin.

Bành Dã: "Không xin sẽ không cởi". Trình Ca hừ lạnh một tiế ng.

Đi được vài bước, Trình Ca nói: "Cởi trói cho tôi, tôi câ`n đi tiểu".

Bành Dã quay lại, nheo mắ t: "Câ n đi tiểu thật à?" Trình Ca nói: "Không nhịn được nữa".

Bành Dã đi tới, sờ thấ t lưng quâ n cô. Trình Ca lui lại: "Làm gì?"

Bành Dã: "Cô câ`n đi tiểu mà. Tôi cởi quâ`n cho cô". Trình Ca: "Không câ`n anh cởi".

Bành Dã: "Có phải chưa thấ y đâu. Còn làm rô ì â y chứ".

Trình Ca vùng khỏi tay anh, lui lại một bước, chân đứng trên cát không vững, ngã phịch xuố ng đấ t.

Bành Dã nhìn cô từ trên cao, hỏi: "Còn đi tiểu nữa không?" Trình Ca không hé răng.

Bành Dã câ`m đâ`u dây kéo cô lên, tiê´p tục đi. Vượt qua cô`n cát đó vẫn là sa mạc.

Nhưng mặt đấ t rấ t cứng, chỉ là bên trên phủ một lớp cát vàng, không giố ng sa mạc mê m lún trước đó.

Không có gió, trời xanh và cát vàng đề u đứng yên. Không khí hơi khô nóng.

Ánh mắ t Trình Ca nhìn theo Bành Dã, thấ y giữa thế giới cát vàng có một điểm màu sắ c không đúng lắ m.

Bành Dã đi tới, gạt lớp cát vàng bên trên ra, lộ ra một khoảng xanh sẫm, như xé một lỗ hồng trên mặt cát.

Anh nă m lâ y một góc, dùng sức kéo mạnh. Tâ m vải bạt cùng với lớp cát rơi xuô ng. Một chiế c xe địa hình Đông Phong bỗng dưng xuấ t hiện như làm ảo thuật.

Trình Ca sửng số t: "Chiế c xe này là...". Bành Dã nói: "Của tôi".

Trình Ca hỏi: "Tại sao xe anh lại ở đây?"

Bành Dã đáp bâng quơ: "Vài ngày trước Thạch Đâ`u và Thập Lục để n Khương Đường truy tra manh mố i của Chô n Đen, khi đó tôi và Tang Ương đang tuâ n tra thường nhật để n chỗ này. Chúng tôi tới tập hợp với Thạch Đâ`u và Thập Lục, nhưng không câ n đi nhiê u xe như vậy, tố n xăng. Vừa khéo trong thôn có người để n thị trấ n Phong Nam nên tôi và Tang Ương đi nhờ, để xe lại ở đây".

"...". Trình Ca hỏi: "Lúc đâ`u anh nói phải đê´n đây là đê´n lâ´y xe, không phải đê´n nghỉ ngơi?"

Bành Dã câ m tấ m vải bạt, dùng sức giữ mạnh: "ờ". Cát bụi bay mù mịt. Trình Ca cau mày, quay đâ u lui lại.

Trình Ca cử động tay trói sau lưng: "Anh nói ở đây có xe ngay từ đâ`u thì chúng ta còn cãi nhau gì nữa?"

Bành Dã cúi người gấ p vải bạt, ngước mặ t nhìn cô một cái: "Chính là muố n tìm có dạy dỗ cô một phen".

Trình Ca: "...".

Bành Dã biế t trưởng thôn Ban Qua đã để n Cách Nhĩ Mộc, không biế t đã về hay chưa. Anh để n đây là để thử vận may, nế u nói trước với cô mà nhỡ đâu không lấ y được chìa khóa thì cô sẽ cực kỳ thấ t vọng.

Anh mở cửa xe, thò người vào xe lấ y đô .

Trình Ca mím môi nhìn anh, một lát sau hỏi: "Dạy dỗ xong chưa? Định bao giờ thả tôi ra?"

Bành Dã bám cửa xe, không thèm ngắng đâ`u lên, vẫn nói câu cũ: "Xin tôi đi".

Trình Ca xoay người đi. "Đi đâu?"

Trình Ca: "Anh không cởi trói cho tôi, tôi vào trong thôn tìm người".

Bành Dã giẫm sợi dây dưới đấ t, Trình Ca không đi được nữa, giă ng kéo một hô i lâu mà không thắ ng được sức chân anh.

Bành Dã nhìn cô vùng vẫy, cười cười, cúi người nhặt sợi dây lên buộc vào một gố c cây nhỏ bên cạnh xe, không khác gì buộc dây chăn dê.

Trình Ca: "...".

Bành Dã đã buộc chặt, nói: "Thời gian còn sớm, lái xe đi không câ`n đế n hai tiế ng. Cô cứ nghỉ ngơi một lát, tôi dọn dẹp xe".

Trình Ca: "Không đi ngay à?"

Bành Dã: "Tổ t nhấ t chờ để n lúc mặt trời xuố ng núi, trời sắ p tổ i hẳn rồ i đi".

Trình Ca: "Vì sao?"

Trước đó Bành Dã muố n lên đường ngay để lấ y máy ảnh, nhưng vừa rố i ngâm nước suố i xong đã tỉnh táo lại. Anh nói: "Nế u có việc đột xuấ t, trong đêm tố i dễ ẩn nấ p hơn".

Ban ngày quan sát dễ dàng, hai người bọn họ quá nguy hiểm.

Trình Ca đã hiểu, hỏi: "Còn bao lâu mới đế n lúc mặt trời xuố ng núi?"

Bành Dã: "Bô n, năm tiế ng".

Trình Ca: "Vậy tôi lên xe ngủ. Anh cởi dây cho tôi". "Không cởi cô cũng có thể lên xe". Bành Dã không để ý

để n cô nữa, lấ y giẻ lau trong xe ra lau cát vàng trên xe.

Mặt trời dịu bớt, không còn nă ng gắ t như trước nữa.

Chiế c áo khoác được gió thổi khô. Bành Dã cởi ra ném sang bên cạnh. Áo phông vẫn ướt, nhăm nhúm dính sát trên người.

Anh bận rộn đi tới đi lui, Trình Ca bị trói tay sau lưng, không có việc gì đứng bên cạnh. Quâ náo ướt trên người cô thong thả bố c hơi, hơi nóng.

Cô vặn vẹo cổ tay, vẫn không giật ra được. Cô nhìn Bành Dã chă m chă m, khẽ că n răng.

Câ`u xin anh?

Bành Dã cúi người lau nă p ca pô rô i đứng dậy lau kính chă n gió.

Trình Ca để n chă n trước mặt anh, ngắng đâ u lên, vẻ mặt bình tĩnh: "Cởi trói cho tôi".

Bành Dã nhìn xuố ng đấ t.

Cô bình tĩnh ung dung: "Bành Dã, bây giờ tôi muố n làm tình với anh, cởi trói cho tôi".

Bành Dã nhìn cô một hô`i lâu, tóm că`m cô lǎ c lǎ c, nói: "Cô cho rǎ ng tôi sẽ mǎ c lừa sao?"

Anh cười cười, vòng qua người cô định đi.

Trình Ca bước sang một bước chặn đường anh: "Cởi trói cho tôi".

Bành Dã vẫn định đi. Trình Ca dán sát vào người anh, dùng phâ nhông mình chặn phâ nhông anh, cường độ vừa phải, không nhẹ không mạnh.

Bành Dã sững sờ, đột nhiên dừng bước. Khóc môi Trình Ca cong lên nhàn nhạt

Cô kiễng chân, ngắng đâ`u hôn lên cổ anh, dùng răng că´n anh, dùng lưỡi liê´m tai anh.

Cô dán sát vào người anh, phát ra tiế ng rên rỉ mà lúc cô thật sự đạt tới cao trào lại nhấ t quyế t không chịu phát ra, tiế ng nhẹ như tơ: "Cởi trói cho tôi...".

Bành Dã đột nhiên bóp mông cô thật mạnh.

Cô đau để n mức toàn thân run bắ n, hai tay giật mạnh nhưng vẫn không giật được dây trói.

Cô xoay người quay lưng về phía anh, mái tóc ướt cọ vào trên gương mặt anh.

Đôi tay bị trói lùa vào áo phông anh, sờ sờ bụng anh. Cô cười khẽ, nói: "Cởi trói cho tôi, thể này không tiện".

Bành Dã tiế n lên một bước ôm lấ y eo cô, nói nhỏ bên tai cô: "Tôi thấ y rấ t tiện". Trình Ca sửng số t, muố n chạy nhưng

đã không kịp. Bành Dã nă m tay cô úp vào chỗ đó của anh, Bành Dã đẩy một cái, đè Trình Ca lên nă p ca pô.

Trình Ca că´n răng, xòe ngón tay cào mâ´y vê´t lên bụng anh.

Thế mới biế t sao lại có câu "mấ t cả chì lẫn chài". Cô nhấ c chân đạp anh, nhưng càng thuận tiện cho anh hơn. Hai tay cô bị trói sau lưng, người cũng không đứng lên được, chỉ vặn vẹo vùng vẫy.

Bành Dã dán người sát vào sau lưng cô, hai tay luô n vào dưới áo cô, từ bụng lâ n lên trên, nhào nặn thân thể ướt mô hôi của cô.

Trời xanh, cát vàng, đấ t trời tĩnh lặng, tiế ng bước chân sột soạt vang lên trên hoang nguyên, mấ y con linh dương chạy tới ăn cỏ dại bên cạnh.

Trình Ca cả kinh, toàn thân co lại. Bành Dã đau khổ cau mày, kêu lên một tiế ng.

Anh nă m chặt ngực cô, phía dưới dùng sức lao tới: "Kêu lên".

Trình Ca că n răng không kêu.

Bụng cô đè vào nă p ca pô, phía sau là anh, mạnh mẽ, ngang ngược. Hai chân cô mê m rũ, run rẩy, să p không chịu nổi.

"Kêu lên!" Bành Dã căng người, liên tiế p thúc tới.

Trình Ca muố n số ng không được, muố n chế t không xong, hô hấ p đô n dập, hai tay giật sợi dây trói.

Cô cau mày, dùng sức ngửa đâ u lên. Anh nghiêng đâ u, từ phía sau vòng qua hôn cổ cô: "Trình Ca, kêu lên!"

Cô nhìn lên trời, há miệng ra, không phát ra một âm thanh nào. Cô să´p...

Đột nhiên anh rời khỏi người cô.

Lâu đài trên không sụp xuố ng là n nữa.

Hơi thở của Bành Dã hơi loạn, cười khẽ bên tai Trình Ca: "Mới bắ t đâ `u đã không chịu nổi rô `i, sao cô lại kém thê ´ nhỉ?"

Trình Ca đột nhiên quay lại, hổn hển tức giận: "Cho vào!" Bành Dã xố c cô dậy, lật người lại, cúi đâ u hôn môi cô. Trình

Ca quay đâ`u đi tránh, anh vặn đâ`u cô lại, giữ că`m cô, hôn sâu.

Trình Ca không thích hôn, cau mày vùng vẫy. Anh hùng hổ că´n mút, că´n môi cô bật máu.

Trình Ca kêu đau một tiế ng.

Bành Dã buông cô ra, khóe môi nhê ch lên.

Trình Ca giận dữ đá anh, anh lại nâng đôi mông tròn của cô, ôm cô lên, đẩy ngã ngửa xuố ng nă p ca pô, Trình Ca vặn vẹo thể nào cũng không dậy được. Trình Ca vùng vẫy muố n nhỏm dậy, anh nă m chặt bă p đùi tră ng muố t của cô, cúi đâ u xuố ng.

Đâ`u óc Trình Ca nổ tung, anh đã mê`m mại mà linh hoạt trượt vào trong người cô, khuâ´y đảo như dời sông lâ´p biển.

Trình Ca bị anh làm cho chế t lên chế t xuố ng, suýt nữa bật khóc.

Cô nă m trên nă m ca pô, tay trói sau lung muố n giẫy cũng không được. Hai chân bị anh khóa chặt, vặn cũng không vặn được, đạp lại chỉ đạp vào không khí.

Trời xanh gió mát, ánh mặt trời chói mắ t, cô sắ p chế t rồ i, hai chân run lên, lúc thì muố n tách rộng ra, lúc lại không chịu nổi kẹp chặt đâ u anh.

Thân thể cô còn chưa hế t co giật, Bành Dã đã đứng thẳng dậy, giữ chặt eo cô, thừa dịp cao trào còn chưa rút đi lại tiế n vào một lâ n nữa.

Trình Ca đột nhiên cong người, kêu á một tiế ng cực nhẹ. Liên miên bấ t tuyệt, cô thật sự sắ p bị anh giế t chế t.

Cô lầm bẩm, tiế ng nói vỡ vụn: "Thảo nào... A Hòe phải... theo tới... ngủ với anh...".

Bành Dã phát lực như trừng phạt.

"A!" Tim phổi vỡ nứt, cổ tay Trình Ca hùng hổ vặn vẹo sau lưng.

Cô không biế t, Bành Dã chưa bao giờ dùng miệng cho một phụ nữ khác. Anh cũng không bao giờ canh cánh trong lòng chuyện đố i tác có kêu thành tiế ng hay không.

Bành Dã ôm người cô, kéo cô ngô i dậy. Anh trâ m giọng quát: "Kêu lên!"

Vẻ mặt đau khổ, Trình Ca thà chế t không kêu ra tiế ng, người lại cong lên dán sát vào người anh, nghe theo nhịp điệu của anh.

Bành Dã giữ mặt Trình Ca, nhìn chă m chă m vào mặt cô.

Giọng anh khàn khàn: "Trình Ca, kêu lên tiế ng!" Trình Ca că n môi, run rẩy trong lòng anh.

Bành Dã đột nhiên ôm cô lên, că m xuố ng người cô với một lực rấ t mạnh.

"Á!"

Trình Ca đờ đẫn như bị đâm vào tim gan.

Cô há miệng, ngắn ngơ trợn mặ t nhìn anh, đô ng tử không có bấ t cứ phản ứng nào.

Một lúc lâu sau, cô run rẩy, thở ra một hơi thật dài.

Tiế ng kêu kìm nén của cô khiế n da đâ u anh tê dại, dùng sức lao tới nhanh hơn nữa.

Toàn thân Trình Ca ngứa ran, số ng không bặ ng chế t. Cô đau khổ nức nở: "Chậm... một chút... Không chịu nổi nữa...".

Cô càng nói anh lại càng mạnh hơn. "A a a...".

Người cô rung bâ n bật, ngây ngấ t gâ n như ngấ t đi, lại kẹp chặt hai chân theo bản năng, quấ n chặt lấ y thân thể anh.

Gió thổi trên hoang mạc cát vàng.

Ánh mặ t tan rã, Trình Ca rũ người ngã về phía sau. Cô ngẳng đâ u nhìn lên, chỉ nhìn thấ y sa mạc màu vàng mênh mông, bâ u trời xanh thẳm vô biên vô hạn.

Bành Dã thở dố c, đặt cô nă m xuố ng nă p ca pô. Anh cúi đâ u vuố t ve mặt cô, mô hôi theo chóp mũi rỏ xuố ng mặt cô.

Trên mặt cô toàn là mô hôi, ánh mặ t lờ đờ.

Anh vuô t ve vâ ng trán ướt đẫm và mái tóc rố i tung của cô. Anh cúi đâ u hôn lên môi cô, ánh mắ t cô từ từ tụ lại, nghĩ quay đâ u đi chỗ khác nhưng lại không còn sức lực.

Trời xanh, sa mạc, cô mặc một ô ng quâ n trên đâ u gô i, nă m trên nă p ca pô chiế c xe địa hình màu xanh sẫm.

Bành Dã hôn cô thật sâu, liê m láp môi cô, mút đâ u lưỡi cô.

Anh nhă m mă t lại, lông mi đen dài rung rung trong gió. Dưới bâ u trời cao lô ng lộng, gió thổi tóc trên trán anh buông xuố ng che mặ t cô.

Mâ y con linh dương đi lại quanh xe, thỉnh thoảng bước tới ngửi ngửi.

Anh buông cô ra. Mắ t cô tĩnh lặng, hai má trắ ng hô ng.

Bành Dã kéo quâ`n lên, trượt xuố ng nă p ca pô, cởi trói cho cô, mặc quâ`n và đi giâ`y cho cô.

Trình Ca nă m trên xe không hệ nhúc nhích, mặc kệ anh thao túng.

Cô nhìn chim bay trên trời, một lúc lâu mới lên tiế $^{'}$ ng: "Bành Dã...".

"Sao?"

"Anh làm tôi nghiện rô`i". Trình Ca nói.

Bành Dã cúi người xuố ng câ m tay cô, mười ngón đan vào nhau, ấ n lên nă p ca pô.

Anh cúi xuố ng hôn môi cô là `n nữa, nói nhỏ: "Đó là chuyện tố t".

CHƯƠNG 18: CHẠY TRỐN

Gâ n tố i, Bành Dã và Trình Ca tới thôn Mộc Tử.

Thôn Mộc Tử là một thôn sa mạc điển hình, đấ t thưa người ít, cát vàng khắ p nơi. Nhà cửa đa số xây bă ng đá, ngoài vàng chỉ có màu xám, rấ t ít màu sắ c khác.

Thôn dân cư trú phân tán, từ rấ t xa không thấ y người nào. Trong thôn chỉ một con đường chính, có thể nhìn từ đã u đế n cuố i đường. Đi qua một nhà khách ở cửa thôn, Bành Dã hấ t că m chỉ chỉ, thương lượng: "Nghỉ ở đây nhé!"

Trình Ca thò đâ`u ra nhìn, trên chiế´c biển đèn cũ nát trước cửa nhà khách viế´t: "30 tệ một đêm".

Trình Ca nói: "Đừng vào".

Xe châ`m chậm tới gâ`n, Bành Dã quay lại nhìn, nói: "Đúng là không sạch sẽ lǎ m".

Trình Ca nói: "Phí tiê`n. Lát nữa lâ´y được máy ảnh là đi luôn mà".

Bành Dã vuô t mũi cười cười. Trình Ca hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Chúng ta nghèo thật". Bành Dã nói, ngón tay khẽ gỗ tay lái, nhấ n ga chạy qua nhà khách đó.

Trình Ca hỏi: "Còn bao nhiêu tiê n?"

"Tôi xem xem". Bành Dã nói, đưa tay sờ túi quâ n.

Phía trước xe có một đứa bé nhem nhuố c lùa mấ y con sơn dương trấ ng đi qua. Anh lại đưa tay câ m tay lái. Trình Ca vươn người tới, cho tay vào túi quâ n anh moi tiế n.

Một mớ tiê n giả y vừa cũ vừa bẩn.

Khéo thật. Một trăm tệ, năm mươi tệ, hai mươi tệ, mười tệ, năm tệ, một tệ, mỗi loại một tờ.

"Còn một trăm tám mươi sáu tệ tấ t cả". Trình Ca nói.

Mà sáu ngàn tệ cô đòi của Kim Vĩ thì phải chuyển cho đám "chủ xe" kia không thiế u một đô `ng.

Bành Dã nói: "Đủ cho chúng ta trở về `". Trình Ca nói: "Còn phải đổ xăng".

Bành Dã trả lời: "Tố t, tôi sẽ cố gặ ng 1.".

Trình Ca ngắng đâ`u lên: "Tôi nói xe phải đổ xăng". Nụ cười của Bành Dã nở rô.

Trình Ca lại bổ sung: "Anh cũng phải cố gặ ng".

Bên ruộng lúa mì có một túp lê `u tranh. Bành Dã dừng xe phía sau lê `u, nói với Trình Ca: "Cô ăn một chút trước đi rô `i gọi điện thoại cho Lâm Lệ. Tôi thấ ´y bên kia có quán bánh bao, đế ´n mua cho cô mấ ´y cái".

Nói rô i cởi dây an toàn.

Trình Ca ngăn cản: "Tôi không muố năn". "Từ sáng tới giờ cô vẫn chưa ăn gì".

Trình Ca nhét tiê `n vào túi quâ `n anh, nói: "Trên xe có củ đậu mà. Tôi ăn củ đậu là được rô `i". "The´ làm sao mà no được?"

Trình Ca xoay người lấ y ra hai hộp bánh quy từ trong ba lô: "Cái này thì được rô `i chứ?"

Cô mua tại sân bay lúc xuấ t phát, vẫn không có tâm tư ăn, may mà chưa vứt đi.

Bành Dã nhìn cô một hô i lâu, cười một tiế ng, cũng không nói gì. Anh bóc hộp bánh quy, nhét một cái vào miệng, lại bóc một củ đậu đưa cho cô.

Trình Ca há miệng că n. Thời tiế t khô nóng, ăn củ đậu giải nhiệt rấ t tố t.

Bành Dã ngậm bánh quy trong miệng: "Giố ng là `n trước ăn không?"

Trình Ca: "Ngọt như nhau".

Bành Dã nhìn trời chiế `u trên sa mạc, chỉ còn một tia ánh sáng, nhiệt độ giảm xuố ng không ít so với giữa trưa nhưng không khí vẫn khô nóng.

Bành Dã nói: "Một lát nữa một mình tôi đi, bảo đảm lấ y lại được máy ảnh cho cô".

Trình Ca că n củ đậu, rít nước, yên lặng một lát không lên tiế ng.

Thấ y cô không nói, Bành Dã bấ t giác hạ thấ p giọng hơn: "Một mình tôi đi an toàn hơn, cũng thuận tiện hơn".

Trình Ca bình tĩnh ngước mặ t lên, nói: "Tôi biế t. Tôi ở đây đợi anh".

"Ở đây không được". Anh nhanh chóng bác bỏ: "Trời sắ p tố i rô ì, tìm nhà trọ cho cô đợi, tôi lâ y được máy ảnh sẽ để n đón cô".

Trình Ca sợ không đủ tiề n, muố n từ chố i, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rô i không nói nữa.

Ngoài cửa sổ xe, lúa mạch vàng rực trên ruộng lúa nứt nẻ. Trình Ca nhìn một lát, thấ y Bành Dã ăn xong một hộp bánh bích quy, nói: "Gọi điện thoại cho Lâm Lệ đi".

"ờ". Bành Dã tiện tay lau vụn bánh trên miệng, vò hộp bánh thành một nă m ném vào hộp tiê n lẻ, câ m lấ y điện thoại di động của Trình Ca bấ m số .

Bên kia nhanh chóng nghe điện thoại, là Lâm Lệ: "Trình Ca à?"

Bành Dã nói: "Ò". "Anh đế n chưa?" "Đế n rô ì".

Lâm Lệ châ n chừ một lát, hỏi chậm rãi: "Một mình à?"

Qua giọng nói của Lâm Lệ, hai người nghe ra đố i phương đã biế t bọn họ để n bao nhiều người từ lúc bọn họ vào thôn.

Trình Ca thoáng nhìn Bành Dã, Bành Dã hiểu ý, nói: "Hai người".

"Còn có ai nữa?"

Bành Dã nói: "Cả người phụ nữ của tôi".

Lâm Lệ bên kia nói: "Một lát nữa hai người cùng tới đây".

Bành Dã vô thức nă m chặt vô lăng, nói: "Một mình tôi để n đưa tiê n là được".

Lâm Lệ nói: "Mâ y người bạn này muố n mời hai người ăn bữa cơm".

Bành Dã yên lặng vài giây không nói.

"Ở tầ ng hai quán cơm Tam Giang. Cách cổng thôn năm phút đi đường. Tới mau một chút, chậm là họ phải đi".

"Được". Bành Dã bỏ điện thoại xuố ng, yên lặng một lát.

Trình Ca nói: "Lo cái gì? Đưa tiê`n cho bọn chúng là có thể chuộc được Lâm Lệ và máy ảnh".

Bành Dã cười một tiế ng mơ hô : "Đúng thê ".

Bây giờ suy đoán, dù không rõ Lâm Lệ có va quệt vào xe người ta hay không nhưng chắ c chắ n cô ta bị bọn chúng sách nhiễu và chụp ảnh uy hiế p. Ngoài đòi tiế n, đố i phương còn câ n một sự bảo đảm, bảo đảm sau khi rời khỏi thôn Lâm Lệ sẽ không làm phiê n bọn chúng.

Quán cơm Tam Giang nă mở cuố i phố chính trong thôn, mặt tiê n hẹp, trên cửa kính dán các món ăn như "gà hâ m rau củ", "dê nướng" gì đó.

Đi vào quán, mặt sàn dính dính như giẫm lên bã kẹo cao su. Ánh sáng trong quán rấ t kém, trên tường dính đâ y những thứ dâ u mỡ không rõ.

Một phục vụ nam ngô i nghiêng người că nhạt dưa sau quâ y, trên tường phía sau hặ n treo tranh thâ n tài màu đỏ, hai bóng điện đỏ còn hỏng mấ t một bóng.

Thấ y hai người đi vào quán, tên phục vụ đưa mặ t nhìn, hỏi: "Là bạn của nữ du khách đó à?"

Bành Dã nói phải.

"Tâ`ng hai. Bọn Thiế´t Ca chờ hai người lâu rô`i". Trình Ca hỏi thêm một câu: "Phòng nào?"

Tên phục vụ suy nghĩ một lát mà không nhớ ra, nói: "Trên đó chỉ có bọn họ, rấ t dễ tìm".

Câ`u thang ở phía sau quán, đi qua phòng bê´p tô´i tăm, toàn là mùi họi của dê.

Trình Ca mím chặt miệng, đi lên câ u thang hẹp u ám. Bành Dã phía sau kéo cô một cái. Anh đi lên trước, chặ n ở phía trước cô.

Lên tâ ng hai, tâ m nhìn sáng sủa hơn một chút.

Một hành lang thẳng tắ p, một bên là cửa sổ kính xanh bên dưới là sân sau của quán cơm, một bên là các cánh cửa phòng riêng.

Từ cánh cửa thứ ba truyề `n tới tiế ng cười và tiế ng chửi bới, còn có tiế ng chơi bài và mạt chược. Đế n lúc hưng phâ n, mấ y tiế ng chửi thô tục bật ra.

Hai người đi tới.

Quạt trâ n phe phảy, trong phòng mù mịt khói thuố c.

Trên bàn ăn đã dọn xong rượu và thức ăn, những người đàn ông cao lớn thô kệch vây quanh bàn mạt chược. Thời tiế t nóng, có người xă n tay áo, có người mặc may ô, trên người toàn là hình xăm, cơ bă p cánh tay ră n chặ c như thân cây.

Đố i lập với những người này, Lâm Lệ nhìn cực kỳ bé nhỏ. Cô ta cúi đâ u ngô i bên cạnh, vali hành lý và túi máy ảnh đề u để trên bàn uố ng nước.

Bành Dã che Trình Ca sau lưng, đưa tay gõ cửa hai cái, hơi mạnh tay.

Cô´c cô´c!

Người trong phòng đề u nhìn ra, vẻ mặt lạnh lùng.

Người đâ u tiên lên tiế ng là người ngô i chính giữa đố i mặt với Bành Dã. Mặt vuông chữ điể n, áo sơ mi hoa, trên cổ đeo dây chuyê n, miệng ngậm điể u thuố c, cười một cái mà cơ ngực đã nổi lên: "Lâm tiểu thư, bạn cô để n rô i".

Lâm Lệ lập tức đứng dậy đi tới, như được giải thoát: "Trình Ca, hai người mang tiê `n đế ´n chứ?"

Lâm Lệ nhìn Trình Ca, Bành Dã nhìn cô ta một cái cảnh cáo, không trả lời mà nhìn về phía Thiế t Ca đố i diện, cười nói: "Bạn tôi làm phiê n các anh quá".

Lâm Lệ đột nhiên tỉnh ngộ, quay lại cười nói: "Thiế t Ca, đây là bạn tôi, Trình Ca. Còn đây là bạn gái anh â y".

Thiế t Ca cười một lát, nói chậm rãi: "Nói qua điện thoại cũng không rõ ràng. Bây giờ cô giải thích với bạn cô một chút cho họ biế t đã xảy ra chuyện gì".

Lâm Lệ nói: "Trình Ca, tôi va quệt hỏng xe của bạn Thiế t Ca, phải đề n rấ t nhiề u tiề n, Thiế t Ca giảng hòa giúp, chỉ câ n đề n sáu ngàn tệ là được. Tôi không mang nhiề u tiề n mặt như vậy, thẻ cũng mấ t rô i. Thiế t Ca cho tôi vay tiề n để đề n bạn anh â y, bảo bạn anh â y để n thị trấ n sửa xe rô i".

Bành Dã nói: "Người không bị thương là tố t rô i".

Thiế t Ca quan sát Bành Dã, không nhìn ra chuyện gì khác thường, vì thế cười đứng dậy: "Đi ngoài đường phải hỗ trợ và thông cảm lẫn nhau. Người bạn đó của tôi hơi nóng tính làm Lâm tiểu thư sợ hãi".

Bành Dã nói chuyện với hă n.

Lâm Lệ quay lại đi tới bên cạnh Trình Ca, mặ t ngân ngấ n nước mặ t, âm thanh hạ xuố ng cực thấ p: "Cảm ơn cô, thật là câ m nhâ m máy ảnh. Cô tin tôi, tôi thật sự không phải cố ý...".

Trình Ca: "Tôi để n không phải vì cô". Lâm Lệ ngừng lời, đi sang bên cạnh.

Thiế t Ca và Bành Dã trò chuyện khá hợp nhau. Hặ n đi tới, đẩy vai Lâm Lệ để n ngô i xuố ng bàn, nói: "Nào nào nào, ngô i xuố ng ăn cơm. Gặp nhau là hữu duyên, kế t giao thêm người bạn".

Bành Dã dă t Trình Ca vào, kéo cô ngô i xuố ng bên cạnh mình.

Thiế t Ca nhìn Trình Ca một cái, tiế p tục nói: "Lâm tiểu thư bị bạn tôi làm hoảng sợ, tôi thấ y cô ấ y đáng thương, không phải cố ý va quệt hỏng xe của bạn tôi nên nói giúp mấ y lời".

Bành Dã bình thản cười một cái, rót đâ`y rượu vào chén mình, nói: "Lâm Lệ nhấ t định đã cảm ơn anh nhiê `u lâ `n, tôi cảm ơn anh một lâ `n nữa, cạn!"

Anh giơ chén rượu lên uố ng cạn, không nhíu mày chút nào.

Thiế t Ca vỗ bàn một cái, bát đũa trên bàn đề ù rung rinh: "Tố t". Cánh tay hă n to gâ n bă ng bát canh, cũng bưng chén rượu lên uố ng cạn, uố ng xong cười ha ha mấ y tiế ng, câ m lấ y đũa: "Ăn đi ăn đi. Dê nhúng quán này tuyệt lắ m".

Bành Dã ung dung ăn mấ y miế ng, quay sang thoáng nhìn Trình Ca. Trình Ca đưa tiề n cho Bành Dã, Bành Dã đưa cho Thiế t Ca: "Thiế t Ca, đây là sáu ngàn tệ anh ứng ra giúp Lâm Lệ. Cảm ơn anh".

Thiế t Ca ra hiệu cho một gã cơ bắ p bên cạnh, gã đó nhận tiế n đứng sang một bên để m.

Gã xăm trổ đưa cho Bành Dã một điể u thuố c, Bành Dã câ m lấ y châm.

Thiế t Ca hỏi: "Lâm Lệ nói mấ y người cùng tới đây du lịch à?" Bành Dã nói: "Đúng thế".

Thiế t Ca hỏi: "Anh người ở đâu?"

"Tây An". "Bao giờ vê`?"

"Vô´n định tô´i nay vê`, nhưng phải đế´n đón Lâm Lệ nên tạm hoãn lại". Bành Dã dựa vào lưng ghế´ phun ra một vòng khói, nói: "Trong thôn không có chỗ ở đàng hoàng, cơm nước xong sẽ đi luôn. Cũng cảm ơn Thiế´t Ca đã khoản đãi".

Thiế t Ca cười cười, ánh mặ t trở nên ý tứ sâu xa: "Sau này mấ y người còn quay lại đây không?"

Bành Dã hơi xoay người lại, đưa tay đặt điể u thuố c lên rìa chiế c cố c giấ y, búng tàn thuố c không nhanh không chậm: "Không quay lại nữa. Du lịch mà, trải nghiệm một chút là đủ rô ì".

Thiế t Ca gặ p thịt dễ cho vào miệng, ăn mấ y miế ng, chọt hỏi: "Người bạn đó của tôi muố n bặ t chẹt tiế n của bạn anh, không tìm anh nữa à?"

Bành Dã nhìn Lâm Lệ qua màn khói thuố c: "Có bắ t chẹt không?"

Lâm Lệ sửng số t, lắ c đâ u: "Không có, nên đề n mà".

Bành Dã cười một tiế ng nhàn tản, nói: "Tiế n ấ y à, phải tố n chút mới mua được bài học".

Nụ cười trên mặt Thiế t Ca biế n mấ t vài giây rô i lại dâ n dâ n nở ra.

Hă năn một lát, lại hỏi: "Lâm tiểu thư bị dọa nạt, người nhà cô ấ y sẽ không làm gì à?"

Bành Dã cũng không vội trả lời, phun ra một hơi thuố c, nhìn Lâm Lệ một cái. Lâm Lệ cúi đâ u, nói: "Đê u là bạn, có gì mà dọa nat".

"Đúng, đê`u là bạn". Thiế t Ca cười vài tiế ng, lại mời: "Ăn đi, ăn đi".

Thiế t Ca nhìn về phía Trình Ca, hỏi Bành Dã: "Đây là người phụ nữ của anh à?"

Bành Dã tiện tay ném đâ`u lọc vào chiế c cố c giâ y, nói: "Ù". "Không thích nói chuyện lặ m nhỉ".

Bành Dã xoa đâ`u Trình Ca, kín đáo â´n thâ´p đâ`u cô xuô´ng, nói: "Cô â´y hơi hướng nội".

"Tên là gì?"

Trình Ca cúi đâ `u, nói: "Bành Dã".

Thiế t Ca nói: "Phụ nữ bây giờ đề `u thích lấ y tên đàn ông". Bành Dã khẽ cười, gắ ´p thịt dê bỏ vào bát Trình Ca. Thiế ´t Ca nhìn, không nói gì.

Sắ p ăn cơm xong, Thiế t Ca nghịch điện thoại di động, nói: "Lâm tiểu thư rấ t đẹp, tôi đã lưu mấ y bức ảnh của cô ấ y làm kỷ niệm. Chiế c máy ảnh đó anh mang về cho bạn trai cô ấ y giúp tôi cho hặ n xem xem. Nơi này không an toàn, không thích hợp với phụ nữ, sau này phải cần thận, đừng để n đây nữa".

Hă n ám chỉ rấ t rõ ràng. Hặ n cho rặ ng Kim Vĩ là bạn trai của Lâm Lệ, sợ Bành Dã vừa rô i nói không giữ lời, dùng ảnh chụp để uy hiế p bạn trai của Lâm Lệ không đế n làm phiê n.

Bành Dã nói: "Tôi nhấ t định sẽ đích thân mang máy ảnh đưa cho hặ n".

Thiế t Ca ra hiệu cho một tên đi lấ y máy ảnh. Ánh mặ t Trình Ca và Lâm Lệ đề u bám theo. Máy ảnh được đưa cho Bành Dã, Bành Dã giơ tay nhận, không ngờ Lâm Lệ lại không nhịn được kéo dây đeo túi máy ảnh.

Ánh mặ t mọi người tập trung vào chiế c máy ảnh. Thiế t Ca nói: "Lâm tiểu thư...".

Khóe miệng Lâm Lệ giật giật, nói: "Chiế c máy ảnh này là của bạn trai tôi, tôi mang về cho anh ấ y là được".

Thiê t Ca cười lạnh: "Để người anh em này mang vê ".

Bành Dã nhìn Lâm Lệ, ánh mắ t hơi lạnh lẽo, tay khẽ kéo một chút. Lâm Lệ buông tay, căng thẳng nhìn Trình Ca.

Bành Dã đưa máy ảnh cho Trình Ca.

Tay Trình Ca hơi run run. Cô mở túi máy ảnh ra xem, chính là máy ảnh của cô. Cô ung dung đeo lên người, ôm chặt máy ảnh vào

trong lòng.

Bành Dã nă m cổ tay Trình Ca, nói với Thiế t Ca: "Chúng tôi phải tranh thủ thời gian, xin phép đi trước".

Thiế t Ca không ngăn cản. Lâm Lệ nhìn chặ m chiế c máy ảnh trong lòng Trình Ca, bị ánh mặ t cảnh cáo, cô ta đành bình tĩnh đi xách vali của mình.

Lâm Lệ kéo vali ra hành lang, gã phục vụ dưới là `u xông vào phòng, thở hô `ng hộc: "Thiế ´t Ca, vừa có một người nói là người của Vạn Ca gọi điện thoại để ´n. Hắ ´n đã vào thôn, ra giá ba mươi ngàn tệ cho chiế ´c máy ảnh đó. Một phút nữa sẽ để ´n".

Lâm Lệ sững sở quay lại. Trình Ca trong phòng ra hiệu cho Lâm Lệ. Lâm Lệ ngắn ra, lập tức chạy vào một phòng khác trố n.

Nghe thấ y có thể kiế m được ba mươi ngàn tệ, mấ y gã đàn ông cơ bắ p trong phòng đô ng loạt nhìn về phía Bành Dã và Trình Ca như sói đói nhìn con mô i.

Trình Ca ôm chặt chiế c máy ảnh trong lòng. Thiế t Ca nheo mấ t lại: "Rố t cuộc bọn mày là ai?"

Bành Dã tỉnh táo kéo Trình Ca ra sau, che chắ n cho cô, sự khách sáo vừa rô i hoàn toàn biế n mấ t, chỉ còn sự cứng rắ n lạnh lùng: "Người đế n lấ y máy ảnh".

Cánh quạt trâ n dính đâ y dâ u mỡ quay vù vù.

Trên bàn ăn rấ t bừa bộn, dưới ánh đèn, trán và cánh tay Thiế t Ca bóng loáng. Mấ y tên đàn em của hặ n nghe thấ y có ba mươi ngàn tệ, mặ t sáng như bóng điện, nặ m đấ m giơ lên, cơ bặ p cuố n cuôn. Thiế t Ca nheo mặ t nhìn Bành Dã một lát, nói: "Tao nên nhận ra mày không phải du khách mới phải".

Bành Dã cười cười mà lạnh như băng, hấ t că m chỉ gã phục vụ đó, nói: "Nghe khẩu khí của hặ n thì anh và Vạn Ca không phải cùng hội cùng thuyê n. Tôi khuyên anh đừng lội xuố ng

vũng nước đục này. Tôi không có ba mươi ngàn tệ cho anh, nhưng nhấ t định phải mang máy ảnh đi".

Thiế t Ca nói: "Trong chiế c máy ảnh này có thứ gì đáng giá à? Gã Vạn Ca cầ n thứ này là ai?"

Bành Dã đáp: "Săn trộm".

Thiế t Ca hơi sửng số t: "Mày là ai?"

"Đội trưởng đội Ba thuộc trạm bảo vệ Nam Kiệt".

Thiế t Ca nói: "Người anh em, tao không làm khó mày, thả mày đi. Lúc Vạn Ca tới tao còn có thể nói bọn mày chưa từng tới đây. Nhưng chiế c máy ảnh này phải để lại. Có tiế n không kiế m trời tru đấ t diệt".

Bành Dã không dài dòng với hắ n, nặ m chặt tay Trình Ca bước nhanh ra ngoài cửa.

"Mày không chịu nể mặt à?" Thiế t Ca dùng mắ t ra hiệu, một gã thủ hạ mặc may ô đen xông tới tóm vai Trình Ca, tay còn chưa chạm vào người Trình Ca đã bị Bành Dã tóm được rô i vặn mạnh ra sau lưng. Gã may ô đen nhe răng trợn mắ t, lập tức bị vặn tay đè quỳ rạp xuố ng đấ t.

Một gã xăm trổ khác thấ y thế vung nă m đấ m xông tới.

Thế là Bành Dã hạ thủ tàn nhẫn, răng rắ c mấ y tiế ng, cánh tay gã may ô đen bị vặn trật khớp.

Bành Dã đưa tay kéo Trình Ca tới bảo vệ trong lòng, xoay người đá một cú, quét ngang huyệt Thái Dương gã xăm trổ. Gã xăm trổ ngã vật xuố ng bàn ăn, nô ì lầu nhúng thịt dê lật nhào hấ t đâ y lên mặt hắ n.

Gã xăm trổ kêu hét ngã xuố ng dưới bàn. Chiế c bàn ăn lật nhào, bát đĩa cố c chén trên bàn rơi xuố ng vỡ tan, canh cặn đổ đâ y lên người hắ n.

Thiế t Ca sâ m mặt, đích thân lao tới đánh nhau với Bành Dã.

Một gã cơ bắ p khác căn đúng thời cơ tóm cổ áo Trình Ca lôi ra khỏi người Bành Dã, đưa tay định giật máy ảnh của cô.

Trình Ca câ m chai rượu trên bàn lên đập mạnh vào đâ u hặ n. Chai rượu vỡ tan, thủy tinh văng khặ p nơi văng khặ p nơi. Gã cơ bặ p không hệ hấ n chút nào, nhệ ch miệng cười nhạt, vung tay đánh vê phía Trình Ca.

Trình Ca đâm chai rượu võ trong tay vào mặt gã. Gã lập tức rụt tay về `ôm mặt kêu thảm thiế t.

Thiế t Ca và Bành Dã nhanh chóng phân cao thấ p. Thiế t Ca mặc dù rấ t khỏe, dáng người như lực sĩ thể hình nhưng đánh không có chiều thức, sức chiế n đấ u không bă ng Bành Dã, người lùn hơn nên chân ngắ nhơn, cũng không linh hoạt bắ ng Bành Dã.

Hă n chỉ biế t cậy sức, nhưng không thể đế n gâ n Bành Dã.

Hă n càng đánh càng giận, câ m ghế gỗ lên đập, Bành Dã lại dễ dàng tung chân đá bay.

Thiế t Ca tức giận điên cuố ng hét lên, bắ p thịt trên tay nổi cuố n cuộn, lập tức vung quyề n đấ m tới. Bành Dã tóm cổ tay hắ n kéo một cái, hắ n bị kéo lao về phía trước. Khuỷu tay kia của Bành Dã đè lên gáy Thiế t Ca đẩy mạnh, Thiế t Ca bị đè dính mặt vào tường.

Nghe thấ y tiế ng xe bên ngoài, Trình Ca chạy để n bên cửa sổ xem. Cách đó không xa, một chiế c xe Jeep chiế u đèn xé tan đêm tố i.

"Bon chúng để n rô i!"

Trình Ca xoay người đẩy đổ tấ m bình phong bặ ng sặ t trong phòng. Bành Dã giật Thiế t Ca lên, vung chân đá thẳng vào bình phong.

Bình phong bị đá bay vào người Thiế t Ca.

Trình Ca lanh lẹ nhảy qua thủy tinh, gỗ vụn, người và thức ăn thừa đâ y dưới nê n nhà, chạy để n chỗ Bành Dã. Cô tóm bàn tay Bành Dã đang giơ vê phía sau, cả hai cùng nhau chạy ra ngoài.

Gã phục vụ ôm đâ u ngô i xổm bên cửa không dám lên tiế ng.

Bành Dã dùng tay còn lại xách gã lên. Gã dúi đâ u sát tường kêu ú ớ. Bành Dã tìm được một thứ trong túi gã rô i lập tức chạy tiế p.

Hai người nhanh chóng chạy để n đâ u câ u thang, nghe thấ y dưới là u có một đám người vào cửa, bây giờ mà đi xuố ng chặ c chặ n sẽ đụng phải bọn chúng.

Trình Ca ôm chặt máy ảnh, hỏi: "Lên sân thượng chứ?" "Không lên". Bành Dã kéo Trình Ca chạy quay lại. Đế n

cuố i hành lang, anh mở cánh cửa sổ dính đâ y dâ u mỡ ra, còn

chưa kịp nói gì thì Trình Ca đã bám tay vào khung cửa sổ trèo lên.

Không biế t tại sao trong thời khắ c chạy trố n căng thẳng này, Bành Dã lại khẽ cười.

Anh cúi xuố ng tóm đùi Trình Ca nâng lên, Trình Ca nhanh chóng trèo qua cửa sổ ra bên ngoài, ngoài cửa sổ tố i đen như mực.

Trình Ca trèo xuố ng dưới theo lỗ ng chố ng trộm. Bành Dã nhảy lên cửa sổ, quay lại nhìn kẻ câ m đâ u đám người mới tới, ghi nhớ hình dạng hặ n.

Đám người của Vạn Ca đã xông lên câ`u thang, chạy ra hành lang.

Lô ng chố ng trộm cao chừng hai, ba mét, Bành Dã kế t hợp tay chân nhanh chóng xuố ng để n mặt đấ t, kêu: "Trình Ca".

Trình Ca mới trèo xuố ng được một mét, cũng không kịp nghĩ gì khác, lập tức buông tay nhảy xuố ng đấ t, được Bành Dã đỡ rấ t chính xác.

Bành Dã bảo vệ cô phía trước, lập tức chạy về phía sau quán cơm.

Đoàng! Một tiế ng súng vang lên, người của Vạn Ca chạy tới bên cửa sổ, bắ n một phát súng vào bóng đêm.

Trình Ca run lên một cái, hỏi: "Anh không sao chứ?" "Không sao".

Trình Ca hỏi: "Có mang súng không?" Bành Dã trả lời: "Có mang".

Nhưng chỉ có hai viên đạn.

Bành Dã đè lên người Trình Ca, nă m rạp bên cạnh chuô ng bò, nhìn ra cổng sau quán cơm. Cổng có cài then, hoàn toàn lộ ra trong tâ m mấ t đô i phương. Từ đây chạy ra cổng phải dừng lại rút then cổng, lập tức sẽ trở thành bia tập bắ n của bọn chúng.

Toàn bộ đám người phía sau trèo xuố ng lồ ng chố ng trộm, những thanh sắ t rung lên â m â m.

Sân sau tố i đen như mực, có người giơ đèn pin lên soi. Lê `u cỏ, kho thóc, nông cụ, thứ gì cũng có.

Bành Dã và Trình Ca trố n phía sau chiế c xe bò cạnh đố ng rơm.

Bành Dã rút súng ra. Nổ súng sẽ tiế t lộ hành tung, anh ra hiệu cho Trình Ca chạy để n đố ng rơm bên trái chuố ng bò. Trình Ca cúi thấ p người lẻn để n đó.

Đợi cô để n nơi an toàn, Bành Dã mới giơ súng ngắ m về phía đèn pin.

Đoàng một tiế ng, trong nháy mắ t, Bành Dã lập tức lao tới đố ng rom bên trái Trình Ca.

Chiế c đèn pin xoay tròn trên không mấ y vòng rô i rơi xuố ng đấ t, mấ y viên đạn bặ n vê phía chuô ng bò.

Có tên kêu thảm thiế t: "Tay tao! Tay tao!"

Bành Dã để n bên cạnh Trình Ca, hấ t că m chỉ chiế c máy tuố t lúa gâ n đó. Trình Ca lập tức hiểu ý, nhanh chóng trèo lên trên chiế c máy tuố t rô i trèo tiế p lên tường rào. Cô nhìn Bành

Dã, đưa tay kéo anh, anh lắ c đâ u tỏ ý không câ n, thoáng cái đã nhảy lên trên chiế c máy tuố t.

Đám người đuổi theo không dám bật đèn pin, vừa chửi mắ ng vừa bắ n về phía chuô ng bò. Trong bóng tố i, có một gã giận dữ chửi bới: "Khô n kiế p, đừng lãng phí đạn của ông!"

Tiế ng súng dùng lại, sân sau lập tức yên tĩnh.

Không có tiế ng súng yểm hộ, Bành Dã vừa ôm Trình Ca nhảy xuố ng bức tường cao cao đã để lộ vị trí.

Tiế ng hò hét và tiế ng súng lại đuổi theo.

Bành Dã kéo Trình Ca chạy theo ngách nhỏ ra bên ngoài, chạy thẳng tới ngõ nhỏ bên cạnh cổng chính quán cơm. Trên đường vă ng lặng, lờ mờ mấ y ngôi nhà xây bă ng đá trong bóng đêm, như một tòa thành chế t.

Bành Dã kéo Trình Ca chạy sang ngõ nhỏ đố i diện, ẩn mình vào trong đêm tố i. Chỗ đó có một chiế c xe máy.

Trình Ca hỏi: "Xe của ai đâ y?"

Bành Dã lấ y một chùm chìa khóa ra, nói: "Của nhân viên quán cơm đó".

Trình Ca nói: "Tố t quá, chúng ta mau đi thôi".

Bành Dã nói: "Đi tới cuố i ngõ nhỏ này là chỗ ban ngày chúng ta đỗ xe".

Trình Ca phát hiện, ngắng đâ`u lên nhìn. Ánh trăng chiế´u vào gương mặt tuấ´n tú của anh, lạnh lùng sạch sẽ.

"Ý anh là gì?"

Bành Dã nhét chìa khóa xe ô tô vào tay cô, nói: "Đi cùng cô vướng tay vướng chân, chúng ta chia ra mà chạy. Cô lái xe để n thôn của trưởng thôn Ban Qua, chờ tôi ở ngôi nhà gỗ của thợ săn bên suố i".

Trình Ca yên lặng một giây không lên tiế ng.

Đôi mắ t của anh trong đêm vừa đen vừa lạnh: "Chúng ta gặp nhau ở đó".

Trình Ca hỏi: "Vậy còn anh?"

Bành Dã nói: "Tôi đánh lạc hướng bọn chúng". Trình Ca há miệng.

Cách đó không xa lại có tiế ng súng vang lên, tiế ng người dâ n để n gâ n.

Trình Ca muố n nói gì đó, Bành Dã đã lấ y mũ bảo hiểm xuố ng đội lên đâ u cô. Trong nháy mặ t, âm thanh bên ngoài trở nên mờ nhạt.

Anh giữ mũ bảo hiểm của cô, cúi người xuô ng, anh mã t ngang tâ m với mã t cô, dặn dò: "Trình Ca, trên đường phải bảo vệ chính mình, gặp tôi tại ngôi nhà gỗ của thợ săn, cô có làm được không?"

Trình Ca gật đâ`u, nói: "Làm được".

"Ngoan lă m". Anh xoa mũ bảo hiểm của cô, đặt khẩu súng vào tay cô.

Do đang cúi người để cao bă ng cô, mặt anh khuấ t trong bóng tố i chỗ góc tường, nhìn không rõ lắ m.

Trình Ca khẽ run lên một cái: "Cho tôi cái này làm gì?" "Bảo vệ chính mình".

"Vây còn anh?"

"Tôi không phải mục tiêu của bọn chúng". Lời này anh nói chỉ có kẻ ngô c mới tin.

Nhưng Trình Ca lại không nói gì, nghe theo sự sắ p xế p của anh, cấ t súng đi, nói: "Tôi đợi anh. Anh phải về ".

Bành Dã ở một tiế ng.

"Tôi đi đây". Cô xoay người chạy vào ngõ nhỏ đen như mực, không quay đâ`u lại.

Trình Ca chạy thẳng một mạch, chẳng bao lâu sau đã nghe thấ y tiế ng xe máy khởi động rô i gâ m rú đi xa. Có người hò hét đuổi theo, tiế ng súng cũng đuổi theo đi xa.

Cô càng chạy xa thế giới càng yên tĩnh, chỉ có tiế ng giâ y giẫm trên mặt cát, qua là n mũ bảo hiểm nghe không rõ lắ m.

Thôn nhỏ giữa sa mạc ban đêm vă ng vẻ yên tĩnh, ánh trăng trải khắ p mặt đấ t. Cô đi vội vã trong thôn vă ng tĩnh mịch, nghe tiế ng thở của mình trong mũ bảo hiểm rấ t rõ ràng.

Cô nhanh chóng đi tới chỗ ban ngày đỗ xe.

Bố n bê rấ t yên tĩnh, vì Bành Dã đã dẫn đám người đó rời xa khu vực này.

Cô ngô `i lên xe, lập tức khởi động xe, lại phát hiện phía sau có một chiế ´c xe đi tới như một bóng ma. Trời quá tố ´i, không nhìn thấ ´y người trong xe.

Trình Ca đánh tay lái, đạp ga lao vút đi như bay.

Ra khỏi thôn, ánh trăng như thủy ngân rải khắ p sa mạc. Xe của Trình Ca chạy cực nhanh, cát bụi mù mịt, chiế c xe phía sau theo sát không rời.

Mười mấ y phút đã qua, chiế c xe phía sau vẫn bám sát cô không bỏ cuộc.

Tố c độ quá nhanh, chiế c xe địa hình nhảy chỗ m chỗ m trên mặt cát, trong lòng Trình Ca lại cực kỳ tỉnh táo. Cổ không hề nóng lòng cấ t đuổi chiế c xe phía sau mà yên lặng chờ đợi.

Cô nhanh chóng đi tới một khúc cua có rấ t nhiề u cát mà ban ngày đã đi qua.

Trình Ca căn đúng thời cơ, để n lúc chạy qua đoạn cua gấ p nhấ t, cô đột nhiên giảm tố c độ, thu hẹp khoảng cách với chiế c xe phía sau, lúc sắ p bị đâm vào lại lập tức giật về số, đánh tay lái thật mạnh, đô ng thời đạp ga lao vút đi. Cát vàng cuố n lên đâ y trời, phủ kín kính chắ n gió của đổ i phương.

Khoảng cách quá gâ`n, xe phía sau không sao tránh được.

Chiế c xe đuổi theo không kịp cua theo, cũng không thấ y rõ đường, lao thẳng lên một cố n cát, lún xuố ng không thoát ra được.

Trong gương chiế u hậu, cát bụi may mù trời.

Xe của Trình Ca thuận lợi vòng qua khúc cua, hơi chệch ra khỏi đường vì quán tính nhưng lại nhanh chóng quay vê dúng đường.

Trình Ca cười lạnh một tiế ng, nghênh ngang đạp ga đi tiế p.

Chiế c xe phía sau không đuổi theo được nữa, phía sau cô chỉ còn sa mạc trắ ng bạc dưới ánh trăng như mặt biển nhấ p nhô.

Trình Ca không hê` giảm tố c độ, lao rấ t nhanh trên đường.

Hơn một tiế ng sau, cô về để n nơi lấ y xe lúc chiế u, đỗ xe sau cô n cát đúng chỗ Bành Dã đỗ trước đó, đi bộ dưới ánh trăng vượt qua cô n cát trở lại ngôi nhà gỗ nhỏ bên suố i.

Trong nhà chỉ có một cái bàn và một cái giường, trên giường trải rơm, không có đèn mà chỉ có ánh trăng bên ngoài chiế u vào.

Trình Ca bỏ mũ bảo hiểm xuố ng, khoanh chân ngô i xế p bă ng trên bàn, châm một điể u thuố c.

Trong đêm tố i, cô nghe thấ y tiế ng tim mình đập.

Cô hút xong một điể u thuố c, vô thức tìm một điể u nữa mới phát hiện bao thuố c đã không còn điể u nào.

Cô mím chặt môi chờ đợi.

Ban đêm cực kỳ yên tĩnh mà dài đă `ng đẵng. Mâ ´y lâ `n cô khoanh tay đi ra ngoài, đi lên trên cô `n cát cao cao nhìn ra xa. Chỉ có ánh trăng và cát bạc vô tận, không có đèn xe, cũng không có tiế ´ng động cơ xe máy.

Sau đó cô không đợi nữa, quay lại nhà gỗ, ôm mũ bảo hiểm ngô i trên chiế c giường trải đâ y rom khô, dựa vào tường tĩnh tọa.

Ánh trăng từ đâ`u giường chạy tới cuố i giường. Không biế t đã qua bao lâu, cô mơ mơ màng màng gục đâ`u xuố ng chiế c mũ bảo hiểm.

Bên ngoài đột nhiên có tiế ng bước chân loạt soạt, rấ t khẽ, nhưng Trình Ca vẫn lập tức mở mắ t ra, đỏng tai lắ ng nghe, không có tiế ng xe máy.

Chẳng lẽ chiế c xe đó đuổi theo phát hiện vị trí cô đỗ xe?

Trình Ca đặt mũ bảo hiểm xuố ng, lặng lẽ bước xuố ng giường, nă m chặt khẩu súng trong tay. Cô là n theo tường gỗ để n phía sau cửa, trong mặ t lấ p lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Người bên ngoài mở cửa, Trình Ca giơ súng lên ngă m.

Cổ tay cô bị người đó nă m chặt, một giây sau đã bị tước mâ t súng.

Tay người nọ rấ t khỏe, nă m chặt cổ tay cô kéo cô vào trong lòng, tay kia đưa tới nă m chặt tóc cô, hơi thở dô n dập, nói nhỏ: "Trình Ca, là tôi".

Trình Ca bị anh nă m cổ tay kéo mạnh, lao thẳng vào trong lòng anh, thân thể và mùi cơ thể mà cô quen thuộc. Đế n giờ khắ c này cô mới bắ t đâ u run lên.

Anh hô hấ p rấ t nặng nề , lô ng ngực nhấ p nhô dữ dội: "Trình Ca, là tôi".

"Tôi biê t rô i".

Lý trí và sự tỉnh táo sụp đổ trong nháy mặ t, lo lặ ng và sợ hãi lập tức bùng nổ.

Bành Dã đá cửa đóng lại, tay đỡ sau gáy Trình Ca. Trình Ca run rẩy, há miệng định thở dố c, lưỡi anh đã nhanh chóng len vào, hùng hổ mút mạnh, chặn kín hơi thở của cô.

Anh đè cô vào tường, tay giữ chặt đâ`u cô, nụ hôn quyế t liệt, kích động, gâ`n như phát tiế t.

Trình Ca ngạt thở, đâ`u váng mặ t hoa, thân thể cô run lên, tay cũng run rẩy không ngừng, cuố ng cuố ng cởi bỏ quâ n áo của anh, dùng sức ôm lấ y thân hình nóng bỏng ướt mô hôi của anh.

Anh cúi người hôn cô, đè lên người cô, hai tay lâ`n xuô´ng bên hông cởi quâ`n cô ra.

Cô đá rơi giâ y, hai chân giãy giụa đạp quâ n bò xuố ng dưới chân, giải phóng cho một chân ra khỏi quâ n.

Chân còn lại không kịp rút ra nữa, cô kéo quâ`n anh xuô´ng, giơ một chân lên quâ´n quanh hông anh.

Thân thể cô uố n éo, phâ n bụng cọ sát cơ bụng nóng như lửa của anh.

Sự bùng nổ sau thời gian căng thẳng cao độ khiế n thân thể hai người lập tức phản ứng mãnh liệt, nhạy cảm đế n cực hạn.

Một tay anh ôm chặt mông cô, tay kia móc dưới đâ`u gô´i cô, nâng một chân cô lên, đi nhanh vào thân thể cô đang trong trạng thái sẵn sàng.

"A!"

Trình Ca không kiê m được rên lên một tiế ng, ngửa đâ u ra đập vào trên tường. Cô ngay lập tức đạt được cao trào khi anh vừa mới lao tới.

Cơ thể cô chợt co rút khiế n Bành Dã thở dố c thành tiế ng không khố ng chế được. Dưới ánh trăng, gân xanh nổi đâ y trên trán anh.

"Trình Ca...". Anh gọi tên cô, từng đợt từng đợt, mạnh mẽ mà hung bao lao tới.

Cô vuố t ve cơ bắ p căng cứng trên toàn thân anh, hai chân run rẩy mê m rũ, đã sắ p không chố ng đỡ được nhưng vẫn gắ ng hế t sức điên cuố ng phố i hợp với anh, thu nạp toàn bộ dục vọng nóng bỏng vội vàng của anh.

Anh nă m cổ tay cô giơ lên cao quá đỉnh đâ u. Hơi thở nóng như lửa phun bên tai cô, dưới thân vẫn lao tới mạnh mẽ và ngang ngạnh, tiế ng rên rỉ khe khẽ từ miệng Trình Ca tràn ra.

Trình Ca nhễ nhại mô hôi, chưa bao giờ nhạy cảm mà căng thẳng như lúc này. Từng đợt khoái cảm cực độ tràn tới, trong lòng ngứa ngáy khiế n thân thể cô gâ n như sụp đổ. Cô không kiê m chế được nữa, không ngừng rên rỉ. Cuố i cùng anh cũng dừng lại, nặng nê thở

dố c bên tai Trình Ca. Trình Ca ngắng đâ u lên, trong trạng thái ngây ngấ t mê say, cô sực nhớ hế t là n này tới là n khác cô vẫn quên đeo bao cao su cho anh.

Toàn bộ trút vào trong cơ thể cô.

Bành Dã ôm ngang eo cô, đỡ cô nă m xuố ng giường, hơi thở dố c bên người cô.

Trình Ca miệng khô lưỡi khô, hít thở rấ t gấ p gáp, nói đứt đoạn: "Có... có điể u thuố c... thì tố t".

Đế n giờ khắ c này cô mới cố gượng người dậy, ngắng đâ u nhìn anh: "Anh không bị thương chứ?"

Bành Dã chưa kịp trả lời, Trình Ca lại cười: "Xem biểu hiện vừa rô`i thì chă´c là không".

Bành Dã giữ că m cô, lắ c lắ c: "Bị thương cũng có thể như thường". Anh lại giải thích: "Bọn chúng bắ n không chuẩn".

Anh kéo cô lại gâ n, dựa vào trong lòng mình, ánh trăng chiế u vào trên mặt hai người. Bành Dã nhặt cỏ khô giữa hai người, nói: "Tôi nhìn thấ y vế t bánh xe trên đường, lúc quay vê cô bị chúng đuổi theo à?"

"Ò". Trình Ca nói: "Nhưng bị tôi că t được".

Bành Dã khẽ cười cười: "Tôi biế t là cô có cách mà".

"Có lẽ các anh không nhìn ra, nhưng trước kia tôi từng có thời gian đua xe".

Bành Dã nhìn cô một lát, hỏi: "Kích thích không?" "Kích thích". Trình Ca nói: "Nhưng vẫn kém đêm nay". Bành Dã cười: "Lúc nào của đêm nay?"

Trình Ca hỏi ngược lại: "Anh nghĩ là lúc nào?"

Dưới ánh trăng, mặt cô trắ ng như ngọc trai. Bành Dã nhìn cô một hô ì lâu rô ì quay mặt đi: "Cô trắ ng đế n mức làm tôi lóa mắ t".

Trình Ca lâ y máy ảnh ra, nói: "Xem ảnh một chút".

Trình Ca vừa mở máy ảnh đã nhìn thấ y ảnh của Lâm Lệ. Cô chuyển qua, nói: "Cũng không biế t Lâm Lệ trố n đi đâu rô ì".

Bành Dã không có hứng thú gì, uể oải nói: "Không biế t".

Đang nói chuyện, Trình Ca nhìn thấ y bức ảnh chụp ở nhà bế p cùng Thạch Đâ `u, Thập Lục, Ni Mã và cả Bành Dã buổi sáng hôm đó, không có kỹ thuật lă m nhưng cô lại rấ t thích.

Cô nhìn vài giây mới chuyển qua.

Cô chuyển để n những bức ảnh chụp từ trên sân thượng nhà trọ hôm đó, xem từng bức một, không hề tìm được nhân vật khả nghi nào.

Trình Ca hỏi: "Chẳng lẽ không phải chụp từ nóc nhà trọ?" Cô xem đi xem lại mà vẫn không có thu hoạch gì.

Hai người đề u rời vào trầ m tư. Người của Chô n Đen đế n tìm máy ảnh nhấ t định là bởi vì trong máy ảnh có gì đó.

Chẳng lẽ là Chô`n Đen tưởng trong này có gì đó?

Bành Dã nói: "Thôi đừng tìm nữa, lúc nào vê `tìm sau. Cô đi ngủ đi, sáng mai lên đường vê `".

Hôm nay Trình Ca đã quá mệt, cô chuẩn bị đi ngủ. Nhưng Bành Dã vô tình xem máy ảnh, chuyển để n mấ y bức trước đó, đột nhiên lại khẽ nheo mấ t.

Trình Ca thấ y ánh mặ t anh hơi lộ vẻ nguy hiểm liê n thò đâ u sang xem, đó là bức ảnh riêng tư của cô và Cao Gia Viễn đêm đó.

Trình Ca hỏi: "Anh có muố n chụp cùng với tôi không?"

Bành Dã giúi máy ảnh vào lòng bàn tay cô: "Vĩnh viễn không có chuyện đó".

Bâ`u không khí đột nhiên chuyển thành lạnh lẽo.

Trình Ca lặng lẽ cấ t máy ảnh đi. Bành Dã nhìn cô một lát, giọng nói lại dịu bớt một chút: "Ngủ đi".

"Ò".

Ban đêm hơi lạnh, không có chăn, Bành Dã kéo rơm đấ p lên người Trình Ca, nói: "Cô mới tới đây một chuyế n mà chỗ nào rách nát cũng đề `u ở qua hế `t".

Trình Ca đáp: "Còn chưa qua đêm ở cái trạm bảo vệ rách nát của anh".

Bành Dã cười một tiế ng.

Trình Ca nhấ m mấ t lại, một hô i lâu sau lại mở ra, nhìn đố i mắ t tĩnh lặng của anh dưới ánh trăng, hỏi: "Anh không ngủ à?"

"Gác đêm". Anh đáp.

Trình Ca nói: "Thê´ sáng mai tôi lái xe". Bành Dã nói: "Tô´t".

Thế là Trình Ca nhặ m mặ t ngủ.

Hơn năm giờ sáng Trình Ca đã tỉnh, mở mắ t ra thấ y Bành Dã nă m bên người cô, đang nhìn cô, mắ t hơi đỏ vì thức trắ ng đêm.

Trình Ca hơi ngô i dậy, nói: "Vẫn còn sớm, hay là anh tranh thủ ngủ lấ y một tiế ng?"

"Ò". Bành Dã nói xong nhă m mă t lại.

Dáng ngủ của Bành Dã hơi mệt mỏi, sắ c mặt cũng tái nhợt. Trình Ca chợt nhớ ra mấ y ngày nay thời gian ngủ của anh ít

để n mức đáng thương. Cô nhẹ nhàng bò dậy, trèo qua người anh chuẩn bị xuố ng giường, lại nhìn thấ y về t máu đã khô trên cánh tay anh.

Hôm qua ban đêm không chú ý, cánh tay áo anh bị đạn bắ n thủng, còn trên cánh tay anh có một về t thương, bay mấ t một miề ng thịt.

Anh vẫn chịu đựng như thế.

Trình Ca mím môi ngô i trên bàn nhìn anh ngủ. Một tiế ng sau anh tỉnh dậy như có đô ng hô báo thức trong đâ u.

Trình Ca hỏi, sắ c mặt thản nhiên: "Không câ n ngủ thêm một lát nữa à?"

Bành Dã mở to mặ t ra, nói: "Lên đường".

Trình Ca trượt từ trên bàn xuố ng, nói: "Bây giờ lên đường?" "Ò".

Ra khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ, Bành Dã đi thẳng vê phía cô n cát chỗ đỗ xe. Trình Ca đứng lại phía sau, nói: "Tôi đói, vào trong thôn tìm cho tôi chút đô ăn".

Bành Dã quay lại: "Cũng được".

Vào trong thôn, cửa nhà trưởng thôn Ban Qua mở rộng, anh ta đã về đêm hôm qua.

Trình Ca đi vào sân, thấ y Ban Qua đang cho gà ăn ở góc vườn. Đó là một người đàn ông dân tộc Tạng ngoài bố n mươi tuổi, không cao, dáng người rấ n chấ c, lúc cười hai mấ t nhấ m tít lại.

Nhìn thấ y Bành Dã, Ban Qua đặt chậu thức ăn gia câ m xuố ng, nhiệt tình đi tới: "Hôm qua cậu lấ y chìa khóa đi, tôi còn bực vì không gặp cậu. Hôm nay sao lại quay vê `?"

Bành Dã bước nhanh tới câ m tay Ban Qua: "Đế n thôn Mộc Tử có chút việc".

Anh vỗ vai Ban Qua, cười nói: "Quay lại đi qua đây ăn chực bữa com sáng".

"Đừng nói là ăn chực, ở lại đây luôn cũng được". Ban Qua nói xong, nụ cười đột nhiên thu lại: "Tay cậu làm sao mà bị thương thế này?"

Trình Ca bên cạnh thoáng nhìn Bành Dã.

Nhà Ban Qua xây bă `ng đá, đứng dựa vào tường cảm thấ y rấ t mát mẻ. Trước một gian sau một gian thông nhau, cửa trước đố i xứng với cửa sau, rấ t thông thoáng.

Trình Ca ngô i trên ghế đầu ngoài cửa, gió buổi sáng rấ t trong lành, lành lạnh. Hai con trai nhà Ban Qua khoảng hơn mười tuổi, một đứa đang đuổi dê ngoài sân, chuẩn bị đánh ra ngoài chăn, còn một đứa thì đóng lừa vào cố i xay trong lê u chuẩn bị xay bột mì.

Trình Ca giơ máy ảnh chụp ảnh cho hai đứa nhỏ, chụp được mấ y kiểu thì bị bọn nhỏ phát hiện, xấ u hổ cười chạy mấ t.

Cô nghe thấ y hai người phía sau nói chuyện.

"Bậy quá, sao lại cứ mặc kệ cho máu nó tự khô chứ?" "Bay mấ t tí tẹo thịt, không bị thương vào mạch máu".

Bành Dã việc lớn hóa nhỏ, muố n qua quýt cho xong.

Lúc này Trình Ca mới quay lại nhìn Bành Dã. Anh cởi áo, để mình trâ`n, trên da có rấ´t nhiê`u vế´t va quệt bị thương.

Ban Qua băng vế t đạn bă n xong, câ m nhíp gắ p thịt nát lẫn lộn trên khuỷu tay Bành Dã, lại càng giận dữ hơn: "Trong vế t thương vẫn còn vụn thủy tinh! Chưa xử lý mà đã chạy vào sa mạc, buổi trưa cát nóng bố n, năm mươi độ, không thố i mới lạ".

"Khi đó không đau nên cũng quên mất. Không nghiêm trọng như anh nói thế đâu". Bành Dã cười cười, phát hiện Trình Ca đang nhìn anh liê n liế c mắt nhìn lại rô i ngay lập tức thu vê .

Ban Qua vẫn còn mắ ng: "Còn để mặc thế này là sẽ thố i vào tận xương, cậu nói xem có nghiêm trọng không? Hôm qua cậu có việc gì mà vội vã như vậy? Tìm một người thành thạo xử lý vế t thương thì chế t à?"

Bành Dã sờ mũi, không biế t tại sao Ban Qua lại dữ tợn như thế. Anh ho vài tiế ng, chuyển đề tài: "Hai anh em Dương Thố sao không đi học?"

"Hôm nay là chủ nhật!"

Trình Ca quay lại nhìn lên bâ`u trời cao tít tǎ p.

Xử lý về t thương trên người Bành Dã xong, vợ Ban Qua cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Trên chiế c bàn ăn nhỏ bă `ng gỗ bày bố n bát mì kéo tay, rấ c hạt tiêu dâ `u đỏ, củ cải dưa muố i. Bà xã của Ban Qua là một người không giỏi ăn nói, chỉ mim cười đưa tay chỉ, ra hiệu cho Trình Ca ngô `i vào bàn.

Trình Ca ngô i trên chiế c ghế nhỏ, phát hiện trong bát mình và Bành Dã có mấ y miế ng thịt dê to, mì cũng nhiê u hơn, còn bát của Ban Qua và bà xã thì không có.

Trình Ca câ`m lâ´y đũa, ăn một miê´ng mì. Dai, giòn, thơm, là bà xã của Ban Qua tự tay xay bột kéo mì.

Ban Qua hỏi: "Ăn có quen không?" Trình Ca gật đâ `u: "Ngon".

Bà xã Ban Qua bưng bát mì cười.

Ban Qua hỏi để n Trình Ca, Bành Dã đáp một câu, Trình Ca đáp một câu, nói là để n chụp ảnh, xem như đô ng nghiệp.

Ban Qua hỏi: "Cô ở thành phố lớn quen rô ì, tới chỗ này chặ c là rấ t khó thích nghi?"

Trình Ca nói: "Không có, ở đây rấ t tố t".

Ban Qua nói: "Mới tới còn thấ y mới mẻ, ở lâu sẽ không chịu nổi".

Bành Dã trâ`m tĩnh nhìn Ban Qua một cái. Anh hiểu rấ´t rõ tính Ban Qua, hôm nay Ban Qua ăn nói rấ´t khác thường.

Ban Qua mặc kệ Bành Dã, lại hỏi: "Cô ở lại đây bao lâu?"

Trình Ca đáp: "Đế n trạm bảo vệ, chụp ảnh mấ y ngày rô i vê thôi".

Ban Qua nói: "Ăn mì xong hai người chạy vê `trạm luôn à?" "Vâng".

"Ò, làm việc phải nhanh chóng, phải...".

Ban Qua còn chưa nói dứt lời, Bành Dã xen ngang: "Cay không?"

Trình Ca đang ăn dở miế ng mì, ngậm trong miệng lắ c đâ u. Ban Qua cuố i cùng không nói thêm nữa.

Ban Qua và vợ ăn mì rấ t nhanh, trong nhà có nhiề u việc nên cũng không ngô i đợi mà lập tức rời bàn.

Bành Dã cũng ăn xong rấ t nhanh, thấ y Trình Ca còn đang ăn chậm rãi, anh thoáng nhìn Ban Qua đang mài nông cụ ở sau vườn, nói với Trình Ca: "Tôi ra phía sau xem một chút".

Trình Ca ở một tiế ng.

Bành Dã đi tới sân sau, mặt trời đã lên cao, chiế u xuố ng cát vàng.

Ban Qua quay lại nhìn Bành Dã một cái rô`i tiế p tục làm việc.

Bành Dã đi tới, khẽ nhíu mày: "Hôm nay anh có chuyện gì vậy?"

Ban Qua hỏi: "Chuyện gì là chuyện gì?"

Bành Dã mím môi vài giây, nói: "Người ta là phụ nữ, sao em thấ y anh nói câu nào cũng như đâm chọc người ta thế ?"

Ban Qua nói: "Trong lòng cậu có ma hay sao mà lại thấ y tôi nói câu nào cũng như đâm chọc người ta?"

Bành Dã nhấ t thời không biế t nên nói gì nữa cả.

Ban Qua đặt nông cụ trên tay xuố ng, cau mày nói: "Cậu xem đi, vừa rố i tôi băng vế t thương cho cậu, cô ta không thèm

nhìn lấ y một cái, không hỏi một câu, cũng không thèm quan tâm, mang ghế ra cửa ngô i xem đàn gà nhà tôi. Người ta thà xem gà còn hơn xem cậu".

Bành Dã quay đâ`u đi, cười một tiế ng: "Em không dễ coi bă`ng gà, thế thôi".

Ban Qua nói: "Cậu đừng lún sâu thêm nữa".

Bành Dã căng thẳng trong lòng, liế c mặ t nhìn Ban Qua: "Làm sao anh...".

Đột nhiên lại dừng lời.

Anh và Trình Ca chưa hệ có bấ t cứ biểu hiện mập mờ nào, thậm chí anh còn không nhìn thẳng cô mấ y lâ n.

Ban Qua thở dài: "Vừa rô`i băng bó vê´t thương, sau lưng cậu toàn là vê´t cào của người phụ nữ đó".

Bành Dã không biế t nói gì nữa.

"Lão Thấ t, cậu đừng có nổi điện". Ban Qua rấ t lo lắ ng cho Bành Dã, nói: "Người phụ nữ đó đã ngủ với cậu rồ i, nhưng cậu bị thương như vậy mà cô ta không đau lòng chút nào, loại phụ nữ này không chấ p nhận được".

Bành Dã nói: "Vê t thương nhỏ thôi, không sao".

Ban Qua nói: "Không thể nói thế được. Có thế nào cũng là vế thương, cậu xem, trong lòng cô ta...".

"Trong lòng cô â´y không có em, em biê´t". Bành Dã ngă´t lời Ban Qua.

Ban Qua nghẹn lời không nói được gì nữa.

Vài giây sau Bành Dã lại cười: "Trong lòng em cũng không có cô â y, không có gì thiệt".

Ban Qua: "Như thế là làm loạn".

Bành Dã cười, vỗ vỗ vai Ban Qua: "Hôm nay phải lên đường, lâ`n tới trở lại uố ng rượu với anh".

Bành Dã quay vào nhà, Trình Ca vẫn ngô i trên ghế cúi đâ u ăn mì.

Bành Dã kéo ghế ngô i xuố ng bên bàn xem cô, hai má hơi đỏ, mô hôi trán lấ m tấ m.

Bành Dã để n, Trình Ca ngắng đâ u lên, thấ y xung quanh không có người liê n nói: "Anh ăn giúp tôi một ít".

Bành Dã cúi nhìn một cái, hơi kinh ngạc, không ngờ Trình Ca đã ăn hế t hơn nửa bát.

Phải biế t bà xã của Ban Qua rấ t chu đáo, Bành Dã ăn hế t bát mì cũng no căng bụng.

Bành Dã hơi buô`n cười: "Tôi ăn no rô`i. Cô phải ăn nhiê`u một chút".

Trình Ca hơi mấ t kiên nhẫn: "Một bát này bă ng hai bát ở quán mì lâ n trước".

Bành Dã nói: "Ăn không hế t thì bỏ đó".

Trình Ca mím môi không lên tiế ng, suy nghĩ một lát thấ y hơi bực bội lại cúi đâ `u ăn tiế p.

Bành Dã cười mơ hô`, nói: "Không sao đâu, không ăn hê´t thì thôi, họ không để ý đâu".

Trình Ca không ngắng đâ u lên.

Bành Dã đưa tay tới câ`m đôi đũa trên tay cô, kéo bát mì đê´n chỗ mình, nói: "Để tôi".

Anh ăn mâ´y miê´ng to, tiê´ng bước chân nhẹ nhàng của nhỏ bé Ban Qua vang lên bên ngoài, Trình Ca lập tức lâ´y lại bát đũa, ăn nô´t miê´ng mì cuô´i cùng.

Bà xã Ban Qua đi vào dọn bát, mim cười ngại ngùng: "Ăn xong rô `i à?"

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Vâng". Xong lại thêm một câu: "Râ´t ngon".

Thấ y trong bát cô không thừa sợi mì nào, bà xã Ban Qua cười tít mã t, bưng bát đi.

Trình Ca hơi đau khổ liế m mỡ ngoài miệng, nói: "Cả ngày hôm nay tôi không câ n ăn cơm nữa".

Bành Dã cười một tiế ng: "Thế thì tố t, tiế t kiệm tiế n".

Bành Dã và Trình Ca lấ y đâ y nước, chào mọi người trong nhà Ban Qua rô i lên đường vê trạm.

Trên đường Trình Ca lái xe, Bành Dã ngô i trên ghế phụ lái, dựa lưng vào ghế nhìn sa mạc.

Trình Ca hỏi: "Anh không ngủ một lát à? Tôi sẽ lái chậm một chút".

Hiện tại Bành Dã không có tâm tư gì, nói: "Chờ một lát nữa". Hai người yên lặng một hô i lâu.

Một lát sau, Bành Dã nói: "Với tố c độ này, hơn mười một giờ sẽ về để n tram".

Trình Ca ở một tiế ng, vài giây sau hỏi: "Xăng đủ về không?" Bành Dã nhìn đô ng hô xăng: "Cũng vừa vừa".

"Cũng vừa vừa là thế nào?" Trình Ca hỏi.

"Đổ thêm một trăm tệ cho chặ c ăn". Bành Dã nói. Trình Ca nói: "Thê thì còn thừa tám mươi sáu tệ". Bành Dã nói: "Ò".

Hai người nói chuyện đề u rấ t chậm rãi.

Trình Ca thương lượng: "Lái xe một ngày liên tục quá mệt, tìm chỗ nào nghỉ một đêm, ngày mai vê `cũng được".

Bành Dã nói: "Ò".

Sa mạc dâ n dâ n lui lại, chiế c xe địa hình đi vào một vùng hoang mạc, toàn là đấ t cát xám, thỉnh thoảng mới có cỏ dại.

Trình Ca nhìn Bành Dã trong gương xe. Anh nghiêng đâ`u tựa vào ghê´ ngủ.

Cửa kính hạ xuố ng, gió trên hoang mạc thổi tóc trước trán anh lay động. Khuôn mặt anh lúc ngủ vừa dịu dàng vừa nghiêm nghị, có lẽ đang mơ một giấ c mơ đẹp.

Anh ngủ rấ t say, một mạch để n chiế u mới có dấ u hiệu tỉnh lại.

Trình Ca không đánh thức anh.

Buổi chiê `u nă ´ng rấ ´t gắ ´t, nhiệt độ càng ngày càng cao, Trình Ca dâ `n dâ `n cảm thấ ´y không chịu nổi nữa.

Đi mãi mới gặp một cây xăng lẻ loi bên đường, cũng không biế t bao giờ mới gặp được cây xăng nữa. Trình Ca đổ một trăm tệ tiê `n xăng, lúc lục tiê `n trong túi quâ `n Bành Dã để trả thì Bành Dã tỉnh lại.

Trình Ca trả tiê n xăng, nói: "Làm anh thức dậy mấ t".

Bành Dã dụi mặ t, tiế ng nói hơi khàn khàn: "Cũng nên dậy rô i".

Trình Ca hỏi: "Ngủ ngon không?" Bành Dã nói chậm rãi: "Rấ t ngon".

Trình Ca nhìn sắ c mặt anh một lát, bình tĩnh hỏi: "Mơ thấ y tôi à?"

"...". Bành Dã nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Không". "Nói dố i". Trình Ca nói: "Quay đâ `u lại".

Bành Dã quay lại nhìn cô, mặ t rấ t đen, không gọn sóng. Trình Ca nhìn một lát rô i nhìn vê phía trước: "Đi thôi".

HÊ T TẬP 1